

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ТОМ КЛАНСИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

БАЛАНС НА СИЛИТЕ

ФЕНОМЕНАЛЕН БЕСТСЕЛЪР!
Ню Йорк Таймс

ТОМ КЛАНСИ БАЛАНС НА СИЛИТЕ

Превод: Мария Думбалакова

chitanka.info

Испания е изправена пред най-големия си вътрешен конфликт от хиляда години. Някои видни испански дипломати го предусещат. Сътрудничка на разузнавателната служба на Оперативния център е убита в Мадрид на път за свръхсекретно дипломатическо събрание. Сега всички опасения се потвърждават. Някой с много власт желае нова испанска гражданска война — независимо на каква цена.

1

ПОНЕДЕЛНИК, 16:55 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

— Направо се издъни — каза Марта Макол. Беше съвсем откровено отвратена от младата жена до себе си и ѝ трябваше време да се поуспокои. Наведе се към Ейдийн, за да не могат да я чуят околните пътници. — Изпусна си нервите. Знаеш колко много неща са заложили на карта. Подобно нещо е непростимо.

Марта, с внушителното си излъчване на статуя, и слабоватата ѝ помощничка Ейдийн Марли стояха на пътечката между седалките в близост до предната врата на автобуса. Пухкавите, закръглени страни на Ейдийн бяха почти толкова червени, колкото и косата ѝ. Младата жена нервно мачкаше влажна хартиена кърпичка.

— Не си ли съгласна? — попита Марта.

— Съгласна съм — отвърна Ейдийн.

— Кажи, за Бога!

— Казах ти — повтори Ейдийн. — Съгласна съм. Сгреших. Напълно и тотално.

Ейдийн вярваше в това, което казва. Беше се държала импулсивно в ситуация, на която вероятно не трябваше да обръща никакво внимание. Но също като прекалено силната ѝ реакция преди няколко минути, и конското от страна на Марта беше пресилено и унищожително. През двата месеца, откакто Ейдийн беше започнала работа в офиса по политика и икономика към Оперативния център, другите трима служители нееднократно я бяха предупреждавали да направи всичко възможно да не разгневява шефката.

Сега разбираше защо.

— Не знам какво се опита да докажеш — продължи Марта. Все още беше наведена към Ейдийн и тонът ѝ бе все така рязък. — Не искам обаче това да се повтаря. Не и когато си с мен. Ясно ли е?

— Да — отвърна Ейдийн засрамено.

„Господи — помисли си тя, — стига вече!“ За момент се върна в спомените си за семинара, който беше посетила в американското посолство в Мексико Сити. Че похитителите изнудват най-добре заложниците си, когато последните са най-уязвими в емоционално отношение. Особено чрез чувството за вина. Дали Марта беше изучавала тази техника, или беше стигнала до нея сама?

И почти веднага се зачуди дали не съди шефката си прекалено строго. В края на краищата това беше първата им съвместна акция по линия на Оперативния център. При това важна.

Най-сетне Марта спря да я гледа сърдито. Но само за момент.

— Не мога да повярвам — продължи тя и пак погледна подчинената си. Гласът ѝ беше точно толкова висок, колкото да се чува над рева на мощния мотор. — Каж ми нещо. Мина ли ти поне за момент през ума, че полицията може да ни задържи? Как щяхме да обясним това на чичо Мигел?

„Чичо Мигел“ беше кодовото име на човека, с когото бяха дошли да се видят — депутатата Изидро Серадор. До пристигането им в Congreso de los Diputados — Конгреса на депутатите — трябваше да го споменават само под това име.

— За какво да ни задържат? — попита Ейдийн. — Честно да ти кажа — не. Въобще не се сетих за това. Ние просто се защитавахме.

— Защищавали сме се? — възкликна Марта.

Ейдийн я погледна.

— Ами да.

— И от кого?

— Как така от кого? Онези мъже...

— Онези испанци — поправи я Марта, все още приведена към нея. — И щяхме да имаме тяхната дума срещу нашата. Две американки, които се оплакват, че са били насилени, на полицаи — мъже, които по всяка вероятност също упражняват известно количество насилие. В тяхната policía направо щяха да ни се изсмеят.

Ейдийн поклати глава.

— Не вярвам, че щеше да се стигне чак дотам.

— Ясно — отсече Марта. — Сигурна си. Можеш ли да ми гарантираш, че нямаше да се стигне дотам?

— Не, не мога — призна Ейдийн. — Но дори при това положение ситуацията щеше...

— Какво? — попита Марта. — Да свърши ли? Ти какво щеше да направиш, ако ни бяха арестували?

Ейдийн погледна навън — към прелитащите пред погледа им магазини и хотели на търговския център на Мадрид. Преди известно време беше взела участие в един от компютъризираните Проекти за военна симулация на Оперативния център — свободно избираем тренинг за членовете на дипломатическия персонал. Участниците в тренинга успяха да усетят онова, което колегите им трябваше да понасят в случаите, когато дипломацията се проваляше. Повече жертви, отколкото можеше да побере умът. Онова упражнение беше много по-лесно от това тук.

— Ако ни бяха арестували — каза Ейдийн, — щях да се извиня. Какво друго ми оставаше?

— Съвсем нищо — отвърна Марта. — И точно това се опитвам да ти обясня. Макар че вече е малко късничко, не мислиш ли?

— Знаеш ли какво? — рече Ейдийн. — Права си! — Тя погледна Марта в очите. — Всичко, което искам да направя сега, е да ти се извиня и да забравим цялата работа.

— Естествено, че ще го искаш — отвърна Марта. — Но аз не действам така. Когато не съм на кеф, го показвам.

„До безкрай“ — помисли си Ейдийн.

— А когато хич не съм на кеф — допълни Марта, — те вадя от играта. Не мога да си позволя благотворителни жестове.

Ейдийн не можеше да приеме подобен подход. Изграждаш си един приличен екип и се бориш със зъби и нокти да го запазиш; един мъдър и находчив мениджър си дава сметка, че желанието трябва да бъде подхранвано и насочвано, а не стъпквано. Това обаче беше една от чертите на Марта, с които просто трябваше да свикне. Както беше казал Майк Роджърс — главният заместник-директор на Оперативния център, — когато я беше наел на работа: „Всяка професия си има своята политика. Само дето тази на политиката е много по-ярко изразена.“ И беше продължил, че независимо от професията си, хората си имат план по точки. Много често едва няколко десетки или максимум стотици хора следват плана си. В политиката разклоненията при всяко малко раздвижване са просто неизброими. И имало един-единствен начин да се бориш с това.

Ейдийн го беше попитала как.

Отговорът на Роджърс се беше оказал съвсем простичък. С подобър план.

Точно сега Ейдийн беше прекалено ядосана, за да разсъждава върху конкретните планове на Марта. Темата беше доста дискутирана в Оперативния център. Хората бяха разделени в зависимост от това дали смятаха, че „Политически и икономически връзки“ работи усърдно за най-доброто за нацията — или за Марта Макол. Повечето обаче усещаха, че истината е, че Марта е постоянно нащрек и за двете.

Ейдийн огледа хората в автобуса. Повечето около тях двете бяха притеснени, макар че притеснението им нямаше нищо общо с това, което ставаше между нея и Марта. Автобусът беше препълнен с хора, които се връщаха по работните си места след обедната почивка — която продължаваше от един до четири часа — а също и с екипирани с фотоапарати туристи. Някои бяха видели какво бе направила на автобусната спирка и мълвата се беше разнесла светкавично. Най-близките се опитваха да се отдръпнат и хвърляха неодобрителни погледи към ръцете ѝ.

Спирачките изскърцаха силно, големият червен автобус спря на Кале Фернанфлор и двете жени припряно слязоха. Облечени като туристки в дънки и анораци, метнали на рамо раниците и фотоапаратите си, те застанаха на тротоара на задръстеното от движение авеню. Автобусът изръмжа и се отдалечи. По прозорците се виждаха мрачни физиономии, които гледаха презрително двете жени.

Марта изглежда помощничката си. Въпреки конското в сивите очи на Ейдийн, под леко луничавите ѝ клепачи, все още проблясваше стоманена искра.

— Виж какво — каза Марта. — Ти си нова на това поприще. Взех те, защото знаеш езици и си много интелигентна. Можеш да имаш голямо бъдеще в международните отношения.

— Не съм съвсем нова — отвърна отбранително Ейдийн.

— Нова си на европейската сцена и по отношение на моя начин на работа — отвърна Марта. — Обичаш директните нападки, поради която причина може би генерал Роджърс те е отнел от посланика Карнеги. Нашият заместник-директор обича да атакува проблемите с рогата напред. Аз обаче те предупредих нещо, когато започна да работиш за мен. Казах ти да изпуснеш малко парата. Това, което е вършело работа в Мексико, може би няма да е подходящо за условията

тук. Казах ти, когато прие мястото, че ако ще работиш за мен, трябва да приемеш и моя начин на работа. А аз предпочитам да се движа по заобиколните пътища. Да избягвам основните бойни части. По-скоро да праметна врага с финес, отколкото да тръгна в открито нападение. Особено когато са заложили толкова много неща.

— Разбирам — рече Ейдийн. — Както вече ти казах, може би съм нова в ситуация като тази. Но не съм съвсем зелена. Когато знам правилата, мога да играя по тях.

Марта се поотпусна.

— Добре. Засега това ме задоволява. — Тя проследи с поглед как Ейдийн изхвърля смачканата кърпичка в едно кошче за боклук. — Добре ли си? Искаш ли да си поседнеш някъде?

— Мислиш ли, че трябва?

Марта се намръщи.

— Не. Знаеш ли, все още не мога да повярвам, че го направи.

— Знам, че не можеш, и наистина съжалявам — рече Ейдийн. — Какво още искаш да чуеш?

— Нищо — отвърна Марта и бавно поклати глава. — Нищичко. Все ми се е случвало да попадам на улични схватки, но трябва да призная, че на подобно нещо не съм била свидетел.

Вървяха към внушителния Паласио де лас Кортес, където по уговорка трябваше да се срещнат неофициално и без много-много шум с депутата Серадор. Според това, което политикът-ветеран беше казал на посланик Бари Невил по време на едно много тайно съвещание, напрежението между докараните до пълна бедност андалусци на юг и богатите влиятелни кастилци в северната и централна част на Испания се покачваше. Правителството се нуждаеше от разузнаване, което да осигури някаква помощ. Трябваше да се разбере откъде точно извира напрежението а също така дали в него са ввлечени каталунците, галицийците, баските и останалите етнически групи. Големият страх на Серадор беше, че организираните усилия от страна на една от фракциите по отношение на друга може да разнищи и без това рехавата тъкан на Испания. Преди шейсет години гражданската война, която беше обединила аристокрацията, военните и римокатолическата църква срещу метежно настроените комунисти и други анархистки сили, почти беше унищожила Испания. Една война в съвременни условия би привлякла етнически симпатизанти от Франция, Мароко,

Андора, Португалия и други близко разположени народи. Това щеше да дестабилизира южния фланг на НАТО и резултатите щяха да бъдат катастрофални особено като се имаше предвид, че НАТО се опитваше да разшири сферата си на влияние в Източна Европа.

Посланик Невил беше отнесъл проблема до Държавния департамент. Държавният секретар Ав Линкълн беше прехвърлил топката на втория заместник-държавен секретар Керъл Ланинг, която беше специалист по испанските въпроси. Линкълн и Ланинг решиха, че Държавният департамент не може да си позволи да бъде въввлечен във всичко това на такъв ранен етап. Ако въпросът се разраснеше и станеше ясно, че са имали пръст в това, за Съединените щати щеше да е много трудно да помогнат в преговорите за мир. Ланинг помоли Марта да осъществи първоначалните контакти и да разбере дали Съединените щати могат да направят нещо — и какво, — за да разсеят назряващата криза.

Марта вдигна ципа на синия си анорак, за да спре внезапната атака на вечерния хлад, и каза:

— Просто не мога да ти обясня колко е важно всичко това. Мадрид не е Мексико Сити. На брифингите на Оперативния център не обсъдихме този въпрос, защото нямаше време. Но колкото и да са различни многобройните народности в Испания, те до една вярват в едно нещо: честта. Да, отклонения има. Лоши кълнове има във всяко общество. Вярно е също така, че стандартът не е един и същ и не винаги е съвсем хуманен. Сред политиците може да има един вид чест, а сред убийците — друг. Но те винаги се ръководят от правилата на професията си.

— Значи това важи и за тримата изроди, които искаха да ни разведат из града при излизането ни от хотела? — каза рязко Ейдийн. — Единият просто ме стисна за задника! Значи и те са се ръководели от някакъв кодекс на честта на сексуалните насилници, така ли?

— Не — отвърна Марта. — Те действаха по кодекса на уличните изнудвачи.

Ейдийн присви очи.

— Моля?

— Нямаше да ни направят нищо — обясни Марта. — Това нямаше да е по правилата на играта. По правилата е да преследват

жени и да ги тормозят, докато не им бъде платено да спрат. Тъкмо щях да го направя, но ти реши да се проявиш.

— Така ли?

Марта кимна.

— Тук се прави така. Колкото до полицията, където щеше да се озовеш, голяма част от служителите получават щедри рушвети от личните изнудвачи да си затварят очите. Набий си го в главата. Колкото и корумпирана да изглежда една игра, действаването по нейните правила си е все пак въпрос на дипломация.

— Но какво става, когато не знаеш за тяхната „професия“, за техния кодекс? Като мен. — Ейдийн снижи глас. — Притесних се, че ще ни отмъкнат раниците и това ще развали дегизировката ни.

— Един евентуален арест щеше да ни извади от прикритието много по-бързо — отвърна Марта, хвана Ейдийн за ръката и я дръпна към близката сграда, извън потока пешеходци.

— Истината е, че в крайна сметка някой щеше да ни помогне да се отървем от тях. Винаги се намират хора за тази работа. Така се играе тази игра, а аз винаги се подчинявам на правилата на всяка игра във всяка страна. Когато започнах работа в дипломацията, в началото на седемдесетте, на седмия етаж на Държавния департамент, бях въодушевена донемайкъде. Бях на седмия етаж, където се върши цялата истинска работа при напълно натоварен режим. Тогава обаче разбрах защо съм там. Не защото бях чак толкова кадърна, макар че се надявах да е точно така. Бях там, за да се справям с лидерите на апартейда в Южна Африка. Бях представителката на Щатите, която казваше нещата „направо в очите“. Бях един размахан пръст, който казваше: „Ако искате да имате добри отношения с Щатите, ще трябва да третирате чернокожите като равни“. — Марта се намръщи. — Имаш ли въобще представа какво означава това?

Ейдийн направи физиономия. Можеше само да си представи.

— Не е като да те шляпнат по задника, уверявам те — продължи Марта. — Аз обаче върших това, което се очакваше от мен, защото много рано разбрах едно нещо. Ако заобикаляш правилата или ги нагласяш така, че да пасват на твоя темперамент дори мъничко, това се превръща в навик. А когато се превърне в навик, човек става ленив. А един ленив дипломат не е полезен на държавата си — и на мен също.

Изведнъж Ейдийн се почувства отвратена от себе си. Трийсет и четири годишната служителка от международния отдел трябваше да си признае, че като дипломат въобще не беше от ранга на четиридесет и девет годишната си началничка. Малцина бяха такива. Марта Макол не само се движеше съвсем уверено сред европейските и азиатски политически кръгове — това отчасти беше резултат от летните ваканции и почивките, които беше прекарала в обиколки около света с баща си — известният през шейсетте години соулпевец и активист за граждански права Мак Макол. Тя беше също така и финансова вълшебница, завършила с отличие Масачусетския технологичен институт, първа приятелка с топ-банкерите по целия свят и имаше силни връзки на Капитолия. От Марта се страхуваха, но я и уважаваха. Ейдийн трябваше да признае, че тя е права и в този случай.

Марта погледна часовника си и я подкани.

— Хайде. Трябва да сме в двореца след по-малко от пет минути.

Ейдийн кимна и тръгна до шефката си. Вече не беше ядосана. Беше отвратена от себе си и изглеждаше замислена, както ставаше винаги когато направеше някакъв фал. Не беше успяла да направи кой знае колко фалове през четиригодишната си служба в армейското разузнаване във Форт Мийд. Там имаше цели купища куриерска работа, която се състоеше в прехвърлянето на пари в брой и свръхсекретна информация към оперативните служители в страната и в чужбина. Към края на назначението си там трябваше да превежда ELINT — електронното разузнаване — и да предава информацията на Пентагона. Тъй като най-големите кражби на информация се вършеха чрез сателитите и компютрите, тя изкара специални курсове по елитна тактика и техники за таен надзор — просто за да има опит в тези области. Не получи и нито една възможност да сгафи, когато напусна военните и стана младши съветник по политическите въпроси в американското посолство в Мексико. През по-голямата част от времето използваше данните от електронното разузнаване, за да проследява дилърите на наркотици сред мексиканските военни, макар че от време на време ѝ се разрешаваше да излиза за задачи в реални условия и да използва някои от уменията за работа под прикритие, които беше придобила. Един от най-ценните аспекти на трите години, които прекара в Мексико, беше, че научи триковете, които се оказаха толкова ефикасни този следобед — колкото и да бяха неприятни те за Марта и

препълнителите автобуса пътници. След като тя и приятелката ѝ Ана Ривера от кабинета на мексиканския министър на правосъдието бяха притиснати една нощ от двама хашлаци от един картел за наркотици, Ейдийн откри, че най-добрият начин да се отблъсне един нападател не е в това да си носиш свирка или нож, нито да го ритнеш в слабините или да му извадиш очите. Най-добра работа вършеше да си имаш влажни салфетки в чантата. Точно с такива Ана си изтри ръцете до лактите, след като беше запратила по онези двамата няколко mierda de perro.

Кучешки лайна. Ана ги беше събрала небрежно от улицата и беше почнала да замеря хашлаците, които ги преследваха. След това беше омазала и ръцете си, за да е сигурна, че никой няма да посегне да я хване. Каза, че никога не е попадала на нападател, който да продължи да ѝ досажда след подобни действия от нейна страна. Тримата „улични изнудвачи“ в Мадрид определено не бяха изключение от правилото.

Марта и Ейдийн вървяха мълчешком към извисилите се бели колони на Паласио де лас Кортес. Построен през 1842 година, дворецът беше седалището на Конгреса на депутатите; заедно със Senado — Сената — той побираше двете камари на испанския парламент. Слънцето беше залязло и двата бронзови льва, поставили лапите си върху топовни гюлета, бяха осветени с прожектори. Статуите бяха излети от оръжията, отнети от враговете на Испания. Бяха разположени от двете страни на стъпалата, които водеха до висока метална врата, врага, която се използваше само в церемониални случаи. От лявата страна на главния вход имаше висока желязна ограда, по чийто горен ръб си виждаха множество шипове. До нея бе долепена малка кабинка за охраната с непроницаеми за куршуми прозорци. Това беше мястото, през което депутатите влизаха в залите на парламента.

Нито една от двете жени не каза нито дума, докато минаваха покрай внушителната гранитна фасада на двореца. Въпреки че беше работила за Оперативния център много малко, Ейдийн знаеше, че духом шефката ѝ вече е на срещата. Марта безмълвно обмисляше за пореден път нещата, които искаше да каже на Серадор. Конкретната роля на Ейдийн пък се състоеше в това да използва опита си с мексиканските метежници и познанията си по испански, за да следи дали нещо не е било заявено или разбрано погрешно.

„Само ако имахме малко повече време да се подготвим“ — помисли си тя, докато се разхождаха, правеха снимки и въобще се държаха като туристи, като междувременно се придвижваха бавно към портала. Оперативният център едва беше успял да си поеме дъх от историята със заложниците в долината Бекаа, когато от американското посолство в Мадрид беше дошла тази задача. Съобщението им беше предадено с толкова малко шум, че само депутатът Серадор, посланикът Невил, президентът Майкъл Лорънс и най-близките му съветници и служителите от върха на Оперативния център разбраха за него. Ако Серадор беше прав, на риск бяха изложени десетки хиляди хора.

В далечината се чу църковна камбана. На Ейдийн тя ѝ прозвуча някак по-свято в Испания, отколкото във Вашингтон. Тя преброи ударите. Часът беше шест. Двете с Марта се насочиха към къщичката на охраната.

— *Nosotros aquí para un viaje todo comprendido* — каза Ейдийн през процепа в стъклото. „Тук сме на туристическа обиколка.“ За да завърши картината за въодушевените туристи, тя добави, че някакъв общ приятел бил уредил частно посещение на сградата.

Един млад висок войник с безизразно лице ги попита за имената им.

— *Senorita Temblon y Senorita Serafico* — отвърна Ейдийн и му подаде фалшивите им лични карти. Преди да напуснат Вашингтон, Ейдийн се беше погрижила за тях, след като се беше посъветвала с кабинета на Серадор. Всичко — от самолетните билети до резервациите в хотела — беше под тези имена.

Пазачът се извърна и провери в някакъв списък на едно табло. Ейдийн се огледа. Зад оградата имаше обширна тревна площ, над която синьо-черното небе изглеждаше особено красиво. В дъното на тази площ имаше малка каменна постройка, където бяха разположени спомагателните правителствени служби. Зад нея пък се намираще покрита със стъкло нова сграда — там бяха кабинетите на депутатите. Комплексът беше внушителен и напомни на Ейдийн колко далеч бяха стигнали испанците след смъртта на *El Caudillo* — „водача“ — Франциско Франко през 1975 година. Сега страната беше конституционна монархия с министър-председател и крал с до голяма степен номинална титла. Самият Паласио де лас Кортес говореше

доста красноречиво за един от най-мъчителните моменти в историята на Испания. По тавана на Заседателната зала се виждаха дупки от куршуми спомен от десничарски опит за преврат през 1981 година. Дворецът беше ставал обект и на други нападения, едно от най-забележителните от които през 1874 година, когато президентът Емилио Кастелар загубил при един вот на недоверие и войниците открили огън по коридорите.

През този век конфликтите в Испания бяха останали предимно във вътрешните работи и по време на Втората световна война страната беше останала неутрална. В резултат светът беше обърнал сравнително малко внимание на проблемите и политиката ѝ. Но когато Ейдийн учеше езици в колежа, преподавателят ѝ по испански сеньор Арместо беше казал, че Испания е на ръба на катастрофата.

„Ако има трима испанци, мненията са поне четири — беше казал той. — Когато световните събития заработят в услуга на нетърпеливите и недоволните, тези мнения ще се чуват много силно и ще има много насилие.“

Сеньор Арместо беше прав. Раздробяването се беше превърнало в политическа тенденция — от разпадането на Съветския съюз и Югославия, през отцепническото движение в Квебек, до надигания се етноцентризъм в Съединените щати. Испания не беше имунизирана срещу подобно нещо. Ако страховете на депутата Серадор се окажеха основателни — а разузнаването на Оперативния център ги беше потвърдило, — страната беше обречена да навлезе в най-страшните си размирици през последните хиляда години. Както беше казал шефът на разузнаването Боб Хърбърт, преди Марта да напусне Вашингтон: „В сравнение с това Испанската гражданска война ще прилича на безобидна кавга.“

— Un momento — пазачът остави списъка си, взе слушалката на червения телефон в задната част на помещението и набра някакъв номер.

Докато часовоят разговаряше, Ейдийн се обърна и огледа широкото авеню, което беше задръстено от трафика — la hora de arplatar — „ударният час“, както го наричаха тук. Фаровете на бавно пълзящите коли блестяха заслепяващо в тъмния здрач. Когато пешеходците минаваха пред тях, те сякаш светваха и изгасваха. От

време на време проблясваше светкавицата от фотоапарата на някой турист, спрял се, за да снима двореца.

Ейдийн тъкмо премигваше от ефекта на една такава светкавица, когато някакъв млад мъж, който току-що беше направил снимка, прибра фотоапарата си в джоба на дънковото си яке и се обърна към кабинката на пазача. Ейдийн не можеше да го види ясно поради ниско нахлупената бейзболна шапка, но усети, че е вперил поглед в нея.

Поредният хулиган! Мъжът бавно тръгна към тях. Ейдийн реши този път да остави Марта да се оправя и понечи да се обърне, но в същия момент забеляза как една кола спира до бордюра точно зад мъжа. Изведнъж светът сякаш започна да се върти около нея на забавен каданс. Младият мъж извади изпод якето си нещо, което приличаше на пистолет...

За секунда Ейдийн се парализира. После обучението ѝ си каза думата.

— Fusilar! — изкрещя тя. — Въръжен нападател!

Пистолетът подскочи, чу се слаб гърмеж, просветна блед пламък. Марта полетя към кабинката и се свлече, а Ейдийн отскочи в противоположната посока. Намерението ѝ беше да отклони стрелбата на нападателя от Марта. Успя. Докато се опитваше да се сниши максимално, някакъв млад пощальон стъписано спря пред нея, вторачи се и получи един куршум в лявото бедро. Кракът му се подкоси и той полетя напред, а през това време втори куршум попадна в хълбока му. Той се стовари по гръб и Ейдийн се прилепи плътно към паважа точно до него. Младежът се гърчеше в предсмъртна агония. От дупката в тялото му бликаше яркочервена кръв. Ейдийн притисна раната с длан. Надяваше се, че натискът ще помогне спирането на кръвотечението.

Остана да лежи, наострила слуха си до болка. Гърмежите бяха спрели и тя предпазливо надигна глава. Колата се отлепи от бордюра и замина. Развикаха се хора. Тя бавно коленичи. Продължаваше да притиска раната на мъжа до себе си.

— Ayuda! — провикна се тя към един от охраната, който беше изтичал до портала на Конгреса на депутатите.

— Помощ!

Мъжът отключи портала и се притече на помощ. Ейдийн му каза да притисне раната на падналия и когато той го направи, стана и се обърна към кабинката. Часовоят крещеше за помощ в телефонната

слушалка. От другата страна на улицата, както и по цялото платно, беше пълно с хора. Единствените обаче, които бяха останали пред двореца, бяха Ейдийн, падналият до нея мъж, пазачът... и Марта.

Ейдийн се вгледа в шефката си в сгъстяващата се тъмнина. Минаващите коли намаляваха и спираха, фаровете им осветяваха замръзналата, ужасяваща сцена. Марта лежеше възник с лице към стената на кабинката. Под тялото и се събираше гъста локва кръв.

— О, Господи! — задавено изхълца Ейдийн, коленичи до Марта и се вгледа в красивото ѝ лице. Беше напълно неподвижно.

— Марта? — тихо каза Ейдийн.

Марта не реагира. Около тях колебливо започнаха да се събират хора.

— Марта? — каза Ейдийн по-настойчиво.

Марта не помръдна. Ейдийн чу шум от тичащи нозе из градината пред двореца. След това до нея долетяха глухи гласове, които приканваха хората да освободят района. Ейдийн колебливо докосна страните на Марта с върховете на пръстите си. Марта не реагира. Съвсем бавно, сякаш насън, Ейдийн протегна показалеца си. Задържа го под носа на Марта, съвсем близо до ноздрите. Дишането беше спряло.

— О, Боже, мили Боже — промълви Ейдийн. Докосна нежно единия клепач на Марта. Никаква реакция. Ейдийн отдръпна ръката си и се вторачи в безжизнената фигура. Светът сякаш се връщаше към нормалната си скорост на движение.

Само преди петнайсет минути Ейдийн беше псувала наум тази жена. Марта беше потънала в нещо, което изглеждаше толкова важно — толкова дяволски важно. Секундите винаги изглеждат важни, докато трагедията не ги облече в някаква времева перспектива. Или може би са си важни, защото си отиват безвъзвратно. Не че сега това имаше някакво значение. Независимо дали Марта бе права, или не, добра или лоша, ясновидка или владееща се луда, сега тя беше мъртва. Секундите ѝ бяха свършили.

Порталът на градината се отвори със замах и оттам на бегом заизлизаха хора. Събраха се около Ейдийн, която се взираше с празен поглед в Марта. Младата жена докосна гъстата черна коса на мъртвата.

— Съжалявам — продума Ейдийн, пое дъх на пресекулки и затвори очи. — Толкова съжалявам...

Крайниците ѝ бяха натезжали и я беше яд, че рефлексите, които се бяха задействали толкова бързо с уличните хулигани, сега я бяха предали напълно. На рационално ниво Ейдийн знаеше, че не носи никаква вина. По време на едноседмичното въвеждане в новата работа, когато я наеха в Оперативния център, екипната психоложка Лиз Гордън обясни на нея и на другите две нови служителки, че в момента, в който неочаквано се озоват за първи път пред дулото на оръжие — ако това въобще станело, — по всяка вероятност щели да се почувстват психически опустошени. Че пистолет или нож, извадени в инак позната обстановка, разрушават илюзията, че сме недосегаеми, когато вършим рутинните си всекидневни занимания — в този случай разходка по една градска улица. Лиз беше казала също, че в моменти на шок телесната температура, кръвното налягане и мускулният тонус на човек се разцентроват напълно и минава известно време, преди инстинктът за самосъхранение да заработи отново. „Нападателят винаги разчитат на този момент на пълно парализиране“ — ги беше предупредила Лиз.

Обаче това, че Ейдийн имаше обяснение за случилото се, не ѝ вършеше никаква работа. Ама съвсем никаква. То не намаляваше болката и вината, които я бяха обзели. Ако беше реагирала само секунда по-рано или малко по-смело всичко, което беше необходимо, бе съвсем малко повече кураж — Марта можеше и да оцелее.

„Как живее човек с такова чувство на вина?“ — запита се Ейдийн. В очите ѝ започнаха да се събират сълзи.

Нямаше отговор на този въпрос. Никога не беше успявала да се справя с моментите на провал. Не можа да понесе, когато откри овдовелия си баща разплакан на кухненската маса, след като беше загубил работата си в обувния завод в Бостън, където беше работил почти от дете. Дни наред след това се опитваше да го накара да говори, но го предпочете да се обърне към уискито. Тя замина да учи в колеж скоро след това, но отнесе със себе си усещането, че е предала очакванията му. Не можа да се справи с усещането за провал и когато приятелят ѝ в колежа — най-голямата ѝ любов — се усмихна топло на едно старо гадже. Напусна я седмица след това и след скорошното си дипломиране тя се записа в армията. Дори не отиде на бала — щеше да умре само като го види.

А сега беше предала и Марта.

Един млад мустакат сержант от охраната я хвана внимателно за раменете, помогна и да стане и я попита на английски:

— Добре ли сте?

Тя кимна и се опита да спре сълзите си.

— Имате ли нужда от лекар?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли сте, сеньорита?

Ейдийн си пое дълбоко дъх. Сега не беше нито времето, нито мястото да се отпуска. Трябваше да говори с връзката на Оперативния център с ФБР Даръл Маккаски. Той беше останал в хотелската си стая, защото очакваше посещение от един свой колега от Интерпол. Освен това все още беше решена да се види с депутата Серадор. Ако стрелбата беше имала за цел да попречи на осъществяването на тази среща, просто бе длъжна да го направи.

— Ще се оправя — каза тя. — Знаете ли... знаете ли кой може да е направил това? Имате ли въобще някаква представа кой беше?

— Не, сеньорита — отвърна сержантът. — Ще трябва да огледаме и да проверим какво са записали наблюдателните камери. Междувременно, ако сте в състояние, можете да ни разкажете за случилото се.

— Да, разбира се — каза тя. Трябваше да се съобразява все пак със задачата, с причината, поради която беше дошла тук. Но не знаеше колко точно трябва да каже на полицията. — Но...?

— Да?

— Бяхме дошли, за да се видим с един човек, който се намира вътре. Все още настоявам да се видя с него колкото е възможно по-скоро.

— Ще се обърна към съответните лица...

— Освен това трябва да се свържа с един човек в „Принсеса Плаца“ — допълни Ейдийн.

— Ще се погрижа за това — отвърна той. — Но комисар Фернандес ще пристигне всеки момент. Той е човекът, който ще проведе разследването. Колкото повече чакаме, толкова по-трудно ще намерим извършителя.

— Разбира се — съгласи се тя. — Разбирам. Първо ще говоря с него, а след това ще се срещна с нашия човек. Мога ли да използвам някакъв телефон?

— Ще се погрижа за това — пак каза сержантът. — След това лично ще отида и ще проверя за човека, с когото имате уговорена среща.

Ейдийн му благодари и го пусна. Олюля се. Сержантът пак я подхвана.

— Сигурна ли сте, че не искате да ви види лекар? В резиденцията има дежурен.

— Не, благодаря — отвърна тя. Нямахте да разреши на нападателя да се зарадва на още една жертва. Щеше да преодолее всичко това, дори ако се наложеше да го прави с миши стъпки.

Сержантът и се усмихна топло и бавно я поведе към отворения портал.

Дворцовият лекар прелетя покрай тях, след секунди се чу сирената на линейка. Младата жена се обърна. Линейката спря точно на мястото, където преди малко беше стояла черната кола. Санитарите забързано разтовариха носилката на колелца, а лекарят се изправи до тялото на Марта. Остана до него само няколко секунди. Каза нещо на един служител от охраната, след което хукна към ранения пощаджия. Започна да разкопчава униформата му, извика на санитарите да се приближат. Служителят от охраната покри със сакото си главата на Марта.

Ейдийн се обърна и погледна пред себе си. Край значи. Само за няколко секунди всичко, което Марта Макол беше знаела, планирала, чувствала и очаквала, си беше отишло. И вече нищо не можеше да го върне.

Младата жена едва сдържаше сълзите си. Въведоха я в един малък кабинет с дървена ламперия и тя се отпусна на една кожена кушетка до вратата. Коленете и лактите я боляха от падането върху паважа. Все още беше замаяна, но знаеше, че скоро ще се оправи. Освен това знаеше, че и Даръл, и генерал Роджърс, и директорът Пол Худ, както и всички останали от екипа на Оперативния център стоят зад нея.

— Можете да използвате телефона — каза сержантът и посочи един стар апарат с шайба върху близката стъклена масичка. — За външна трябва да наберете нула.

— Благодаря.

— На вратата ще оставя човек от охраната, за да сте в безопасност и да не ви притеснява никой. Отивам да се свържа с вашия човек.

Ейдийн му благодари отново. Той излезе и затвори вратата. В стаята беше съвсем тихо. Чуваше се само съска нето на радиатора и приглушени звуци от уличното движение. Звучите на живота, който продължаваше.

Ейдийн пое дълбоко дъх, извади тефтерчето от раницата си и намери телефонния номер. Беше ѝ невъзможно да повярва, че Марта е мъртва. Все още чувстваше раздразнението ѝ, виждаше очите ѝ, усещаше парфюма ѝ. Все още я чуваше да казва: „Знаеш колко много неща са заложили на карта.“

Ейдийн преглътна, набра номера и помоли да я свържат със стаята на Даръл Маккаски. Постави заглушаващото устройство върху долната част на слушалката — то щеше да изпрати по линията ултразвуково пицнене и да заглуши всякакви подслушвателни устройства. Филтър от другата страна на линията щеше да отстрани пицненето от слушалката на Маккаски.

Ейдийн наистина знаеше какво е заложено на карта в този случай. Съдбата на Испания, Европа, че дори и на цялото човечество. И каквото и да ѝ костваше това, тя нямаше намерение да се провали отново.

2.

ПОНЕДЕЛНИК, 12:12 Ч. ВАШИНГТОН

Когато се намираха в щаба на Оперативния център във военновъздушната база „Андрюс“ в Мериланд или в базата на силите за бързо реагиране в Академията на ФБР в Куонтико, Вирджиния, двамата четиридесет и пет годишни мъже се държаха като заместник-директора на Оперативния център генерал Майкъл Бърнард Роджърс и полковник Брет Ван Бърън Огъст — командващ на силите за бързо разгръщане на Оперативния център.

Тук обаче, в „Ма Ма Буда“ — малкия живописен сечуански ресторант в китайския квартал на Вашингтон, двамата не бяха началник и подчинен, а просто приятели. Бяха се родили в една и съща болница — „Сейнт Франсис“ в Хартфорд, Кънектикът; бяха се запознали в детската градина и се бяха сприятелили покрай страстта си по авиомоделизъм; бяха играли заедно в отбора от малката лига на магазина за готово облекло „Търстон“ цели пет години и бяха преследвали като побъркани кралицата на късите разстояния Лорет Делгуерсио; бяха надували тромпети в духовия оркестър на Хаузатонис Вали в продължение на четири години. Във Виетнам бяха служили в различни военни части — Роджърс в специалните сили на американската армия, а Огъст — в разузнаването на военновъздушните сили. През следващите двайсет години се бяха виждали от време на време. Роджърс направи две обиколки на Югоизточна Азия, след което беше изпратен във Форт Браг, Северна Каролина да помага на полковник Чарли Бекуит при обучението на първата оперативна част от специалните сили на американската армия — „Делта Форс“. Остана там до началото на войната в Персийския залив, пое командването на една механизирана бригада и започна да работи с такъв неуморен ентузиазъм, че вече почти беше стигнал до Багдад, когато тиловите му части все още бяха в южен Ирак. Заради старанието си получи повишение, а после и длъжност в Оперативния център.

Огът беше летял в осемдесет и седем шпионски акции на F-4 над Северен Виетнам в продължение на две години, докато един ден не свалиха самолета му край Хю. Прекара една година като военнопленник, след което успя да избяга и се насочи на юг. В Германия се възстанови от изтощението и травмите. Върна се във Виетнам и успя да организира шпионска мрежа, която да издирва други американски военнопленници, а след като САЩ изтеглиха войските си, остана под прикритие цяла година. По заповед на Пентагона прекара следващите три години във Филипините, за да помага на президента Фердинанд Маркос да се бори срещу отцепниците на Моро. Той не обичаше Маркос и репресивната му политика, но тъй като американското правителство го подкрепяше, трябваше да остане. След падането на режима на Маркос започна работа като връзка на военновъздушните сили с НАСА, а после беше нает като специалист по антитерористична дейност. Когато командващият силите за бързо реагиране подполковник У. Чарлз Скуайърс беше убит в Русия, Роджърс незабавно се свърза с полковник Огът и му предложи да поеме работата. Огът прие и двамата подновиха близкото си приятелство.

Дойдоха в „Ма Ма Буда“, след като бяха прекарвали сутринта в дискусия за едно предложение за ново международно подразделение на силите за бързо реагиране. Идеята се беше зародила в главите на Роджърс и Пол Худ. За разлика от елитните, прикрити сили за бързо реагиране, международното подразделение щеше да представлява малка оперативна групичка за черната работа и щеше да се състои от американски висши военни и чуждестранни разузнавачи. Хора като Фала Шибли от „Сайерет Ха Друзим“ — разузнавателния отряд на Израел, който беше помогнал на силите за бързо реагиране да спасят регионалния Оперативен център и екипа му в долината Бекаа. Работата на подразделението щеше да е да предприема акции под прикритие на потенциално опасни в международно отношение места. Генерал Роджърс беше останал мълчалив, но съсредоточен през по-голямата част от срещата, на която присъстваше шефът на разузнаването Боб Хърбърт, шефът на колегите му от военноморското разузнаване Доналд Брин и шефът на армейското разузнаване Фил Принс, както и приятелят на Огът — легендата на военновъздушното разузнаване Пийт Робинсън.

Сега Роджърс пак мълчеше и бърникаше с китайските си клечици запържените в много сол бобови кълнове. Суровото му лице беше навъсено, очите му гледаха в покривката. Двамата приятели се бяха завърнали наскоро от Ливан, където с малка група войници Роджърс беше решил да пробва на място как работи новият регионален Оперативен център. Там обаче бяха заловени и изтезавани от кюрдски екстремисти. С помощта на един израелски детектив Огъст и отрядът за бързо реагиране успяха да отидат в долината Бекаа и да ги измъкнат. Успяха да предотвратят опита за раздухване на война между Турция и Сирия, а накрая генерал Роджърс извади пистолета си и застреля кюрдския лидер. По време на обратния полет към Съединените щати Огъст беше попречил на разстроения генерал да насочи пистолета към себе си.

Огъст се опитваше да навие на вилицата си свинското „ло мейн“. След като във Виетнам беше гледал как охраната на затвора се тъпче, докато той умираше от глад, едва ли скоро щеше да може отново дори да погледне китайска пръчица. Сините му очи бяха вторачени в Роджърс. Огъст познаваше ефекта на битките и пленничеството и му бе съвсем ясно какво могат да причинят изтезанията и на тялото, и на психиката. Въобще не очакваше Роджърс да се възстанови бързо. Когато дехуманизацията при много бивши заложници ставаше съвсем очевидна — както предвид нещата, които им бяха правени, така и от гледна точка на онова, което са били насилвани да правят — голяма част от тях посягаха на живота си. Лиз Гордън го беше казала много добре в един материал, който беше пустила в изданието на „Амнести Интернешънъл“: „Заложникът е човек, който е преминал от ходене към пълзене. Много често да започне да ходи отново, да се изправи пред най-простичките рискове или някоя фигура с формална власт е много по-трудно, отколкото да падне по очи на земята и да се предаде.“

Огъст вдигна металния чайник.

— Искаш ли?

— Да, ако обичаш — каза генералът, без да вдигна поглед.

— Майк?

— Да.

— Това не е хубаво.

Роджърс вдигна поглед.

— Кое? Свинското ли?

Фразата свари Огъст неподготвен и той се засмя.

— Е, това вече е начало. Първата шега, която правиш от... кога? Дванайсети клас?

— Горедолу — отвърна Роджърс кисело, вдигна разсеяно чашата си и отпи от чая. Задържа чашата до устните си и се вторачи в нея. — Че оттогава имало ли е нещо, на което да се засмее човек?

— Много неща, струва ми се.

— Като кое например?

— Сякаш не се сецаш за приятните уикенди с няколкото приятели, които успя да задържиш. За няколкото джаз-клуба, за които си ми разказвал, в Ню Орлийнс, Ню Йорк, Чикаго. За няколко адски добри филма. За немалкото готини мацки. В живота ти е имало доста приятни неща.

Роджърс остави чашата и помръдна тялото си. На лицето му се изписа болезнено изражение. Изгарянията, които беше получил от изтезанията в ръцете на кюрдите в Бекаа, нямаше да заздравеят скоро — но емоционалните рани бяха още по-дълбоки. Той обаче отказа да остане да лежи на легло и да гние.

— Всички тези неща са просто за разсейване, Брет. Аз много си ги обичам, но те са за утеха. За отмора.

— И откога утехата и отмората са с отрицателен знак?

— Откакто се превърнаха в причина да продължавам да живея, вместо да са награда за добре свършена работа — отговори Роджърс.

— Уф — изпъшка Огъст.

— Реакцията ти е съвсем на място — рече Роджърс.

Огъст беше пхнал маркуч в помийната яма и очевидно Роджърс беше решил да изхвърли през него част от мърсотията.

— Искаш ли да знаеш защо не мога да се отпусна? — попита той. — Защото сме се превърнали в едно общество, което живее заради уикендите си, заради ваканциите, заради бягството от отговорност. Гордеем се с количеството алкохол, което можем да изпием, с броя на жените, които можем да очароваме така, че да ги вкараме в леглото си, или пък със спортните постижения на любимите си отбори.

— Навремето си падаше по тия неща — изтъкна Огъст. — Особено по жените.

— Е, може да ми е писнало вече — каза Роджърс. — Не искам да живея повече по този начин. Искам да върша нещо.

— Ами ти винаги си вършил нещо — каза Огъст. — И все пак намираще време да се радваш на живота.

— Предполагам, че не съм си давал сметка към каква бъркотия върви страната — обясни Роджърс. — Изправяш се пред някой враг като например световния комунизъм. Влагаш всичко в борбата. Изведнъж врагът изчезва и ти най-сетне се оглеждаш. И виждаш, че докато си водил битката си, всичко останало е отишло по дяволите. Ценностите, инициативността, състраданието — всичко. Сега съм решил да вложа всичките си усилия в това да не оставя на мира тези, които не се гордеят с това, което вършат.

— Много прочувствено — каза Огъст. — Но няма нищо общо е разговора ни, Майк. Ти обичаш класическа музика, нали?

Роджърс кимна.

— Е, и?

— Не си спомням кой писател беше казал, че животът трябва да бъде като симфония от Бетовен. Силно звучащите ѝ части представляват обществените ни дела. По-тихите пасажии съответстват на личните ни размисли. Мисля, че много хора са намерили добър баланс между двете.

Роджърс сведе поглед към чая си.

— Не съм съгласен. Ако беше вярно, щях да се чувствам по-добре.

— Оцелели сме след две световни и една ядрена студена война — отвърна Огъст. — За една шепа месоядни животни, които до неотдавна са живели по пещерите, това не е никак зле. — Той отпи дълго и бавно от чашата си. Освен това, остави ги уикендите и отдиха. Всичко започна от това, че ти се пошегува и аз одобрих шегата ти. Хуморът не е въпрос на слабост, приятелю, така че не започвай да се обвиняваш за него. Той е една спирачка, Майк, необходим балансър. Когато бях на гости на Хо Ши Мин, успях що-годе да запазя разсъдъка си като си повтарях всички мръсни вицове, за които можех да се сетя. Чук-чук. Първо лошата или добрата новина. Вицове за скелети. Знаеш ли го тоя: един скелет влиза в бара и си поръчва джин, тоник и... парцал за пода.

Роджърс не се засмя.

— Е — рече Огъст, — направо е невероятно колко смешно може да ти се стори това, когато си увиснал на проклетите си кървящи китки

в покрито с облаци комари блато. Идеята ми е, че човек трябва да се издърпа за косата, Майк. Просто трябва да се измъкнеш сам от блатото.

— Това важи за теб — отвърна Роджърс. — Аз ставам гневен. Ожесточавам се. Самовглъбявам се.

— Зная. И оставяш всичко да си гние вътре в теб. Твоята част от симфонията е от един трети вид: силни пасажи, които обаче си пазиш вътре. Не е възможно да вярваш, че това е хубаво.

— Хубаво или лошо — рече Роджърс, — то е естествената ми реакция. Това е моето гориво. Дава ми енергия да ремонтирам системи, които са повредени, и да пръждосвам хората, които развалят живота на останалите.

— А когато не можеш да ремонтираш някоя система или да си отмъстиш на лошите? — попита Огъст. — Къде отива тогава високото октаново число?

— Никъде — отвърна Роджърс. — Трупам си го. И точно в това се крие красотата. Също като в идеята за чи в Далечния изток — вътрешна енергия. Когато ти потрябва при следващата битка, ти е подръка, готова да бликне.

— Или да експлодира. Какво прави човек, когато тя е толкова много, че вече не може да я държи в себе си?

— Изразходваш част от нея каза Роджърс. — Ето тук влиза в работа отдихът. Влагаш я във физически упражнения. Можеш да спортуваш, да играеш скуош или да се обадиш на някоя приятелка. Начини има.

— Доста самотни.

— На мен ми вършат работа — отвърна Роджърс. — Освен това, докато продължаваш да ходиш по мадами, мога да си изхвърлям мърсотията върху теб.

— Да ходя по мадами? — засмя се Огъст. Роджърс поне говореше, и то за нещо различно от нещастия и краха на цивилизацията. — След онзи дълъг уикенд с Барб Матиас трябваше да си взема седемгодишна почивка.

Роджърс се усмихна.

— Мислех, че ти правя услуга — каза той. — Тя те обичаше много още когато бяхме деца.

— Да, ама сега е на четирийсет и четири и единственото, което иска, е секс и сигурност. За нещастие мога да осигуря напълно само едното.

Роджърс се усмихна и в същия момент пейджърът му иззвъня. Той изви глава, за да го погледне, и свъси вежди: превръзките му опъваха.

— Пейджърите са направени така, че да могат да се свалят от колана съвсем лесно — обади се Огъст.

— Не, благодаря — отвърна Роджърс. — Точно така си загубих последния. — И погледна надолу, за да види номера.

— И кой те е пожелал? — попита Огъст.

— Боб Хърбърт — рече Роджърс, сбърчи чело и бавно се изправи. — Ще му се обадя от колата.

Огъст се облегна на стола си и каза:

— Аз ще остана тук. Чувал съм, че във Вашингтон на всеки мъж се падали по три жени. Може пък някоя да се примами от чинията ти с бобови кълнове.

— Успех — пожела му Роджърс се отпрати към изхода на малкия препълнен ресторант.

Огъст довърши свинското си и си наля още чай. Докато го пиеше съвсем бавно, обходи с поглед тъмния ресторант. Нямаше да е лесно да измъкне Роджърс от депресията му. Огъст винаги беше гледал по-оптимистично на нещата от него. Вярно, че не можеше да погледне дори за миг към мемориала на ветераните от Виетнам или да не се вторачи в някой документален филм за войната по телевизията, нито пък да мине покрай виетнамски ресторант. Не и без очите му да се напълнят със сълзи, стомахът му да се свие на топка, а юмруците му да се свият от желанието да фрасне нещо. Обикновено Огъст беше със силен дух и изпълнен с надежди, но това не означаваше, че прощава всичко. Но поне не се беше отдал на горчивината и разочарованието, както беше направил Майк. Проблемът в случая не се състоеше толкова в това, че обществото беше разбило надеждите на Майк, колкото във факта, че Майк се беше разочаровал от самия себе си.

Когато Роджърс се върна, Огъст веднага разбра, че нещо не е наред. Без да обръща внимание на превръзките и болките, генералът се придвижваше напористо през претъпкания ресторант като разбутваше сервитьорите и клиентите. Но не тичаше. И двамата бяха в униформа,

а както чуждестранните агенти, така и журналистите обръщаха голямо внимание на военните. Когато по някаква причина им се налагаше да си тръгнат бързо, това веднага съобщаваше на наблюдателите коя част и дори коя група в тази част се е забъркала в някое горещо събитие.

Огъст се изправи спокойно, още преди Роджърс да пристигне до масата. Протегна се, без всъщност да му е необходимо, и отпи последната глътка от чая си. След това пусна една двайсетдоларова банкнота на масата и тръгна да посрещне Роджърс. Не си проговориха, докато не излязоха. Навън се усещаше острият хлад на напредващата есен.

— Можеш да продължиш да ми говориш за хубавите неща в живота — каза Роджърс горчиво. — Марта Макол е била убита преди около половин час.

Огъст усети как чаят се качва в гърлото му.

— Станало е точно пред Паласио де лас Кортес в Мадрид — продължи Роджърс. Гласът му беше приглушен и тих, а погледът — вперен в някаква точка в далечината. Въпреки че врагът все още нямаше лице, той вече беше успял да намери нещо, върху което да стовари гнева си. — Статутът на екипа ти остава непроменен, докато не получим повече информация — продължи той. — В момента помощничката на Марта — Ейдийн Марли — разговаря с полицията. Даръл е с тях в Мадрид и в момента пътува към двореца. Ще се обади на Пол в два следобед, за да даде допълнителна информация.

— Някакви предположения за нападателите?

— Никакви — отвърна Роджърс. — Пътувала е инкогнито. Малцина дори са знаели, че въобще е там.

Качиха се в новата „Камри“ на Роджърс. Огъст седна зад волана, запали двигателя и се вля в потока от коли. Известно време не продумаха. Огъст не познаваше Марта кой знае колко добре, но знаеше, че тя по принцип не е любимка на никого в Оперативния център. Беше напориста и арогантна. Грубиянка. Беше и адски оправна. С тази загуба екипът щеше да работи много по-зле.

Огъст погледна през предното стъкло към надвисналото небе. След пристигането им в щаба на Оперативния център Роджърс щеше да се отправи към офисите на администрацията на подпартерното ниво, а Огъст щеше да отлети с хеликоптер до академията на ФБР в Куонтико, Вирджиния, където се намираще кабинетът на силите за

бързо реагиране. В момента тези специални части имаха неутрален статус. В Испания обаче имаше още двама служители от Оперативния център. Ако нещата излезеха от контрол, можеше да се наложи да ги отзоват набързо. Роджърс не му беше казал по каква работа е била Марта в Испания — очевидно не искаше да рискува да бъде подслушан. Колите на военния състав много често бяха пълни с какви ли не подслушвателни и наблюдателни устройства. Огъст обаче знаеше за нажежената политическа обстановка в Испания. Знаеше също, че Марта се е забъркала в етническите истории. А по всяка вероятност бе участвала и в дипломатическите усилия да се попречи на множеството политически и културни групи в страната да се дърпат помежду си и да подхванат катастрофална борба за надмощие.

Знаеше и още нещо — че който и да я е убил, по всяка вероятност е бил наясно за целта на посещениято ѝ. Което пък повдигаше един друг въпрос, изплуващ дори над моментния шок: дали това е първият или последният изстрел в евентуалната гибел на Испания.

3.

ПОНЕДЕЛНИК, 18:45 Ч. САН СЕБАСТИАН, ИСПАНИЯ

Безброй късчета лунна светлина проблясваха по тъмната повърхност на залива Ла Конча и се разбиваха на просветващ пращец под шумните удари на вълните по Плайя де ла Конча — обширната, чувствено извиваща се плажна ивица, която очертаваше елегантния космополитен град. Точно на половин миля на изток рибарските лодки и увеселителните корабчетата се клатушкаха в пристанището Parte Vieja — „Старата част“. Мачтите им проскърцваха под южния вятър, съвсем слаби вълнички се разплискваха нежно по корпусите им. Няколко изостанали съда, надявали се на късен улов, едва сега хвърляха котва. Чайките и гларусите, през деня повече от активни, сега дремеха мълчаливи под вековните пристани или по високите чукари на извисилия се до устието на залива остров Санта Клара.

Отвъд дремещите птици и блуждаещите лодки, на половин миля на север от испанското крайбрежие, лъскавата бяла яхта „Веридико“ се полюшваше в обляната в лунна светлина вода. Беше дълга петнайсет метра, с екипаж от четирима души. Единият от тях беше изцяло облечен в черно и беше на вахта, вторият се грижеше за руля. Третият тъкмо отнасяше вечерята си в столовата точно до камбуза. Четвъртият спеше дълбоко в предната каюта.

Имаше и петима пасажери, до един събрали се в съвсем отделената средна каюта. Вратата беше плътно затворена, а двете прозорчета бяха закрити от плътни завеси. Всичките пасажери — само мъже, бяха насядали около голяма маса с цвят на слонова кост. По средата на масата лежеше голяма тетрадка с кожена подвързия, а до нея имаше бутилка „Мадейра“. Всички съдове от вечерята бяха разчистени и бяха останали само чашите за вино.

Мъжете бяха облечени в скъпи блейзъри в пастелни тонове и широки, отпуснати панталони. По ръцете си имаха пръстени със

скъпоценни камъни, а по вратовете — златни или сребърни ланци. Чорапите им бяха копринени, а обувките — ръчна изработка и прилежно лъснати. Бяха също така изрядно подстригани и сресани. Пушеха кубински пури, четири от които вече горяха от доста време; в специална кутия за пури в средата на масата имаше още много. Кожата по ръцете на мъжете беше нежна, а лицата им бяха със спокойни изражения. Когато говореха, гласовете им звучаха меко и топло.

Собственикът на „Веридико“ сеньор Естебан Рамирес беше и основател на корабната компания „Рамирес“ — фирмата, която беше построила въпросната яхта. За разлика от останалите мъже, той не пушеше. Не защото не му се искаше, а защото още не беше дошъл моментът за празнуване. Нито пък му се разказваха спомени за това как каталунските им предшественици били отглеждали овце, лозя или житни култури в плодородните поля на Леон. Колкото и да беше важно потеклото му, в момента той просто не можеше да мисли за подобни неща. Както умът, така и душата му бяха напълно ангажирани с това, което трябваше да се е случило до този момент. Въображението му беше запълнено с всичко, което беше заложено на карта — и това беше така през всичките години на мечти, месеците на планиране и часовете на изпълнение на замисленото.

„Защо толкова се бави този човек?“

Рамирес мислеше за това как през изминалите години бе седял в същото това помещение на яхтата и бе чакал телефонните обаждания на хората, с които работеше за ЦРУ. Или бе очаквал вести от своята „фамилия“ — една много затворена и сплотена групичка, която се състоеше от най-доверените му служители. Понякога куриерите на „фамилията“ отиваха на акции, за да разнасят пакети, да събират пари или да трошат костите на хора, които не виждаха смисъл да му сътрудничат. Някои от тези злополучни люде бяха работили за един или друг от мъжете, които сега седяха около масата. Това обаче бе отдавна, още преди присъстващите да се бяха обединили от единната цел.

Една част от Рамирес мислеше с носталгия за онези спокойни дни. Дните, в които той беше просто един аполитичен средностатистически човек, който си вадеше прехраната с контрабанда

на оръжие и хора или учеше разни неща за тайната дейност на руснаците и ислямските фундаменталисти. Дните, в които използваше мускулите на „фамилията“, за да получава заеми, които банките иначе не искаха да му дават, или пък да си намира камиони за превоз на стоки, когато нямаше никакви свободни камиони.

Положението вече беше различно. Много различно.

Клетъчният му телефон иззвъня. Рамирес се пресегна съвсем спокойно и го извади от десния джоб на блейзъра си. Късите му дебели пръсти потрепераха едва забележимо. Постави слушалката до ухото си, каза името си и остана безмълвен. Просто слушаше и оглеждаше останалите.

Накрая изключи телефона, прибра го в джоба си и погледна чистия пепелник пред себе си. Подбра си една пура от кутията и помириса черната обвивка. Едва тогава усмивка разчупи гладкото му кръгло лице.

Един от мъжете извади пурата от устата си.

— Как е, Естебан? — попита той. — Какво е станало?

— Работата е свършена — отвърна той гордо. — Една от мишените, най-основната, е елиминирана.

Връхчетата на другите четири пури заблестяха ярко — четиримата мъже засмукаха жадно. Светнаха усмивки. Рамирес кльцна връхчето на пурата си в пепелника, запали я с тежката газова запалка, сложена в средата на масата, с наслада пое дима и го издуха.

— В момента сеньор Санчес е на летището в Мадрид — каза той. Санчес бе името, което убиецът беше приел за акцията си. — Ще бъде в Билбао след един час. Аз ще се обадя във фабриката и ще наредя на някой от шофьорите си да го посрещне. След което ще бъде доведен на яхтата, както си е по плана.

— За съвсем кратък престой, надявам се — каза развълнувано един от мъжете.

— За изключително кратък престой — потвърди Рамирес. — Когато сеньор Санчес пристигне, аз ще изляза на палубата и ще му платя. — И той потупа джоба на елечето си, където имаше плик, издут от банкноти. — Няма да се види с никого, така че няма никаква опасност да предаде когото и да било от вас.

— Че защо да го прави? — попита същият мъж.

— Изнудване, Алфонсо — обясни Рамирес. — Хора като Санчес — бивши войници, които са се сдобили с пари, са склонни да живеят охолно, ден за ден. Когато парите им свършат, понякога се връщат и искат още.

— И ако го направи? — попита Алфонсо. — Как ще се защитиш? Рамирес се усмихна.

— Един от моите хора е бил случайно там с видеокамера. Ако Санчес ме предаде, касетата много бързо ще се озове в ръцете на полицията. Стига обаче сме говорили какво би могло да се случи. Нека се заемем с това, което ще се случи. След като на Санчес му бъде платено, той ще се отпрати с придружител и ще напусне страната, докато разследването не приключи, за което също съм се погрижил.

— Ами шофьорът в Мадрид? — попита друг от мъжете. — Той също ли ще напусне Испания?

— Не — отвърна Рамирес. — Шофьорът работи за депутатата Серадор. Прекалено много му се ще да се издигне и затова ще си държи устата затворена. А колата, която са използвали, вече се намира в един гараж и ще бъде разглобена на части всеки момент. — Рамирес дръпна доволно от пурата си. — Имай ми доверие, скъпи Мигел. Всичко е обмислено много внимателно. Случилото се никога няма да насочи разследването към нас.

— Имам ти доверие — тросна се мъжът. — Но все още не съм сигурен, че можем да имаме доверие на Серадор. Той е баск.

— Убиецът също е баск, но направи всичко както си беше по инструкции — каза Рамирес. — Депутатът Серадор също ще действа по инструкциите, Карлос. Той е амбициозен човек.

— Но е баск. Амбициозен, но баск.

Рамирес се усмихна.

— Депутатът Серадор въобще не иска да бъде говорител на рибарите, овчарите и миньорите през целия си живот. Той иска да ги води.

— Може да ги поведе през Пиренеите във Франция — каза Карлос. — Въобще няма да ми липсват.

— На мен също — каза Рамирес. — Но тогава кой ще лови риба, кой ще пасе овцете и ще работи в мините? Да не би управителите на банките и счетоводителите, които работят за теб, Карлос? Или пък репортерите, които работят във вестниците на Родриго или

телевизионните станции на Алфонсо? А може би пилотите от въздушната компания на Мигел?

Останалите мъже се засмяха. Карлос се изчерви.

— Толкова за нашия близък другар — каза Рамирес. — Най-важното е, че емисарката на Америка беше отстранена. В Щатите няма да имат никаква представа нито кой го е извършил, нито защо, но пък ще бъдат изключително предпазливи да не се забъркат в местната политика. Депутатът Серадор ще ги направи още по-предпазливи, когато се срещне с останалата част от контингента тази вечер. Ще ги увери, че полицията прави всичко, което е по силите ѝ, за да залови нападателя, но че предотвратяването на други подобни инциденти не може да бъде гарантирано. Не и в такива размирни времена.

Карлос кимна, след това се обърна към Мигел.

— А как върви твоята част?

— Отлично — отвърна солидният прошарен изпълнителен директор на въздушната компания. — Отстъпките на самолетните билети от Съединените щати до Португалия, Италия, Франция и Гърция придобиха много широка популярност. Пътуванията до Мадрид и Барселона спаднаха с единайсет и осем процента съответно в сравнение с миналата година. Хотелите, ресторантите и фирмите за коли под наем усещат щетите доста осезаемо.

— А приходите ще паднат още повече — каза Рамирес, — когато на американската общественост ѝ бъде съобщено, че убитата жена е била туристка, станала жертва на случайна стрелба.

Рамирес всмукна от пурата си и се усмихна. Особено се гордееше с тази част от плана. Правителството на Съединените щати никога нямаше да посмее да каже истината за идентичността на мъртвата. Тя беше служителка на център за разузнаване и мениджмънт на кризисни ситуации, а не на Държавния департамент. Правителството не можеше да извади на показ и факта, че е отишла в Мадрид, за да се срещне с един влиятелен депутат, уплашен от евентуално избухване на нова гражданска война. Ако Европа научеше, че такава американска представителка е имала уговорена среща със Серадор, Америка веднага щеше да бъде заподозряна, че се опитва да разположи играчите в своя полза. Кое то си беше истинската причина, поради която Серадор беше помолил за среща именно с нея. Само с един изстрел Рамирес и групичката му бяха успели да вземат в свои

ръце контрола както върху Белия дом, така и върху испанския туристически бизнес.

— А що се отнася до следващата стъпка — каза Рамирес, — Карлос, ще ни кажеш ли как вървят нещата?

Младият чернокос banker се наведе напред, остави пурата си в пепелника и опря ръце върху масата. — Както знаете, нисшата и средната класа понесоха сериозни щети от последните съкращения на работните места. През последната половин година bankerът Седро толкова ограничи заемите, че нашите партньори в тази операция — и той посочи останалите мъже около масата, — както и други представители на бизнеса, бяха принудени да покачат цените за потребителите с почти седем процента. В същото време е намаляло производството, поради което продажбите на испански стоки в Европа са намалели с осем процента. Работниците понесоха тежки загуби, въпреки че засега не сме намалили заплатите им. Всъщност сме изключително щедри. Увеличаваме кредитите, за да плащаме стари дългове. Е, разбира се, само една част отива за погасяване на дълговете. Хората правят нови покупки, защото предполагат, че отново ще имат възможност да получават заеми. В резултат лихвеният процент върху заемите е стигнал до ниво осемнайсет процента по-високо в сравнение със същия период през миналата година.

Рамирес се усмихна.

— В комбинация с намаленото търсене на туристическите услуги финансовият удар ще бъде направо унищожителен, когато се окаже, че тези кредити всъщност не се дават.

— Невероятно унищожителен — съгласи се Карлос. — Хората така ще са задлъжнели, че ще са готови на всичко, за да се спасят от дълговете си.

— Но вие сте сигурни, че ще можете да овладеете този удар, нали? — намеси се Алфонсо.

— Абсолютно — отвърна Карлос. — Благодарение на паричните резерви и кредитите от Световната банка и други финансови институции, резервите в моята банка и в повечето други ще си останат доста значими. По върховете икономиката ще остане относително незасегната. — Той се ухили. — Същото е като заразата, за която в Стария завет се говори, че обхванала Египет. Тя не засегнала тези,

които били предупредени предварително и били напълнили всичките си съдове с прясна вода.

Рамирес се облегна назад и всмукна с наслада от пурата си.

— Направо отлично, господа. И щом всичко си дойде на мястото, задачата ни просто ще е да поддържаме напрежението, докато средната и нисшата класа не се хванат за гушата. Докато баските, кастилците, андалусците и галицийците не признаят, че Испания принадлежи на хората от Каталуня. А когато това стане, когато министър-председателят бъде принуден да предизвика нови избори, ние ще бъдем готови. — Малките му черни очички обходиха всички лица, преди да се спрат върху кожената тетрадка пред него. — Готови с новата конституция — готови за една нова Испания.

Всички закимаха одобрително. Мигел и Родриго изръкопляскаха. Рамирес усети тежестта на миналата история и тази, която тепърва предстоеше, върху раменете си и усещането му хареса.

Той обаче не знаеше, че не много далече се намира един раздърпан мъж с различно усещане за историята — а също така и с доста различно оръжие на разположение.

4. ПОНЕДЕЛНИК, 19:15 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Когато комисар Диего Фернандес пристигна, Ейдийн все още седеше на кожения диван. Комисарят беше среден както на ръст, така и на килограми. Беше се избърснал гладко и имаше мургав тен и прилежно оформена брадичка. Черната му коса беше въздълга, но добре сресана, а очите му надничаха внимателно иззад очила със златни рамки. На ръцете си имаше черни кожени ръкавици, на краката — черни велурени обувки, а на гърба — черна офицерска мушама. Под разкопчаната горна дреха се виждаше тъмносив официален костюм.

Един адютант затвори вратата зад гърба му. Щом чу щракването на бравата, инспекторът се поклони учтиво на Ейдийн и каза:

— Приемете най-искрените ни съболезнования и извинения за загубата. Ако има нещо, с което аз или моят отдел можем да ви помогнем, моля, кажете.

— Благодаря, инспекторе — отвърна Ейдийн.

— Мога да ви уверя, че всички управления на мадридската полиция, както и други правителствени служби, ще се заемат с откриването на извършителя на това позорно дело.

Ейдийн вдигна поглед към полицейския инспектор. Не беше възможно да говори на нея. Полицейското управление не можеше да търси убиеца на човек, когото тя познаваше. Не беше възможно съобщенията по телевизията и заглавията по вестниците да се отнасят до Марта, с която се беше преобличала в хотелската стая само преди час. Въпреки че беше присъствала на убийството и беше видяла тялото ѝ, проснато на улицата, преживяното не ѝ изглеждаше реално. Ейдийн така беше свикнала да променя нещата — като например да превърти назад някоя видеокасета, за да види нещо, което е пропуснала, или пък да изтрива компютърните данни, от които нямаше нужда — че необратимостта на станалото ѝ изглеждаше невъзможна.

На рационално ниво обаче Ейдийн знаеше, че то се е случило. И че е необратимо. След като я бяха довели тук, тя се беше обадила в хотела и бе съобщила накратко новината на Даръл Маккасски. Маккасски беше обещал да предупреди Оперативния център. За нейна изненада в реакцията му не се беше появила никаква нотка на шок — или пък просто Даръл винаги си беше толкова сдържан. Ейдийн не го познаваше достатъчно добре, че да може да разбере. След това беше потънала в мислите — опитваше се да увери самата себе си, че става въпрос за случаен терористичен акт, а не за платено убийство. В крайна сметка това тук беше съвсем различно от случилото се в Тихуана преди две години с приятеля ѝ Один Гутиерес Рико, който буквално беше направен на решето от четирима въоръжени с бойни пушки. Рико беше шефът на криминалното съдопроизводство в Байя Калифорния. Беше общественик, редовно получавал смъртни заплахи, но беше продължил да се бори с наркотрафикантите в страната. Смъртта му беше голяма загуба, но не и изненада. Обществена тайна беше, че преследването на наркодилърите няма да бъде толерирано от подземния свят.

Марта беше дошла тук под прикритие, известно само на малцина официални лица от правителството. Беше дошла, за да помогне на депутатата Серадор да изработи план, с който да попречи на своите хора — баските — да се присъединят към също толкова националистично настроените каталунци с цел да се отделят от Испания. Бунтовете на баските през осемдесетте години се бяха оказали достатъчно спонтанни, че да се провалят, но и толкова кървави, че да бъдат запомнени. Както Марта, така и Серадор вярваха, че едно организирано надигане на две от петте основни етнически групи в страната — особено ако тези групи бяха добре въоръжени и по-добре подготвени от тези през осемдесетте години — не само щеше да е особено разрушително, но и да има доста добри шансове за успех.

Ако нападението не беше случайно, ако Марта се беше превърнала в поръчкова мишена, значи някъде в системата имаше изтичане на информация. А ако пукнатина наистина имаше, то тогава миротворческият процес се намираще в сериозна заплаха. По жестока ирония на съдбата съвсем малко преди смъртта си Марта беше споменала, че не бива да позволят нищо да попречи на разговорите.

„Знаеш какво е заложено на карта...“

След това, разбира се, се беше разгневила за прекалено силната реакция на Ейдийн на улицата.

„Де да беше това най-голямата ни пречка — мислеше си Ейдийн. — Така да се потим за всеки най-малък детайл и накрая да не постигнем цялостната картина...“

— Сеньорита? — прекъсна мислите ѝ инспекторът.

Ейдийн премигна.

— Да?

— Добре ли сте?

Погледът на Ейдийн се беше зареял към тъмните прозорци. Тя премигна и погледна комисаря. Той продължаваше да стои на няколко крачки от нея и да я гледа любезно.

— Да, добре съм — отвърна тя. — Простете, инспекторе. Бях се замислила за приятелката си.

— Разбирам — рече спокойно инспекторът. — Ако не ви представлява особена трудност, мога ли да ви задам няколко въпроса?

— Разбира се — отвърна тя. — Но преди това, инспекторе, имате ли нещо против да ми кажете дали сте получили някаква информация от наблюдателните камери?

— За нещастие нищо — отвърна инспекторът. — Стрелецът просто е бил извън обсега им.

— Знаел е какъв е обsegът им, така ли?

— Очевидно да — призна инспекторът. — За нещастие ще ни трябва известно време, докато разберем кои са всички лица с достъп до тази информация — и след това да ги разпитаме поотделно.

— Разбирам — каза Ейдийн.

Инспекторът извади от джоба на сакото си малък жълт бележник. Усмивката му изчезна. Той прегледа записките си, извади химикалка от спиралата на бележника, погледна Ейдийн и попита:

— Двете с вашата спътница за удоволствие ли сте дошли в Мадрид?

— Да.

— Казали сте на часовия при портала, че сте дошли в Конгресо де лос депутадос на частна визита.

— Точно така.

— От кого беше организирана тази частна визита?

— Не зная — отвърна Ейдийн.

— Така ли?

— Моята спътница го беше уредила чрез някакъв свой приятел в Съединените щати — каза Ейдийн.

— Дали ще бъдете така добра да ми дадете името на този приятел? — попита я инспекторът.

— За жалост не мога — отговори Ейдийн. — Нямам представа за кого става въпрос. Взех решението за тази екскурзия почти в последната минута.

— Може би го е уредил някой колега — предположи той. — Или някой съсед? Или местен политик?

— Не знам — настояваше Ейдийн. — Съжалявам, инспекторе, но не сметнах за необходимо да разпитвам за това.

Инспекторът се вторачи в нея, след това бавно сведе поглед и записа отговорите ѝ в тефтера си.

Ейдийн беше почти сигурна, че не ѝ вярва; разбра го по неодобрителното свиване на устните и смръщените му вежди. Хич не ѝ харесваше, че трябва да създава затруднения на следствието. Но докато не получише нареждане от Даръл Маккаски или депутатата Серадор да върши обратното, нямаше друг избор, освен да продължава да играе по правилата на измислената история за екскурзията им.

Комисар Фернандес отгърна бавно и замислено нова страница в тефтера си.

— Видяхте ли мъжа, който ви нападна?

— Не видях лицето му — отговори тя. — Направи една снимка със светкавицата, точно преди да извади оръжието си.

— Не усетихте ли миризмата на някакъв парфюм? Или афършейв?

— Не.

— Обърнахте ли внимание на фотоапарата? Каква марка беше?

— Не — отвърна тя. — Не бях толкова близо... а освен това бях заслепена от светкавицата. Забелязах единствено дрехите му.

— Аха — рече той. — Можете ли да ми кажете как изглеждаха?

Ейдийн си пое дълбоко дъх. Затвори очи.

— Носеше тясно дънково яке и бейзболна шапка. Тъмносиня или черна шапка, с козирка. Носеше широк светлобежов панталон и черни обувки. Струва ми се, че беше млад, макар че не мога да го твърдя със сигурност.

— Какво ви накара да мислите така?

Ейдийн отвори очи.

— Нещо в начина, по който стоеше — отговори тя. — Широко разкрячен, с изпънати рамене, с високо вдигната глава. Много силен и много самоуверен.

— Преди виждали ли сте човек с подобна външност?

— Да — отвърна Ейдийн. Убиецът ѝ беше заприличал на боец от силите за бързо реагиране, макар че тя, разбира се, не можеше да каже това. — В моя колеж имаше корпус за преподготовка на запасни офицери — излъга тя. — Убиецът имаше излъчването на войник. Или поне на някой, обучаван да борави с огнестрелни оръжия.

Инспекторът записа показанията ѝ в тефтерчето си.

— Той каза ли ви нещо?

— Не.

— Извика ли нещо — например лозунг или заплаха?

— Не.

— Забелязахте ли какъв вид беше оръжието му?

— Не, съжалявам. Някакъв пистолет.

— Пистолет или револвер?

— Не знам — отново излъга тя. Оръжието беше пистолет, но тя не искаше инспекторът да разбере, че има достатъчно познания по въпроса.

— Имаше ли пауза между отделните изстрели?

— Струва ми се, че да.

— Силни ли бяха?

— Не много — отвърна Ейдийн. — Всъщност бяха изненадващо тихи. — На пистолета беше сложен заглушител, но тя не искаше той да знае, че го е разбрала.

— Сигурно е имал заглушител — обясни инспекторът. — Видяхте ли колата, с която се измъкна?

— Да — отговори Ейдийн. — Черна. Не знам какъв модел.

— Чиста ли беше, или мръсна?

— Не обърнах внимание.

— Откъде дойде? — попита инспекторът.

— Струва ми се, че караше след убиеца — отвърна Ейдийн.

— На какво разстояние горе-долу?

— Двайсет-трийсет метра — отвърна Ейдийн. — Като че ли се движеше известно време успоредно на бордюра, преди той да почне да стреля.

— Някои от изстрелите да са дошли от колата?

— Мисля, че не — отвърна тя. — Единствените проблясъци, които видях, дойдоха откъм него.

— За известно време вие сте били зад другата жертва — пощаджията. Затискали сте се раната му. Може да не сте забелязали възможен втори нападател.

— Не съм — отговори тя. — Но според мен втори нямаше. Кажете ми как е господинът? Ще се оправи ли?

— За съжаление, сеньорита, той е мъртъв.

Ейдийн сведе поглед.

— Съжалявам.

— Вие сте направили всичко възможно да му помогнете — успокой я инспекторът. — Не можете да се обвинявате за нищо.

— За нищо — повтори тя. — Освен че не можах да им помогна. Семеен ли е?

— Да — отвърна инспекторът. — Сеньор Суарес е издържал жена си, сина си, който е още бебе, и майка си.

Ейдийн усети как слепоочията ѝ се стягат. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Не само че не беше успяла да направи нищо, за да спаси Марта, ами на всичкото отгоре заради инстинкта си да отклони посоката на стрелбата беше довела до смъртта на един невинен. Сега си даваше сметка, че би трябвало да скочи към Марта. Може би така щеше да успее да постави тялото си между куршумите и нея или пък да я издърпа зад проклетата кабинка на часовете. Трябваше да направи всичко друго, но не и това, което беше направила.

— Да ви донеса ли вода? — попита инспекторът.

— Не, благодаря. Добре съм.

Инспекторът кимна. Покрачи известно време с вперен в земята поглед, след което отново я погледна и каза:

— Сеньорита, мислите ли, че точно вие със спътницата ви сте били целта на убиеца?

— Струва ми се, че да — отговори тя. Беше очаквала подобен въпрос и искаше да бъде особено внимателна в отговора си.

— Знаете ли защо? — попита той.

— Не — отвърна тя.

— Имате ли някакви предположения? Занимавате ли се с някаква политическа дейност? Принадлежите ли към някаква организация?

Тя поклати глава.

На вратата се почука, но инспекторът не обърна никакво внимание на това. Беше се вторачил строго в Ейдийн.

— Сеньорита Темблон — каза той, — простете, че ви притеснявам с въпросите си точно в този момент, но то е, защото един убиец се разхожда на свобода из моя град. Искам да го заловя. За нито една причина ли не се сещате? Причина, поради която някой може да е искал да убие вас и спътницата ви?

— Комисар Фернандес — отговори тя, — никога преди не съм идвала в Испания, нито пък познавам някого тук. Моята приятелка беше идвала преди години, но тя няма — нямаше — никакви известни на мен приятели или врагове тук.

Отново се почука. Инспекторът отиде до вратата и я отвори. Ейдийн не можеше да види кой стои на прага.

— Да? — попита инспекторът.

— Комисар Фернандес — чу се мъжки глас, — депутатът Серадор иска жената веднага да бъде отведена в кабинета му.

— Така ли? — зачуди се инспекторът, извърна се, погледна Ейдийн и очите му се присвиха. — Може би, сеньорита, господин депутатът желае да ви се извини лично за ужасната трагедия.

Ейдийн не каза нищо.

— Или може би има някаква друга причина за аудиенцията? — предположи инспекторът.

Ейдийн стана.

— Дори да има друга причина, комисар Фернандес, аз ще я узная едва като се видя с него.

Инспекторът прибра бележника си и се поклони учтиво. Дори и да се беше подразнил, в поведението му не личеше. Благодарни на Ейдийн за сътрудничеството ѝ, извини се още веднъж за случилото се и протегна ръка към отворената врата. Ейдийн напусна стаята. Отвън я чакаше сержантът, който я беше довел. Поздрави я с поклон и двамата тръгнаха по коридора.

Стана ѝ неприятно заради инспектора. Бяха му възложили разследване, а тя не му даде нищо, на базата на което то да продължи.

Както беше отбелязала Марта обаче, имаше правила както за всяко общество, така и за всяка прослойка на съответното общество. И независимо коя беше страната, независимо от конституцията, проверките и мерките, за правителствата важаха различни правила. Фрази от рода на „дадохме ви всичката информация“ и „държавна тайна“ съвсем ефикасно затваряха вратата на иначе съвсем законосъобразни разследвания. За нещастие, в много от случаите — сред които беше и този — пречките бяха необходими и легитимни.

Кабинетът на Серадор се намираще само на няколко метра по коридора. Беше със същите размери, а и интериорът му беше до голяма степен като този на стаята, която Ейдийн току-що беше напуснала, макар че имаше някои елементи, отразяващи личния вкус на обитателя му. На три от стените имаше плакати в рамки на стадиона за коридори в Мадрид — „Плаца де лас Вентас“. На четвъртата стена, тази зад бюрото, се виждаха също поставени в рамки вестникарски първи страници, които описваха дейността на баските по време на събитията през осемдесетте години. По всички лавици из стаята имаше семейни снимки.

Депутатът седеше зад бюрото си. На дивана пък седеше Даръл Маккаски. Когато Ейдийн влезе, и двамата станаха. Серадор заобиколи бюрото си с широко разтворени ръце и състрадателно изражение. В кафявите му очи под посивелите вежди се четеше болка. Високото му тъмно чело се беше сбърчило под заресаната назад бяла коса. Меките му големи ръце се склупчиха нежно около китките на Ейдийн.

— Госпожице Марли, толкова съжалявам — каза той. — Заедно с мъката си обаче се чувствам и доста облекчен, че не сте пострадали.

— Благодаря, господин депутат — рече Ейдийн и погледна Маккаски. Ниският, жилав и преждевременно посивял втори заместник-директор стоеше неподвижен, кръстосал ръце. Не си беше сложил маската на дипломатическо състрадание, което беше заляло цялата физиономия на Серадор: лицето му беше строго и неподвижно.

— Даръл — обърна се тя към него, — как си?

— Бил съм и по-добре, Ейдийн. А ти добре ли си?

— Не съвсем — отвърна тя. — Провалих се, Даръл.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябваше да реагирам... различно — отговори Ейдийн. Надигналите се емоции я задавиха. — Виждах какво става и се

провалих, Даръл. Просто се провалих.

— Това са пълни глупости — каза Маккаски. — Имаш късмет, че въобще си успяла да се махнеш от пътя на куршумите.

— С цената на живота на един невинен...

— Било е неизбежно — отсече Маккаски.

— Господин Маккаски има право — намеси се Серадор, който продължаваше да държи ръцете ѝ в своите. — Не се самоизмъчвайте. Подобни неща са винаги много по-ясни в... в перспектива.

— Да де — рече Маккаски с едва прикрито раздражение. — Обикновено всичко е много по-ясно след като се случи.

Ейдийн погледна Маккаски с недоумение.

— Даръл, какво има?

— Нищо. Нищо, освен че депутатът няма желание за каквито и да било дискусии в момента.

— Какво? — възкликна Ейдийн.

— Това би било крайно неподходящо — заяви Серадор.

— Ние обаче не сме на това мнение — отвърна Маккаски и пак погледна Ейдийн. — Депутатът Серадор твърди, че споразумението е било направено с Марта. Че единствено нейният опит и етнически произход му били дали възможност да убеди баските и каталунците да приемат евентуалното посредничество на САЩ.

Ейдийн изгледа Серадор.

— Марта беше уважавана и много опитна дипломатка...

— Невероятна жена — допълни Серадор прочувствено.

— Да, но колкото и опитна да беше като посредник, все пак не е незаменима — продължи Ейдийн.

Серадор я пусна и отстъпи назад. По лицето му се четеше неодобрение.

— Разочаровате ме, сеньорита.

— Така ли?

— Та вашата колежка току-що бе убита!

— Съжалявам, господин депутат — каза Ейдийн, — но в момента не става въпрос за моето отношение към случилото се...

— Права сте — съгласи се Серадор. — Става въпрос за опитността и сигурността. И докато не се уверя, че разполагаме и с двете, разговорите ще бъдат отложени. Не отменени, сеньор Маккаски, сеньорита Марли. Просто отложени.

— Депутат Серадор — намеси се Маккаски, — и двамата знаем много добре, че може да нямаме време за отлагане. Точно преди да пристигне госпожица Марли, ви обяснявах какви са препоръките й, за да ви убедя, че разговорите могат да се осъществят. Госпожица Марли има достатъчно опит, а освен това, както виждате, не е от най-плахите.

Серадор я погледна с неодобрение.

— Ние наистина можем да продължим — каза Маккаски. — Колкото до сигурността, нека за момент предположим, че от тази стая наистина излезе нещо. Например, че Марта е била истинската мишена на убиеца. Какво означава това? Че някой се опитва да прогони със сила американските дипломати. Опитват се да направят така, че страната ви да се разпадне.

— Възможно е целта дори да не е политическа — каза Ейдийн. — Марта мисли... Марта мислеше, че е възможно някой да се опитва да направи пари от едно въоръжено разцепление.

Серадор се прокашля и извърна поглед към бюрото си.

— Моля ви, господин депутат — продължи Маккаски, — имайте ни доверие. Кажете ни какво знаете. Ние ще отнесем информацията със себе си и ще ви помогнем да пуснете някакъв план в действие, преди да е станало прекалено късно.

Серадор бавно поклати глава.

— Вече говорих със съюзниците си в Конгреса. В момента те имат по-малко желание дори от мен да позволят вашата намеса. Трябва да ме разберете правилно, господин Маккаски. И преди сме говорили с разните сепаратистки партии — и много скоро ще продължим да го правим. Беше въпрос на моите лични надежди, че ако Съединените щати вземат участие в дискусиите неофициално и ако лидерите на двете страни бъдат убедени да направят съответните отстъпки, Испания ще бъде спасена. Сега обаче се опасявам, че ще трябва да разрешим проблема вътрешно.

— И как според вас ще завърши всичко това? — запита Ейдийн.

— Нямам представа — отвърна Серадор. — За съжаление знам само как трябва да завърши вашата връзка с всичко това.

— Да — каза тя. — Благодарение на смъртта на някой, който беше достатъчно смел... и отдръпването на друг, който не е толкова смел.

— Ейдийн! — скастри я Маккаски.

Серадор вдигна ръка.

— Всичко е наред, сеньор Маккаски. Сеньорита Марли просто е много изтощена. Предлагам ви да я отведете в хотела.

Ейдийн се вторачи в депутатата. Нямаше да я придумат да си държи езика зад зъбите. Нито пък щеше да се откаже по средата. Това просто нямаше да стане.

— Добре — рече тя. — Играйте си предпазливо, господин депутат. Но чуйте какво ще ви кажа. Когато се занимавах с революционно настроените фракции в Мексико, винаги се стигаше до едни и същи резултати. Правителството винаги разчиташе да разбие бунтовниците с физическа сила. Това обаче никога не беше достатъчно да ги разбие напълно, разбира се — и тези, които създаваха размирици, просто минаваха в нелегалност. Не че процъфтяваха, но и не умираха. Умираха само хората, които попадаха под кръстосан огън. Точно това ще се случи и тук, господин Серадор. Не можете да стъпчете едно вековно недоволство, ако не използвате много голям ботуш.

— Оо! Вие да не би да си имате кристално кълбо?

— Не — отвърна тя рязко. — Просто малко опит в психологията на потисничеството.

— В Мексико — натърти Серадор. — Но не и в Испания. Ще разберете, че хората не са просто... как им казвахте вие? Имащи и нямащи. Те са също така много страстно свързани с наследството си.

— Ейдийн — каза Маккаски сурово и рязко. — Стига толкова. Никой не знае какво ще се случи. Тъкмо това беше целта на тези срещи. Трябваше да се занимаваме с откриването на факти, със споделянето на идеи, за да може да се даде шанс на мирно разрешение на напрежението.

— Но ние и сега можем да направим това — каза Серадор, отново влязъл в ролята си на дипломат. — Нямам никакво намерение да показвам неуважение към загубата на колежката ви, но в нейно лице загубихме само една от възможностите. Ще се намерят и други начини за предотвратяване на кръвопролитията. Непосредствената ни тревога в момента е да открием кой носи отговорността за това престъпление, а също така и как е излязла информацията от моя кабинет. А след това... ще видим.

— Но това може да отнеме седмици, месеци — каза Маккаски.

— Но пък едно прибързване, сеньор Маккаски, може да ни коства още човешки животи.

— Лично аз нямам нищо против да поема този риск — промърмори Ейдийн. — Цената на оттеглянето и бездействието може да се окаже много по-висока.

Серадор отиде зад бюрото си.

— Благодарумието е нещо различно и от двете. — Той натисна един бутон на телефона си. — Имах нужда от съдействието на добре известната сеньорита Макол. Тя вече не е сред нас. Търсех и може би пак ще ми се наложи да потърся помощта на Съединените щати. Мога ли все още да разчитам на нея, сеньор Маккаски?

— Знаете, че можете, господин депутат — отвърна Маккаски.

Серадор сведе глава.

— Gracias.

— De nada.

Вратата се отвори. В кабинета влезе млад адютант в тъмен костюм и застана с плътно прилепнали до тялото ръце.

— Ернандес — каза депутатът, — моля те, изведи гостите ни през частния изход и предай на шофьора ми да се погрижи да стигнат безопасно до хотела си. — Той погледна Маккаски. — Предполагам, че искате да стигнете дотам?

— За момента, да. Ако е възможно обаче, бих искал да отида и на мястото, откъдето се ръководи разследването.

— Разбирам. Доколкото си спомням, имате опит с прилагането на закона.

— Точно така — каза Маккаски. — Доста време прекарах във връзки с Интерпол, докато работех за ФБР.

Серадор кимна.

— Ще се погрижа за това, разбира се. Има ли още нещо, което мога да направя за някой от двама ви?

Маккаски поклати глава. Ейдийн не помръдна. Кипеше от гняв. Отново политика. Никакво лидерство, никакво въображение. Просто предпазливост. Щеше ѝ се да си беше запазила малко mierda de perro за тази среща.

— Служебната ми кола е бронирана, а освен това ще ви придружат двама служители от охраната — осведоми ги Серадор. — Ще бъдете в безопасност. Аз пък междувременно ще говоря с онези от

колегите си, които трябваше да участват в днешната среща. Ще се свържа с вас след няколко дни — предполагам, че ще бъдете във Вашингтон? — за да ви осведомя как и дали въобще бихме искали да продължим нататък.

— Разбира се — каза Маккаски.

— Благодаря — усмихна се едва-едва Серадор. — Благодаря много.

Депутатът протегна ръка през широкото махагоново бюро. Маккаски я стисна. Серадор я протегна и към Ейдийн. Тя също я стисна, но съвсем бързо. В краткия поглед, който си размениха, нямаше и капчица сърдечност.

Маккаски сложи ръка на гърба на Ейдийн и почти я избута през вратата. Тръгнаха мълчешком по коридора.

В лимузината на депутата Маккаски се обърна към Ейдийн.

— Е?

— Е, давай. Кажи ми, че оплетох конците.

— Оплете ги.

— Зная — рече тя. — Съжалявам. Хващам първия самолет за вкъщи. — Този рефрен се превръщаше вече в тема на деня. Или пък ставаше въпрос за нещо по-основно — неподходящото място на Ейдийн Марли в дипломацията на „кулата от слонова кост“.

— Не — каза Маккаски. — Ти оплете конците, но по стечение на обстоятелствата съм съгласен с това, което каза. Не мисля, че традиционната ни игра на добро ченге — лошо ченге свърши работа, но в нея има хляб.

Тя го погледна.

— Ти си съгласен с мен?

— До много голяма степен. Нека изчакаме да се свържем с Щатите и да видим какво ще кажат останалите.

Ейдийн кимна. Знаеше, че това е само една от причините, поради които Маккаски не иска да говори. Шофьорите на лимузини въобще не са толкова невинни, колкото мислят пътниците: те виждат и чуват всичко. А това, че стъклото между тях и пътниците е спуснато, не означава, че уединението на последните е гарантирано. Беше много възможно колата да е снабдена с подслушвателни устройства и разговорът им да се прослушва. Изчакаха да се върнат до хотелската стая на Маккаски, преди да продължат дискусиата си. Маккаски беше

нагласил един малък електромагнитен генератор, изработен от Мат Стол — техническият магьосник на Оперативния център. Устройството беше горе-долу с размерите на портативен CD-плейър и изпращаше пулсиращ сигнал, който нарушаваше електронните сигнали в радиус от три метра и ги превръщаше в „безсмислици“, както ги беше описал самият Стол. Компютри, касетофони или всякакви други дигитални устройства извън обсега му оставаха незасегнати.

Маккаски и Ейдийн седнаха на леглото и сложиха „яйцето“ — така го бяха кръстили — помежду си.

— Депутатът Серадор мисли, че не можем да направим кой знае какво, без да имаме сътрудничеството на хората тук — каза Маккаски.

— Така си е — каза Ейдийн горчиво.

— Може пък да успеем да го изненадаме.

— А може да се наложи да го изненадаме — каза Ейдийн.

— Права си — съгласи се Маккаски. — Имаш ли да кажеш още нещо, преди да се обадя на шефа?

Ейдийн поклати глава, макар че реакцията ѝ не беше съвсем искрена. Имаше много неща, които искаше да каже. Едно от нещата, на които я бяха научили преживяванията ѝ в Мексико, беше да разпознава когато нещо не е наред. А тук нещо наистина не беше наред. Онова, което беше натиснало стартирацията ѝ бутон в кабинета на депутата, не беше единствено последица от смъртта на Марта. По-скоро беше бързото отдръпване на Серадор от желанието за сътрудничество до степен, която беше почти равностепенна на създаване на пречки. Ако смъртта на Марта бе убийство — а дълбоко в себе си Ейдийн беше убедена, че това е така — дали Серадор не се страхуваше, че той е следващата мишена? Ако бе така, защо не си беше поръчал допълнителна охрана? Защо коридорите, които водеха до неговия кабинет, бяха така празни? И защо предположи — и то толкова категорично, — че информацията ще стигне до извършителя на убийството? Откъде можеше да е толкова сигурен, че ще има изтичане на информация?

Маккаски стана и се отправи към телефона, който беше извън обсега на действие на пулсиращото устройство. Заслушана в тихото бръмчене на „яйцето“, Ейдийн погледна далечните светофари през прозореца на дванайсетия етаж. Духът ѝ беше твърде изтощен, а

емоциите — прекалено пресни, за да се занимава с този въпрос сега. Обаче беше сигурна в едно. Може правилата, по които играеха испанските лидери, да бяха такива, но те бяха нарушили три от нейните правила. Първо, човек не стреля по хора, които са дошли да му помогнат. Второ, ако целта на подобна стрелба е да ти се помогне по някакъв начин, то тогава нарушаваш правило номер три: американците — и особено една американка — отвръщат на огъня с огън.

5. ПОНЕДЕЛНИК, 20:21 Ч. САН СЕБАСТИАН, ИСПАНИЯ

Корпусът на малката рибарска лодка беше съвсем прясно боядисан. Миризмата на боя проникваше в тесния, едва осветен трюм и надвиваше дори острия вкус на свитата на ръка цигара на Адолфо Алказар, както и силната, отчетлива, с привкус на влажен каучук миризма на гумираните дрехи, които висяха на една кука зад затворената врата. Боядисването беше лукс, който рибарят всъщност не можеше да си позволи, но който се беше оказал наложителен. Можеше да се появят и други задачи и той не можеше да си позволи да излезе на сух док, за да подменя изгнилите дъски. Когато се беше съгласил да работи за Генерала, Адолфо знаеше, че старата лодка трябва да издържи толкова дълго, колкото е необходимо за въпросното начинание. И че ако се случи нещо непредвидено, ще може да задържи нещата под контрол за известно време. Човек не може да осуети завземане на властта и да организира контрареволуция за една нощ — или пък с един-единствен удар. Дори и ударът да е голям, какъвто обещаваеше да бъде този.

„Макар че Генерала ще се опита“ — мислеше си Адолфо с дълбоко и искрено възхищение. Ако имаше някой, който да може да постигне подобно нещо — светкавичен преврат срещу едно от най-силните правителства в света, — то това беше Генерала.

Чу се щракване. Ниският мускулест мъж престана да се взира в празното пространство, сведе поглед към записващия касетофон върху дървената маса до себе си, остави цигарата си в един ръждясал метален пепелник и седна в дървения сгъваем стол. Натисна копчето за стартиране на записаното и си сложи слушалките, за да се увери, че дистанционното е уловило сигналите. Техническият съветник от Памплона, който работеше за Генерала, мъжът, който го беше снабдил с оборудването, беше казал, че то е изключително прецизно. И че ако

бъдело правилно нагласено, щяло да запише гласовете независимо от грохота на океана и рева на мотора на рибарската лодка.

Беше се оказал прав.

След около минута мълчание Адолфо Алказар чу как един глас с металическо звучене, но инак съвсем ясен казва: „Работата е свършена“. Гласът беше последван от нещо, което приличаше на пропукване.

Не, даде си сметка Адолфо, когато се вслуша по-внимателно. Шумът не беше статичен. Бяха ръкопляскания. Мъжете на яхтата ръкопляскаха на нещо или на някого.

Адолфо се усмихна. Въпреки цялото си богатство, въпреки всичките си подробни планове, въпреки целия си опит в организирането на кръвожадните си „фамии“, тия мъже си бяха нищо неподозиращи глупци. Рибарят беше доволен да разбере, че парите не са ги направили по-умни — а само по-самодоволни. Беше доволен и от това, че Генерала се беше оказал прав. Генерала беше винаги прав. Беше постъпил правилно, когато се опита да въоръжи баските, за да смаже колелата на революцията. Прав беше и когато реши да отстъпи, защото те бяха започнали да се борят помежду си — сепаратистите се боричкаха с антисепаратистите. Избиваха се взаимно и отвличаха вниманието от истинската революция.

Малкото „ухо“ под формата на чиния, което рибарят беше поставил на покрива на каютата си, точно зад навигаторския прожектор, беше уловило всяка дума от разговора на онзи altivo^[1] — високомерният Естебан Рамирес — и също толкова арогантните му comrades^[2] на борда на „Веридико“.

Адолфо спря касетата и я превъртя. Усмивката му се изпари, когато забележа още един уред директно срещу десния. Устройството беше съвсем малко по-дребно от записващия касетофон. Представляваше продълговата кутия с дължина почти трийсет сантиметра, широко около петнайсет сантиметра и около десет сантиметра високо. Кутията беше направена от питсбъргска стомана. В случай че някога бъдеше открито, щеше да има металургично доказателство, сочещо страната производителка. Рамирес — предателят — имаше връзки с американското ЦРУ. След като завземеше властта, Генерала винаги щеше да може да им изтъква, че е отстранил един сътрудник, който вече не е бил полезен.

В горната част на предната страна на устройството имаше зелена лампичка, а точно под нея и една червена. Зелената светеше. Точно под тях пък имаше две квадратни бели копчета. Под горното копче се виждаше бяла лепенка, върху която със синьо мастило беше изписана думата „ЗАРЕДИ“. Това копче вече беше натиснато. Второто още не беше. Под него, също върху бяла лепенка, беше изписана думата „ДЕТОНИРАЙ“. Адолфо беше получил това устройство от електронния експерт на Генерала заедно с няколко блокчета пластичен взрив от запасите на американската армия, както и едно устройство за дистанционно детониране. Рибарят беше закрепил два килограма C-4 и един детонатор под ватерлинията на яхтата още преди тя да напусне пристанището. При задействането си взривът щеше да разпори корпуса със скорост от двацет и шест хиляди фута в секунда — почти четири пъти по-бързо в сравнение с взрива от същото количество динамит.

Младият мъж прокара загрубялата си ръка през къдравата си черна коса, след това погледна часовника си. Естебан Рамирес — тоя заможен кучи син, който се канеше да ги вкара всички под железния ботуш на червивата си с пари кохорта — беше казал, че убиецът ще пристигне на летището след един час. Когато чу това, Адолфо предаде по радиостанцията за връзка на лодката с брега информацията на партньорите си в северозападните Пиренеи — Даниела, Висенте и Алехандро. Те се отправиха бързо към летището, което се намираше на около деветдесет километра източно от Билбао. Точно преди две минути му бяха изпратили съобщение, че самолетът е кацнал. Един от хубавците на Рамирес трябваше да доведе убиеца насам. С останалите членове на „фамилията“ щяха да се оправят по-късно. По-точно, ако те не паникьосаха и не се разпръснаха самички. За разлика от Адолфо, повечето от тия копелета се справяха прилично единствено когато действаха в големи и брутални банди.

Адолфо си взе цигарата, дръпна за последен път и я изгаси. Извади лентата от касетофона и я пъкна в джоба на ризата си под дебелия черен пуловер. Ръката му докосна кобура, в който беше затъкнат един 9-милиметров „Берета“. Оръжието беше използвано от американските военноморски сили в Ирак. Беше стигнало до Генерала посредством сирийския подземен свят. Адолфо сложи една касета с каталунска народна музика за китара и натисна „PLAY“. Първата песен

се наричаше „Салу“ — някакво парче за две китари. Беше хвалебствена песен за великолепия осветен фонтан в красивия град на юг от Барселона. Младият мъж послуша известно време, като си тананикаше. Едната китара изпълняваше мелодията, докато другата създаваше пицикато ефекти като от водни капки, които удрят по повърхността на фонтана. Много красива музика.

С неудоволствие Адолфо спря касетата. Пое си дъх и хвана детонатора. След това изгаси фенерчето, което се клатушкаше на една кука над главата му, и се качи на палубата.

Луната се беше скрила зад тясна ивица облаци. Това беше добре. Екипажът на яхтата вероятно така или иначе нямаше да обърне внимание на една рибарска лодка на цели двеста метра вдясно от кърмата им. В тези води рибарите често излизаха за риба, която кълве нощем. Още по-малко вероятно обаче беше хората на яхтата да го забележат, ако луната се беше скрила. Адолфо огледа лодката. Цялата беше тъмна, с изключение на навигаторския прожектор и лекото мъждукане зад спуснатото перденце на люка на средната каюта.

След няколко минути чу приглушения рев от мотора на малка лодка. Звукът долиташе някъде откъм брега. Той се обърна и видя как един малък тъмен силует се насочва към яхтата. От сянката на корпуса върху водата Адолфо прецени, че е малка двуместна моторна лодка. Проследи я, докато тя спря до отсамната страна на яхтата. От палубата спуснаха въжена стълба и някакъв мъж се заизкачва по нея. В полюшващата се лодка нестабилно се изправи някакъв мъж.

Това трябва да беше убиецът.

Детонаторът в ръката му беше станал хлъзгав от пот. Адолфо го стисна по-силно и поглади с пръст долното копче.

Теченията бяха необичайно активни. Сякаш самите те също отразяваха духа на времето — неспокойни и развълнувани под повърхността. Между гребена на една вълна и следващата минаваха не повече от четири-пет секунди. Адолфо обаче стоеше на ръба на наклонящата се палуба със стабилната стойка на човек, който е рибар, откакто се помни. Според Генерала той трябваше да се намира под права и директна линия по отношение на пластичния взрив. Въпреки че можеха да го снабдят и с по-прецизно задействащо устройство от този трансмитер, който изискваше подобно положение на тялото му,

това, с което разполагаше, беше много по-достъпно и се проследяваше много по-трудно.

Адолфо гледаше как яхтата плавно се поклаща наляво-надясно. Докато убиецът се качваше по въжената стълба, моторната лодка се отдалечи от яхтата, за да не се блъска в борда и. На палубата се появи човек. Беше дебел и пушеше пура — очевидно не беше от екипажа. Адолфо чакаше. Знаеше точно къде е поставил експлозивите, а също така и точния момент, в който щяха да се покажат на повърхността поради люшкането на яхтата.

Яхтата се наклони надясно, в негова посока. След това в обратната. Адолфо постави палеца си върху долното копче. Още едно полюшване, каза си той. Яхтата се наклони ляво на борд само за секунда. След това леко и грациозно се изправи само за момент, за да започне отново да се накланя надясно. Корпусът ѝ се надигна, при което зоната точно под ватерлинията се откри. Беше тъмно и Адолфо не можеше да види, но знаеше, че поставеният от него взрив е точно там. Натисна с палеца с всичка сила. Зелената лампичка на кутията изгасна, но затова пък светна червената.

Долната дясна част на корпуса експлодира с бяло-жълтеникав проблясък. Мъжът на въжената стълба направо се изпари, когато ударната вълна мина почти по права линия от носа към кърмата. Дебелият побягна от взрива в тъмнината. Палубата се вгъна навътре, разхвърчаха се парчета дърво, големи късове фибростъкло и разпердушинени, наръбени парчета метал. Пламналите късове летяха ярко на фона на тъмното небе. От отвора в корпуса започнаха да се надигат валма дим, после яхтата полегна на дясната си страна, спря се в това положение за момент... Водата нахлуваше през огромната пролука. Адолфо можеше да различи съвсем ясно отчетливия, някак кух рев на вливащото се в нея море. После яхтата бавно полегна на една страна и вълните я погълнаха. Луната се появи иззад облаците и яркото ѝ отражение заигра върху вълните с палава веселост.

Младият мъж пусна детонатора във водата, обърна гръб на морето и бързо тръгна към каютата. Изпрати по радиостанцията съобщение на другарите си, че задачата е изпълнена. След това застана зад руля и насочи лодката към мястото, където бе потънала яхтата. Искеше да може да каже на следователите, че е хукнал към мястото на събитието, за да търси евентуални оцелели.

Усети тежестта на 9-милиметровото оръжие под пуловера си. Освен това искаше да се увери, че оцелели няма.

[1] Арогантен (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Другари (исп.) — Б.пр. ↑

6.

ПОНЕДЕЛНИК, 13:44 Ч. ВАШИНГТОН

Когато влезе в светлия кабинет без прозорци на Пол Худ, шефът на разузнаването Боб Хърбърт беше в доста мрачно настроение — нещо прекалено познато. Преди известно време бяха оплакали смъртта на двама от екипа на силите за бързо реагиране — Бас Мур, убит в Северна Корея, и подполковник Чарлз Скуайърс, който загина в Сибир, докато се опитваше да предотврати втора Руска революция.

За Хърбърт психическите ресурси, от които имаше нужда, за да се пребори със смъртта, бяха доста относителни. Винаги, когато научаваше за гибелта на някои врагове на страната си — или когато в началото на разузнаваческата му кариера му се беше налагало да участва в някои от тия убийства — успяваше да се справи без никакви проблеми. Животът и сигурността на страната му идваха на първо място пред всички останали съображения. Както самият той беше казвал много пъти: „Делата са мръсни, но съвестта ми е чиста“.

Тази смърт обаче беше различна.

Въпреки че съпругата на Хърбърт — Ивон — беше загинала преди почти шестнайсет години в терористичните бомбардировки над американското посолство в Бейрут, той все още скърбеше за загубата. Все още имаше усещането, че смъртта ѝ е съвсем скорошна. Ресторантите, кината и дори една пейка в парка, където бяха ходили заедно, се бяха превърнали за него в свети места. Всяка нощ той лежеше в леглото си с поглед, вперен в една нейна снимка върху нощното шкафче. Понякога лунната светлина попадеше върху рамкирания портрет, а понякога снимката беше просто тъмен силует. Осветена или тъмна обаче, гледана или просто припомняна по памет, за добро или зло Ивон никога не напускаше леглото му. Нито пък мислите му. Хърбърт отдавна се беше примирил със загубата на краката си в Бейрутската експлозия. Всъщност той беше постигнал нещо много повече. Инвалидната му количка, заедно с всичките си електронни приспособления, вече се беше превърнала в съставна част

от тялото му. Той обаче така и не можа да свикне с мисълта за загубата на Ивон.

Ивон беше агент на ЦРУ — невероятно силен враг, предан приятел и най-остроумният човек, когото беше познавал. Беше станала негов живот и любовница. Когато бяха заедно — дори и по служебни задачи — физическите граници на вселената ставаха съвсем малки. Тогава вселената просто се измерваше с очертанията на очите ѝ, с извивката на врата ѝ, с топлината на пръстите на ръцете ѝ и игривостта на пръстите на краката ѝ. Но каква богата и пълна вселена беше! Толкова богата, че все още имаше сутрини, в които той полусънен пъхваше ръка под възглавницата, за да потърси ръката на Ивон. Когато не я намереше, просто стискаше дебелия възглавница в празните си пръсти и кълнеше наум убийците, които му я бяха отнели. Убийците, които се бяха измъкнали безнаказано. На които все още им беше разрешено да се наслаждават на живота си и на любовниците си.

А сега трябваше да тъгува за загубата на Марта Макол. Чувстваше се виновен, понеже една част от него беше доволна, че вече няма да е единственият, който страда. Скръбта е самотно нещо. Но на друго ниво, където се чувстваше по-малко виновен, нямаше никакво желание да възхвалява мъртвите, само защото са мъртви, и нямаше намерение да слуша всички глупости по този повод през следващите дни или седмици. Част от хвалебствията щяха да са си съвсем на място. Но само част.

Марта беше една от основните фигури на Оперативния център от самото започване на дейността му. Независимо от мотивацията си, Марта винаги беше влагала всичко от себе си в работата. На Хърбърт щеше много да му липсва интелектът ѝ, прозренията ѝ, както и оправданата ѝ самоувереност. Когато ставаше въпрос за правителствена дейност, невинаги беше важно дали даден човек има право, или греша. Важното беше, че води, че разгаря страстите. От деня на пристигането си във Вашингтон Марта определено правеше точно това.

Въпреки това през двете години, откакто я познаваше, Хърбърт я възприемаше като нещо, което се изхабява и влошава. Тя често обираше лаврите за работата, свършена от екипа ѝ — доста често срещан грях във Вашингтон, макар и доста рядко явление в Оперативния център. Но пък трябваше да се има предвид и че Марта

не беше изцяло отдадена само на Оперативния център. Откакто я беше срещнал за първи път — тогава тя работеше в Държавния департамент, тя винаги беше изцяло отдадена на напредъка на каузата, която, изглежда, беше най-важна за нея: каузата Марта Макол. Поне през последните пет-шест месеца Марта беше хвърлила око на няколко посолски служебни поста и не беше положила никакви усилия да крие, че работата ѝ в Оперативния център не е нищо повече от трамплин.

„От друга страна — мислеше си Хърбърт, — когато патриотизмът не е достатъчно основание да даваш всичко от себе си, амбицията е заместител, с който може да се свърши също толкова работа.“ Докато задачите се изпълняваха, Хърбърт нямаше никакво намерение да бъде сред тези, които започват да замерят с камъни.

Циничното му отношение обаче се изчерпа бързо, когато прекрачи прага на малкия, облицован с дървена ламперия кабинет на Худ. Пол винаги оказваше такова влияние върху всички. Той вярваше в добротата на човечеството, а това му убеждение, както и благият му нрав, можеха да бъдат много заразни.

Худ тъкмо си допълваше чашата с чешмяна вода от една гарафа на бюрото си. След това стана и се отправи към вратата. Хърбърт беше пристигнал първи и Худ го поздрави с тържествено ръкостискане. Устните му бяха здраво стиснати, в тъмните му очи липсваха обичайният дух и живост. Едно беше да получиш лоши вести за някой оперативен служител, тръгнал на акция под прикритие. Подобни новини бяха статистическа неизбежност и човек винаги беше под напрежението за възможността от подобна загуба. Винаги когато частният телефон или факс извъняваха, човек някак очакваше да получи кодирано комюнике, съдържащо някоя спираща дъха фраза от рода на: „Фондовата борса падна с един“ или „Загубена е кредитна карта — отменяне на сметката“.

Но да чуеш за смъртта на член от екипа, тръгнал на съвсем мирна дипломатическа мисия в приятелски настроена страна в мирно време — това вече беше нещо друго. Беше доста обезпокоително, независимо какво си си мислел за въпросния човек.

Худ седна на ръба на бюрото си и скръсти ръце.

— Какви са последните новини от Испания?

— Прочете ли съобщението ми по електронната поща за експлозията при Сан Себастиан на север?

Худ кимна.

— Това е последното, с което разполагам — отвърна Хърбърт. — Местната полиция продължава да измъква от залива части от тела и парчета от яхтата и се опитва да идентифицира жертвите. Никой не е поел отговорността за нападението. Продължаваме да следим държавните и частните излъчвания в случай, че папараците имат някаква допълнителна информация.

— Ти съобщи, че яхтата е била взривена някъде по средата — каза Худ.

— Така твърдят свидетелите, които са видели всичко от брега — отговори Хърбърт. — Официално съобщение още няма.

— И по всяка вероятност няма и да има — каза Хърбърт. — Испания не обича да изкарва на бял свят вътрешните си работи. Това, че експлозията е била по средата на яхтата, означава ли нещо?

Хърбърт кимна.

— Взривът не е бил поставен в близост до двигателите, което почти стопроцентово означава, че става въпрос за саботаж. Времето, по което е настъпил взривът, може би също е важно. Експлозията е станала много скоро, след като Марта е била застреляна.

— Значи двете събития може би имат връзка — каза Худ.

— Разследваме в тази посока — отвърна Хърбърт.

— И откъде сте започнали?

Хърбърт беше по-настоятелен от обикновено, но това не беше изненада за никого. Беше станал такъв след събитията в Бейрут. Освен че искаше убийците да бъдат откривани и наказвани, това за него беше и важен начин да поддържа ума си буден. Единствената друга възможност беше да спре, да скърби и да трябва да се справя с чувството за вина.

— Нападението на Марта не прилича на начина на действие на групата „Хоумленд и Фрийдъм“ — обясни Хърбърт. — През февруари 1997-а те убиха един съдия от испанския Върховен съд — Жустис Емперадор. Застреляха го право в главата пред входа на сградата му.

— Това каква връзка може да има със смъртта на Марта?

— Съдията Емперадор е работил по дела, свързани с трудовото право — обясни Хърбърт. — Не е имал нищо общо с терористичните или политическите активисти.

— Нищо не разбирам.

Хърбърт скръсти ръце в скута си и обясни търпеливо:

— В Испания, както и в много други страни, съдиите, които се занимават с дела, свързани с терористични актове, получават бодигардове. Ама истински бодигардове, а не за камуфлаж. Поради което „Хоумленд и Фрийдъм“ обикновено се свързва с приятели и съдружници, за да каже нещо на управниците. Действат по този модел при доста убийства още от 1995 година насам, когато се опитаха да убият краля Хуан Карлос, престолонаследника Фелипе и министър-председателя Азнар. Провалът на тази операция имаше доста охлаждащ ефект.

— Никакви директни нападения повече — каза Худ.

— Точно така. Както и никакви важни фигури за мишени. Само атаки върху второстепенни, за да се раздрънка поддържащата структура.

Докато Хърбърт говореше, пристигнаха още двама — Лиз Гордън и служителката по печата Ан Ферис. Хърбърт видя как погледът на Ан улавя за миг погледа на Худ. По служебните коридори на Оперативния център се носеше слухът, че младата разведена жена е доста поувлечена по шефа си. Тъй като обаче Худ беше потаен — талант, който беше придобил като кмет на Лос Анджелис — никой не беше съвсем сигурен какво всъщност изпитва той към Ан. Знаеше се обаче, че дългите часове, които прекарваше в Оперативния център, са създали доста голямо напрежение в отношенията с жена му Шарън. А и Ан беше доста привлекателна и усърдна.

Само след секунда дойдоха и адвокатът на Оперативния център Лоуъл Кофи II и вторият заместник-секретар на Държавния департамент Керъл Ланинг. Слабата побеляла шейсет и четири годишна Ланинг беше много близка приятелка и учителка на Марта. Официално обаче не това беше причината, поради която тя сега беше тук. Худ я беше поканил да дойде в Оперативния център, защото извън границите на страната беше застреляна една американска „туристка“ и това беше проблем на нейния отдел по сигурността и консултантска работа към Държавния департамент — групичката от кол и въже, която се занимаваше с всичко: от подправяне на паспорти до американци, попаднали в някой чуждестранен затвор. Работата на Ланинг и екипа ѝ беше да служат като връзка с чуждите полицейски управления при разследването на нападения над американски граждани. Също като

Худ, и Ланинг беше с благ нрав и оптимистично настроена по природа. Сега очите ѝ бяха зачервени, а тънките ѝ правилни устни бяха свити в странно необичайна гримаса.

Последен пристигна Майк Роджърс. Прекрачи прага бързо, с широко отворени очи и някак стегнат гръден кош. Както винаги униформата му беше безупречно изгладена, а обувките — излъскани до блясък.

„Господ Бог да благослови генерала“ — помисли си Хърбърт. Поне външно Роджърс беше единственият, който, изглежда, се бореше вътрешно. Хърбърт се зарадва, когато видя, че Роджърс си е възвърнал част от твърдостта, която беше загубил в Ливан. На всички останали щеше да им се наложи да се позовават на нея, ако смятаха да продължат работата си тук и да помогнат на Даръл Маккасски и Ейдийн Марли в Испания.

Худ се върна при бюрото си и седна. Всички останали, освен Роджърс, заеха местата си. Генералът скръсти ръце, изправи рамене и застана зад стола на Керъл Ланинг.

— Както вече знаете — започна Худ, — Марта Макол е била убита в Мадрид към шест часа вечерта местно време.

Худ беше свел поглед към бюрото си. Хърбърт разбираше защо. Зрителният контакт щеше да го срине. А той трябваше да се справи със ситуацията.

— Нападението е било извършено, докато Марта и Ейдийн Марли са стояли до кабинката на часовоя пред Паласио де лас Кортес в Мадрид — продължи Худ. — Единственият стрелец е направил няколко изстрела от улицата, след което е избягал със специално чакаща го кола. Марта е починала на място. Ейдийн не е пострадала. Даръл се е срещнал с нея в двореца. Прибрали са се в хотела си с полицейски ескорт.

Худ преглътна и спря.

— Полицейският ескорт се е състоял от грижливо подбрани оперативни служители, прикрепени към Интерпол — продължи вместо него Хърбърт. — Което ще рече, че Интерпол ще продължи да ги наблюдава, докато останат на територията на Испания. Небрежността на охраната на двореца ни накара да се зачудим дали някои от нея не са били замесени в заговора — и затова се обърнахме към приятелите на Даръл от Интерпол за охраната на нашите служители, за да не

разчитаме на назначени от правителството полицаи. За екипа от Интерпол разполагаме с много биографични данни още от времето, когато агент Мария Корнеха работеше с Даръл тук — във Вашингтон — добави Хърбърт. — Имаме доста голямо доверие на начина, по който отсега нататък ще се грижат за Даръл и Ейдийн.

— Благодаря, Боб — каза Худ. Очите му бяха влажни. — Тялото на Марта в момента пътува за посолството. Ще бъде докарано дотук със самолет колкото е възможно по-скоро. Опелото е в баптистката евангелистка църква в Арлингтън в сряда в десет сутринта.

Керъл Ланинг стисна очи. Хърбърт сведе поглед към ръцете си и понечи да каже нещо, но Худ го изпревари.

— Госпожо Ланинг, да ви наляя малко вода?

Тя отвори очи.

— Не, благодаря. Ще се оправя. Да продължим.

Гласът и беше необичайно остър. Хърбърт хвърли бърз поглед към нея. Устните ѝ вече бяха здраво стиснати, очите — присвити. Керъл Ланинг нямаше нужда от вода. Беше жадна за отмъщение. Хърбърт знаеше точно как се чувства тя в момента. След бомбардировката над посолството в Бейрут той изобщо нямаше да се замисли да опустоши целия град, само за да залови убийците на жена си.

Худ погледна часовника си и каза:

— Даръл ще позвъни след пет минути. — Обърна се към Плъмър и попита: — Какво ще правим с мисията, Рон? Ейдийн има ли достатъчно опит да продължи?

Плъмър беше нисък, с оредяваща кестенява коса и големи очи. На римския му нос бяха кацнали очила с плътни черни рамки. Беше с тъмносив костюм, който се нуждаеше спешно от химическо чистене, а на краката си носеше смачкани черни обувки. Чорапите му се бяха свлекли и набръчкали около глезените. Хърбърт не беше имал кой знае какво вземане-даване с него — Плъмър бе разузнавателен аналитик за западна Европа от ЦРУ. Плъмър обаче сигурно беше добър — никой, който обръщаше толкова малко внимание на външния си вид, нямаше да бъде тук, ако нямаше изключителен талант за работата си. Освен това Хърбърт беше хвърлил едно око на психологическата професиограма, която Лиз Гордън беше направила на Плъмър, преди да го наемат. Както Хърбърт, така и Плъмър ненавиждаха от дън душа

шефа на Плъмър в ЦРУ. За Хърбърт това беше съвсем достатъчна препоръка.

— Не мога да кажа в какво разположение на духа се намира Ейдийн — каза Плъмър като кимна към Лиз Гордън. — Но иначе мога да потвърдя, че Ейдийн разполага с всичко необходимо, за да продължи.

— Ако се съди по досието ѝ — каза Керъл, — тя няма кой знае колко опит в дипломатическата работа.

— Това е вярно — съгласи се Плъмър. — Методите на работа на госпожица Марли са доста по-недипломатични от тези на Марта. Но знаете ли? Може би тъкмо това е необходимо в момента.

— Това ми хареса — каза Хърбърт и погледна Пол. — Решили ли сте вече задачата да продължи?

— Няма да взема подобно решение, преди да съм говорил с Даръл — отвърна Худ. — Моята нагласа обаче е да ги оставим там.

— Защо? — попита Лиз Гордън.

Хърбърт не знаеше дали това е просто въпрос, или някакво предизвикателство. Стилът на Лиз понякога действаше доста сплашващо.

— Защото може да се окаже, че нямаме избор — обясни Худ. — Ако стрелбата е била случайна — а тази версия не можем да я отпишем, защото Ейдийн е жива и здрава, а втората жертва е мадридски пощенски служител — тогава убийството е просто трагичен инцидент и няма връзка с преговорите. Ако нещата наистина стоят така, няма смисъл да отлагаме провеждането на разговорите. Но дори стрелбата да е била предназначена точно за нас, ние не можем да си позволим да се скрием.

— Не да се крием — каза Лиз, — но няма ли да е по-благоразумно да отстъпим една крачка, докато не разполагаме със сигурна информация?

— Американската външна политика се определя от администрацията, а не от дулото на едно оръжие — обясни Ланинг. — Аз съм съгласна с господин Худ.

— Даръл може да се погрижи за сигурността чрез хората си от Интерпол — каза Худ. — Случилото се няма да се повтори.

— Пол — не отстъпваше Лиз, — причината, поради която споменах това, няма нищо общо с тактиката и разположението на

бойните сили. Трябва сериозно да се замислите за едно нещо, преди да решите дали Ейдийн да бъде част от този процес, или не.

— И какво е то? — попита Худ.

— Точно в момента тя вероятно излиза от първата фаза на реакцията на стреса — шока — обясни Лиз. — Почти веднага ще последва контрашокът — бързо увеличаване на адреналиновите корови хормони — стероидните хормони. Ще бъде като наpomпана.

— Ами това е добре, нали? — попита Хърбърт.

— Не, никак — отговори Лиз. — След контрашока обикновено настъпва фазата на резистентността. Емоционално възстановяване. Ейдийн ще започне да търси начин, чрез който да пусне на свобода тази енергия. Ако преди не е била особено дипломатично настроена, сега може да се превърне в неконтролируем снаряд. Това обаче не е най-лошата част.

— Как така? — изненада се Худ.

Лиз сви широките си рамене и се наведе напред към групата с лакти на коленете.

— Ейдийн е оцеляла при стрелба, в която е загинала партньорката ѝ. От това произтича много силно чувство за вина. Вина, а и задължението да докара работата докрай на всяка цена. Тя няма да спи и по всяка вероятност няма да се храни. Обикновено човек не може да задържи много дълго време нивата на контрашока и резистентността.

— А какво означава „дълго“? — попита Хърбърт.

— Два-три дни в зависимост от човека — отвърна Лиз. — След което човек влиза във фазата на клинично изтощение. Това води до психически и физически срив. Ако във фазата на контрашока не бъде приложено лечение, има голяма вероятност нашето момиче да го чака доста дълъг престой в някой тих почивен дом.

— Каква е вероятността? — попита Хърбърт.

— Бих казала шейсет на четирийсет в полза на срива — отвърна Лиз.

Докато Лиз говореше, телефонът на Худ иззвъня. Щом тя свърши, той го вдигна. Помощникът му Бъгс Бенет му съобщи, че на линията е Даръл Маккаски. Худ включи Маккаски на конферентен разговор.

Хърбърт се отпусна назад в инвалидната си количка. До неотдавна подобно обаждане не би било възможно по линия, която не е специално обезопасена. Мат Стол обаче — служителят по поддръжка на оборудването за Оперативния център и местен компютърен гений — беше измайсторил дигитално устройство за смущения, което се включваше в мястото за говорене на слушалките на обществените телефони. Всеки, който се включеше в линията по някакъв начин, чуваше само статични шумове. Един малък спикър, който се прикачваше към специалното устройство откъм страната на Маккаски, филтрираше шума и му позволяваше да чува разговора съвсем ясно.

— Добър вечер, Даръл — каза внимателно Худ. — Пуснал съм те на конферентен разговор.

— Кой се обажда? — попита той.

Худ му каза.

— Трябва да ви призная — започна Маккаски, — че не можете да си представите какво означава човек да има зад гърба си тим като вас. Благодаря ви.

— Всички сме съпричастни на събитието — каза Худ и стисна силно устни. Поне за Хърбърт шефът му за първи път беше толкова близо до загубване на самообладание.

Худ се свързе доста бързо.

— Как сте вие двамата? — попита Худ. — Имате ли нужда от нещо?

Състраданието беше съвсем искрено. Хърбърт винаги беше казал, че когато става въпрос за искреност в правителството, Худ е в една съвсем самостоятелна категория.

— Все още сме доста покъртени — отговори Маккаски. — Сигурен съм, че и с вас е така. Мисля обаче, че ще се оправим съвсем скоро. Честно да ви кажа, Ейдийн изглежда в доста бойко настроение.

Лиз кимна разбиращо и тихо каза:

— Контрашок.

— Е как така? — попита Худ.

— Ами за малко да разкъса депутатата Серадор на парчета, че е готов да се откаже — обясни Маккаски. — Аз ѝ се поскарах, но трябва да си призная, че всъщност бях доста доволен от нея. Той за малко да го отнесе.

— Даръл — попита Худ, — Ейдийн при теб ли е в момента?

— Не, не е — отвърна Маккаски. — Оставих я в стаята ѝ заедно с Гауол — първия помощник на нашия посланик. В момента разговарят по телефона с моя приятел от Интерпол Луис за мерките за сигурност в случай, че решите да ни оставите тук. Както казах, Ейдийн е доста изтощена, та исках да ѝ дам време малко да дойде на себе си. Не исках обаче да се чувства така, сякаш сме я изолирали от целия процес.

— Добре си се сетил — похвали го Худ. — А сигурен ли си, че ти самият имаш сили да говориш в момента?

— Така или иначе трябва да свършим тая работа — отвърна Маккаски — и предпочитам това да стане сега. Още повече че знам със сигурност, че ще се почувствам много по-отвратително, когато осъзная напълно случилото се.

Лиз поощри Худ с вдигнат палец.

Хърбърт кимна. Той познаваше това чувство.

— Добре тогава — каза Худ. — Даръл, току-що обсъждахме идеята вие двамата да останете там. На теб как ти се струва това предложение? И какъв е проблемът с депутатата Серадор?

— Честно да си кажа — започна Маккаски, — нямам нищо против да остана. Проблемът обаче не е в мен. Двамата с Ейдийн току-що се върнахме от кабинета на Серадор. Той ни показа съвсем ясно, че няма намерение да продължава.

— Защо? — попита Худ.

— Стреснал се е — предположи Хърбърт.

— Не, Боб, струва ми се, че работата не е в това — поправи го Маккаски. — Серадор каза, че искал да говори със следователите и колегите си преди да реши дали нашите разговори ще продължат. На мен обаче ми се стори — това е само предчувствие на някакъв си бивш правителствен служител, — че това си беше блъф. Ейдийн имаше същото усещане. Мисля, че той искаше да ни спре.

— Даръл, говори Рон Плъмър. Точно депутатът Серадор беше човекът, който пое инициативата за тези проучвателни разговори посредством посланик Невил. Какво според теб може да спечели, ако просто ги прекъсне?

— Да ги прекъсне ли? — почти изруга Хърбърт. — Та тоя кучи син дори не ги е започнал!

Худ направи знак на шефа на разузнаването да пази тишина.

— Нямам представа какво ще спечели, Рон — отговори Маккаски. — Но мисля, че това, което Боб току-що каза... Ти измърмори нещо, нали, Боб?

— Че кой друг?!

— Мисля, че това, което той каза, е много важно — продължи Маккаски. — От момента, в който посланик Невил за първи път свърза Серадор с Марта — не забравяйте, че то стана по молба на Серадор — депутатът твърди упорито, че иска да разговаря само с Марта. Тя бе убита и сега Серадор не ще да говори. Единственото заключение — логичното заключение — е, че някой, който има достъп до политическите планове на Серадор — както и до календара му, — я е убил, за да го сплаши.

— Не само да го сплаши — отбеляза Плъмър, — а да затвори устите на всички, които са членове на пронационалисткия му екип.

— Точно така — съгласи се Маккаски. — Освен това чрез покушението срещу Марта те пращат послание на нашите дипломати да стоят настрана от цялата работа. Продължавам да си мисля обаче, че от нас се очаква да разсъждаваме точно по този начин. Хич не ми се вярва, че това са истинските причини за убийството.

— Господин Маккаски, говори Керъл Ланинг от Държавния департамент. — Гласът ѝ беше овладян, макар и не съвсем. — Аз получавам цялата информация с малко закъснение. Какво всъщност става? Кое е това нещо, от което някой иска нашите дипломати да стоят настрана?

— Аз ще отговоря на този въпрос, Даръл — намеси се Худ и се обърна към Ланинг. — Както знаете, през последните няколко месеца в Испания назряват сериозни размирици.

— Следя ежедневната информация за положението там — поясни Ланинг. — В по-голямата си част обаче тя се отнася до баски сепаратисти, които нападат пак баски, но антисепаратисти.

— Това са само най-очевидните противоречия — потвърди Худ. — Онова, което може би не знаете, е, че някои от испанските лидери са доста загрижени за други скорошни събития, при които става въпрос за нападения над членове от най-големите етнически групи в страната. Правителството е решило да ги пази в много, много дълбока тайна. Ан, ти имаш малко вътрешна информация за това.

Стройната привлекателна брюнетка, която поддържаше връзките с пресата, кимна професионално, но кафявите ѝ очи се усмихнаха на Худ. Хърбърт го забеляза и се зачуди дали и Пол го е забелязал.

— Испанското правителство работи много усилено по отношение на това новините да не стигнат до пресата или ефира — каза Ан Ферис.

— Така ли? — възкликна Хърбърт. — И как? Тия, дето търчат подир линейките, са по-голяма напаст и от Вашингтонския прескорпус.

— Ако трябва да сме съвсем точни, на тях им се плаща, за да стоят настрана — обясни Ан. — Аз лично знам за три инцидента, за които беше напълно премълчано. Кабинетът на един каталунски издател на книги беше изгорен до шушка, след като беше пуснал на пазара един роман, който удряше сериозно по имиджа на кастилците. Една андалуска сватба пък беше нападната, когато участниците в тържеството напускаха църквата в Сеговия, Кастилия. А един антисепаратист баск — водещ активист — е бил убит от баски сепаратисти, докато е лежал за лечение в една болница.

— Прилича ми на много вдигане на пушилка — каза Плъмър.

— То си е така — съгласи се Худ. — Но ако всичките тия димки се съберат на едно място, цяла Испания може да хвъркне във въздуха.

— Поради която причина местните репортери биват подкупвани да погребват историите — продължи Ан, — докато чуждестранните журналисти пък въобще нямат достъп до местопрестъпленията. И ЮПИ, и Ей Би Си, и „Ню Йорк Таймс“, и „Вашингтон Поуст“ са подали жалби до правителството, но без никакъв резултат. И това продължава вече повече от месец.

— Нашата собствена директна намеса в Испания започна точно преди три седмици — продължи Худ. — Депутатът Серадор се срещна тайно с посланика Невил в Мадрид. Среца при затворени врати, в американското посолство. Серадор казал на посланика, че е бил сформиран комитет, начело на който бил той самият, за да бъде проучено нарастващото напрежение между петте основни етнически групи в Испания. Казал, че през предишните четири месеца били убити или отвлечени повече от десетима етнически лидери, като нещата, за които спомена Ан, остават едно на ръка. Серадор поискал помощ за разузнаване по посока на няколко от групите. Невил се

свързал с Керъл Ланинг в Държавния департамент, която пък отнесе въпроса до нас, включително и Марта.

Погледът на Худ се сведе едва забележимо.

— И ако си спомняте — намеси се бързо Хърбърт, — веднага щом Серадор видя дипломатическия ни списък, той изрично помоли да бъде изпратена Марта. Тя пък, от своя страна, нямаше търпение да сложи ръце върху ситуацията и да си я присвои. Така че и да мислите, и да не мислите, отношението към вас ще бъде такова.

— Така си е — промълви съвсем тихо Ан Ферис.

Худ вдигна поглед. Благодарил и на двамата само с очи, след което се обърна към Керъл Ланинг.

— Така или иначе — заключи той, — това беше началото на нашата намеса.

— Какво искат всичките тези групи? — попита Ланинг. — Независимост ли?

— Някои от тях — отвърна Худ, обърна се към компютъра си и влезе във файла за Испания. — Според депутатата Серадор основните проблеми са два. Първият касае двете фракции на баските. Баските съставляват едва два процента от общото население, но това не им пречи да са във война помежду си. По-голямата част от тях са упорити антисепаратисти, които искат да си останат част от Испания. Една много малка част — не повече от десет процента — са сепаратисти.

— Това означава нула цяло и два процента от населението на Испания — поясни Ланинг. — Доста нищожен брой.

— Точно така — съгласи се Худ. — Междувременно обаче има и един проблем, който назрява от доста дълго време, с кастилците от централна и северна Испания. Открай време те смятат, че те са Испания и че всички останали в страната не са.

— На другите групи се гледа като на незаконни заселници — каза Хърбърт.

— Точно така. Серадор ни уверява, че кастилците се опитват да снабдяват с оръжие сепаратистките фракции на баските, за да започне процесът на разединяването на малцинствените общности. Първо баските, после галицийците, после каталунците и накрая андалусците. Серадор получил сведения от разузнаването, че някои от другите групи може би водят преговори за съюзяване с цел политическа или дори

военна крачка срещу кастилците. Един удар, свързан с правото на завладяване преди другите.

— И това не е само национален въпрос — намеси се Маккаски. — Моите източници от Интерпол ме осведомиха, че французите подкрепят баските антисепаратисти. Страхуват се, че ако баските сепаратисти се сдобият с твърде много власт, френските баски също ще се надигнат за оформянето на своя собствена държава.

— А дали има реална опасност от това? — попита Хърбърт.

— Да, има — отвърна Маккаски. — От края на шейсетте години, та чак до средата на седемдесетте френските баски са помагали на двата милиона баски в Испания да се борят срещу терора на Франциско Франко. Другарската връзка между френските баски и сепаратистки настроените испански баски е толкова силна, че баските — независимо дали са френски, или испански — просто приемат целия регион като северна и южна страна на баските съответно.

— Баските и кастилците са двете групи, които Серадор искаше да проучим незабавно — каза Худ. — Освен тях обаче имаме и каталунците — също в централна и северна Испания, — които съставляват шестнайсет процента от населението на страната. Те са изключително богати и влиятелни. Една огромна част от налаганите на кастилците данъци отиват за подкрепата на другите малцинства — особено на андалусците на юг. Те, от своя страна, също много ще се радват, ако останалите групи просто изчезнат.

— До каква степен ще се радват? — попита Ланинг. — До такава, че да работят за осъществяването на това?

— Като при геноцид ли? — попита Худ.

Ланинг сви рамене.

— Не са необходими повече от няколко души, които да запалят подозрения и омраза до такова ниво.

— Мъжете на яхтата са били каталунци — каза Маккаски.

— А каталунците винаги са били сепаратисти — рече Ланинг. — Преди шейсет години те са били една от ключовите сили при подклаждането на Испанската гражданска война.

— Вярно е — съгласи се Рон Плъмър. — Но каталунците също така имат и бункерен манталитет по отношение на другите раси. Обикновено геноцидът е резултат от съществуването на вече доминираща сила, която се опитва да насочи широко разпространения

обществен гняв към някоя определена мишена. В този случай си нямаме работа с такова нещо.

— Склонен съм да се съглася с Рон — каза Худ. — За каталунците би било много по-лесно да упражнят финансов натиск върху нацията, отколкото да се обърнат към геноцида.

— Ще можем да проверим това по-подробно, след като открием кой още е бил на яхтата — каза уверено Хърбърт.

Худ кимна в знак на съгласие и отново се обърна към монитора на компютъра си.

— Освен баските, кастилците и каталунците имаме и андалусците. Те съставляват грубо около дванайсет процента от населението и биха се присъединили към всяка група, която е на власт, поради финансовата си зависимост. Галицийците са не повече от осем процента от населението. Те са хора земеделци — много испански по темперамент, по традиция независими и доста склонни да останат настрана от какъвто и да било възможен скандал.

— Значи — каза Ланинг — имаме една доста комплицирана ситуация. А като се има предвид постоянно променящата се история на взаимовръзките, мога да разбера защо искат да запазят диспутите в тайна. Онова, което не разбирам, е нещо, за което спомена господин Хърбърт — защо депутатът Серадор е искал да се види точно с Марта?

— Серадор я приемаше доста присърце, защото тя беше запозната с положението в Испания и владееше добре езика — обясни Худ. — А освен това му харесваше и че тя принадлежи към етническо малцинство. Казваше, че в нейния случай може да разчита, че ще е не само дискретна, но и ще вземе цялата работа присърце.

— Разбира се — каза Хърбърт. — Докато седя тук обаче си мисля, че точно тя би могла да бъде идеалната жертва за някоя от въпросните етнически групи.

Всички насочиха погледите си към него.

— Какво точно имаш предвид? — попита Худ.

— Значи, ако трябва да отговоря съвсем директно — каза Хърбърт, — каталунците са поддръжници на мъжкото превъзходство и освен това мразят чернокожите африканци. Става въпрос за вражда, възникнала преди цели деветстотин години, по време на войните с маврите. Ако някой иска да спечели каталунците на своя страна — а

кой не би искал паралиите да са в неговия лагер?! — най-нормалното е да вземе на прицел някоя черна жена.

За известно време настъпи пълна тишина.

— Това предположение отива доста далеч, не мислите ли? — попита Ланинг.

— Не, никак — отговори шефът на разузнаването. — Виждал съм и случаи, в които връзката изглежда още по-малко директна. Тъжната истина е, че всеки път, когато започна да търся кални стъпки в канализацията на човешката природа, почти винаги стигам до онова, което съм очаквал.

— Серадор към коя етническа група принадлежи? — попита Майк Роджърс.

— Той е баск, генерале — долетя гласът на Маккаски, — като в досието му няма абсолютно нищо, което да свидетелства за антинационална дейност. Проверихме го подробно. Напротив. Гласувал е против каквото и да било сепаратистко законодателство.

— Може да е къртица — намеси се Ланинг. — Най-вредните съветски шпиони, които сме имали в Държавния департамент, бяха израснали в чистокръвния Дариен, Кънектикът и бяха гласували за Бари Голдуотър.

— Започвате да схващате — каза Хърбърт с усмивка. Той имаше шесто чувство за онова, което идваше: никой не е по-страстен от човека, преминал в друга вяра.

Ланинг погледна Худ.

— Колкото повече мисля върху току-що чутиите думи на господин Хърбърт, толкова повече започвам да се тревожа. Преди сме попадали на ситуации, в които капанът е бил заложен от чуждестранните интереси. Нека за момент приемем, че се е случило точно това. Че Марта е била подмамена да отиде в Испания, за да бъде унищожена, каквато и да е причината за това. Единственият начин, по който можем да разберем истината, е, ако имаме достъп до всички етапи на разследването. Разполагаме ли с това, господин Маккаски?

— Аз лично не бих разчитал на подобно нещо — отвърна Маккаски. — Серадор каза, че ще се погрижи за това, но и двамата с Ейдийн бяхме изпратени направо в хотелските си стаи и оттогава не сме получили никаква вест.

— Даа, испанското правителство невинаги е особено любезно по отношение на частната си дейност — каза Хърбърт. — През Втората световна война тази иначе неутрална нация е пренасяла по железопътните линии и с камиони плячкосаните от нацистите оръжия от Швейцария за Португалия. Правили са го срещу бъдещи услуги, които за щастие така и не са получили.

— Това е било по времето на Франко — каза Рон Плъмър. — Професионална учтивост, отношения между диктатори. Това обаче не означава, че целият испански народ е настроен по този начин.

— Вярно е — съгласи се Хърбърт, — но испанските лидери не са забравили това. През осемдесетте години министърът на отбраната е ангажирал наркотрафиканти като наемници да избият баските сепаратисти. Правителството е закупило оръжия за въпросния отряд от Южна Африка. Освен това са им позволили след това да задържат оръжията. Не — каза той, — аз лично не бих разчитал на което и да било испанско правителство да помогне с нещо на Съединените щати.

Худ вдигна ръце и го спря.

— Доста се отклонихме от темата. Даръл, в момента не ме интересува толкова много Серадор, мотивите му или нуждата му от разузнаване. Искам да разбера кой е убил Марта и защо. Майк — Худ погледна Роджърс, — ти нае Ейдийн на работа. Какви са й силите?

— Тя успя да се справи с няколко доста грубички дилъра от наркобизнеса в Мексико Сити. Сякаш има стомана в гръбнака си.

— Разбирам накъде биеш, Пол — каза Лиз, — и искам да те предупредя. В момента Ейдийн е под въздействието на доста голям емоционален стрес. Ако например попадне в полицейска акция под прикритие, това напрежение може направо да я съсипе.

— Но пък може да се окаже и че има нужда точно от такова нещо — каза Хърбърт.

— Напълно си прав — съгласи се Лиз. — Хората са различни. Въпросът обаче не се състои в това какви са нуждите на Ейдийн. Ако тя мине в прикритие и се провали, може да се окаже подковата, заради която бил загубен конят, заради който било загубено кралството.

— Обаче — каза Хърбърт, — ако изпратим някой друг да върви по калните следи, може да изгубим ценно време.

— Даръл — рече Худ, — чу ли?

— Да, чух.

— И какво мислиш?

— Няколко неща — отвърна Маккаски. — Майк е прав. Момичето е доста кораво. Хич не я беше страх да каже всичко на Серадор право в лицето. Дълбоко в себе си споделям мнението на Боб: склонен съм да се съглася, че можем да я пуснем сред испанците. Лиз обаче също е права. Така че, ако нямате нищо против, нека първо да поговоря с Ейдийн. Доста бързо ще разбере дали е готова да се справи.

Погледът на Худ се премести върху екипния психолог.

— Лиз, ако решим да продължим по някакъв начин с нещо, в което участва и Ейдийн, Даръл какво точно трябва да наблюдава? Физически признаци или какво?

— Пълна неспособност да си намери място — отвърна Лиз. — Бързо говорене, потупване с крака, пукане на кокалчетата на ръцете, дълбоки въздишки и други подобни неща. Трябва да може да се съсредоточава. Ако умът ѝ отлита по посока на чувството за вина и загубата, ще падне в дупка, от която няма да може да се измъкне.

— Имаш ли въпроси, Даръл? — попита Худ.

— Не, никакви — отвърна Маккаски.

— Чудесно — каза Худ. — Даръл, ще наредя на Боб и екипа му да наблюдават за всяка нова информация, която пристига от разузнаването. Ако има нещо полезно, веднага ще ти я предават.

— Аз също смятам да се обадя на няколко местенца тук — каза Маккаски. — Има няколко души от Интерпол, които могат да се окажат полезни в този случай.

— Отлично — възкликна Худ. — Някой друг има ли да казва още нещо?

— Господин Худ — обади се Керъл Ланинг, — знам, че това не е в моята професионална компетенция, но наистина искам да попитам.

— Давайте — каза Худ.

— Може ли да попитам дали се опитвате да съберете информация чрез разузнаването, за да се свържете с испанските власти, или... — Тя се поколеба.

— Или?

— Или пък се опитвате да отмъстите?

За момент Худ се замисли.

— Ако трябва да съм откровен, госпожо Ланинг, искам и двете.

— Добре — рече тя, стана, оправя полата си и изправи рамене.
— Знаех си, че не съм единствената.

7.

ПОНЕДЕЛНИК, 22:56 Ч. САН СЕБАСТИАН, ИСПАНИЯ

След експлозията на яхтата на Рамирес не беше оцелял нито един човек.

Адолфо не беше и очаквал някой да оцелее. Ударната вълна беше прекаатурила яхтата, преди някой да може да се измъкне. Хората, които бяха останали живи след експлозията, се бяха удавили. Беше избягал само водачът на малката моторна лодка. Адолфо познаваше въпросния човек. Казваше се Хуан Мартинес и беше един от водачите на „фамилията“ Рамирес. За него се носеше слухът, че е много изобретателен и предан на шефа си. Адолфо обаче не се притесняваше от Мартинес — нито пък от когото и да било от останалите убийци на Рамирес. Много скоро „фамилията“ вече нямаше да съществува като противникова сила. А пък нейното ликвидиране щеше да накара другите „фамии“ да не се пречат на плановете на Генерала. Много е интересно как властта престава да означава толкова много, когато е заплашено нечие оцеляване.

Рибарят бе останал на местопроизшествието, за да даде на полицията сведения като очевидец на експлозията. Когато двама млади служители от крайбрежния патрул се качиха на лодката му, Адолфо се държа така, сякаш е много разстроен от събитията. Служителите казаха на Адолфо да се успокои, което той и направи — макар и само съвсем леко. Информира ги, че бил гледал към пристанището, когато яхтата експлодирала. Обясни също така, че единственото, което видял, било силен блясък и как всичко полетяло във въздуха — парчетата съскали и пушели, когато падали във водата. Единият записваше всичко бързо, докато другият задаваше въпросите. И двамата изглеждаха доста въодушевени, че най-накрая и в тяхното пристанище се е случило нещо толкова драматично.

Полицайте взеха името, адреса и телефона на Адолфо, след което му разрешиха да си ходи. Адолфо се престори, че се е успокоил достатъчно, и им пожела успех при разследването. След това запали двигателя и насочи лодката към пристанището.

Извади една от свитите на ръка цигари от джоба на панталона си, запали и всмукна дълбоко. Беше доволен — никога през живота си не беше бил толкова доволен. Това не беше първата му задача по каузата. През последната година той беше подготвил едно писмо-бомба до един вестник, а също така беше заредил колата на един телевизионен репортер така, че да избухне, когато бъде махната капачката на резервоара. И двете акции бяха завършили успешно. Тазвечерната обаче беше най-важна от всички и беше завършила направо идеално. И което бе още по-добре — беше я осъществил сам. Генерала го беше помолил да свърши всичко сам по две причини. Първо, ако Адолфо бъдеше заловен, каузата щеше да загуби само един от защитниците си в този регион. Второ, ако Адолфо се провалеше, Генерала щеше да знае кого точно да обвинява. Това беше много важно. При наличието на толкова много важни задачи за в бъдеще нямаше никакво място за некомпетентни действия.

Адолфо плавно направляваше лодката към брега. Дясната му ръка лежеше върху руля, а лявата държеше доста поизтърканото въже на старата камбанка, която висеше от външната страна на кабинката на щурвала. Той ловеше риба в тези води още от съвсем малък, когато работеше на лодката на баща си. Ниският и някак мъглив звук на тази камбанка беше едно от двете неща, които го връщаха съвсем като на живо в онези дни. Другото беше миризмата на пристанището. Миризмата на океана се усилваше с приближаването към брега. Това винаги му беше изглеждало много странно, докато един ден не го спомена на брат си. Норберто му обясни, че нещата, които създават миризмите — солта, измрелите риби, гниеците водорасли — винаги се придвижват към брега. Тъкмо поради тази причина крайбрежните ивици винаги миришели повече на море, отколкото самото море.

— Отец Норберто — въздъхна Адолфо. — Толкова образован и толкова наивен. — По-големият му брат беше йезуитски свещеник и през целия си живот беше искал да бъде точно и само това. След ръкополагането му преди седем години местната енория мина под неговото духовно владение. Норберто знаеше много за най-различни

неща. Вярващите от неговата енория го наричаха галено „Учения“. Той можеше да им обясни защо океанът мирише, защо слънцето става оранжево при залез, защо човек все пак вижда облаците, макар че те се състоят от водни капки. Онова, за което Норберто си нямаше почти никаква представа, беше политиката. Навремето се беше присъединил към една протестна демонстрация срещу испанското правителство — обвиняваха правителството, че е финансирало батальоните на смъртта, избили стотици хора в средата на осемдесетте години. Това обаче не беше толкова политически, колкото хуманистичен поход. Църковната политика му беше също толкова неясна. Норберто мразеше да е надалеч от енорията си. Два или три пъти в годината отец Гонзалес — шефът на главния йезуитски орден и най-влиятелният йезуитски прелат в Испания — даваше аудиенция или ставаше домакин на официални вечери в Мадрид, организирани за църковните светила. Норберто не посещаваше тези светски събития, освен ако не му бъдеше заповядано, но то така или иначе ставаше съвсем рядко. Липсата му на интерес към собственото му издигане способстваха за това властта и финансите да отидат в ръцете на отец Иглесиас в близкия Билбао.

Адолфо беше експертът в политиката — нещо, което Норберто не искаше да признае. Братята не спореха почти никога; те се бяха грижили един за друг още откакто бяха съвсем малки момченца. Политиката обаче беше темата, по която винаги имаха сериозни и разгорещени спорове. Норберто вярваше в обединената нация. Веднъж беше казал с много горчивина: „Достатъчно неприятно е, че християнското царство е вече разделено“. Мечтаеше си така наречените от него „божи испанци“ да живеят в мир и разбирателство.

За разлика от Норберто, Адолфо не вярваше нито в Бог, нито в испанците. Ако имаше Бог, разсъждаваше той, светът щеше да изглежда много по-добре. Нямаше да има нито конфликти, нито незадоволени нужди. Колкото до съществуването, наречено „испанец“, според Адолфо Испания винаги беше съществувала като една крехка мозайка от най-различни култури. Било е така преди раждането на Христа, когато баските, иберийците, келтите, картагенците и всички останали били обединени за първи път под властта на Рим. Било е така и през 1469 година, когато Арагон и Кастилия се обединили чрез брака между Фердинанд II и Изабела I. Било е така и през 1939-а, когато

Франциско Франко станал Ел Каудильо — водач на нацията — след опустошителната Гражданска война. Беше вярно и в днешно време.

Също така беше вярно, че в рамките на тази конфедерация кастилците винаги бяха играли ролята на жертви. Те бяха най-голямата етническа група и по тази причина от тях се страхуваха. Винаги изпращаха тях най-напред в битките или пък те първи попадаха под експлоататорския камшик на заможните. Иронията беше, че ако имаше такова нещо като „истински“ испанец, то това беше кастилецът. По природа той бе трудолюбив и жизнерадостен. Животът му беше изпълнен с честно пролятата пот от тежкия труд и със страст. Сърцето му беше пълно с музика, любов и много смях. А домът му — земята на Сид — бяха обширните равнини, осяени с вятърни мелници и крепости под безконечното синьо небе.

Адолфо вкусваше с наслада гордостта от наследството си и удара, който беше осъществил тази нощ. Вече влизаше в пристанището и гледаше лодките, оставени на пристан там. Пристанището се намиреше зад огромното Айюнтамиенто от деветнайсети век — сградата на общинския съвет. Адолфо беше доволен, че е нощ. Въобще не обичаше да се прибира, когато още е светло и се виждат всичките магазинчета за сувенири и ресторантите. Каталунските пари бяха превърнали Сан Себастиан от рибарско селище в туристическа забележителност.

Адолфо правеше внимателни и сигурни маневри около многобройните увеселителни корабчета, закотвени в пристанището. Рибарите обикновено оставяха лодките си някъде встрани, в близост до кея — така по-лесно разтоварваха уловената риба. Увеселителните корабчета обаче пускаха котва навсякъде, където пожелаеха собствениците им. След това екипажите им стигаха до брега с малки ладии. За Адолфо увеселителните корабчета бяха ежедневен показател, че богатите не дават пет пари за нуждите на работническата класа. Исканията на рибарите нямаха никакво значение за влиятелните и заможни каталунци, нито пък за туризма, който те поддържаха, за да печелят ресторантите им, хотелите им и фирмите за въздушни полети.

Когато стигна до пристана, Адолфо завърза лодката си на обичайното място. След това метна на рамо ремъка на чантата си и си проправи път сред групите туристи, събрали се при гърма от експлозията. Няколко души на пристана го бяха видели да се

приближава откъм залива и почнаха да го питат какво се е случило. Той само свиваше рамене, клатеше глава и вървеше по калдъръма покрай редицата магазинчета за сувенири и новия аквариум. Знаеше, че не е хубаво да спиращ и да говориш с хората след изпълнението на задача. Съвсем човешко е да започнеш да поучаваш или да се фукаш, но това може да се окаже фатално.

Адолфо сви към Монте Ургюл — местния парк. Паркът беше затворен за леки коли, но беше пълен с древни бастиони и самотни артилерийски топове. В него се намираше и едно старо английско гробище от войната на Уелингтън срещу французите през 1812 година. Като момче Адолфо си играеше тук често — преди останките да бъдат превърнати от покрити с треволяци развалини в защитен исторически паметник. Много обичаше да си представя, че е кавалерист. Само дето не се бореше против властните французи, а против „Мадридските копелета“, както ги знаеше той. Износителите, които докараха баща му до гроба още съвсем млад. Хората, които изкупуваха рибата с тонове, за да я разнасят с кораби из целия свят, и които подкормосваха младите рибари да порят водите отвъд Сан Себастиан. Износителите не искаха да си изградят постоянен списък от снабдители. Нито пък ги беше грижа дали нарушават екологичния баланс на региона, или не. Подкупите на съответните служители осигуряваха липсата на грижа и от страна на правителството. Единственото, което искаха те, бе да задоволят новопоявилото се и безпрецедентно търсене на риба, която беше изместила телешкото по софрите на Европа и Северна Америка. Пет години по-късно — през 1975-а — износителите започнаха да закупуват риба от Япония и нещата се оправиха. Крайбрежните води бяха отново в техни ръце. За неговия баща обаче беше твърде късно — той почина след година, а майка им само няколко месеца след него. От този момент останаха само двамата с Норберто.

Плюс Генерала, разбира се.

Адолфо излезе от парка точно след музея „Сан Телмо“ бивш доминикански манастир, след което мина бързо по Кале Окендо. Единствените звуци долитаха откъм брега и от отворените прозорци, през които се чуваше приглушеният говор от включените телевизори.

Апартаментчето на Адолфо се намираше в една сграда на малка странична уличка на още две пресечки на югоизток. Той се изненада,

когато откри, че вратата е отключена, и влезе предпазливо. Дали Генерала беше изпратил някого, или беше полицията?

Нито едно от двете. На леглото лежеше брат му.

Норберто затвори книгата, която четеше — „Възгледите на Епиктет за морала“.

— Добър вечер, Долфо — каза Норберто и седна. Старите пружини на леглото започнаха да се оплакват. Свещеникът беше малко по-висок и тежък от брат си. Имаше пясъчнокафява коса и кафяви очи, които гледаха иззад очилата без рамки. Тъй като Норберто не беше постоянно изложен на слънчевите лъчи като брат си, кожата му беше видимо по-бледа и без бръчки.

— Добър вечер, Норберто — поздрави Адолфо. — Каква приятна изненада. — Той метна износената си чанта на малката кухненска маса и си съблече пуловера. Хладният въздух, който влизаше през отворения прозорец, беше приятен.

— Ами, да ти кажа честно — започна брат му, — понеже не съм те виждал от доста време, реших да намина. — Той отправи поглед към цъкащия часовник на барплота в кухнята. Единайсет и половина? Не ти ли е малко късничко?

Адолфо кимна, бръкна в чантата и започна да вади мръсни дрехи.

— В залива имаше инцидент. Една яхта се взриви. Останах да дам показания на полицията.

— Аха — рече Норберто и се изправи. — Чух бумтежа и се зачудих какво ли става. Има ли пострадали?

— За нещастие, да — отвърна Адолфо. — Загинали са няколко души. — Не каза нищо повече. Норберто знаеше за политическата активност на брат си, но нямаше и представа за връзката му с Генерала и групата му. На Адолфо му се щеше да запази нещата в това положение.

— Жертвите от Сан Себастиан ли са? — попита Норберто.

— Не знам — отвърна Адолфо. — Тръгнах си, след като пристигна полицията. Не можех да направя нищо. — Започна да мята влажните дрехи на импровизирания простор, опънат до прозореца. Винаги си носеше дрехи за смяна на лодката, за да може да се преоблича в нещо сухо. Не погледна нито за миг към брат си.

Норберто се приближи бавно до старата желязна готварска печка. Отгоре ѝ беше поставена малка тенджерка.

— Направих малко *socido*^[1] у дома и ти го донесох — каза той. — Знам колко го обичаш.

— Тъкмо се чудех на какво мирише толкова хубаво. Със сигурност не са дрехите ми. — Адолфо се усмихна. — Благодаря ти, Берто.

— Ще ти го затопля, преди да тръгна.

— Не се притеснявай — каза Адолфо. — И сам ще се справя. Защо не се прибереш? Сигурен съм, че си имал уморителен ден.

— Ти също — рече Норберто. — Уморителен ден и не по-малко уморителна вечер.

Дали Норберто подозираше нещо?

— Тъкмо четях, че както Бог носи благодат, така и доброто носи благодат — рече Норберто с усмивка. — Позволи ми да бъда добър. Нека се погрижа малко за теб. — Той драсна клечка кибрит и запали печката.

Адолфо се усмихна предпазливо.

— Добре, добре, *mi hermano*^[2] — каза той. — Бъди добър. Макар че който и да питаш из града, вече си достатъчно добър и за двама ни. Седиш до леглото на болните, четеш книги на слепите, наглеждаш децата в църквата, докато родителите им ги няма...

— Това ми е работата — каза Норберто.

Адолфо поклати глава.

— Много си скромен. Щеше да правиш всичко това, дори ако свещеничеството не ти беше призвание.

Тенджерката закъкри. Това напомни на Адолфо за времето, когато двамата с Норберто още бяха момченца и ядяха всичко, което майка им оставяше върху кухненската печка. Когато бяха заедно като тази вечер, онова време въобще не изглеждаше толкова далечно. Но въпреки това толкова много неща се бяха случили с Испания... и с тях.

Адолфо се опитваше да не бъде припрян, макар и да нямаше време. Не искаше да дава основания на Норберто да се тревожи за него.

Норберто разбъркваше задушеното и наблюдаваше брат си. Свещеникът изглеждаше състарен и изморен на жълтеникавото осветление на голата крушка. Раменете му се отпуснаха повече с всяка

година. Адолфо беше решил много отдавна, че да се прави добро сигурно е доста изтощително занимание. Да приемаш в себе си болките и страданията на другите, без да можеш да излееш своите собствени пред никого — освен пред Бог. За това беше необходим определен темперамент, с какъвто Адолфо не беше надарен. Ако човек страда на Земята, то той трябва да предприеме действия на Земята. Не тръгваш да молиш Бог за силата да издържиш. Молиш го само да ти помогне да вършиш нещата както трябва.

— Кажи ми, Адолфо — изведнъж каза Норберто, без да се обръща, — това, дето ми го разказа преди малко, вярно ли е?

— Моля? — възкликна Адолфо. — Кое дали е вярно?

— Трябва ли да бъда добър и за двама ни?

Адолфо сви рамене.

— Не. Поне не доколкото се отнася до мен.

— А доколкото се отнася до Бог? — попита Норберто. — Той би ли казал, че ти си добър?

— Нямам представа. Ти трябва да Го питаш.

— За нещастие той невинаги ми отговаря, Долфо. — Норберто се обърна. — Тъкмо затова питам теб.

Адолфо изтри ръцете си в крачолите на панталона.

— Нищо не ми тежи на съвестта, ако за това ти е думата.

— Нищо?

— Да. Защо всъщност ми задаваш този въпрос? Трябва ли да се тревожа за нещо?

Норберто взе една купичка от лавицата и я напълни със задушено. После я сложи на масата и я посочи.

— Яж.

Адолфо се приближи, взе една лъжица и гребна.

— Горещо е. И много вкусно. — Погледна брат си. Норберто се държеше много странно.

— Улови ли нещо тази вечер? — попита свещеникът.

— Доста — отвърна Адолфо.

— Не миришеш на риба — отбеляза Норберто.

Адолфо задъвка парче агнешко и посочи въжето с дрехите.

— Преоблякох се.

— И дрехите ти не миришат на риба — каза Норберто и сведе поглед.

И изведнъж Адолфо си даде сметка какво не е наред. Той беше рибарят, но всъщност Норберто ловеше рибата в момента.

— Какво те доведе до тия мисли? — попита той.

— Преди малко се обадиха от полицията.

— И?

— Съобщиха ми за ужасната експлозия на яхтата — отвърна Норберто. — Казаха ми, че може да имат нужда от мен за последното причастие. Дойдох тук, за да съм по-близо до пристана.

— Не е имало нужда — каза уверено Адолфо. — Никой не би могъл да оцелее при подобна експлозия.

Норберто го погледна.

— Ти си сигурен в това, защото си видял експлозията или защото има някаква друга причина?

Адолфо го погледна. Не му харесваше насоката, която беше приел разговорът. Той остави лъжицата на масата и обърса уста с опакото на ръката си.

— Трябва да тръгвам.

— Къде?

— Трябва да се видя с едни приятели.

Норберто пристъпи към брат си. Постави ръце върху раменете му и го погледна право в очите. Адолфо си даваше ясна сметка, че лицето му е напълно недостъпно за брат му. Безизразна маска.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попита Норберто.

— За кое?

— За... каквото и да било — отвърна Норберто стеснително.

— За каквото и да било ли? Разбира се. Обичам те, Берто.

— Не това имах предвид.

— Знам — рече Адолфо. — Теб също те знам, Норберто. Какво те измъчва? Имаш ли нужда от помощта ми? Искаш да знаеш какво съм правил тази вечер? За това ли е цялата работа?

— Вече ми каза, че си ловил риба — отвърна Норберто. — Има ли причина да не ти вярвам?

— Виж, ти знаеш много добре каква е била експлозията, но въпреки това се преструваш, че не знаеш — каза Адолфо. — Не си дошъл тук, за да бъдеш по-близо до морето, Берто. Дошъл си, за да провериш дали съм си у дома. Добре де. Не бях. Знаеш също така, че тази вечер не съм ловил.

Норберто не каза нищо. Свали ръцете си от раменете на брат си и те се отпуснаха като оловни.

— Винаги си ме гледал като на рентген — каза Адолфо. — Винаги знаеш какво мисля, какво чувствам. Когато бях юноша, често се прибирах след нощ, прекарана с проститутки или в боеве на петли, и се опитвах да те лъжа. Казвах ти, че съм играл на мач или съм бил на кино. Ти обаче винаги ме поглеждаше право в очите и прочиташе истината, макар че никога не казваше нищо.

— Тогава беше момче, Долфо. Това, което правеше, беше част от възмъжаването ти. Сега вече си голям човек...

— Точно така, Норберто — прекъсна го Адолфо. — Вече съм голям човек. Мъж, който няма никакво време за боеве с петли, да не говорим пък за тичане подир жени. Виждаш, братко, че няма за какво да се тревожиш.

Норберто пристъпи към него.

— Сега пак те гледам право в очите. И съм сигурен, че има за какво да се тревожа.

— Това се мои грижи, не твои.

— Въобще не си прав — не се съгласи свещеникът. — Ние сме братя. Болката ни е обща, тайните ни са общи, любовта — също. Винаги е било така. Искам да ми разкажеш, Долфо. Моля те.

— Какво? За делата си ли? За вярата си? За мечтите си?

— За всичко. Седни. Разкажи ми.

— Нямам време — отказа Адолфо.

— Когато става въпрос за душата ти, трябва да намериш време.

Адолфо изгледа брат си продължително.

— Разбирам. А ако имах време, ти като брат ли щеше да ме слушаш, или като свещеник?

— Като Норберто — отвърна кротко свещеникът. — Не мога да разделям себе си от това, което правя.

— Което означава, че ще се превърнеш в будната ми съвест — каза Адолфо.

— Страхувам се, че тази длъжност е може би вакантна — отвърна Норберто.

Адолфо го изгледа — този път още по-дълго. След това се обърна.

— Наистина ли искаш да знаеш какво правих тази вечер?

— Да, искам.

— Тогава ще ти кажа. Ще ти кажа, защото ако се случи нещо, искам да знаеш какво съм направил и защо съм го направил. — Той се обърна и заговори с много нисък глас, да не би съседите да чуят нещо през тънките стени. — Каталунците на яхтата, която потъна — Рамирес и неговата паплач — планираха и извършиха убийството на една американска дипломатка в Мадрид. В джоба си имам записан разговора им за убийството. — Касетата се разхлопа, когато той я потупа през пуловера си. — Тази касета е признание, Норберто. Моят командващ — Генерала — беше напълно прав по отношение на тия мъже. Те бяха лидерите на едно движение, което се опитва да подкопае основите на нацията ни, за да я превземе. Убиха дипломатката, за да са сигурни, че Съединените щати няма да им попречат да завладеят Испания.

— Въобще не се интересувам от политика — каза спокойно Норберто. — Знаеш това.

— А може би трябва — отвърна Адолфо. — Единствената помощ, която въобще стига до хората от твоята енория, е чрез Бог, но това не слага храна върху масите. Не е честно.

— Прав си, не е — съгласи се отецът. — Но „Блажени са бедните духом, защото тяхно е царството небесно“.

— Това важи в твоята професия, но не и в моята — каза гневно Адолфо и понечи да тръгне, но Норберто го сграбчи за ръката.

— Искам да ми кажеш, Адолфо. Ти какъв дял имаш в убийството?

— Какъв дял имам аз ли? — възкликна Адолфо. — Аз го направих! Аз бях този, който хвърли яхтата във въздуха.

Норберто се сви, сякаш го бяха зашлевили.

— Ако тия чудовища бяха останали живи, милиони от нашите хора щяха да страдат — рече Адолфо.

Норберто изписа с пръсти кръст на челото му.

— Но те са били хора, Адолфо. А не чудовища.

— Те бяха безмилостни и безчувствени неща — рече рязко Адолфо. Въобще не очакваше разбиране от брат си по отношение на това, което беше сторил. Норберто беше йезуит. Повече от петстотин години последователите на този орден се бяха обучавали да бъдат

войни в името на добродетелта, да укрепват вярата на католиците и да проповядват Светото слово на некаатолиците.

— Грещиш — потръпна Норберто и стисна ръката на брат си още по-силно. — Тези „неща“, както ги нарече, са били хора. Хора с безсмъртни души, създадени от Бог.

— Тогава трябва да ми благодариш, братко, защото върнах безсмъртните им души на създателя им.

В очите на свещеника се появиха сълзи.

— Твърде много си понесъл на плещите си. Само Бог има право да отнема човешки живот.

— Трябва да тръгвам.

— А милионите, за които говориш — продължи Норберто, — тяхното страдание щеше да бъде само на този свят. Те щяха да намерят абсолютното щастие в присъствието на Бога. Ти обаче — ти си ги подложил на риска от вечно проклятие.

— Ами тогава се моли за мене, братко, защото възнамерявам да продължа работата си.

— Не, Адолфо! Не бива!

Адолфо внимателно отстрани ръцете на брат си и ги стисна топло, преди да ги пусне.

— Нека поне да чуя изповедта ти — настояваше Норберто.

— Някой друг път — отвърна Адолфо.

— Друг път може вече да е късно. — Вече не само погледът, но и гласът на Норберто се беше заредил с много смесени чувства. — Знаеш какво е наказанието, ако умреш, без да си се покаял. Завинаги ще бъдеш отделен от Бога.

— Бог ме е забравил напълно. Както и всички нас.

— Не!

— Съжалявам — рече Адолфо и извърна поглед от брат си. Не искаше да види болката в благите му очи. Освен това не искаше да се изправи лице в лице с факта, че точно той я е причинил. Поне не сега. Не и докато имаше още толкова много неща за вършене. Извади една цигара от смачкания пакет в джоба на панталона си — беше последната. Запали я и тръгна към вратата.

— Адолфо, моля те! — Норберто сграбчи брат си за рамото и го извърна към себе си. — Остани тук с мен. Разкажи ми. Помоли се с мен.

— Имам работа — отвърна Адолфо хладно. — Обещах на Генерала да занеса записания разговор на радиостанцията на хълма. В нея работят кастилци. Ще се съгласят да я пуснат. И когато това стане, целият свят ще разбере, че Каталуня не дава пет пари нито за живота, нито за испанците, нито за нищо. Правителството и светът ще ни помогнат да сложим край на финансовото потисничество, което те упражняват върху всички нас.

— А какво ще си помисли светът за човека, който е убил онези хора? — Норберто положи максимални усилия да снижи гласа си, за да не бъде чул от някого. — Дали хората по света ще се помолят за душата ти?

— Не са ми притрябвали молитвите им — рече Адолфо без никакво колебание. — Нужно ми е само вниманието им. Колкото до това какво ще си помисли светът за мен, единственото, на което се надявам, е да си кажат, че съм имал достатъчно кураж. Че не съм застрелял някоя невинна жена на улицата, за да се чуе думата ми. Че съм се спуснал право в сърцето на сатанинския заговор и съм го изтръгнал.

— А щом си направил това — каза Норберто, — каталунците ще се опитат да изтръгнат твоето.

— Може — съгласи се Адолфо. — Вероятно дори ще успеят.

— И как ще свърши всичко това? — попита Норберто. — Какво ще стане, когато всички сърца са изтръгнати или разбити?

— Не сме и очаквали, че един удар ще сложи край на амбициите им, нито пък че няма да загинат и кастилци — обясни Адолфо. — Колкото до това кога ще свърши всичкото проливане на кръв, мисля, че ще е доста скоро. Докато каталунците и техните съюзници успеят да се мобилизират, вече ще е твърде късно да бъде спряно това, което вече е на път.

Раменете на Норберто се отпуснаха още повече и той бавно поклати глава. Сълзите почти веднага се търкулнаха по лицето му. Изведнъж той вече изглеждаше напълно състарен.

— Мили Боже, Долфо — изстена той. — Какво е на път? Каж ми, че поне аз да мога да се моля за душата ти.

Адолфо се беше вторачил в брат си. Не му се случваше често да го вижда да плаче. Беше му се случило веднъж — на погребението на майка им, и още веднъж — до леглото на един млад енориаш, който

умираше. Трудно му беше да е свидетел на такова нещо и да не се развълнува.

— Аз и другарите ми планираме да върнем Испания на кастилския народ — призна Адолфо. — След хиляда години потисничество възнамеряваме да съединим отново сърцето на Испания с тялото ѝ.

— Има и други средства, с които може да се осъществи тази цел — каза Норберто. — Ненасилнически средства.

— Тях вече ги пробвахме — каза Адолфо. — Не свършиха работа.

— Нашият Господ Бог никога не е вдигал меч, нито отнемал човешки живот.

Адолфо постави ръка върху рамото на брат си.

— Братко мой — започна той, докато се взираше в блесналите от сълзите очи на Норберто, — ако можеш да уредиш Той да ни помогне, няма да отнемам ничий живот повече. Кълна се.

Норберто понечи да каже нещо, но спря. Адолфо го погали по бузата и се усмихна. После се обърна, отвори вратата и прекрачи прага. Спря се и сведе глава.

Адолфо вярваше, че Бог е справедлив. Че не наказва хората, които се борят за свободата си. Не можеше да си позволи схващанията на брат му да му повлияят. Но Норберто си беше такъв — добър човек, който се тревожеше за него и докато беше момче, и сега — вече като зрял мъж, който се грижеше за него и го обичаше независимо от това, което вършеше. Не можеше да го остави да страда.

Адолфо го погледна, усмихна му се и докосна меката му буза.

— Не се моли за мен, Норберто. Моли се за страната ни. Ако Испания е прокълната, моето спасение няма да ме направи щастлив. А освен това ще е незаслужено.

Дръпна от цигарата си и заслиза по стълбата, оставяйки зад себе си кълба дим и хлипация си брат.

[1] Задушено (исп.) — Б.пр. ↑

[2] Братко мой (исп.) — Б.пр. ↑

8.

ПОНЕДЕЛНИК, 16:22 Ч. ВАШИНГТОН

Както всеки ден в късния следобед Пол Худ разгледа списъка от имена на екрана на компютъра си. Само преди няколко минути беше поставил палеца си върху скенера, който се намираше до компютъра, лазерното устройство беше идентифицирало отпечатъка му и беше помолило за личната му парола за достъп. След една секунда и седем стотни на екрана се появи кодираният файл „HUMINT“ с имената на хората, които изпращаха информация за Оперативния център от най-различни места. Худ изписа чрез клавиатурата моминското име на жена си — Кент. Файлът се отвори и на екрана се появиха имената.

Агентите от „персоналното разузнаване“ бяха всичко на всичко девет души. Всеки един от тези мъже и жени беше гражданин на съответната държава, но на щатна заплата към Оперативния център. До колонката с имената беше тази с настоящите им координати и задачи; после имаше кратка сводка по последния им доклад, която се приготвяше от Боб Хърбърт (пълният доклад също се съхраняваше); и накрая беше точният адрес на най-близкото място, където можеха да се скрият, или пътят, по който можеха да избягат. Ако някой от тези служители въобще бъдеше разкрит, Оперативният център щеше да ги търси на въпросните места и да направи всичко възможно за изтеглянето им. До този момент нито един от агентите не беше попадал в такава опасност.

Три от оперативните служители се намираха в Северна Корея. Задачата им беше да не допуснат разрушената от силите за бързо реагиране тайна база за ракети с дълъг обseg на действие в Диамантените планини да се ремонтира. Трябваше да правят всичко възможно, та изстрелващите ракетите устройства да не бъдат поправени.

Двама агенти на Оперативния център бяха в долината Бекаа в Ливан, а други двама работеха в Дамаск, Сирия. И двата екипа се намираха в терористични седалища и докладваха за политическите

маневри благодарение дейността на Оперативния център там. На факта, че служителите на Оперативния център бяха помогнали за предотвратяването на една война между Турция и Сирия, не се гледеше с много добро око: настроенията в Средния изток бяха в полза на това, че народите там могат сами да се справят със собствените си проблеми, дори разрешението им да е война. На мира, постигнат чрез външни сили — особено ако това бяха Съединените щати, — се гледеше като на нещо незаконно и непочтено.

Последните двама агенти се намираха в Куба, за да държат под око развитието на политическата ситуация в тази страна. Според идващите оттам доклади здравата ръка на остаряващия вече Кастро беше започнала да държи по-хлабаво. Каквито и да бяха недостатъците на диктатора обаче — а те никак не бяха за пренебрегване, — железният му ботуш по ирония на съдбата дълги години беше поддържал целия Карибски регион повече или по-малко стабилен. Какъвто и тиранин да дойдеше на власт в Хаити, Гренада, Антигуа или на който и да било от другите острови, той все още се нуждаеше от одобрението на Кастро, за да търгува с оръжия или наркотици, че дори и да поддържа прилична военна сила. Знаеше се, че кубинският лидер по-скоро ще избие евентуалните си съперници, отколкото да им позволи да станат прекалено влиятелни. Съществуваше нещо като общо съгласие, че веднага след като си отиде Кастро, на острова, както и в целия регион, по-скоро ще настъпи хаос, отколкото демокрация. Съединените щати си имаха план за евентуална бърза намеса — операция „Кийл“, — който трябваше да запълни и да държи под контрол вакуума, образуван се от липсата на власт, чрез използването на военни и икономически стимули. Агентите на Оперативния център бяха ключови фигури от мрежата EWAP — своевременно предупреждение и готовност, която трябваше да утъпче пътя на плана.

„Девет души“ — помисли си Худ. И от всеки един от тях зависеха може би двама, трима или дори четирима други. Подобна отговорност не се поемаше току-така. Той разгледа докладите от следобед и видя, че навсякъде положението остава относително стабилно и постоянно. Затвори файла.

Чуждестранните служители разчитаха, че файловете и цялата комуникация с Оперативния център е абсолютно сигурна. Свързваха се с Оперативния център като се обаждаха на телефонния номер на един

офис във Вашингтон — офис, който се даваше под наем на административни служители. Телефонният номер беше регистриран на името на консултантската агенция за международен туризъм „Карин Надлер“. Служителите на Оперативния център говореха на родния си език, макар че всяка дума, която използваха, служеше за точно определен еквивалент на английски. „Мога ли да резервирам полет до Далас?“, изречено на арабски, на английски можеше да означава: „Сирийският президент е тежко болен.“ Въпреки че преводаческите файлове бяха строго секретни, освен Пол Худ до тях имаха достъп още седем души. Те имаха достъп и до личната информация за агентите. Двама от тези седем души бяха Боб Хърбърт и Майк Роджърс. Третият беше Даръл Маккаски. На всички тях Худ имаше стопроцентово доверие. Но дали беше така и с останалите четирима, двама от които работеха в кабинета на Хърбърт, един в групата на Маккаски и един в екипа на Роджърс? Всички до един бяха минали през стандартната проверка на миналото им, но дали на тези процедура можеше да се разчита напълно? А дали самите кодове бяха достатъчно надеждни, че да може да се разчита на тях, ако бъдеха открити от чуждестранно разузнаване? За нещастие човек никога нямаше отговор на всички тези въпроси, докато някой служител не изчезнеше, някоя мисия не бъдеше саботирана или някой екип — хванат в засада.

В работата на шпионажа и разузнаването имаше смъртна опасност. Това се приемаше априори. Оперативните служители намираха в опасността и част от удоволствието от работата си. Въпреки случилото се с Марта в Испания, Оперативният център с чисто сърце можеше да каже, че прави всичко възможно да сведе рисковете до минимум. В момента убийството на Марта Макол се разследваше от Даръл Маккаски, Ейдийн Марли и Интерпол в Испания. Майк Роджърс и Боб Хърбърт проучваха докладите тук, а Рон Плъмър разговаряше с чуждестранните дипломати във Вашингтон и извън страната. Керъл Ланинг се съвещаваше с познатите си в Държавния департамент. Независимо дали ставаше въпрос за НАСА, Пентагона или Оперативния център, прочистването на каналите беше дяволски внимателно.

„Защо подготовката така и не беше направена достатъчно внимателно?“ — питаше се Худ. Къде бяха сбъркали?

Какво не бяха направили както трябва в този случай? Оперативният център не беше имал никакъв избор за това дали да изпрати Марта, или някой друг. След като Керъл Ланинг беше предложила нейното име и Серадор го беше приел, тя просто трябваше да отиде. Колкото до това защо Ейдийн действаше като нейна помощничка, а не Даръл, и това си имаше напълно логично обяснение. Ейдийн говореше испански, а Даръл — не. Серадор беше стигнал до поста си, тръгвайки от работническо семейство, Ейдийн също — Худ си помисли, че това може да им бъде от полза. А и дори Даръл да беше отишъл с тях, това вероятно нямаше да спаси Марта. Не и ако тя беше мишената на убиеца.

Въпреки всичко това обаче Худ се срамуваше, че системата се е провалила под неговото ръководство. Срамуваше се и се ядосваше.

В момента се ядосваше за толкова много неща, че не можеше да се съсредоточи върху нито едно. Ядосваше се на безцеремонния начин, по който беше отнет един човешки живот. Худ презираше убийствата, каквито и да бяха причините за тях. Когато беше започнал работа в Оперативния център, беше прочел един кодиран файл на ЦРУ за един малък ликвидационен отряд, сформиран по времето на управлението на Кенеди. От образуването му до 1963 година бяха ликвидирани над десет чуждестранни генерали и дипломати. От политическа гледна точка съществуването на подобна група беше напълно оправдано. От морална гледна точка обаче той не можеше да го приеме — макар и по този начин да бяха спасявани много други човешки животи.

Точно в това обаче се състоеше трагедията в смъртта на Марта. Не ставаше въпрос за смъртта на някой деспот, който е жертван, за да бъде подобрен животът на останалите хора, нито пък за някой терорист, с чието очистване е щяло да бъде предотвратено взривяване или стрелба. Някой беше очистил Марта, само за да изпрати послание. Послание!

Ядосваше се и на испанското правителство. Бяха помолили за помощ под формата на сателитно наблюдение, за да държат под око дейността на терористите, и я бяха получили. Когато обаче ставаше въпрос те да помогнат, бяха просто неузнаваеми. Дори и да имаха някаква информация за извършителите, не я споделяха. Малкото информация, с която разполагаше Оперативният център, беше дошла от Даръл Маккаски, който пък се беше сдобил с нея чрез връзките си с

Интерпол. Никой не беше поел отговорност за убийството. Проучването, което Хърбърт беше направил на съобщенията по въздух и по факса до правителството и полицейските участъци, беше потвърдило това. Колата, с която се беше измъкнал убиецът, не беше открита нито от приземното разследване, нито от това, направено с хеликоптер, а от кабинета на Националното разузнаване в Пентагона не бяха открили нищо и чрез сателит. Испанската полиция търсеше cortacarro — автотенекеджийска работилница. Но ако колата беше закарана в нещо такова, то за всички беше ясно, че няма да бъде намерена, преди да са я разфасовали напълно. В момента се правеха химически тестове на куршумите, за да се види дали може да се открие произходът им. Докато пътят им бъдеше проследен, дори да се предположеше, че закупилият ги може да бъде идентифициран, следата вече щеше да е съвсем изстинала. В крайна сметка Маккаски съобщи, че пощаджията, загинал при инцидента, не е бил криминално проявен и че по всяка вероятност е бил просто случаен минувач.

Худ се ядосваше и на себе си. Не беше действал достатъчно прозорливо и не бе осигурил на Марта и Ейдийн прикритие, някой, който да пази гърба им. Може би стрелецът нямаше да бъде спряен, но поне щеше да е заловен. Само защото акцията беше съвсем чиста — служебна среща вместо директно подслушване или шпионаж, — той ги беше пуснал да тръгнат сами. Не беше очаквал никакви неприятности. Никой не беше очаквал подобно нещо. Охраната на конгреса имаше много добра репутация и нямаше никаква причина ефикасността ѝ да се подлага под съмнение.

Марта беше платила за неговата небрежност.

Влезе Ан Ферис и Худ вдигна поглед. Беше облечена в костюм от сако и панталон с цвят на стриди, а кестенявата ѝ коса беше хваната на нисък кок. По лицето ѝ се четеше състрадание. Худ върна погледа си върху компютъра, просто за да не я гледа, и каза:

— Здравсти.

— Здравсти — отвърна Ан. — Как е?

— Гадно — отвърна Худ отвори един файл, който Хърбърт му беше изпратил за Серадор. — А при теб как стоят нещата?

— Няколко репортери са споменали за връзката на Марта с Оперативния център — каза Ан, — но само Джими Джордж от „Поуст“ се е досетил, че по всяка вероятност тя не е била там като

туристка. Съгласи се да не пуска историята още един ден в замяна на няколко горещи новини.

— Добре. Ще му дадем снимките от моргата — каза Худ. — Това ще стигне за няколко броя.

— Той е добър човек, Пол — рече Ан. — Играе честно и почтено.

— Сигурно — отвърна Худ. — Поне се е получил някакъв диалог между вас двамата. Говорили сте и е надделял здравият разум. Нали не забравяш за разума, Ан? За разума, разговорите и преговорите?

— Не ги забравям — отвърна Ан. — Истината е, че все още има много хора, които ги използват.

— Но не достатъчно — рече Худ. — Когато бях кмет на Лос Анджелис, имах много проблеми с губернатора Есекс. Наричахме го лорд Есекс. Хич не харесваше моя „ортодоксален“ начин на работа, както го наричаше. Казваше, че не можел да ми има доверие. — Худ поклати глава. — Истината е, че ме беше грижа за качеството на живота в Лос Анджелис, докато той мечтаеше да стане президент на Съединените щати. Тия две цели така и не се съвместиха. И той спря да ми говори. Трябваше да общуваме помежду си с посредничеството на заместник-губернатора Уайтшър. Иронията е в това, че Лос Анджелис не получи парите, от които се нуждаеше, а Есекс не беше преизбран за губернатор. Налудничав тип. Политиците не общуват, понякога цели семейства не общуват, и изведнъж сме поразени от това, че нещата се разпадат. Съжалявам, Ан. Моите поздравления, че си успяла да разговаряш с господин Джордж.

Ан се наведе над бюрото, протегна ръка и докосна ръката на Худ с върха на пръстите си. Нежно и много, много женствено.

— Пол, знам как се чувстваш.

— Наясно съм с това — каза той съвсем тихо. — Ако има някой, който да знае как се чувствам, това си ти.

— Трябва да си дадеш сметка обаче, че никой не можеше да предвиди подобно нещо — допълни Ан.

— Тук не си права — отвърна Худ и изтегли ръката си изпод нейната. — Сгафихме. Аз сгафих.

— Никой не е сгафил — опита се да го успокои тя. — Подобно нещо не може да се предвиди.

— Не — не се съгласи той. — Просто не беше предвидено. Имаме симулатори за бойни действия, симулатори за терористични акции и дори симулатори за убийства. Само с едно натискане на един бутон този компютър ще покаже поне десет начина за залавяне или убиване на диктатора на месеца. В нашата система обаче не е бил вграден механизъм за очакване на елементарни проблеми със сигурността. В резултат Марта е мъртва.

Ан поклати глава.

— Дори и да бяхме изпратили хора от охраната да я следят, Пол, това нямаше да бъде предотвратено. Нямаше да успеят да се намесят навреме. И двамата знаем това отлично.

— Поне можеше да заловят убиеца.

— Може би — съгласи се Ан. — Но Марта така или иначе щеше да е мъртва.

Худ не беше напълно убеден в това, макар че щеше да знае много повече, когато окончателният анализ завършеше.

— Има ли още нещо от рода на пресата и така нататък, за което трябва да се погрижим? — попита той. В този момент телефонът позвъня два пъти. Това означаваше, че го търсят по вътрешната линия. Худ провери кода на този, който се обаждаше. Беше Боб Хърбърт.

— Нищо — отвърна Ан и изви устните си така, сякаш се канеше да каже още нещо, но не го направи.

„Толкова за общуването“ — помисли си цинично Худ и вдигна слушалката.

— Да, Боб?

— Пол — чу се нетърпелив глас, — открихме нещо.

— Казвай де.

— Уловихме един запис от малка рекламна радиостанция. Изпращам ти го по звуковия канал. Засега не можем да установим автентичността на записа, но до един час това ще стане. В момента правим анализ на звуковите сигнали от спикъра една испанска телевизионна станция тук, за да сравним гласовете. Шестото ми чувство ми казва, че гласовете на записа са истински, но със сигурност ще знаем едва след час или малко повече. Първият глас, който ще чуеш, е на водещия, който представя записа — продължи Хърбърт. — Вторият глас вече е от самата касета. По електронната поща ти изпращам веднага и превода на английски.

Худ потвърди, че е разбрал, затвори файла на Серадор и извика електронните съобщения от Хърбърт. След това натисна бутона за звуковия канал на клавиатурата. „Звуков канал“ означаваше аудио-електронна поща. Звуците бяха сканирани и пречистени по дигитален път от една от компютърните програми на Мат Стол — Чудото. Аудиосъобщението, предавано по звуковия симулатор, беше толкова близко до реалното си звучене, колкото въобще бе възможно. Благодарение на дигиталното кодиране слушащият можеше дори да отстрани страничните или допълнителни шумове и да си ги пусне отделно.

Ан заобиколи бюрото и се надвеси над рамото на Худ. Топлината и близостта ѝ му действаха успокояващо. Той се съсредоточи върху изписания превод, докато едновременно слушаше записа.

— Добър вечер, дами и господа — започна водещият. — Прекъсваме трубадура от вечерния клуб, за да ви съобщим новите сведения за експлозията на яхтата тази вечер в залива Ла Конча. Преди няколко минути в нашето студио беше донесена една аудиокасета. Приносителят ѝ се представи като член на „Първия испански народ“ и заяви, че става въпрос за автентичен запис на разговор, който се е състоял на борда на яхтата, идентифицирана като „Веридико“, непосредствено преди тя да хвъркне във въздуха. С донасянето на тази касета Първият испански народ поема отговорността за извършеното нападение. Ще пуснем в ефир целия запис.

Хърбърт беше изпратил и придружаващ коментар, поставен в скоби. Гласеше следното: „ПИН е група от чистокръвни кастилци. Вече две години разпространяват позиви и набират членове. Освен това са поели отговорност за два терористични акта, насочени срещу представители на други етнически групи. Броят на членовете, както и самоличността на лидера/лидерите им, са неизвестни.“

Худ усети как челюстта му се стяга, но продължи да чете превода. Започна да върви и самият запис. Той слушаше хладния, спокоен глас на Естебан Рамирес, който разказваше за плановете на каталунците за Испания и се хвалеше за участието на групата си в убийството на Марта Макол. На групата — с подкрепата на депутатата от Конгреса Изидро Серадор.

— Господи — процеди Худ през зъби. — Боб... възможно ли е това?

— Не само че е възможно — отвърна Хърбърт, — ами и обяснява нежеланието на Серадор да продължи разговорите с Даръл и Ейдийн. Тоя кучи син ни е заложил капан, Пол.

Худ погледна Ан. Работеха заедно от две години, но никога не я беше виждал такава като сега. Състраданието напълно се беше изцедило от лицето ѝ. Устните ѝ бяха стиснати, дишането ѝ през ноздрите се чуваше съвсем ясно. Гледаше с острия поглед на хищна птица, а страните и бяха почервенели.

— Какво смяташ да направиш, Пол? — попита Хърбърт. — Преди да ми отговориш обаче, си дай ясната сметка, че испанските съдилища няма да изправят пред закона една водеща политическа фигура заради някакъв си нелегален запис на касета, направен от някой, чиито ръце са толкова омърсени — ако не и повече, — колкото и ръцете на Серадор. Естествено ще проведат дълъг и сериозен разговор с него, а освен това ще се опитат да измъкнат цялата информация за случилото се, с която той разполага. Но ако той си има приятелчета — а той със сигурност си има, — ще кажат, че срещу него е скроено лъжливо обвинение. Ще направят всичко, което им е по силите, за да блокират машината на правосъдието.

— Знам — рече Худ.

— Знам, че знаеш — отвърна Хърбърт. — Могат обаче да му позволят да подаде жалба срещу обвинението, за да са доволни избирателите му. Или могат просто да го освободят. Или пък да го оставят да „избяга“ от страната. Искам да ти кажа, че може да се наложи да вземем цялата история в собствените си ръце. Ако се окаже, че Серадор е покровител на терористите, ще трябва да отвърнем на огъня с огън.

— Разбрах те — каза Худ. Замисли се за няколко секунди, после продължи. — Искам го този мръсник. И ако не мога да го получа по легален път, искам го жив или мъртъв.

„Толкова и за висшия морал“ — каза си Худ. Помисли още малко. Не искаше Серадор да се измъкне. За нещастие разполагаше само с двама агенти от HUMINT на мястото на събитията — Даръл и Ейдийн. И не знаеше дали те ще успеят да го държат под око, докато силите за бързо реагиране или някоя друга независима група се заеме с нещата и си поговори очи в очи с този проклетник. Трябваше да се свърже с

Даръл, за да поговорят по въпроса. Междувременно обаче трябваше да се сдобие с повече информация от разузнаването.

— Боб — каза Худ, — искам да заложиш всички възможни видове електронно подслушване и наблюдение около депутата.

— Вече е направено — отвърна Хърбърт. — Получаваме постоянна информация не само от кабинета му, но и от домашните му телефони, факс-линиите, модема и пощата.

— Чудесно.

— Какво смяташ да правиш с Даръл и Ейдийн? — попита Хърбърт.

— Ще говоря с Даръл, след което ще оставя решението в неговите ръце. Имам телефонно повикване — предполагам, че той е на линията. Преди обаче да направя това, искам да се свържа с Керъл Ланинг, за да разбере дали Държавният департамент може да ни снабди с цялостната картина на действителните събития в Испания.

— Според теб какво става там? — попита Ан.

— Ако не ме лъже шестото чувство — отвърна Худ, — смъртта на Марта, както и тази на убийците ѝ, вероятно не са били само предупредителни залпове.

— А какво? — попита тя.

Худ я изгледа и стана.

— Струва ми се, че са били началните залпове на гражданска война.

9. ПОНЕДЕЛНИК, 23:30 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

През месеците, когато Конгресът имаше заседания, депутатът Изидро Серадор живееше в петстаен апартамент в Парк дел Ретиро — една от най-скъпите части на Мадрид. Стаите на седмия етаж бяха с изглед към живописното езерце за разходки с лодка и към множество красиви градини. Ако човек погледнеше на югозапад, можеше да види единствената изложена на публично място статуя на сатаната в Европа. Статуята беше изваяна през 1880 година и обозначаваше единственото място, където испанските дами от осемнайсети век имали правото — не по закон, а по традиция — да защитават собствената си чест в дуели. Много малко жени, разбира се, го бяха направили. Мъжете били далеч по-празноглави в готовността да рискуват живота си, само за да отговорят на някоя обида.

Серадор седеше на един диван и гледаше през прозореца към осветения с улични лампи парк. Беше се прибрал, след като беше посветил целия ден на конгресни дела, доволен от новината, че нещата са се развили точно по плана. След това беше взел гореща вана, дори беше успял да подремне във водата. Когато излезе от банята, включи фурната, за да затопли вечерята, приготвена от прислужницата, и в момента, докато чакаше свинската плешка, варените картофи и вареният нахут да се затоплят, се наслаждаваше на вкуса на уискито. Докато се хранеше, щеше да гледа телевизия, за да види какъв коментар ще дадат новинарите на застрелването на американската „туристка“. След това щеше да провери съобщенията на телефонния си секретар и да им отговори. Точно в момента не му се занимаваше с хора. Просто искаше да се наслади на вкуса на победата си.

„Голямо забавление ще е да погледам новините“ — Мислеше си той.

Разни „експерти“ щяха да коментират влиянието, което убийството ще окаже върху туристическата индустрия, без да имат ни най-малка представа какво всъщност е станало — нито пък какво ще стане през следващите няколко седмици. Беше невероятно колко малко всъщност научаваха политическите и икономическите коментатори. Винаги когато имаше някой, който да каже едно, се намираше друг, който да каже друго. Всичко беше просто гимнастика, игра.

Серадор се беше разположил удобно сред дебелите възглавници, босите му крака бяха кръстосани върху масичката пред него. Поредната глътка уиски се плъзгаш топло към гърлото му, а спомените за събитията от днешния ден топлеха сърцето му.

Планът беше направо гениален. Двете етнически малцинства — баските и каталунците — щяха да се обединят, за да завладеят Испания. Баските щяха да допринесат с оръжията, мускулите и опита си в терористичната тактика. Каталунците щяха да използват влиянието си в икономиката, за да се сдобиват с все нови и нови политически привърженици, като заплашват с голяма обща депресия. Щом като се вземеше контролът над цялата нация, каталунците щяха да дадат автономия на страната на баските, като позволят на хората, които искат самоуправление — като Серадор например, — да го получат. Заможните каталунци щяха да продължат да управляват Испания и да държат другите неавтономни групи под властта си чрез контрола над търговията.

Гениален план и... застрахован срещу глупаци.

Телефонът позвъня само секунда преди на вратата да се почука. Серадор подскочи. Блаженото му състояние беше прекъснато — и то на два фронта. Политикът изръмжа недоволено, напъха краката си в чехлите и стана. Докато се замъкваше към телефона, извика грубо към този, който чукаше на вратата, да почака малко. Никой не можеше да се качи до неговия етаж, без портиерът да е съобщил за него, и Серадор се зачуди кой ли от съседите е дошъл за някаква услуга по това време. Дали пък не беше собственикът на веригата хранителни магазини, който искаше да увеличи броя на магазините си? Или пък може би кастилският производител на велосипеди, който искаше да изпраща повече стока до Мароко, мръсникът му гаден? Собственикът на хранителните магазини поне се беше отплащал за услугите. Производителят на велосипеди молеше за тях поради простата

причина, че живееше на същия етаж. Серадор им помагаше, просто защото не искаше да си създава врагове. Човек никога не знае кога съседите може да видят или чуят нещо, за което трябва да си затварят устата.

Серадор се чудеше защо при него не идва нито една от красивите държанки, които живееха там. Знаеше поне за три такива, издържани от правителствени служители, които нощем се прибираха при съпругите си.

Телефонът беше на малката антикварна масичка в застланото с килим антре. Серадор стегна колана на халата си и вдигна слушалката. Онзи на вратата можеше да почака още малко, който и да беше. Депутатът си почиваше след дълъг и изтощителен ден.

— Si? — каза той.

Хлопането по вратата ставаше все по-гърмко. Пред апартамента му някой го викаше по име, но гласът му беше непознат.

Серадор почти не чуваше гласа в слушалката и затова се обърна към вратата и ядосано изкрещя:

— Един момент!

След това отново заговори в слушалката:

— Да? Какво има?

— Ало? — чу се от другата страна.

— Да?

— Обаждам се от името на господин Рамирес.

Серадор усети по гърба си студени тръпки.

— Кой се обажда?

— Казвам се Хуан Мартинес, сеньор. С депутатата Серадор ли разговарям?

— Какъв Хуан Мартинес? — запита Серадор. „И кой се е разтропал на вратата? Какво става, по дяволите?“

— Аз съм член на „фамилията“ — отвърна Мартинес.

Откъм вратата се чу дрънкане на ключове. Бравата щракна. Серадор смаяно погледна натам. Вратата се отвори и на прага застана портиерът. Зад него се виждаха двама полицаи и един сержант.

— Съжалявам, господин депутат — каза портиерът, когато мъжете го заобиколиха и влязоха. — Длъжен бях да пусна тези господа.

— Какво има? — запита Серадор влезлите. Тонът му беше надменен, а погледът — изгарящ. Изведнъж чу как от другата страна на линията телефонът се затваря и замръзна с пукащата слушалка на ухото, защото изведнъж си даде сметка, че се е получил някакъв невъобразим гаф.

— Депутат Изидро Серадор? — попита сержантът.

— Да...

— Моля, последвайте ни.

— Защо?

— За да отговорите на няколко въпроса, свързани с убийството на една американска туристка.

Серадор стисна устни и задиша тежко. Не искаше да казва нищо, докато не се види с адвоката си. И докато не помисли. Хората, които не мислеха, бяха обречени на провал от самото начало.

Той кимна и каза:

— Позволете ми само да се преоблека.

Сержантът кимна и изпрати един от полицаите да застане на вратата на спалнята. Полицаят не разреши на Серадор да я затвори, но депутатът не се възпротиви ни най-малко. Ако си позволише да избухне, въобще нямаше да успее да върне духа в бутилката. Най-добре беше да понесе унижението, но да запази спокойствието и здравия си разум.

Излязоха от блока през подземния гараж — за да не му се налага да страда от унижението, че е арестуван, помисли си той. Добре поне че не му сложиха белезници. Вкараха го в една полицейска кола, която обаче не носеше обичайните отличителни знаци, и го откараха в полицейския участък от другата страна на парка. Там беше придружен до едно помещение без прозорци, със снимка на краля на стената, полилей с три бели чашки с формата на лалета и стара дървена маса под него. На масата имаше телефон. Разрешиха му да се обади на когото си поиска. След малко щял да дойде човек, който щял да разговаря с него.

Затвориха и заключиха вратата. Серадор седна на един от четирите дървени стола.

Позвъня на адвоката си Антонио, но не можа да го намери. Сигурно беше излязъл с някоя от младите си любовници, както се полагаше на един заможен ерген. Серадор не му остави съобщение. Не

искаше Антонио да се прибере у дома и някоя перната в устата нимфа да чуе съобщението му. Не видя отвън да чакат никакви репортери, което означаваше, че поне засега нещата се пазеха в тайна.

„Освен ако не са били пред входа на блока!“ — хрумна му изведнъж. Може би тъкмо поради това полицаите го бяха извели през гаража. Може би тъкмо това означаваша думите на портиера: „Длъжен бях да пусна тези господа“. Репортерите имаха навика да обсаждат блока, но обслужващият персонал беше добре обучен и не ги пускаше. А телефонният му номер беше подменян редовно, за да не може никой да го безпокои.

Човекът, който му се беше обадил обаче, очевидно се беше снабдил с него. Серадор все още се чудеше кой би могъл да е въпросният господин и за какво се беше опитал да го предупреди. Никой не можеше да знае, че си има вземане-даване с хората, които бяха убили американката. Единствено Естебан Рамирес знаеше това, но той не би го споделил с никого.

Тогава му хрумна да се свърже с телефонния секретар в кабинета си. Сети се също обаче, че по всяка вероятност този телефон се подслушва, но си струваше да рискува. Нямахте кой знае колко голям избор.

Преди обаче да успее да се обади, вратата се отвори и в стаята влязоха двама души.

Не бяха от полицията.

10.

ВТОРНИК, 00:04 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Полицейската организация по международната престъпност — известна на обществеността под името Интерпол — е основана във Виена през 1923 година. Предназначението е да представлява нещо като централно учреждение за полицейска информация. След Втората световна война организацията се разраства и променя програмата си, за да се съсредоточи върху контрабандата, наркотрафика, фалшифицирането и отвлеченията. В днешно време сто седемдесет и седем страни по цял свят снабдяват организацията с информация. Тя има офиси в повечето от най-големите градове по света. В Съединените щати Интерпол поддържа активни връзки с Националното централно бюро.

Докато беше работил за ФБР, Даръл Маккаски беше поддържал интензивни връзки с не повече от десетина точно определени служители в Интерпол. Беше работил особено усърдно с двама от тях в Испания: Мария Корнеха — вълк единак от специалните служби, която беше живяла с Маккаски в продължение на седем месеца в Щатите, докато изучаваше методите на ФБР, и с Луис Гарсия де ла Вега — шефът на офиса на Интерпол в Мадрид.

Луис беше андалуски циганин с мургава кожа, черна коса, и размерите и физическата сила на мечок. В свободното си време даваше уроци по фламенко. Също като любимия си танц, Луис беше спонтанен, артистичен и изпълнен с въодушевление. Завеждаше едно от най-сериозните и най-добре информирани бюра на Интерпол в Европа. Ефективността и постиженията на служителите му бяха заслужили както завистливата омраза, така и дълбокото уважение на местната полиция.

Луис беше решил да отиде в хотела веднага след убийството на Марта, но събитията в Сан Себастиан го бяха накарали да поотложи посещението си. Пристигна малко след единайсет и половина вечерта, точно когато Маккаски и Ейдийн довършваха вечерята си.

Даръл посрещна дългогодишния си приятел с дълга прегръдка.

— Съжалявам за случилото се — каза Луис на английски.

— Благодаря — отвърна Маккаски.

— Съжалявам и че закъснях — продължи Луис, като успя най-сетне да се откъсне от прегръдката му. — Виждам, че сте се приспособили към начина, по който вечерят испанците. Ядат много късно вечер, след което потъват в дълбок сън.

— Всъщност — обясни Маккаски — чак сега успяхме да се възползваме от румсървиса. Освен това въобще не съм сигурен, че някой от двамата ни ще успее да заспи тази вечер, колкото и добре да се нахраним.

— Разбирам — отбеляза Луис и стисна приятеля си за рамото. — Ужасен ден. Приемете съболезнованията ми още веднъж.

— Искаш ли да хапнеш нещо, Луис? — попита Маккаски. — Или може би малко вино?

— Не и докато съм на работа — отвърна Луис. — Отдавна би трябвало да си наясно с това. Но вие, моля, не се притеснявайте, довършете си вечерята. — Погледът му се спря върху Ейдийн и той се усмихна. — Вие сте сеньорита Марли, нали?

— Да. — Ейдийн стана и протегна ръка. Въпреки че се чувстваше и физически, и психически изтощена, когато се докосна до ръката на мъжа срещу себе си, тя усети някакъв живец. Той наистина беше привлекателен мъж, но не това я накара да усети внезапния прилив на енергия. След всичко, което се беше случило през този ден, тя беше твърде безчувствена, за да обръща внимание на подобни неща. Онова, което излъчваше той, беше чувството, че тя няма от какво да се страхува. Винаги беше реагирала много чувствително, когато усетеше подобно нещо у някой мъж.

— Съжалявам за голямата загуба — каза Луис. — Радвам се обаче, че вие сте добре. Добре сте, нали?

— Да — отвърна тя, докато седеше. — Благодаря за загрижеността ви.

— *Mi delicia* — рече той. — Моля ви. — Придърпа един фотьойл и се присъедини към тях на масата.

Маккаски продължи да яде пикантната си яребица.

— Е?

— Мирише много вкусно — каза Луис.

— То си е вкусно — отвърна Маккаски и присви очи. — Нещо го увърташ, Луис.

Луис потри тила си.

— Да — призна си той. — Увъртам за „важните неща“, както казвате в Америка. Но не е, защото имам нещо важно. По-скоро е, защото нямам нищо. Само размисли. Идеи.

— Твоите размисли обикновено вършат толкова работа, колкото и фактите, с които разполага някой друг — рече Маккаски. — Имаш ли нещо против да ги споделиш с нас?

Луис отпи от чашата вода на Маккаски и направи неопределен жест към прозореца.

— Навън е ужасно, Даръл. Просто ужасно. Че на всичкото отгоре става и все по-лошо. Избухнаха няколко съвсем малки бунта срещу баските и срещу каталунците в Авиля. Сеговия и Сория.

— Които до един са кастилски региони — намеси се Ейдийн.

— Да — съгласи се Луис. — И полицията там май не прави всичко възможно да предотврати подобни изблици.

— Полицията също действа по законите на етническите различия — каза Маккаски.

Луис бавно кимна.

— Никога не съм бил свидетел на подобно... дори не знам как да го нарека...

— Колективно безумие — притече се на помощ Ейдийн.

Луис я изглежда.

— Не ви разбирам.

— Точно за това ни предупреждават психолозите, когато говорят за идващото хилядолетие — обясни Ейдийн. — За страха, че всички ще навлезем в него, но че повечето от нас няма да оцелеят. И резултатът: усещането за смъртност, което води до масова паника. Страх. Насилие.

— Да, права сте — каза Луис. — Имам чувството, че всички сме заболели от някаква душевна или физическа треска. Хората ми, които са ходили по онези региони твърдят, че там витае някакво чувство за омраза и възбуда, почти осезаемо. Много странно.

Маккаски се намръщи.

— Надявам се нямаш предвид, че убийството на Марта е част от пристъп на масова психоза, нали?

Луис махна с ръка.

— Не, разбира се, че не. Само отбелязвам, че там наистина се случва нещо доста странно. Нещо, на което никога не съм бил свидетел. Нещо като че ли надига глава, приятели. Нещо, което, струва ми се, е доста добре планирано.

— И що за „нещо“ е това? — попита Маккаски.

— Яхтата, която потъна край Сан Себастиан, е била взривена с С-4 — отвърна Луис. — Върху някои от останките са намерени следи.

— Това вече го чухме и от Боб Хърбърт — каза Маккаски. — Продължавай де! В тона ти има и едно „и“...

Луис кимна.

— Единият от загиналите — Естебан Рамирес — навремето е бил куриер на ЦРУ. Яхтите на неговата компания са били използвани за контрабандно пренасяне на оръжия и хора до различни точки по целия свят. Известно време се носеха доста слухове за цялата тая работа, но сега те ще започнат да звучат на много по-висок глас. Хората тук ще започнат да говорят, че е бил унищожен от американски агенти.

— А ти мислиш ли, че ЦРУ е било замесено в нападението, Луис? — попита Ейдийн.

— Не. Те не биха направили нещо толкова шумно и очевидно. Нито пък щяха да действат толкова бързо в отмъщение за убитата ви колежка. В политическите среди обаче ще се заговори доста шумно по този въпрос. Никой не говори повече от хората в правителството. Знаеш това, Даръл.

Маккаски кимна.

— А испанските поданици ще чуят тия приказки — продължи Луис — и мнозина ще им повярват и ще се опълчат против американците тук.

— Според Боб Хърбърт, с когото разговарях днес — каза Маккаски, — Управлението е също толкова изненадано от нападението срещу яхтата, колкото и всички други. А Боб винаги успява да отсее най-важното от бюрократичните двусмислици. Винаги разбира кога се опитват да го баламосат.

— Съгласен съм, че по всяка вероятност ЦРУ няма нищо общо със случилото се — каза Луис. — Ето ви значи един вероятен сценарий. Убита е американска дипломатка. Това изпраща послание до

вашето правителство да не се меси в испанските вътрешни работи. После загиват и хората, които са я убили. Записът на касетата съобщава на цяла Испания, че мъртвите каталунци и техният съучастник баск — депутатът Серадор — са безмилостни убийци. И това обръща останалата част от народа срещу тези две групи.

— И с каква цел? — попита Маккаски. — Кой ще има полза от една гражданска война? Икономиката ще бъде опустошена и всички ще пострадат.

— Доста дълго мислих за това — каза Луис. — По закон държавната измяна се наказва като углавно престъпление и се отнемат всички авоари. Отнемането на бизнеса от ръцете на каталунците ще спомогне за по-равномерното разпределение на властта сред другите групи. По всяка вероятност и кастилците, и андалусците и галицийците ще имат изгода от цялата работа.

— Задръж за малко — намеси се Ейдийн. — Какво ще спечелят каталунците и баските, ако обединят силите си?

— Каталунците контролират сърцевината на испанската икономика — отвърна Луис, — а една основна група сред сепаратистки настроените баски имат огромен опит в терористичната дейност. Това са важни допълнителни аспекти, ако някой се опитва да парализира една нация, за да може след това да я завладее.

— Първо атакуваш физическата и финансовата инфраструктури — каза Маккаски, — а след това се появяваш и спасяваш нацията като рицар на бял кон.

— Точно така. За съвместни усилия имаме доказателства и от разузнаването — не от първа ръка и не достатъчни, за да действаме, но все пак става въпрос за планиране на някакви съвместни действия.

— И как сте се сдобили с тази информация? — попита Маккаски.

— Източникът ни бе дългогодишен служител на яхтата на Рамирес — отвърна Луис. — Много добър човек. Загина при експлозията. Докладваше ни за редовни срещи на Рамирес с някои ключови фигури от промишлеността, както и за нередки пътувания из Бискайския залив.

— Страната на баските! — възкликна Маккаски.

Луис кимна.

— Рамирес редовно слизал на брега. Нашият информатор разказваше, че с него винаги слизал и бодигард, по всяка вероятност член на неговата „фамилия“. Нямаше представа с кого се е срещал там Рамирес, нито пък защо. Знаеше само, че през последната половин година срещите зачестили от една на месец до една на седмица.

— Има ли някаква вероятност информаторът ви да е играел двойна игра? — попита Маккаски.

— Искаш да кажеш да е продавал тази информация и на някой друг? — попита Луис.

— Точно това има предвид.

— Предполагам, че е възможно — каза Луис. — Очевидно е имало някой външен човек или пък група, които са знаели за плановете на Рамирес и хората му и които са направили всичко възможно нещата да се провалят. Въпросът е кой е това. Първо на първо, който и да е този човек или група, който е попречил на Рамирес и хората му, той е знаел, че убийството на вашата дипломатка ще бъде извършено.

— Защо мислиш така? — попита Маккаски.

— Защото на яхтата е имало подслушвателни устройства и прикачено взривно устройство още преди убийството на Марта — обясни Луис. — Записали са признанията на касета, човекът, който е убил Марта, е пристигнал и яхтата е хвъркнала във въздуха.

— Правилно — рече Маккаски. — Съвсем като по учебник.

— Всичко до този момент е направено като по учебник съгласи се Луис. — Знаете ли, приятели, като се заговорихме за гражданска война — има доста хора, които са на мнение, че предишната така и не е завършена наистина. Че различията просто са били позакърпени... как да го кажа?

— Временно? — предположи Ейдийн.

Луис я посочи с пръст.

— Точно така.

Ейдийн поклати глава и каза:

— Можете ли да си представите огромното влияние, което един човек — не група, а индивид — може да окаже, като доведе до окончателен край на борбите?

И двамата насочиха погледите си към нея.

— Новият Франко — каза Луис.

— Естествено — съгласи се Ейдийн.

— От тази мисъл ме побиват тръпки — каза Маккаски.

— Също като изборния рекет в стария Бостън, за който ми разказваше баща ми, — продължи Ейдийн. — Някой си наема разни престъпници да тероризират собствениците на магазините. И после един ден просто взема една бейзболна бухалка, застава пред рибния магазин, обуцарската работилница или будката за вестници и разгонва всички гадни копелета — които, разбира се, сам е наел. И какво става? Става това, че той веднага се кандидатира за някой обществен пост и събира всички гласове на работещите избиратели.

— Същото може би се случва и тук в момента — каза Луис.

— Много е възможно.

— Ти, Луис, познаваш ли някой, който да пасва на подобно описание? — попита Маккаски.

— Madre de Dios, политиците, служителите и бизнесмените, които могат да го направят, са безброй — възкликна Луис. — Ние обаче решихме следното. Някой в Сан Себастиан взривява яхтата. Някой друг отнася касетата в радиостанцията. Независимо от това дали тези хора са все още там, или не, все трябва да има някаква следа. Помолихме една от сътрудничките ни да отиде и да поогледа мястото. Ще я откарат с хеликоптер след... — той погледна часовника си, — след два часа.

— Искам да отида с нея — каза Ейдийн, остави салфетката си на масата и стана.

— Много ще се радвам, ако отидете — каза Луис и погледна Маккаски някак стреснато. — Ако ти, разбира, се нямаш нищо против.

Маккаски го изгледа с лека насмешка.

— Защо, кой ще се качва там?

— Мария Корнеха — отвърна Луис.

Маккаски внимателно постави вилицата и ножа си в празната си чиния. По лицето му премина странна сянка.

— Нямах представа, че пак работи с теб — каза Маккаски и попи устните си със салфетката.

— От половин година — обясни Луис. — Аз я върнах. — Той сви рамене. — Трябвах я пари. Аз пък се нуждаех от нея, защото... ами, защото е най-добрата.

Маккаски беше зареял поглед нанякъде. Много надалече. После се усмихна криво.

— Добра е, наистина.

— Най-добрата.

— Ще трябва да се посъветвам с Пол — каза Маккаски и погледна Ейдийн. — Но нямам нищо против да получим сведения от мястото от наш собствен източник. Вземи си документите на туристка. — После погледна Луис. — Мария като служител на Интерпол ли ще отиде, или не?

— Зависи само от нея — отвърна Луис. — Искам да има пълна свобода на действие.

Маккаски кимна и отново потъна в мълчание.

Ейдийн погледна Луис.

— Ей сега ще си събера нещата. Как ще стигнем до Сан Себастиан?

— С хеликоптер от летището — каза той. — Когато пристигнете, ще ви чака кола под наем. Ще се обадя на Мария, за да ѝ кажа, че ще я придружаваш и ще те откарам.

— Тя разбра ли, че съм тук, Луис? — попита Маккаски.

— Казах ѝ. — Луис потупа приятеля си по ръката. — Всичко е наред. Предаде ти най-сърдечните си поздравии.

Лицето на Маккаски отново стана тъжно.

— Да де — каза той. — Сигурен съм, че го е направила.

11.

ВТОРНИК, 00:07 Ч. САН СЕБАСТИАН

Когато отдалечи малката си моторна лодка от яхтата на Рамирес, двайсет и девет годишният Хуан Мартинес въобще не си даваше сметка, че спасява собствения си живот.

На около двайсет и пет метра от яхтата политна, загубил равновесие от ударната вълна на експлозията. Моторницата обаче не се обърна и щом първата ударна вълна отмина, мускулестият млад мъж я засили на пълни обороти към потъващата яхта.

Намери Естебан Рамирес — своя работодател и баща на могъщата им „фамилия“ — да лежи по гръб във водата. Жестоко обгореното му тяло се носеше по повърхността на петнайсетина метра от яхтата. Хуан скочи във водата, хвана шефа и го задърпа към моторницата. Той все още дишаше.

— Сеньор Рамирес — каза Хуан. — Аз съм, Хуан Мартинес. Ще ви отнеса до моторницата и ще ви откарам до...

— Слушай ме! — изхриптя изведнъж Рамирес.

Хуан се стъписа. След миг ръката на Рамирес се вкопчи в ръкава му и го стисна с невероятна сила.

— Серадор! — изхърка Рамирес. — Предупреди... го.

— Серадор? — попита Хуан. — Кой е той, сеньор?

— Офиса... — Рамирес се задави. — Очилата за четене...

— Сеньор. Не бива да се напрягате...

— Обади се! — каза Рамирес. — Обади... се.

— Добре — каза Хуан. — Обещавам.

Внезапно Рамирес се разтрепери силно.

— Хвани ги... иначе... те... ще... ни хванат.

— Кои? — попита Хуан.

И изведнъж чу рева на мотор от другата страна на яхтата и видя как около нея се прокрадват отблясъци бяла светлина, които играеха по повърхността на водата. Обхождащ лъч. Явно приближаваше някаква лодка. Хуан не знаеше почти нищо за бизнес делата на шефа си, но пък

знаеше, че най-могъщата „фамилия“ на компанията има много врагове. Лодката можеше и да не е на някой от тях, но все пак той не искаше да рискува.

Рамирес отвори уста да каже нещо, но някъде дълбоко от гърлото му със съскане започна да излиза въздух. Устата му остана широко отворена.

Хуан затвори очите на шефа си. Трябваше да остави тялото му тук, макар че така щеше да покаже неуважение, но нямаше как иначе. Който и да беше причинил експлозията, по всяка вероятност още се намираще наблизко. Може би дори на лодката, която в момента се приближаваше към яхтата. Хуан реши, че няма да е добре да го открият, покатери се в лодката си, запали мотора и се отдалечи с максимална скорост. Насочи се към открито море, където нямаше да го види никой, изключи мотора и изчака, докато не пристигна полицията. След това потегли отново, като направи широка дъга към брега.

Щом слезе, се насочи към първия уличен телефон. Беше прогизнал и замръзваше, така че се обади на нощния дежурен да изпрати кола да го вземе и щом колата пристигна, тръгна към офиса на сеньор Рамирес. Разби вратата, за да влезе, и седна зад бюрото му.

Работодателят му беше споменал нещо за очилата за четене. Хуан ги откри в най-горното чекмедже. Разгледа ги. На вътрешната страна на рамката бяха изписани четири телефонни номера — съвсем незабележимо, като серийни номера — и някакви букви, може би съкращения за имена.

Гениално! Шефът му не носеше очила — не беше носил очила, но кой би се сетил да ги проверява за кодирани съобщения или телефонни номера?

Той набра номера, до който беше изписано „С“. Серадор вдигна — който и да беше този човек. Държеше се доста надменно, рязко и разтревожено — доколкото Хуан можеше да прецени по звуците, които чуваше. Реши, че е по-добре да затвори, преди някой да може да засече обаждането.

Остана да седи зад бюрото в големия офис на втория етаж на сградата. Огледа редицата прозорци на завода за яhti. Естебан Рамирес се беше отнасял добре с него в продължение на много години. Хуан не беше от най-приближените му, но все пак беше член на

„фамилията“ на сеньор Рамирес. А подобна лоялност оставаше и след смъртта.

Хуан погледна очилата. Обади се и на другите номера. Вдигаха все домашни прислужници, които използваха името на семейството: до едно бяха имена на хората, които бяха загинали на яхтата. Хуан знаеше това поради простата причина, че точно той ги беше отвел на нея.

Приближаваше нещо много лошо, както беше предупредил сеньор Рамирес. Някой си беше направил труда да затрие всички, които имаха някакви далавери с шефа и неговия проект. Беше въпрос на чест, нищо друго, Хуан да открие въпросния някой и да отмъсти за убитите.

Нощната смяна в завода вече разнасяше слуха за смъртта на шефа. Говореха и за някакъв запис на касета, който току-що бил пуснат по местната радиостанция. Запис, в който се съобщавало, че по всяка вероятност шефът им имал пръст в убийството на американската туристка.

Хуан се ядоса и без да обръща внимание на другите дежурни членове на „фамилията“ — двама нощни пазачи и ръководителя на нощната смяна, — реши да отиде до радиостанцията, за да разбере дали наистина има такава касета.

И ако наистина имаше, да разбере кой им я занесъл.

И който и да беше това, да го накара да съжалява, че го е направил.

12.

ПОНЕДЕЛНИК, 17:09 Ч. ВАШИНГТОН

Пол Худ беше в лошо настроение. Напоследък това се случваше доста често и обикновено поради една и съща причина. Худ се беше обадил на жена си, за да ѝ съобщи, че няма да се прибере за вечеря.

— Както винаги — припомни му Шарън, каза „чао“ и тръшна слушалката.

Худ се опита да не ѝ се сърди, че се чувства разочарована. Че как би могъл? Тя не знаеше, че е загубил Марта по време на акция. Не му беше разрешено да обсъжда по телефона неща, свързани с Оперативния център, с никого. Така или иначе, Шарън се беше разстроила повече заради децата, отколкото заради себе си. Каза му, че макар да било ваканция, единайсетгодишният Александър бил станал рано сутринта и сам си нагласил новия скенер. Горял от нетърпение да му се похвали с компютърните игри, които бил създал. Обикновено, когато Худ успееше да се прибере вечер, Александър вече беше прекалено сънен, за да зареди системата и да му разкаже подробно за всичките стъпки, през които е минал в работата върху конкретната програма. Очевидно момчето обичаше да прави това най-много — да обсъжда работата с баща си. Тринайсетгодишната Харли се упражняваше на цигулката си всяка вечер по един час след ядене. Шарън му бе казала, че през последните няколко дни момичето вече било усъвършенствало поредната пиеса на Чайковски и по залез къщата им била направо като вълшебен място от приказките. И че всички щели да се чувстват още по-добре, ако и Пол от време на време прекарвал вечерите с тях.

Една част от Худ се чувстваше виновна. Причината за това се криеше както в Шарън, така и в Медисън Авеню. „Семейството на първо място“ беше рекламният рефрен на деветдесетте. Пенсилвания Авеню обаче също го караше да се чувства виновен. Худ имаше задължения и към президента и нацията. Носеше отговорност за

хората, чийто живот и благоденствие зависеха от неговите професионални задължения, от неговата преценка. От работата му.

И двамата с Шарън знаеха какви правила ще определят живота му, когато той реши да приеме мястото. Не беше ли точно тя тази, която настояваше той да излезе от политиката? Не мразеше ли точно тя това, че като членове на семейството на кмета на Лос Анджелис те нямаха право на никакво уединение, дори когато бяха заедно? Истината обаче беше, че каквото и да правеше Худ, той не беше директор на гимназия като баща ѝ и нямаше толкова много свободно време през лятото. Вече не беше и banker, който работи от осем и половина до пет и половина и от време на време вечеря с клиенти. Нито пък заможен и независим във финансово отношение любител на яхтите като оня самовлюбен италиански винопроизводител Стефано Реналдо, с когото тя беше обиколила света по вода, преди да се омъжи за Худ.

Пол Худ беше човек, който обичаше работата си и отговорността, свързана с нея. Наслаждаваше се и на отплатата от нея. Всяка сутрин се събуждаше в притихналата къща, слизаше долу да си направи кафе, сядаше в работния си кабинет и докато оглеждаше всичко около себе си, си мислеше: „Аз съм направил това“.

Всички се ползуваха от резултатите от работата му. Нямаше да има нито компютър, нито уроци по цигулка, нито къща, в която да стоят и да се ядосват на отсъствието му, ако той не работеше упорито. Шарън щеше да бъде принудена да работи на пълен работен ден, вместо да се появява от време на време в едно предаване за готварски рецепти по кабелната телевизия. Не че беше длъжна да му благодари непрекъснато, но пък трябваше ли да го проклина? Естествено не можеше да се радва на отсъствието му — на него това също не му харесваше, — но пък можеше поне да не вдига толкова много скандали.

Ръката му още лежеше върху слушалката. Погледът му пък беше върху ръката. Трябваша му само няколко секунди, за да прехвърли в главата си всичките „за“ и „против“. Вдигна ръка от слушалката, облегна се в креслото си и се смръщи.

Това не бяха нито нови, нито пък добре погребани стари емоции. Не беше такава и горчивината, която го обзе. Ех, да можеше Шарън да го подкрепя, вместо непрекъснато да му се сърди. Така въобще нямаше

да го накара да се прибере по-рано. Всъщност той и не можеше да се прибере по-рано. Можеше обаче да се почувства като човек, който се прибира у дома си, а не отива на семинар на тема „За грешките в поведението на Пол Худ“.

Отново се замисли за Нанси Бозуърт. Преди известно време се беше засякъл в Германия с тази своя стара любов. Нищо, че точно тя беше избягала от него преди години. Нищо, че беше разбила сърцето му. Когато я видя, отново усети привличането ѝ, защото тя беше жена, която го желаше безрезервно. Успя да му наговори цял куп мили неща.

„Разбира се — рече си Худ, когато съвестта му застана на страната на Шарън, — Нанси може да си позволи да бъде любвеобилна. Тя не е принудена да живее с теб, да възпитава двете ви деца и да страда заедно с тях, когато тате не си е вкъщи.“

Това обаче не променяше факта, че той беше пожелал да притисне в прегръдките си Нанси Джо Бозуърт, а също така и да бъде притиснат в нейните. Че беше закопнял да се отпусне в скута ѝ, просто защото на нея това щеше да ѝ бъде много приятно, а не като награда за това, че той се е държал добре с децата си. Та в това нямаше никаква страст.

След това се замисли за Ан Ферис. Красивата и сексапилна отговорничка за връзките с масмедииите го харесваше. Беше я грижа за него. Караше го да изглежда добре в собствените си очи. Той също я харесваше. Имаше много случаи, в които трябваше да се бори много силно с импулса да зарови пръсти в косата ѝ. Знаеше обаче, че ако някога престъпи тази линия, дори само на един милиметър, няма да има връщане назад. Всички в Оперативния център щяха да разберат веднага. Щеше да разбере и цял Вашингтон. Накрая щеше да разбере и самата Шарън.

„И какво от това? — запита се той. — Какво нередно има в това да сложиш край на един брак, който така или иначе не функционира, както ти се иска?“

Последната мисъл увисна в съзнанието му като лекарска диагноза, която човек не иска да чуе. Възненавидя се, че дори е допуснал мисълта за развод, защото въпреки всичко обичаше Шарън. Тя беше обрекла живота си на него, а не на Реналдо. Беше се отдала на това да изгради живота си с него, а не около него. Освен това имаше

някои неща, за които жените винаги ги беше повече грижа, отколкото мъжете. Като децата например. Това не означаваше, че тя е права, а той греша, че тя е добра, а той лош. Това просто означаваше, че двамата са различни. А различията можеха да се изгладят.

Обзелата го горчивина се поразея и когато той за пореден път си даде сметка, че двамата с Шарън са доста различни в много отношения. Тя беше мечтателка, а той — прагматично настроен. Тя го преценяваше и съдеше по мерки, които бяха по-скоро нещо като романтичен блян. Засега подобни настроения трябваше да останат на заден план, защото справянето с действителността беше много по-наложително. Освен това жена му и децата му щяха да му простят, защото нали бяха едно семейство!

Така поне трябваше да се развият нещата в „Света, изграден по правилата на Пол“.

В пет и четвърт пристигнаха Майк Роджърс, Боб Хърбърт и Рон Плъмър за обсъждане на последните новини. Худ беше готов за посещението им и след като беше поуспокоил съвестта си до известна степен, умът му работеше на почти пълни обороти. Плъмър беше получил задачата да поеме задълженията на временен действащ дипломат, докато не бъде организирана официална дискусия за замяната на Марта. Това нямаше да стане, преди кризисното положение да отмине. Ако Плъмър проявеше необходимите качества за тази длъжност, това веднага щеше да си проличи и дискусията щеше да си остане само чиста формалност.

— Мрачни вести — започна Хърбърт, щом влезе с автоматизираната си инвалидна количка. — Германците току-що са отказали да участват в големия футболен мач, планиран за утре в Барселона на олимпийския стадион. Заявили, че се притесняват от „нагласата за прояви на насилие“ в Испания.

— Неявяването на мача ще бъде ли отчетено като загуба на Германия? — попита Худ.

— Много си прав да задаваш този въпрос — отвърна Хърбърт. — За нещастие отговорът му е „не“. — Той извади някаква разпечатка от едно джобче отстрани на количката си. — Международната футболна федерация е постановила, че в една страна, където — цитирам: „има значително влошаване на качеството на услугите или основателен страх за сигурността, гостуващият отбор може да поиска отлагане до

отминаване на въпросните неуредици“. Това, което в момента става в Испания, със сигурност отговаря на цитираното изискване.

— Което пък, от своя страна, по всяка вероятност ще предизвика още повече безредици заради недоволството на футболните запалнянковци — намеси се Плъмър. — Така положението ще продължи да се влошава.

— Казано съвсем накратко — да — съгласи се Хърбърт. — Утре сутрин министър-председателят ще се появи по телевизията, за да помоли всички да запазят спокойствие. Военният министър обаче вече е тръгнал на обиколка по най-големите градове в три кастилски провинции, за да задържи избухването на размирици, докато полицията си седи със скръстени ръце. Местните жители в тези провинции винаги са мразели открито каталунците и баските, които работят там. Цялата история около Серадор и групата в Сан Себастиан е капчицата, която преля чашата.

— Въпросът е — накъде ще тръгнат нещата? — каза Худ.

— Ще имаме повече предположения след изявлението на премиера — отвърна Плъмър.

— На теб какво ти подсказва шестото ти чувство? — не се задоволи с този отговор Худ.

— Положението вероятно ще се влоши — отговори Плъмър. — Испания винаги е била пъстра мозайка от най-различни етнически групи — в това отношение прилича до голяма степен на бившия Съветски съюз. Ситуация, която силно поляризира отношенията между етническите групи, каквато е тази, е трудна за овладяване.

Худ погледна Роджърс.

— Майк?

Генералът, който се беше облегал на стената, помръдна съвсем бавно — очевидно още не беше оздравял напълно.

— Военните лица в Португалия, с които вече разговарях по темата, са изключително загрижени. Не могат да се сетят за ситуация, в която напрежението да е било ескалирало до такава степен.

— Сигурен съм, че знаеш, че от Белия дом са се свързали с посланика ни в Испания — каза Хърбърт. — На служителите там им е било наредено да барикадират добре посолството.

Худ кимна. Шефът на Националната служба за охрана Стив Бъркоф му се беше обадил преди половин час да му съобщи, че

посолството в Мадрид е нащрек. Пропуските за военния персонал били сменени, а целият останал персонал бил получил заповед да остане на територията на посолството. Част от хората се страхували от нови атаки срещу американски поданици. Но по-важното беше, че американците могат да бъдат въвлечени в общите прояви на насилие, които вече кипели осезаемо под повърхността.

— НАТО има ли някаква юрисдикция в случая? — попита Худ.

— Не — отвърна Роджърс. — Те не са част от вътрешната полиция. Консултирах се с генерал Роше — главнокомандващ на Обединените сили в Централна Европа. Той е доста консервативен и не иска да се намесва.

— Ако баските бъдат нападнати, с намесата на френските баски нещата няма много дълго да останат само вътрешен за Испания проблем — намеси се Плъмър.

— Прав си — каза Роджърс. — Въпреки това обаче НАТО няма да иска да пренебрегне основното си предназначение, което се състои в това да разрешава по мирен път конфликтите между страните членки в организацията.

— Познавам Уилям Роше — каза Хърбърт — и не мисля, че трябва да го съдим за становището му. НАТО все още си носи обичаята на ухото от сръбско-босненския конфликт през деветдесет и четвърта. Сърбите непрестанно нападаха определените за убежища места въпреки заплахата от въздушни нападения от страна на НАТО, но с ограничени средства. Ако нямаш намерение да се впуснеш с всичко, с което разполагаш, по-добре да стоиш настрана.

— Както и да е — каза Роджърс. — Има нещо, което е по-всеобхватно. Ако Португалия, Франция или някое друго правителство от региона реши да постави военни сили в бойна готовност, това може да доведе до криза в целия регион.

— Испанците са малко избухливи и вироглави в това отношение — каза Хърбърт. — Цели групи могат да се съберат и да започнат нещо, просто защото са се почувствали обидени, че някой си е помислил, че са замислили нещо.

— Да не говориш за банди за линчуване? — попита Худ.

— Може например да потърсят етнически португалци или французи, върху които да си излеят гнева — отговори Хърбърт. — И

тогава, разбира се, правителствата на засегнатите групи ще трябва да направят нещо в отговор.

Худ поклати глава.

— Добре дошли в света на назряващите кризи — каза Хърбърт. — От стрелбата по Форт Съмтър до взривяването на кораба „Мейн“, от убийството на ерцхерцог Фердинанд до бомбардировките на Пърл Харбър. Дай на хората само една искра и обикновено се стига до голям пожар.

— Това е история — каза Худ напрегнато. — А нашата работа е да намерим начин, по който така да организираме нещата, че да предотвратим кризата. — Думите му прозвучаха доста по-напористо, отколкото беше възнамерявал, и той пое дълбоко дъх. Трябваше да внимава проблемите от кризата в собствения му живот да не се излеят в професионалната криза. — Както и да е — продължи той, — това ни води до въпроса за Даръл и Ейдийн. Даръл помоли за разрешение да изпратим Ейдийн до Сан Себастиан заедно с една агентка на Интерпол. Разреших. Ще заминат под прикритие и ще се опитат да разберат как е бил направен записът от яхтата, кой го е направил и с каква цел.

— Коя е агентката на Интерпол? — попита Хърбърт.

— Мария Корнеха — отговори Худ.

— Олеле! — възкликна Хърбърт. — Ще падне игра на нерви.

Худ отново се сети за срещата с бившата си любовница.

— Двамата ще имат съвсем минимален контакт. Даръл ще съумее да овладее положението.

— Не, играта ще е по нейните нерви — поясни Хърбърт. — Тя може да се справи така, както кастилците се справят с каталунците.

Всичко беше казано на шега, но въпреки това напрежението си личеше. Мария се беше влюбила до смърт в Маккаски. Връзката им преди две години беше предизвикала почти толкова коментари, колкото и първата криза на Оперативния център, когато трябваше да се открие и обезвреди една терористична бомба на борда на космическата совалка „Атлантис“.

— Това не ме притеснява — каза Худ. — Единственото, за което съм загрижен, е да дадем на Ейдийн резервен вариант за измъкване в случай, че нещата се объркат. Летят до Сан Себастиан тази нощ. Даръл

твърди, че Интерпол се интересува само от етническото пристрастие вътре в самата организация.

— Което ще рече, че Ейдийн и Мария ще действат самостоятелно — отбеляза Роджърс.

— До голяма степен — съгласи се Худ.

— Тогава според мен трябва да изпратим един отряд за бързо реагиране на място — продължи Роджърс. — Мога да ги изпратя във въздушната зона на НАТО извън Сарагоса. Това означава, че ще се намират на не повече от сто и петдесет километра южно от Сан Себастиан. Полковник Огъст познава района много добре.

— Да тръгват — каза Худ. — Рон, ти ще трябва да поговориш за това с хората в Надзорния комитет за разузнаването към Конгреса. Накарай Лоуъл да поработи с теб по този въпрос.

Плъмър кимна. Марта Макол винаги беше работила с Надзорния комитет до голяма степен по собствено усмотрение. Адвокатът на Оперативния център Лоуъл Кофи обаче се познаваше доста добре с хората от групата и можеше да окаже ценна помощ на Плъмър, ако се наложеше.

— Пропуснахме ли нещо? — попита Худ.

Мъжете в стаята поклатиха глави. Худ им благодари и се уговориха да се срещнат отново в шест и половина, точно преди да започне нощната смяна. Въпреки че дневният екип официално оставаше водещ, докато се намираще на територията на центъра, присъствието на нощното подкрепление му позволяваше да си почива от време на време, ако се наложеше да остане на работа до късно през нощта. Худ усещаше, че е длъжен да остане на работа, докато нещата се стабилизират или пък толкова излязат от контрол, че опитите за справяне с кризата отстъпят пред открити военни действия.

„Длъжен съм“ — помисли той. Всеки си имаше своя представа за това какво означават професионалните му задължения или пък на кого трябва да бъде предан. За Худ основният аргумент беше, че дължи това на страната си. Беше живял с тази мисъл, откакто за първи път беше видял как Дейви Крокет умира в Аламо в едно телевизионно предаване на Уолт Дисни. Беше живял с тази мисъл и докато наблюдаваше по телевизията как астронавтите излитат в открития космос по проекта „Меркурий“, проекта „Джемини“ и проекта „Аполо“. Без хора, готови на подобна преданост и саможертва, нацията щеше да бъде обречена.

А без осигурена и процъфтяваща нация децата нямаше да имат никакво бъдеще.

Въпросът не беше да успее да убеди Шарън в това. Тя беше много, много умна жена. Въпросът беше да я убеди, че за него е важна собствената му саможертва.

Не можеше да остави нещата така. И макар да знаеше, че това, което прави, не е най-правилното, взе слушалката и набра домашния си телефонен номер.

13.

ВТОРНИК, 00:24 Ч. МАДРИД. ИСПАНИЯ

Малките очички на Изидро Серадор приличаха на студени мъниста.

Депутатът беше нервен и сърдит. Не знаеше защо са го довели в полицейския участък и нямаше ни най-малка представа какво го очаква. Дали подозираха, че има някаква връзка между него и смъртта на американската туристка? Единствените хора, които знаеха за това, бяха Естебан Рамирес и сьратниците му. Но ако те го бяха издали на полицията, той веднага можеше да издаде тях. В това нямаше никаква логика.

Серадор не познаваше пристигналите. От нашивките по ръкавите на кафявите им униформи се досети, че единият е армейски генерал, а другият — генерал-майор. По мургавия тен, тъмната коса, хлътналите черни очи и жилавото тяло на армейския генерал разбра, че е с кастилски произход.

Армейският генерал се приближи и Серадор можа да прочете белите буквички върху черното етикетче, прикрепено към горния му джоб: Амадори.

Амадори вдигна облечената си в бяла ръкавица ръка и без въобще да се обръща, направи рязък жест към генерал-майора. Той сложи на масата един касетофон и излезе от стаята.

Серадор вдигна поглед към Амадори. Не можеше да прочете нищо по изражението на генерала. Лицето му беше неподвижно и хладно. Чисто формални черти — като ръбовете на униформата му.

— Арестуван ли съм? — попита Серадор.

— Не, не сте. — Гласът и жестовете на Амадори бяха някак непоклатими — също като сухото му лице, като безупречно изгладената му униформа, като здравата скърцаща кожа на новите му ботуши и двата му кобура.

— Тогава ще ми обясните ли какво става? — запита вече малко по-смело Серадор. — Какво прави един армейски генерал в

полицейския участък? И какво е това? — Той посочи презрително стаята. — На разпит ли ще бъда подложен? Очаквате да ви дам някаква важна информация ли?

— Не — отвърна Амадори. — Очаквам да чуете нещо.

— Какво?

— Един запис, който беше пуснат по радиото преди малко. — Амадори се приближи към масата. — Когато чуете целия запис, имате две възможности: или да излезете оттук, или да използвате това. — Той извади единия си пистолет и го подхвърли някак нехайно на Серадор. Депутатът го хвана по рефлекс, забеляза, че няма пълнител, и го сложи на масата между двамата.

— Да използвам това? — възкликна Серадор. — Да не сте луд?

— Чуйте записа — повтори Амадори. — Докато го правите обаче трябва да знаете, че хората, които чувате там, са последвали американската дипломатка в отвъдното. Очевидно е много опасно да ви познава човек, депутат Серадор. — Амадори пристъпи съвсем близо до него и за първи път се усмихна. После се наведе и заговори с глас, който не беше по-силен от шепот. — Помнете и следното, докато слушате: вашият опит да свалите правителството на Испания се провали. Моят обаче няма да се провали.

— Вашият? — каза Серадор враждебно.

Усмивката на Амадори стана още по-широка.

— Просто един кастилски план.

— Позволете ми да се присъединя към вас — каза Серадор тревожно. — Аз съм баск. Онези другите — каталунците — въобще не искаха да участвам в техния план. Бях им удобен заради служебното си положение. Бях просто изпълнител. Вземете ме да работя с вас.

— За вас няма място в нашия план — хладно каза генералът.

— Трябва да се намери. Имам много добри връзки. Аз съм влиятелен човек.

Амадори се изправи, подръпна куртката си, кимна към касетофона и каза само:

— Бяхте.

Серадор усети, че се изпотява. Нерешително посегна и включи касетофона.

— Ами шофьорът в Мадрид? — чу се глас. Приличаше на Карлос Саура, шефа на „Банко Модерно“. — Той също ли ще напусне

Испания?

— Не. Шофьорът работи за Серадор. — Това вече беше Естебан Рамирес, копелето гадно. Серадор послуша още няколко секунди как гласовете на записа разговарят за колата и за това, че депутатът е баск. Един амбициозен баск, който е готов да направи всичко, за да прокара каузата си и да се издигне.

„Тъп небрежен негодник“ — помисли си Серадор, спря касетофона и сплете пръсти. Вдигна поглед към Амадори и каза:

— Това не е нищо. Не виждате ли? Целта на записа е да ме дискредитира заради произхода ми. Това си е чисто изнудване.

— Говорещите не са знаели, че разговорът им се записва — осведоми го Амадори. — А шофьорът ви вече призна всичко в замяна на имунитет срещу съдебно преследване.

— Значи лъже — рече Серадор презрително. Някаква буца заседна в гърлото му. Преглътна я. — Аз все още имам силен и предан електорат. Ще се оправя.

Усмивката отново заигра по устните на Амадори.

— Не, няма да се оправите.

— Вие сте свиня! — избухна Серадор. — За кого се мислите? — Това си беше нападка, а не въпрос. — Водите ме тук посред нощ и ме карате да слушам някакъв си съмнителен запис. След това ме наричате държавен изменник. Ще се боря за живота си и честта си. Вие няма да спечелите в тази схватка.

Амадори се ухили самодоволно.

— Та аз вече спечелих. — И той отстъпи назад, извади собствения си пистолет, протегна ръка и го насочи право в челото на Серадор.

— За какво говорите? — попита Серадор. Стомахът му се беше свил. По челото му блестеше пот.

— Вие взехте пистолета от мен — обясни Амадори. — Заплашихте ме с него.

— Какво?! — Серадор погледна оръжието и едва сега си даде сметка защо са го довели тук.

Знаеше, че може да излезе съвсем спокойно с аргументите, че каталунците са го натопили нарочно. Че са подкупили шофьора му да свидетелства против него. Ако получеше възможност да се защитава, можеше да успее да убеди всички, че няма нищо общо с убийството на

американката. С помощта на достатъчно обигран адвокат можеше да убеди съда, че са му направили капан. Че става въпрос за опит да бъдат настроени хората против него и поддръжниците му баски. В края на краищата Рамирес и останалите бяха мъртви и нямаше да могат да се защитават.

Амадори обаче не искаше да се стигне до това. Той искаше Серадор да бъде приет такъв, какъвто си беше в действителност: един баск, съюзил се с каталунците, за да свали правителството на Испания. За плана си Амадори имаше нужда от един баск — държавен изменник.

— Чакайте... моля ви — каза Серадор.

Ужасеният поглед на депутата се насочи към оръжието на масата. Беше го докоснал. На генерала му трябваше точно това. Отпечатъците му върху проклетото...

Генералът дръпна спусъка.

Серадор политна назад и се строполи на пода. Още преди ехото от изстрела да е заглъхнало, Амадори взе пистолета от масата, сложи пълнител и пусна оръжието на пода до мъртвия Серадор. Остана неподвижен за момент, вторачил се в червения ореол, който се оформяше под главата на депутата.

След минута в стаята нахлуха хора.

— Какво стана? — попита един възпълничък полицейски инспектор.

Амадори прибра пистолета си в кобура и хладно отговори:

— Депутатът измъкна пистолета ми. — И посочи оръжието на пода. — Заплаши ме, че ще ме вземе за заложник.

Инспекторът погледна убития, после Амадори.

— Ще се наложи да направим разследване по случая, сеньор.

Лицето на Амадори остана съвсем безизразно.

— Къде можем да ви открием за... разпит? — попита инспекторът.

— Тук — отвърна Амадори. — В Мадрид. В щаба ми.

Суарес се обърна към мъжете зад себе си.

— Сержант Бланко. Обадете се на комисаря и му съобщете за случилото се. Кажете му, че чакам нареждания. Хората му да се погрижат за медиите. Сержант Себарес. Уведомете съдебния следовател. Предайте му да дойде да се погрижи за тялото.

Двамата сержанти отдадоха чест и излязоха. Амадори бавно тръгна след тях. Генерал-майорът го последва.

Всички го проследиха с погледи. Всички се страхуваха от него, независимо дали вярваха в това, което беше казал, или не. Всички очевидно си даваха сметка, че току-що са станали свидетели на убийство. И че са видели как един армейски генерал прави първите безскрупулни крачки към издигането си във военен диктатор.

14.

ВТОРНИК, 02:00 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Мария Корнеха вече ги чакаше на тревата край една от пистите. Ейдийн, Луис Гарсия де ла Вега и Даръл Маккаски пристигнаха с кола на Интерпол без опознавателни знаци. Хеликоптерът бе готов за излитане.

Въздушният трафик беше изключително слаб. В сутрешното си обръщение към нацията министър-председателят щеше да обяви, че полетите от и до Мадрид ще бъдат намалени с шейсет и пет процента, за да може да се гарантира безопасността на самолетите. Чуждестранните правителства обаче бяха информирани за този план малко след полунощ и вече имаше множество полети, които или биваха отменяни, или пренасочвани през други транзитни точки.

Ейдийн се беше върнала в хотелската си стая, за да си вземе дрехи и някои други неща — включително фотоапарата и записващия уокмен, които можеха да се използват за разузнавателна цел. След това отиде заедно с Луис до щабквартирата на Интерпол, а Маккаски остана да разговаря по телефона с Пол Худ. Луис ѝ разказа накратко за нрава на хората в северната част на страната и ѝ даде някои съвсем пресни сведения от разузнаването. После се върнаха в хотела, взеха Маккаски — който беше получил разрешение от Худ Ейдийн да участва в акцията — и тръгнаха за летището.

Ейдийн не знаеше какво може да очаква от Мария. Бяха разговаряли за нея съвсем малко — само няколко реплики в хотелската стая — и тя не знаеше дали ще бъде приета радушно, или понеже е американка — при това жена, — ще бъде третирана по по-различен начин.

Мария седеше странично на бегача си с десет скорости и пушеше. Когато ги видя, хвърли фаса, стана и бавно, с неподправена грация тръгна към тях. Беше към един и шейсет, но изглеждаше по-висока заради начина, по който беше вирнала брадичка. Лицето ѝ бе скулесто, дългата ѝ, разрошена от вятъра кестенява коса покриваше

врата ѝ. Горните две копчета на дънковата ѝ риза бяха разкопчани и се виждаше зеленият ѝ вълнен пуловер. Крачолите на прилепналите ѝ дънки бяха вкарани в износени каубойски ботуши. Сините ѝ очи минаха покрай Луис и Ейдийн и се спряха върху Маккаски.

— Добър вечер — каза тя с дрезгав глас. Ейдийн не разбра дали това трябваше да бъде поздрав, или пък пренебрежителен жест. Очевидно Маккаски си задаваше същия въпрос, защото стоеше до колата като истукан. Луис го беше предупредил да не идва, но Маккаски беше отвърнал, че в задълженията му влиза да изпрати Ейдийн.

Погледът на Мария не потрепна, нито пък изгуби остротата си.

— Мария, това е Ейдийн Марли — каза Луис. — Тя работи за Оперативния център и е присъствала на убийството.

Дълбоките очи на Мария се прехвърлиха върху Ейдийн, но само за момент. Тя мина покрай нея и спря пред Даръл.

— Мария, Ейдийн ще дойде с теб до Сан Себастиан — каза Луис.

Тя кимна, обаче не свали погледа си от Маккаски. Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго.

— Здравей, Мария — каза Маккаски.

Мария дишаше съвсем бавно. Плътните ѝ гъсти вежди оформяха дръзка, категорична линия, която напомняше за крепостна стена. Бледите ѝ, чувствено извити устни оформяха следващата.

— Молях се да не те видя никога вече — каза тя. Гласът и беше плътен и дълбок.

Лицето на Маккаски се стегна.

— Значи не си се молила достатъчно.

— Може и да си прав. Бях много заета. Плачех.

На това Маккаски не реагира.

Очите на Мария заблуждаха някъде над него. Като се изключеше това, в чертите ѝ не настъпи никаква промяна. На Ейдийн ѝ се струваше, че тази жена търси нещо. Мъжа, когото беше обичала навремето, спомени, които да омекотят омразата? Или може би нещо друго, съвсем различно? Нещо, което да подхрани гнева ѝ отново? Вида на ръцете, гърдите, бедрата и пръстите, които беше държала и милвала?

Мария се обърна, отиде при колелото си и извади веригата за заключване от кошницата зад седалката.

— Да ми го пазиш, Луис — каза тя, като посочи колелото. След това се приближи до Ейдийн и протегна ръка. — Извинете за грубостта ми, госпожице Марли. Аз съм Мария Корнеха.

Ейдийн пое ръката ѝ.

— Казвай ми Ейдийн.

— Радвам се да се запозная с теб, Ейдийн — каза Мария и погледна Луис. — Има ли още нещо, което не си ми казал, а трябва?

Луис поклати глава.

— Ти знаеш кодовете. Ако междуременно се появи нещо ново, ще ти се обадя по клетъчния.

Мария кимна, пак погледна Ейдийн и каза:

— Да тръгваме. — И закрачи към хеликоптера. Очевидно полагаше максимални усилия да не погледне към Маккаски.

Ейдийн метна раницата си на рамо и побърза да я последва.

— На добър час и на двете — каза Маккаски, когато минаваха покрай него.

Само Ейдийн се обърна, за да му благодари.

Хеликоптерът „Кавасаки“ заработи на по-бързи обороти. Макар че въобще нямаше да могат да се чуят сред рева на двигателя, на Ейдийн и стана неприятно от болезненото мълчание. Освен това изпитваше противоречиви чувства. Като колежка на Маккаски усещаше, че трябва да каже нещо от негово име. Като жена обаче знаеше, че също трябваше да подмине пожеланието му — и при тази мисъл започна да проклина всички мъже по принцип. Проклинаше баща си, че е бил алкохолик. Проклинаше пласьорите на наркотици, които съсипваха живота на младежите, разваляха семейства, оставяха вдовици и сираци в Мексико. Проклинаше мъжете, които се появяваха в живота ѝ от време на време и които оставаха джентълмени за точно толкова време, колкото им беше необходимо да я вкарат в леглото си.

Качиха се на борда на хеликоптера и след минута вече бяха високо във въздуха. Седяха съвсем близо една до друга в малката кабина, а тишината продължаваше ли продължаваше, докато накрая Ейдийн не издържа.

— Разбрах, че известно време не си се занимавала с полицейска работа — почти викна тя. — Какво прави през това време?

— Бях менажер на един малък драматичен театър в Барселона — отвърна Мария Корнеха. — За забавление се захванах с делтапланеризъм. За още по-голямо забавление вземах роли в някои от пиесите. Винаги съм обичала актьорската професия — точно затова обичах да работя под прикритие. — В тона ѝ имаше откровено лична нотка, а погледът ѝ беше съвсем открит. Каквито и да бяха спомените, които я бяха споходили на площадката за излитане, сега те малко по малко отминаваха.

— Специалността ти ли е такава? — попита Ейдийн.

Мария кимна.

— Много прилича на работа в театър — затова я обичам. — Тя потупа брезентовата си чанта. — Дори кодовете са от пиеси. Луис използва цифри, които са свързани с номерата на действия, сцени, строфи и думи. Използва ги, когато работя извън града. Когато изпълнявам някаква задача в града, често оставя бележници под разни камъни. Понякога дори ги изписва съвсем на открито под формата на графити. Веднъж ми остави съобщение на стената на една телефонна кабина.

Мария се усмихна и като че ли и последните остатъци от гнева ѝ се стопиха. Ейдийн също се усмихна.

— Имала си ужасен ден — каза Мария. — Как се чувстваш сега?

— Все още съм като замаяна — отвърна Ейдийн. — Още не съм осъзнала всичко, което се случи.

— Знам как е — каза Мария. — Въпреки ясната си категоричност, смъртта винаги изглежда поне малко нереална. Добре ли познаваше Марта Макол?

— Не много — отговори Ейдийн. — Работих с нея само два месеца. Не беше от хората, които можеш да опознаеш лесно.

— Права си — съгласи се Мария. — Срецнахме се няколко пъти, докато живеех във Вашингтон. Много интелигентна, но и много прикрита.

— Такава беше — каза Ейдийн.

При споменаването на престоя си в Америка Мария като че ли отново се върна в лошото си настроение и усмивката и изчезна. Очите ѝ под свъсените вежди потъмняха.

— Извинявай — каза тя.

— Няма нищо — отвърна Ейдийн.

Мария впери поглед право пред себе си.

— С Мак живяхме заедно известно време — продължи тя, сякаш Ейдийн въобще не беше казала нищо. — Беше най-преданият и любящ мъж, когото съм срещала. Можехме да останем заедно цял живот. Той обаче искаше да се откаже от работата си. Казваше, че била прекалено опасна.

Ейдийн се чувстваше неудобно. Испанките можеха да разказват съвсем открито живота си на някой непознат. Дамите от Бостън не го правеха.

Мария сведе поглед.

— Искаше да спра цигарите. Било вредно за здравето ми. Искаше да обичам джаз, а аз не обичам джаз. А също така и американски футбол. И италианска храна. Той обичаше нещата от живота си страстно, включително и мен. Не можеше обаче да споделя с мен всичко това така, както му се искаше, и в крайна сметка реши, че е по-добре да бъде сам, отколкото разочарован. — Тя погледна Ейдийн. — Разбираш ли?

Ейдийн кимна.

— Не очаквам да кажеш нищо осъдително за него — продължи Мария. — Все пак работиш с него. Искам обаче да разбереш защо беше цялата тази работа на летището — нали сега ще работим заедно. Беше ми много трудно да го видя отново.

— Разбирам — каза Ейдийн.

Мария се усмихна и смени темата.

— Луис ми спомена, че си помагала да бъдат опандизвани пласъори на наркотици в Мексико. За подобно нещо трябва доста смелост.

— Честно да ти кажа — обясни Ейдийн, — трябваше повече негодувание, отколкото смелост.

— Недей да скромничиш толкова — не прие обяснението ѝ Мария.

Ейдийн поклати глава.

— Истина ти казвам. Когато бях дете, целият квартал, в който живеехме, се беше съсипал от наркотиците. Един от най-добрите ми приятели умря от кокаин. Хероинът пък ми отне братовчед ми Сам. Той беше гениален органист — свиреше в църквата. Умря на улицата.

Когато понатрупах опит, реших да направя нещо повече от това да кърша ръце и да се оплаквам.

— И аз възприемах така престъпността — каза Мария. — Баща ми беше собственик на едно кино в Мадрид. Убиха го при обир. Желанията и на двете ни обаче нямаше да струват нищо, ако не бяха съпроводени с много смелост и решимост... И с хитрост — допълни тя. — Или я имаш, или я придобиваш. Но трябва да я използваш.

— Съгласна съм за решимостта и хитростта — каза Ейдийн. — Но ще добавя още едно нещо. Трябва да се научиш да потискаш емоциите си. Само така можеш да научаваш разни неща.

— Права си.

— Трябва да се научиш да се сдържаш — продължи Ейдийн. — Това ми позволяваше да вървя по улиците под прикритие, даваше ми възможност да наблюдавам безпристрастно и да се уча. Иначе прахосваш цялото си време в омраза. Трябва да се правиш, че не ти пука, когато разговаряш с пласьорите на улицата или когато научаваш имената на „къщите“, за които работят. В Мексико Сити например „Облаците“ пласираха марихуана. „Пиратите“ пласираха кокаин. „Ангелите“ се занимаваха с хашиш. „Ягуарите“ — с хероин. Човек трябва да се научи да прави разлика между тези, които използват наркотици, и безвъзвратно пристрастените.

— Пристрастените винаги се движат поединично, нали?

Ейдийн кимна.

— Навсякъде е едно и също — каза Мария.

— А тия, които просто използват наркотици, винаги се движат на групи. Трябва да се научиш да разпознаваш пласьорите в случай, че наркоманите откажат да ти дадат информация. Трябва да знаеш кого да проследиш, за да се добереш до важните клечки. Пласьорите се познаваха по навитите ръкави — просто там държаха парите си. Джобовете им трябваша за пистолети или ножове. Когато работех на терен обаче, винаги се страхувах, Мария. Страхувах се за живота си, страхувах се и от това, което научавах за живота на другите. Ако не бях насъбрала много ярост заради квартала, в който израснах, ако не ми беше гадно до повръщане за семействата на изгубените души, с които се сблъсках, никога нямаше да мога да понеса всичко това.

Усмивката отново засия върху устните на Мария. Много неща можеха да се прочетат в тази усмивка — беше пълна с уважение и

обещание за професионално приятелство.

— Смелостта без страха е нещо нелепо — каза Мария. — Мисля, че си била смела, и ти се възхищавам още повече. Ще станем страхотен екип.

— Като заговорихме за това — каза Ейдийн, — какъв е планът, след като пристигнем в Сан Себастиан? — Искаше да отклони разговора от себе си. Насоченото към нея внимание винаги я караше да се чувства неловко.

— Първото нещо е да отидем до радиостанцията — отговори Мария.

— Като туристи?

— Не. Трябва да разберем кой им е занесъл касетата. Щом открием въпросния човек или хора, започваме да ги наблюдаваме. Знаем, че загиналите на яхтата са крояли някакъв заговор. Въпросът е дали са загинали заради вътрешни борби, или някой е разбрал за плана им. Някой, който още не се е появил на сцената.

— Което означава, че не знаем дали е приятел, или враг.

— Точно така — отвърна Мария. — Също като във вашето правителство, и в Испания има много фракции, които не умират от желание да споделят информацията си с другите фракции.

Пилотът премести лоста на автопилот, свали слушалките от главата си и извика:

— Агент Корнеха? Току-що получих съобщение от шефа. Каза да ви предам, че Изидро Серадор е бил убит в градския полицейски участък на Мадрид.

— Как?

— Бил е застрелян, когато се опитал да отнеме оръжието на един генерал.

— Генерал ли? — възкликна Мария. — Та този случай не е под юрисдикцията на военните.

— Знам — отвърна пилотът. — Шефът се опитва да разбере кой е бил генералът и какво точно е правел в участъка.

Мария му благодари и той се върна към контролното табло. Тя погледна Ейдийн.

— Има нещо много странно в цялата тази работа — каза Мария на Ейдийн. — Имам чувството, че случилото се с Марта е само

първият изстрел от един бъдещ продължителен и много смъртоносен картечен огън.

15. ВТОРНИК, 02:55 Ч. САН СЕБАСТИАН, ИСПАНИЯ

„Фамилията“ е обществена институция, която датира от края на деветнайсети век. Тя е част от същата онази средиземноморска култура, която е станала родно място на престъпните организации в Сицилия, Турция и Гърция. Отличителната характеристика на разновидността, създадена от испанците, е, че лоялността на членовете и е насочена към законния работодател — най-често това е собственикът на завод или определена трудова група като например зидари или продавачи на сладолед. За да остане ръцете на собственика чисти и неопетнени, обикновено се подбира група хора, обучени да защитават собственика от актове на насилие или саботаж, както и да извършват такива срещу съперниците. Целта на нападенията обикновено са места за вършене на бизнес; ударите срещу дома или членовете на нечие семейство се смятат за нецивилизовани мерки. От време на време членовете на някоя „фамилия“ участват в контрабанден внос и износ или пък изнудване, но това са много редки случаи.

Като отплата за свършената работа членовете на „фамилията“ понякога получават допълнително възнаграждение. Например се заплаща обучението на някое от децата им. Най-често обаче предаността им спечелва само благодарността на работодателя им, което им гарантира работно място до края на живота им.

За Хуан Мартинес нападението на яхтата беше нещо нечувано. Обхватът на удара беше направо несравним — толкова много глави на „фамилии“ убити наведнъж. Хуан никога не се беше притеснявал от актовете на насилие през всичките години на служба за сенyor Рамирес. Нападенията, свързани с корабостроителния концерн, особено в началните години, обикновено бяха насочени срещу кораби, машини или сгради. Веднъж или два пъти бяха нападани работници,

но никога собствениците или управленският персонал. Направеното тази нощ просеше за отговор в същия тон. Хуан — улично хлапе от Манреса, работило за сеньор Рамирес цели дванайсет години, нямаше търпение да нанесе ответния удар. Преди това обаче трябваше да разбере на кого. Радиостанцията беше подходящо място, където да започне търсенето.

Заедно с трима свои другари Хуан тръгна с кола към малката местна радиостанция. Тя се намираше на едно възвишение с височина около триста метра, един от трите хълма точно на север от залива Ла Конча в Сан Себастиан. Тесен път водеше до средата на хълма. По склона имаше множество луксозни оградени къщи, които, разбира се, имаха изглед към залива.

„Колко ли глави на «фамилии» живеят тук?“ — чудеше се Хуан, докато се возеше на седалката до шофьора. Беше взел една раница, която беше напълнил в завода. Никога не беше идвал по тези места. Гледката към крайбрежната ивица — едновременно живописна и тържествена — го караше да се чувства неловко. Той беше човек, който се наслаждаваше най-много на работата и всякакъв вид дейност. Тук се чувстваше толкова не на място, колкото ако се намираше в някоя от окъпаните от лунна светлина градини, които се мяркаха за част от секундата през железните порти.

В горната част на хълма пътят се стесняваше и вече не бе асфалтиран. Тук обикновено идваха само велосипедисти или туристи. При един завой гледката към залива се скри; тук тревата не беше поддържана и тучна, а остра и рядка. Хуан отново се почувства като у дома си. Малко по-нагоре пътят свършваше пред ниска сграда от сгуриени тухли. Около сградата имаше двуметрова телена ограда С бодлива тел по върха.

Радио „Национал де Публико“ беше малка станция, чийто обхват стигаше на юг до Памплона и на север до Бордо във Франция. Обикновено през деня по нея се излъчваха новини, музика и местни прогнози за времето, а вечер програми на теми, актуални за баското население. Собствениците бяха отявлени баски антисепаратисти, които бяха минали през няколко въоръжени нападения и опити за опожаряване. Точно поради тази причина сградата беше изградена от такива тухли и се намираше доста навътре от подсилената с бодлива тел ограда. Излъчващата антена беше забучена точно по средата на

покрива. Представляваше висока заострена конструкция от червени и бели мачти-антени. Беше висока около четиридесет и пет метра и завършваше с мигаща червена светлина.

Шофьорът угаси фаровете на колата, спря на около триста метра от портата и четиримата мъже слязоха. Хуан извади от багажника един велосипед, метна раницата на рамо и смело забута велосипеда към портата. Другите трима сложиха заглушители на пистолетите си и го последваха на трийсетина метра. Хуан пъхтеше силно и стъпваше шумно, отчасти за да прикрие шума от стъпките на останалите, отчасти за да се увери, че в сградата ще го чуят.

Както беше очаквал, в двора имаше охрана. Трима мъже с пушки, очевидно не професионални бодигардове. Без съмнение ги бяха повикали да хвърлят по едно око на станцията заради евентуалните последици от пускането на записа. Хуан и другарите му вече предварително бяха решили, че ако на територията на радиостанцията има патрул, всичките му членове ще трябва да бъдат извадени от строя тихомълком и наведнъж.

Хуан положи максимални усилия да се успокои. Не можеше да позволи хората от охраната да го видят как трепери. Тази операция беше негова и той не искаше другите членове на „фамилията“ да си помислят, че е нервен.

Пред портала Хуан спря и каза високо:

— Мамка му!

Единият от пазачите се запъти към него с бърза крачка, другите двама останаха отзад да го прикриват.

— Какво искаш? — попита пазачът. Беше висок хилав мъж с къдрави кичури оредяваща кестенява коса.

Хуан го изгледа, сякаш беше напълно стъписан.

— Искам да знам къде съм, по дяволите!

— А къде, по дяволите, искаш да стигнеш? — попита пазачът.

— Търся почивната станция „Иглесиас“.

Пазачът се усмихна самодоволно и със съжаление.

— Страхувам се, че те чака още доста път. Ако трябва да бъда съвсем точен — назад и на изток.

— Как така бе, човек?

Пазачът посочи с палец вдясно от себе си.

— Почивната станция, дето я търсиш, е на съседния хълм, онзи с...

Хуан чу зад гърба си глухите изстрели на пистолетите. Мъжете от охраната се свлякоха безмълвно с по една цъфнала червена дупка на челото.

Още преди другите членове на „фамилията“ да дойдат, Хуан остави колелото на земята, свали си раницата и се хвана на работа.

Най-лесният начин да се влезе беше да се представиш по вътрешния телефон и да изчакаш отварянето на автоматичната врата. Но това не беше нито подходящият, нито единственият начин. Хуан извади от раницата си щанга и свали ризата си. Тениската му беше подгизнала от пот и хладният въздух го срязва като с нож. Хуан се покачи до средата на оградата вляво от портала.

Пъхна щангата в единия ръкав на ризата и я метна над оградата, без да пуска другия ръкав. Ризата се преметна през бодливата тел. Той пъхна пръсти през мрежата, хвана ръкава, издърпа го и го върза стегнато за другия. После взе ризата на Фердинанд — нощния пазач — и повтори същата процедура. Бодливата тел се прилепи до оградата и четиримата бързо се прехвърлиха през нея. Скочиха тихо в двора и тръгнаха към металната врата на сградата.

Хуан и другарите му не искаха да убиват повече хора. След онова, което се беше случило на сеньор Рамирес обаче, нямаше да се замислят нито миг, преди да направят каквото трябва.

Знаеха, че вратата ще е заключена, и планът им беше съобразен с това. Хуан като най-висок от четиримата, напъха щангата си в горния ляв ъгъл между вратата и касата. Мартин се наведе съвсем ниско и нагласи своята в долната лява част. Третият — Санчо — вкара своята щанга при бравата. Фердинанд извади пистолета от джоба си и отстъпи назад, готов да стреля, ако някой ги нападне.

Хуан преброи до три и напънаха здраво. Вратата се отвори, разхвърчаха се трески и всички се втурнаха вътре.

Вътре имаше всичко на всичко трима души. Един мъж в звукоизолирана кабина и други двама — мъж и жена — зад контролния пулт. Както беше по план, Мартин хукна да търси разпределителното табло. Откри го за нула време и спря тока. Цялата станция замря още преди водещият да е успял да обясни какво става. Под отблясъците от две аварийни лампи на тавана Хуан и Санчо се

втурнаха към звукооператорите и ги събориха с удари на пода. Жената започна да стене, а мъжът — да крещи. Фердинанд остана при тях, а Хуан влезе в кабината на водещия и попита:

— Кой ви даде касетата?

Слабият млад мъж, брадат и изпълнен с негодувание, се дръпна назад на стола на колелца.

— Ще те попитам само още веднъж — каза Хуан и вдигна щангата. — Кой ви даде касетата?

— Не знам — отвърна водещият. Гласът му беше изтънял. — Не го познавам.

Хуан стовари щангата под лявото му рамо. Мъжът се хвана за ръката, устата му увисна отворена и от нея излезе само въздух, също като от зейнала пещ. В очите му се появиха сълзи.

— Кой ви даде касетата? — потрети Хуан.

Мъжът се опита да си затвори устата. Тя обаче май нямаше никакво намерение да му се подчини. Столът му се блъсна в стената и спря.

Хуан продължи да настъпва към него. Вторачи се в пръстите на дясната му ръка, хванали ударената лява. И стовари щангата още веднъж.

Желязото смаза кокалчета на водещия. Чу се пропукване, точно като от счупването на изсъхнали пилешки кости.

— Адолфо! — чу се вик от широко отворената уста.

— Кой? — попита отново Хуан.

— Адолфо Алказар! Рибарят! — Мъжът даде на Хуан и адреса и Хуан дори му благодари. След това замахна още веднъж с щангата и му счупи челюстта. Кимна на Мартин и Санчо и те направиха същото с другите двама.

След пет минути четиримата отново бяха в колата и се движеха по същия път, но по посока на Сан Себастиан.

16.

ПОНЕДЕЛНИК, 20:15 Ч. ВАШИНГТОН

Когато Худ се обади вкъщи, не вдигна никой. Телефонният секретар се включи след четвъртото извънмяване; съобщението беше направено от Харли предишния ден.

„Здравейте. Това е телефонният секретар на семейство Худ. В момента не сме вкъщи. Няма да ви кажем обаче да оставите съобщение, защото ако не сте го разбрали досега, нямаме желание да разговаряме с вас.“

Худ въздъхна. Беше помолил децата да не оставят подобни „остроумни“ съобщения. Може би трябваше да им покаже, че говори сериозно по този въпрос. Шарън винаги твърдеше, че не е достатъчно строг с тях.

— Здравейте, приятелчета, аз съм — каза той в слушалката. Жизнерадостният му глас беше принуден, постигнат с видимо усилие. — Страхувам се, че ще поостана в кабинета още доста дълго. Надявам се, че всички сте прекарали добре първия ден от пролетната ваканция, че сте отишли на кино, на пазар или въобще някъде да се забавлявате. Шари, много те моля, позвъни ми като се приберете. Благодаря. Обичам ви всички. Чао.

Затвори. Усети пристъп на отчаяние. Страшно му беше необходимо да поговори с Шарън. Ненавиждаше бариерата помежду им и искаше да направи нещата много подобри. Или поне да се сдобрят, докато дойде моментът, в който ще седнат, ще си поговорят и нещата ще се оправят. Опита да й позвъни по клетъчния телефон, но отново попадна на телефонен секретар. Реши да не оставя съобщение и там.

Почти веднага щом затвори, линията за личните му разговори извънмя. Беше Шарън. Той се усмихна. Почувства се така, сякаш са свалили от плещите му огромно бреме.

— Здравсти — каза той. Този път гласът му си беше искрено жизнерадостен, непринуден. Около нея се чуваше шум и говор. — На

пазар ли сте тръгнали?

— Не, Пол — отвърна тя. — На летището сме.

Худ, който се беше отпуснал изморено в коженото си кресло, се изправи. Известно време не каза нищо — това беше добра стратегия, която беше научил по време на политическата си кариера.

— Реших да заведа децата в Кънектикът — продължи Шарън. — Ти и без това няма да можеш да ги виждаш много през идната седмица, а и родителите ми ме молят да отида от доста време.

— Ясно — каза той. — Колко време смятате да останете там? — Гласът му беше спокоен, но не и умът му. Беше вперил поглед в поставената в рамка семейна фотография върху бюрото си. Снимката беше отпреди три години, но усмивките на четирите лица сякаш принадлежаха към цял един друг живот.

— Честно да ти кажа, не знам — отговори тя.

Точно тогава влязоха Рон Плъмър и Боб Хърбърт. Худ вдигна единия си пръст. Хърбърт видя, че шефът говори по личната си линия, кимна и двамата мъже се обърнаха и излязоха в чакалнята. Худ ги виждаше през остъклената стена. След малко към тях се присъедини и Ан Ферис.

— Предполагам, че зависи от... — каза Шарън, но не довърши.

— От какво? — попита Худ. — От мен ли? От това дали искам да сте тук? Знаеш моя отговор на този въпрос.

— Знам го — съгласи се Шарън, — макар че не разбирам защо продължаваш да го твърдиш. Та ти никога не си си вкъщи. Тръгваме на някаква почивка и ти ни напускаш още на втория ден.

— Това се случи само веднъж.

— Но само защото така и не се опитахме да отидем заедно някъде втори път — рече Шарън. — Искях да кажа, че дали ще се върна във Вашингтон зависи от това дали искам да виждам как децата се разочароват всеки божи ден, или пък предпочитам да сложа край на всичко това веднъж завинаги.

— Но това го искаш ти — каза Худ. Повиши тон, но веднага се овладя. — Питала ли си ги те какво искат? Това има ли въобще някакво значение за теб?

— Разбира се, че има — каза тя. — Искат си таткото. Както и аз. Но ако не можем да бъдем с него, по-добре да решим този въпрос сега, вместо да продължаваме да го влачим.

Хърбърт се обърна към стъклото. Беше стиснал устни и вдигнал вежди. За каквото и да беше дошъл, очевидно беше важно. Когато Хърбърт отново обърна гръб, Худ установи, че страшно му се иска да започне всичко отначало. Деня, годината, целия си живот.

— Не отивайте в Кънектикът — каза Худ. — Моля те. Ще измислим нещо щом ситуацията влезе под контрол.

— Бях сигурна, че ще кажеш точно това — отвърна Шарън. Тонът ѝ не беше злостен, по-скоро категоричен. — Ако искаш да измислиш нещо, Пол, знаеш къде да ни намериш. Обичам те и... пак ще ти се обадя.

Тя затвори. Худ продължаваше да гледа през вратата гърбовете на подчинените си. Винаги беше възприемал Боб, Майк и особено Даръл като семейство. Сега, някак изведнъж, те бяха станали единственото му семейство. Но това не му беше достатъчно.

Затвори телефона. Боб, сякаш чул щракването, се обърна и влезе в кабинета с инвалидната си количка. Другите го последваха.

— Наред ли е всичко? — попита Хърбърт.

Жена му току-що беше напуснала дома им, като беше отвела и децата. За момент Худ почти реши, че може да изпрати на летището някой да ги спре. Шарън обаче никога нямаше да му прости, ако я принудеше насила. А и той нямаше да може да си прости.

— Ще говорим за това по-късно — отвърна Худ. — Какво ново при вас?

— Абсолютна бърканица. Само искам да те питам пак дали все още мислиш, че е добре Даръл и Ейдийн да се намират баш вътре в нея.

— Пол — намеси се Ан и почука с пръст по отворения си бележник, — може ли да отвлека вниманието ти само за момент в съвсем различна посока?

Худ погледна Хърбърт.

Шефът на разузнаването кимна.

— Аз може ли да остана?

Ан кимна.

Погледът на Худ се спря за момент върху изящните ѝ пръсти. Дългите червени нокти изглеждаха толкова женствени... Той извърна очи. Беше го яд на Шарън, а Ан го привличаше, а освен това и го

желаеше. Хич не обичаше да се чувства така, но не знаеше какво да направи.

— Току-що ми се обадиха от Би Би Си — каза Ан. — Получили са запис на видеокасата на случилото се пред Конгреса на депутатите в Мадрид, направен от някакъв случаен турист. На него се вижда как отнасят тялото на Марта...

— Побъркани вампири — изсумтя Хърбърт.

— Не, новинари — възрази Ан. — Харесва ли ни, или не, но това си е новина.

— Значи са вампирявали новинари — каза Хърбърт.

— Стига, Боб — намеси се Худ. Нямахте сили за още една семейна свада. — Какво ще стане от цялата работа, Ан?

Тя погледна записките си.

— Разгледали са лицето на Марта в едър план — продължи тя. — Проверили са в базата си данни и са попаднали на една снимка, на която се вижда как Марта се среща със зулуския съперник на Нелсън Мандела — Мангозуту Бутелези — в Йоханесбург през деветдесет и четвърта. Джими Джордж от „Вашингтон Поуст“ каза, че най-късно утре трябва да пусне статия с това, което знае, преди да е излязла историята на Би Би Си.

Худ притисна длани към очите си и ги разтри.

— Някой знае ли, че Ейдийн е била с нея?

— Още не.

— Какво предлагате? — попита Худ.

— Да лъжем — каза Хърбърт.

— Ако се опитаме да шикалкавим — отвърна Ан раздражено, — ако кажем нещо от сорта: „Тя иначе е дипломат за съветване в кризисни ситуации, но в случая наистина е била на екскурзия“, никой няма да ни повярва. Ще продължат да ровят. Така че аз лично предлагам да им дадем цялата гола истина.

— Колко гола? — попита Худ.

— Ами да кажем, че е била там, за да сподели опита си с испанските депутати. Те са били загрижени за покачването на етническото напрежение, а тя е имала опит в това отношение. Хем е вярно, хем нещата ще спрат дотук.

— Не можеш да кажеш на пресата толкова много — не се съгласи Хърбърт.

— Но ще трябва — каза Ан.

— Ако го направиш — рече Худ, — те може би ще се сетят, че едва ли е била там сама. И тогава ония идиоти, които са я застреляли, може да се върнат — този път срещу Ейдийн.

— Мислех си, че всички убийци са отишли на дъното на окена — каза Ан.

— Може би е така — каза Худ. — Но какво ще стане, ако Боб е прав? Какво ще стане, ако не всички са мъртви?

— Не знам — призна Ан. — Но ако излъжа, Пол, това също може да се окаже смъртоносно.

— Защо? — попита Худ.

— Хората от пресата ще разберат, че Марта е била там с някоя си „сеньорита Серафико“, и ще опитат да я открият. За нула време ще разберат, че „сеньорита Серафико“ не съществува. И тогава ще се опитат да открият мистериозната жена сами. Ще се опитат също така да разберат как е влязла в страната и къде е отседнала. И тяхното журналистическо търсене може да отведе убийците право при нея.

— И ти си права — трябваше да признае Хърбърт.

— Благодаря — каза Ан. — Пол, нищо не е оптимален вариант. Ако обаче си позволя да им го кажа, поне пресата ще може да провери, че информацията, която им даваме, е достоверна. Ще призная, че там е имало още някой, но ще им кажа, че по съображения за сигурност лицето е трябвало да напусне страната без много шум. На това ще се хванат.

— Сигурна ли си? — попита Худ.

Ан кимна.

— Пресата не винаги казва всичко. Доста им харесва да имат усещането, че са вътре в някаква тайна игра. Това ги кара да се чувстват важни, когато ходят по коктейли, да си мислят, че са част от задкулисните игри.

— Одеве сгреших — каза Хърбърт. — Те не са просто вампири. Те са тъпи побъркани вампири.

— Всички сме тъпи — каза Ан.

Хърбърт сбърчи чело, но Худ я разбра. Неговата собствена самоувереност беше получила няколко сериозни удара през последните няколко часа.

— Добре — каза той. — Пусни го така. Обаче много внимавай, Ан. Не искам координатите на Даръл и Ейдийн да бъдат открити. Кажи на пресата, че в момента пътуват насам при много строги мерки за сигурност.

— Добре. А какво да кажа за евентуален продължител на мисията на Марта? Все някой със сигурност ще попита.

— Кажи им, че действащ отговорник по политическите и икономическите въпроси е Роналд Плъмър — отговори Худ, без въобще да се замисли.

Плъмър му благодари с поглед. Заявяването на това в едно официално съобщение, без да се дава името на някакъв друг отдел, беше вот на доверие. От една страна. От друга — можеше да си загуби работата.

Ан стана и излезе. Худ не я погледна, докато се отдалечаваше. Обърна се към Хърбърт и попита:

— Та какво за твойта бърканица?

— Бунтове — отвърна Хърбърт. — Избухват навсякъде. — После се поколеба. — Добре ли си?

Няма нищо.

— Изглеждаш ми малко...

— Добре съм, Боб, благодаря. Дай ми набързо събитията.

Хърбърт го изгледа с поглед, в който се четеше: „хич не можеш да ме метнеш“, но продължи:

— Бунтовете вече не са ограничени само в рамките на Авила, Сеговия и областта Сория в Кастилия. Рон, последните сведения са при теб.

— Това дойде току-що по факса от американския консулски отдел в града — отвърна Плъмър, — макар че според мен поне няколко медийни институции вече работят върху него. Чуха се слухове за отменянето на футболния мач в Барселона — нищо чудно, че немските играчи са се опитали да се измъкнат тихомълком от града. Разярени запалнянковци дори са блокирали с колите си магистралата, по която автобусът на футболистите е потеглил към летище „Ел Прат“. Испанската жандармерия дошла и се опитала да ги спаси. Когато обаче била нападната с камъни, се наложило да повикат на помощ „Мосос Дескуадра“.

— Това е автономната полиция на Каталуня — поясни Хърбърт. Отговарят най-вече за правителствените сгради и обикновено не арестуват никого.

— Обаче този път е имало арестувани — каза Плъмър. — Над двайсет души. Когато хората от „Мосос Дескуадра“ ги отвели в участъка, той бил нападнат от някаква шайка. Всеки момент в града ще бъде обявено военно положение. Та такава е ситуацията в момента.

— Значи, Барселона е на около двеста и петдесет километра от Сан Себастиан — каза Хърбърт. — Освен това Барселона е урбанизиран център, докато Сан Себастиан е курортно селище. Аз лично не се притеснявам, че там бунтовете могат да се разраснат кой знае колко бързо. — Той се наведе напред и скръсти ръце. — Страхувам се обаче, Пол, че когато бъде обявено военно положение, това ще окаже много, много силно влияние върху колективното съзнание на испанците.

— Тоест?

— Тоест едно-единствено нещо — отвърна Хърбърт. — Франко. Спомените за неговата войнстваща, фашистка, екстремистка партия са много живи и горчиви. Щом след близо четвърт век на сцената се появи подкрепена от правителството военщина, можеш да си сигурен, че ще има много ожесточена съпротива.

— Иронията е там — каза Плъмър, — че германците помогнаха на Франко да спечели Гражданската война в Испания. Като се има предвид, че искрата в този случай ще дойде от немци, може да се очаква, че ще е още по-трудно негодуванието да бъде спряно.

— Но какво общо има това с нашите хора? — попита Худ. — Да не би да казваш, че те трябва да се покроят надълбоко и да изчакат развитието на нещата?

Хърбърт поклати глава.

— Казвам само, че трябва да ги измъкнеш оттам, да събереш отряда за бързо реагиране и да посъветваш президента да евакуира целия американски помощен персонал. Тия, които останат в Испания, ще трябва да се барикадират здраво.

Худ го изгледа продължително. Хърбърт не беше от хората, които имат склонност да преувеличават.

— Докъде мислиш, че може да се стигне?

— Може да стане много лошо — отвърна Хърбърт. — Явно в този случай са задействани някои основни грешки в политическата линия. Струва ми се, че можем да очакваме втори Съветски съюз или втора Югославия.

Худ обърна поглед към Плъмър.

— Рон?

— Страхувам се, че в този случай съм на мнението на Боб, Пол — каза Плъмър — Испанският народ по всяка вероятност ще се разпадне на много части.

17. ВТОРНИК, 03:27 Ч. САН СЕБАСТИАН, ИСПАНИЯ

Когато най-сетне се озова в леглото си, Адолфо Алказар се почувства ужасно изтощен.

Спеше на малък, много тънък дюшек в единия ъгъл на гарсоньерата си. Изтърканият дюшек беше поставен върху метална рамка до печката, която все още беше запалена, проблясваше едва-едва и хвърляше единствената светлина в малката стая. Таблите и пружината на леглото бяха ръждясали от морската влага, която проникваше през прозореца заедно с бриза.

Адолфо се усмихна. Върху същия този дюшек беше подскачал, когато беше малко момченце. Когато си легна тази вечер — съвсем гол — си спомни онзи детски акт: толкова чист и невинен, просто си подскачаш върху едно легло. Действие, при което не е важно какво е било преди или какво ще дойде след това. Просто един пълен, побиращ всичко в себе си израз на свобода и радост.

Спомни си, че когато поотрасна, трябваше да спре да го прави, защото вече вдигаше много шум. Бяха се оплакали хората, които живееха под тях. За него се беше оказало тежък удар да разбере, че всъщност вече не е свободен. На всичкото отгоре това беше само първият и съвсем не единствен урок по липса на свобода. Докато не срещна Генерала, животът му беше низ от поражения и оттегляния, които правеха другите или богати, или просто щастливи. Докато си лежеше в леглото, същото легло, което го беше карало да се чувства толкова свободен, Адолфо отново усети вкуса на това да си свободен. Свободен от правителствените ограничения, които му казваха какво има право да лови; от риболовните магнати, които му казваха кога и къде може да лови, за да не им пречи; от увеселителните корабчета, които не му оставяха място на пристанището, просто защото тази индустрия имаше много по-силно влияние в Мадрид от нищо и

никаквите рибари. С помощта на Генерала той щеше да има свободата да си изкарва прехраната в една страна, която отново щеше да принадлежи на народа си. На неговия народ. Генерала не го интересуваше дали си кастилец като Адолфо, баск, каталунец или галициец. Ако някой искаше да се освободи от Мадрид, ако искаше правото на самоуправление за народа си, той просто тръгваше след Генерала. Ако пък някой искаше да се запази статуквото, при което някои живееха като царе от потта на други, просто биваше премахван.

Както си лежеше по гръб и се взираше в тъмнината, Адолфо затвори очи. Днес се беше справил отлично. Генерала щеше да бъде доволен.

Вратата се отвори с трясък и той се стресна. В стаята нахълтаха четирима мъже. Докато единият затваряше вратата, другите трима блъснаха Адолфо на пода и го проснаха по лице. Дръпнаха ръцете му силно встрани и притиснаха дланите му към пода. С коленете и ръцете си го притиснаха здраво в това положение, без въобще да му оставят възможност да помръдне.

— Ти ли си Адолфо Алказар? — попита единият.

Адолфо не каза нищо. Главата му беше обърната наляво и така виждаше печката. Усети как някой бавно дърпа назад средния пръст на дясната му ръка... и пръстът се счупи с едно-единствено светкавично изпукване.

— Да! — изкрещя той.

— Днес си убил бая хора — каза единият.

Умът на Адолфо беше замъглен, той не можеше да мисли, но усещаше съвсем ясно болката. Преди да успее да прочисти мислите си, счупиха и десния му показалец. Той изпищя. Усети как грубо натикват между зъбите му нещо — единия от чорапите му.

— Ти си убил шефа на нашата „фамилия“ — каза същият мъж.

И безименият му пръст тръгна назад, докато не се счупи. Пуснаха го и трите счупени пръста застанаха един до друг, подути, безчувствени. Ръката му трепереше лудешки, когато извиха назад и кутрето. То също се нареди до останалите, счупено по същия начин. След това усети нещо твърдо и хладно върху палеца си. Извъртяха главата му насила и той видя, че е щанга. Бяха я опрели върху нокътя на палеца му. После някой я вдигна и я стовари с все сила. По палеца тръгна парещо усещане, когато кожата се разцепи, показаха се

костиците. Щангата отново се вдигна и отново се стовари, този път върху ставата зад нокътя. И още три пъти — на следващата става, после вляво и вдясно. При всеки удар бърза и топла вълна от болка тръгваше нагоре по цялата ръка чак до рамото и продължаваше по врата му. Когато и последната вълна отмина, остана само дълбока, пулсираща тежест в ръката от лакътя надолу.

— Тази ръка никога вече няма да се вдига срещу нас — каза мъжът.

Пуснаха го и го обърнаха по гръб. Адолфо опита да раздвижи дясната си ръка, но тя висеше безпомощно. По ръката му се стичаше кръв, но той изобщо не я усещаше. Повлякоха го по пода, после го обърнаха по гръб. Чорапът още беше здраво затъкнат в устата му. Беше тъмно, а и очите му бяха пълни със сълзи от болка. Въобще не можеше да види лицата на нападателите. Отново се загърчи, за да се освободи, но усилията му приличаха на усилията на някоя от рибите в мрежата му.

— Пази си силите — каза мъжът. — Никъде няма да ходиш, освен в ада, ако не ни кажеш това, което искаме да знаем. Разбираш ли?

Адолфо вдигна поглед към тъмното лице. Опита се да изплюе чорапа, не за да отговори, а за да изрази презрението си.

Мъжът го сграбчи за косата и го дръпна.

— Разбираш ли?

Адолфо не отговори. Мъжът кимна на някой от другите и след секунда Адолфо усети как вдигат десния му крак и го пъхат в печката, точно над тлеещия огън. Той се задърпа и запищя през чорапа, опита се да издърпа крака си, но мъжете го държаха здраво.

— Разбираш ли? — повтори спокойно въпроса си мъжът над него.

Адолфо закима като полудял. Риташе, извиваше се и се опитваше да се измъкне. Извадиха крака му от печката и го пуснаха на земята. Болката беше ужасна, но по някакъв начин поразително проясняваше ума му. Мъжът извади чорапа от устата му и пак попита:

— За кого работиш?

Адолфо жадно си поемаше дъх. Вълни от болка заливаха стъпалото му, ту ледени, ту горещи. Усети как повдигат и другия му крак.

— За кого работиш?

— За един генерал — отговори задъхано Адолфо. — Генерал от военновъздушните сили. Казва се Пинтос. Роберто Пинтос.

— Къде е разпределен?

Адолфо не отговори. Можеше да си позволи да почака малко, преди да излъже отново. Единственият път, когато беше видял генерал Амадори — истинския генерал, а не тоя измислен генерал Пинтос — беше на едно събрание на цивилните съратници в един хангар за самолети в Бургос. Точно там Генерала беше предупредил всички, че ден като този може да дойде. Че могат да бъдат открити и разпитвани. Но че щом войната започне, няма да има значение какво са казали. Предупреди ги обаче да стискат зъби, докато могат, заради собственото си чувство за чест.

„Повечето хора могат да бъдат съкрушени — беше казал той. — Номерът е да не бъдеш съкрушен, преди да си успял да заблудиш врага. Ако бъдете заловени, не можете да направите нищо, за да предотвратите мъченията. Единственото, което трябва да правите, е да говорите. Ръсете на врага лъжи. Лъжете, докато можете. Лъжете, докато врагът не може да различи истината от лъжата, точната информация от фалшивата.“

— Къде е разпределен генерал Пинтос? — продължи мъчителят му.

Адолфо поклати глава. Пак натикаха чорапа в устата му, после той усети как го блъсват напред и пъхат другия му крак в жестоката паст на печката. Гърчовете му бяха също толкова отчаяни, колкото и предишните. Но въпреки болката имаше нещо, което му действаше успокоително. Болката в десния крак вече не беше така непоносима. Той се вкопчи в тази мисъл и остана така, докато болката в левия не я изскубна от съзнанието му и не изпрати потоци страдание по цялото му тяло. С изключение на дясната ръка. Там не усещаше нищо. Съвсем нищо, освен болка — и това го уплаши безумно. Накара го да се почувства някак мъртъв.

Извадиха крака му от печката и отново го приковаха към земята. Тъмното лице отново се надвеси над него. Сълзите замъгляваха очите на Адолфо.

— Къде е разпределен Пинтос?

Потоците болка се бяха превърнали в постоянно парене, но вече не бяха толкова жестоки. Адолфо знаеше, че може да издържи до следващия рунд — в каквото и да се състоеше той. Направо се гордееше със себе си. По някакъв странен начин отново се чувстваше свободен. Свободен да страда, но и свободен да противостои. Беше въпрос само на неговия собствен избор.

— Ба... Барселона — изстена той.

— Лъжеш.

— Н... не!

— На колко години е?

— П... петдесет и... две.

— Цветът на косата му?

— Кестенява.

Палачът му го фрасна.

— Лъжеш!

— Не. Казвам... истината.

Лицето поплува известно време над него, след което чорапът отново се върна в устата му. Адолфо усети как го дърпат настрани. Сграбчиха лявата му ръка, вдигнаха я и я пъхнаха в печката.

Той изкрещя неистово, пръстите му се свиха в юмрук, за да се спасят от горещината. После потъна в мрак.

Дойде на себе си надвесен над мивката. Върху тила му шуртеше вода. Задави се, повърна, после пак го повалиха по гръб на пода. Всяко късче плът по стъпалата и лявата му ръка пулсираше на горещи вълни.

Чорапът пак се озова в устата му.

— Много си издръжлив — каза тъмното лице. — Ние обаче имаме както време, така и опит. Първите неща, които обикновено излизат от устата на хората, са лъжи. Ще продължим с теб, докато не получим истината. — Лицето се наведе още по-ниско. — Сега ще ни кажеш ли за кого работиш?

Адолфо се тресеше целият. Тези части от тялото му, които не бяха нито изгорени, нито счупени, бяха като измръзнали. Той поклати глава два пъти.

Този път не го дръпнаха към печката. Чорапът влезе още по-надълбоко в устата му и някой го задържа там. Щангата надвисна над рамото му и в следващия миг се стовари с всичка сила. Костта се счупи със съвсем ясен звук. Той изкрещя през чорапа. Желязото отново се

издигна и отново се стовари — този път по-ниско — между рамото и лакътя. Още една кост изпраця. Той изкреця отново. С всеки удар идваше вълна агония, след което настъпваше пълна безчувственост.

Всеки вик беше компромис с волята му. Болката си беше болка, но всеки вик означаваше поражение. А колкото повече частици от борческия си дух губеше, толкова по-малко опора му оставаше.

— Щом заговориш, боят ще спре — каза гласът.

Някой започна да го обработва отляво и той заподскача и зави при всеки удар. Усещаше, че стената на съпротивителните му сили пада все по-бързо. И тогава се случи нещо изненадващо. Вече сякаш въобще не беше себе си. Цялото му тяло беше натрошено — това не беше той. Волята му беше съкрушена — това също не беше той. Той вече беше някой друг. И този друг искаше да говори.

Каза нещо през чорапа. Лицето се приближи към него, ударите спряха. Чорапът излезе от устата му.

— Ам... Ам...

— Какво? — попита тъмното лице.

— Ама... дори.

— Амадори ли? — повтори тъмното лице.

— Ам... а... до... ри. — На всеки дъх излизаше по една сричка. Адолфо просто не можеше да се спре. Единственото, което искаше, бе да спре болката. — Ге... не... рал.

— Генерал Амадори — каза лицето. — Значи за него работиш?

Адолфо кимна.

— Има ли и някой друг?

Адолфо завъртя отрицателно глава и затвори очи.

— Вярваш ли му? — попита някой.

— Виж го само — отговори някой друг. — Не може да диша, камо ли да лъже.

Адолфо усети как го освобождават. Беше му приятно просто да си лежи по гръб. Отвори очи и се вторачи в тъмните силуети над себе си.

— Какво ще го правим? — попита мъжки глас.

— Той е убил сеньор Рамирес — отвърна му друг. — Значи трябва да умре. Бавно.

И това беше последната дума по въпроса — не защото имаше някакъв консенсус, а защото мъжът стовари щангата върху гръкляна

му. Главата на рибаря подскочи и падна; безчувствените му крайници не помръднаха. Ларинксът му бе строшен. Адолфо остана да лежи неподвижно. Хриптеше. Гърлото му бе пълно с кръв. Можеше да вдишва само толкова въздух, колкото да остане в съзнание, но не и да задоволи дробовете си.

Болката се превърна в постоянен рев и това му помогна да остане в съзнание. Той пак беше Адолфо Алказар, но агонията в крайниците и гърлото му правеше почти всички мисли невъзможни. Той не можеше да реши дали е действал геройски, като беше издържал колкото може по-дълго, или пък страхливо, като беше издал всичко. Имаше проблясъци на мисли, които му казваха, че е бил смел, но после идваха и тези, които му нашепваха, че не е бил. И изведнъж като че ли всичко това загуби смисъла си, защото той започна да се тресе — болката го заля от главата до петите.

Нямаше представа колко време е лежал така, нито дали очите му са били отворени, или не. Изведнъж обаче усети, че очите му са отворени, стаята е много по-светла, а над него се е надвесила човешка фигура.

Беше брат му — Берто.

Норберто хлипаше и говореше нещо. Правеше някакви знаци над лицето му. Адолфо се опита да вдигне ръка, но тя просто не реагираше. Опита се да говори...

— А... ма... до... ри.

Дали Норберто го беше чул? Дали беше разбрал?

— Градската... цър... църква.

— Адолфо, лежи спокойно — каза Норберто. — Обадох се на лекаря. О, Боже!

Норберто продължи да реди молитвата си.

— Предупреди... Ге... не... ра... ла... те... знаят.

Норберто постави ръка върху устните на брат си, за да го накара да млъкне. Адолфо се усмихна едва-едва. Ръката на брат му беше мека и любяща. Болката като че поутихна.

И тогава главата му се търкулна на една страна, очите му се затвориха и болката изчезна.

18. ВТОРНИК, 04:19 Ч. САН СЕБАСТИАН, ИСПАНИЯ

Хеликоптерът остави Мария и Ейдийн на юг от града в една от запустелите извивки на Рио Урумеа — реката, която минаваше през града. Край пътя ги чакаше кола под наем, осигурена от Хорхе Сорел — местен полицейски служител, който работеше за Интерпол.

По време на полета Мария беше разгледала картата, която беше взела със себе си. Знаеше пътя до радиостанцията и за Ейдийн беше съвсем очевидно, че няма търпение да стигне дотам. Докато си запалваше цигара обаче, Хорхе каза, че нямало смисъл да се ходи в радиостанцията.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Преди малко повече от час персоналът там е бил нападнат — обясни той.

— Нападнат? — възкликна Мария. — От кого?

— Още не знаем — призна полицаят.

— Професионалисти ли са били? — попита тя нетърпеливо.

— Много е възможно — отвърна той. — Изглежда, че са знаели точно какво да правят. Има много изпотрошени крайници, а и челюстите на всички също са счупени.

— Какво са искали? — попита Мария.

Хорхе поклати глава.

— И това не знаем. Качихме се горе, понеже изведнъж излъчването на програмата спря.

Мария започна да ругае като бясна, после се поуспокои и каза:

— Страхотно! Има ли някакви следи?

Хорхе пак поклати глава.

— Жертвите въобще не могат да говорят, а и в момента лекарите са ги натъпкали с успокоителни. Предполагаме, че нападателите са искали да разберат кой им е занесъл касетата със записа.

— Тъпаци — изръмжа Мария. — Хич ли не са очаквали подобно нещо? Не са ли взели някакви предпазни мерки?

— Взели са — отвърна Хорхе. — Жалкото е, че са били наистина добре подготвени за подобно нещо. Тази станция винаги е била обект на недоволство. Нали знаеш, че политиката им си е направо антиправителствена. Целият район е заграден с бодлива тел, а самата постройка е направена като бункер. Дори вратата е метална. Работещите вътре носят оръжие. Подобни пречки обаче могат да спрат само плахите. А тези нападатели въобще не са били от плахите.

— Господин полицаи — каза Ейдийн със спокоен тон, — имате ли някаква представа кой е занесъл касетата? Хорхе погледна бързо и с неудобство към Мария.

— Страхувам се, че отговорът ми отново е отрицателен — отвърна той. — В момента два наши патрула обикалят из близките села. Издирват групи, които могат да търсят човека или хората, занесли касетата в радиото. С това се захванахме обаче доста късно. Засега не сме открили никого.

— Нападателят вероятно са се разделили веднага щом са напуснали радиото — каза Мария. — Едва ли ще рискуват да бъдат заловени до един. — Тя дръпна от цигарата, издиша дима през носа си и настоятелно впери поглед в Хорхе. — Сигурен ли си, че това е всичко, което можеш да ни кажеш?

— Да, разбира се — отговори той. Погледът му беше също толкова настоятелен.

— Каква вероятност има този, който е занесъл касетата, да е от тази околност? — попита Ейдийн.

— Много голяма — отговори Мария. — Който и да е планирал цялата работа, със сигурност е искал тя да бъде свършена от човек, който познава добре водите, в които е била взривена яхтата. Някой е познавал както града, така и служителите в радиото. — Тя погледна Хорхе. — Кажи едно място, откъдето можем да започнем търсенето.

Хорхе сви рамене.

— Градчето е малко. Всички го познават отлично. Ако искаш да разпитваш за някой, който познава добре морето, попитай рибарите.

Мария погледна часовника си.

— Ще започнат да излизат след около час. Можем да поговорим с тях по доковете. — Тя пак дръпна от цигарата си. — Кой благославя

улова на рибарите?

— Отец Норберто Алказар — отвърна Хорхе. — Прави го обаче само за старите рибарски фамилии, не и за компаниите.

— Къде е той?

— Сигурно ще можете да го откриете в йезуитската църква на хълмовете на юг от Куеста де Алдапета — обясни Хорхе. — Това е на западния бряг на реката, точно извън Сан Себастиан.

Мария му благодари. Дръпна за последен път от цигарата, пусна я на земята и я стъпка нервно с тока си. Издиша дима, докато вървеше към колата. Ейдийн я последва.

— Отец Алказар е много приятен човек — извика Хорхе подире им. — Може обаче да не е особено разговорлив за хората си. Много си ги пази.

— Да се надяваме, че ще поиска да предотврати убийството на един от тях — каза Мария.

— И ти си права — рече Хорхе. — Обади се по клетъчния, когато си готова. Хеликоптерът ще дойде да ви вземе пак отук. Летището е малко и е ангажирано за военни полети — като предпазна мярка.

Мария благодари, седна зад волана и подкара рязко. Зад тях захвърчаха прах и тувички трева.

— Хич не си доволна — каза Ейдийн и извади картата от раницата си. Вътре имаше и един 38-калибров пистолет, който Мария й беше дала по време на полета.

— Щеше ми се да го изритам — измърмори тя. — Отишли там само защото изведнъж излъчването на програмата спряло. Полицията е трябвало да се сети, че все някой ще се нахвърли върху екипа на станцията.

— А може би полицията е искала радиото да бъде нападнато — каза Ейдийн. — Същото става и при войните между различни банди. Властите се отдръпват и ги оставят да се избият помежду си.

— По-вероятно е да им е било наредено да не се бъркат — каза Мария. — Мъжете, които са били на яхтата, са били много влиятелни бизнесмени. Оглавявали са много предани „фамилии“ — служители, които биха направили всичко за тях, включително и да убиват. На полицията се плаща, за да стои настрана от подобни неща.

— Мислиш ли, че този полицай...

— Не знам — призна си Мария. — Но не мога да съм сигурна. В Испания човек никога не може да каже нещо с пълна сигурност.

Ейдийн се замисли за думите на Марта за това как полицията в Мадрид съдействала на уличните изнудвачи. „Може и да е въпрос на дипломация — помисли си тя, — но въпреки това има нещо много гнило.“ Не ѝ оставаше избор, освен да се зачуди дали правителствената полиция прави всичко възможно, за да напредне в разследването на убийството на Марта.

— Това е една от причините, поради които напуснах Интерпол — продължи Мария. — Да си имаш работа с тези хора ти хаби повече нерви, отколкото си струва.

— Но си се върнала — каза Ейдийн. — Заради Луис ли?

— Не — отвърна Мария. — Върнах се поради същата причина, поради която напуснах. При цялата тая корупция просто не мога да си позволя да се откажа. Даже за да организирам работата в театъра в Барселона, трябваше да плащам на полицията, на каналджиите, въобще на всички, с изключение на пощаджиите. Трябваше да им плащам, за да съм сигурна, че ще вършат работата, за която вече им е било платено веднъж.

— Значи правителствените служители си имат свои начини да се облагодетелстват, а промишлените работници принадлежат към „фамилии“ — каза Ейдийн. — Независимите служители в крайна сметка трябва да плащат подкупи на едните и да се борят срещу мощта на другите.

Мария кимна.

— И заради това съм тук. Също като в любовта — продължи тя. — Не можеш да се откажеш само защото не се е получило първия път. Научаваш правилата, научаваш и много неща за себе си и след това се връщаш на арената за още една корида.

Първите бледочервени отблясъци на зората започнаха да облагрят небето. Очертанията на хълмовете започнаха да стават все по-ясни на фона на просветлялото небе. Докато гледаше на изток, Ейдийн си помисли колко е странно, че харесва Мария и ѝ се възхищава. Тази жена не беше нито по-малко самоуверена, нито по-малко агресивна от покойната Марта. Като се изключеше моментът, в който се бе изправила лице в лице с Даръл на летището, в нея имаше нещо много неегоистично. Освен това Ейдийн не можеше да я обвинява, че е

направила малка сценка на Даръл. Независимо от това кой е бил нрав и кой е сгрешил, срещата им просто не можеше да не бъде поне малко драматична.

Стигнаха в покрайнините на Сан Себастиан за по-малко от половин час и минаха по моста при Мария Кристина. След това се насочиха на югозапад, където се намираще църквата. По едно време спряха, за да попитат един овчар накъде точно да карат, и стигнаха до църквата точно когато дискът на слънцето се показваше иззад хълма.

Малката каменна църква беше отворена. Вътре имаше двама енориаши — рибари, но отца го нямаше.

— Понякога ходи в залива с брат си — каза им единият от рибарите. След това им обясниха къде живее Адолфо, както и по кой път обикновено минавал отец Алказар, за да стигне дотам. Двете жени се качиха в колата и се отправиха на север. Мария запали поредната цигара и каза:

— Надявам се, че не ти пречи. Твърди се, че димът е вреден за непушачите, но мога да те уверя, че спасява много животи.

— И как точно обясняваш това? — попита Ейдийн.

— Ами, не ми дава да се ядосам прекалено много — отвърна Мария и очевидно не се шегуваше.

Стигнаха Кале Окендо и изминаха още две пресечки на югоизток. Уличката беше тясна и когато стигнаха до двуетажната къща, на Мария и се наложи да паркира колата наполовина върху тротоара — иначе нямаше да остане място да мине друга кола. Ейдийн сложи пистолета в джоба на анорака си още преди да слезе. Мария изхвърли цигарата си и пъкна своя пистолет в колана на дънките си.

Входната врата на сградата не беше заключена. Тъмното стълбище миришеше на едновековно присъствие на рибари и прах и миризмата загъделичка носа на Ейдийн. Разкривените стъпалата скърцаха, стените бяха мръсни. На втория етаж имаше две врати. Едната беше открената. Мария я побутна с крак и тя изскърца и се отвори.

Отец Алказар беше коленичил до голото тяло на някакъв мъж и ридаше неутешимо. Беше с гръб към тях. Мария пристъпи вътре, Ейдийн я последва. Дори и да ги беше чул, отецът не даваше никакви признаци за това.

— Отец Алказар? — каза тихо Мария.

Свещеникът бавно извърна глава. Зачервените му очи изглеждаха неестествено на фона на съвсем бледото, мокро от сълзи лице. Той отново се обърна към мъртвото тяло, после бавно се изправи. Осветено отзад от ярките сутрешни лъчи, черното му расо изглеждаше като празно, сякаш той беше само силует. Отецът тръгна към тях, но като че ли не беше на себе си. После взе някаква горна дреха от куката зад вратата, върна се при трупа и го покри.

Ейдийн вече бе успяла да огледа тялото. Жертвата очевидно бе подложена на изтезания. Очите, ушите, гърдите и слабините като че ли бяха непокътнати; единствено крайниците бяха обгорени и смазани. Бяха го измъчвали за получаване на някаква информация. А гръклянът му също беше премазан — за да умре бавно, а не веднага, както би станало при удар по главата. Ейдийн вече беше виждала подобно нещо — в Мексико. Гледката не беше красива, но пък беше нищо в сравнение с това, което наркобароните причиняваха на онези, които ги бяха издали. Колкото и да бе странно, това не можеше да накара другите да не издават мексиканските senorios, както ги наричаха там. Мъжете и жените, които умираха по този начин, винаги вярваха, че точно тях няма да ги хванат.

— Аз съм отец Алказар — каза свещеникът.

Мария пристъпи към него.

— Казвам се Мария — представи се тя. — Работа за Интерпол.

Ейдийн не се изненада, че Мария му дава истинските данни за себе си. Убийствата ставаха все повече. Вече нямаше време да се работи под прикритие.

— Познавахте ли този човек? — попита Мария.

Отецът кимна.

— Това е брат ми.

— Разбирам — каза Мария. — Съжалявам, че не успяхме да пристигнем по-рано.

Норберто Алказар направи немощен жест назад, в очите му започнаха да се събират нови сълзи.

— Опитях се да му помогна. Трябваше да бъда по-настойчив. Но Адолфо... Адолфо знаеше много добре в какво се е въвлякъл.

Мария пристъпи още по-близо до отца. Беше висока колкото него. Погледна го право в зачервените подпухнали очи и каза:

— Отче, моля ви, помогнете ни. В какво се беше въвлякъл Адолфо?

— Не знам — отвърна свещеникът. — Когато пристигнах, вече беше много зле и говореше несвързано.

— Значи е бил още жив? — попита Мария. — Трябва да се опитате да си спомните, отче. Какво точно каза? Думи, имена, места... всичко.

— Нещо за града — отвърна Норберто. — За някаква църква. Каза някакво име, но не знам дали е на човек, или е място — Амадори.

Мария го изгаряше с поглед.

— Генерал Амадори?

— Възможно е — отвърна Норберто. — Той... той наистина спомена генерал. Не знам. Не се разбираше почти нищо.

— Разбира се — каза Мария. — Отче, знам, че ви е много трудно, но е и много важно. Имате ли някаква представа кой може да го е направил?

Той поклати глава и изхлипа:

— Адолфо беше тръгнал за радиостанцията снощи. Това е всичко, което знам. Нямам представа какво е правил там, освен че е предал една касета със запис. Върнах се тази сутрин на път за благословията на улова. Искях да видя дали е добре. И го намерих така...

— Не сте видели никого да влиза или излиза?

— Никого.

Мария продължи да го гледа. Челото ѝ се беше покрило със ситни бръчици, погледът ѝ беше направо изпепеляващ.

— Само още един въпрос, отче. Можете ли да ни кажете къде се намира корабостроителницата на Рамирес?

— Рамирес — каза само свещеникът и пое дълбоко дъх. — Долфо го спомена. Каза, че Рамирес и приятелите му били отговорни за убийството на някаква американка.

— Да — каза Мария и посочи с палец зад себе си. — Убиха колежката на тази жена.

— О, съжалявам — обърна се Норберто към Ейдийн. Погледът му отново се върна към Мария. — Но Рамирес е мъртъв. Моят брат... се погрижи за това.

— Знам — каза Мария.

— Какво искате да правите при хората на Рамирес?

— Да си поговорим с тях — отвърна Мария. — Да разберем дали те имат нещо общо с цялата работа. — Тя кимна към трупа на Адолфо. — Да се опитаме да предотвратим нови убийства, да попречим на борбите да се разрастват.

— Мислите ли, че е възможно?

— Ако стигнем при тях навреме — отговори му Мария. — Ако разберем какво точно знаят за Амадори и неговите хора. Но моля ви, отче. Трябва да побързаме. Къде е работилницата?

Норберто отново пое дълбоко дъх.

— На североизток. Ще дойда с вас.

— Не — отсече Мария.

— Това е моята енория...

— Прав сте — съгласи се тя. — И вашата енория се нуждае отчаяно от помощта ви. Аз обаче не. Ако хората се паникьосат, ако страхът им прогони туристите, помислете си само какво ще стане с целия този район.

Норберто закри лицето си с ръце.

— Знам, че ви моля за прекалено много — продължи Мария. — Но вие трябва да ме послушате. Аз отивам в корабостроителницата, за да говоря с работниците. Ако наистина става това, което си мисля, тогава знам кой е врагът. И може би не е твърде късно той да бъде спрян.

Норберто вдигна поглед.

— И Долфо си мислеше, че знае кой е врагът. Плати за тази илюзия с живота си. А може би дори и с душата си.

— Хиляди други може да го последват, ако не побързам — каза Мария. — Ще се обадя на местната полиция от колата си. Те ще се погрижат за брат ви.

— Аз ще остана при него дотогава.

— Разбира се — съгласи се Мария и се обърна към Ейдийн.

— Ще се моля и за вас двете.

— Благодаря — каза Мария, спря и отново се обърна към свещеника. — И понеже заговорихте за това, отче, молете се и за този, който се нуждае най-много от молитвите ни. Молете се за Испания.

След минутка двете жени вече бяха в колата и се движеха на североизток над реката.

— Наистина ли смяташ да говориш с работниците? — попита Ейдийн.

Мария кимна и каза:

— Направи ми една услуга. Обади се на Луис. Става автоматично със звездичката и седмица след това. Помоли го да открие координатите на генерал Рафаел Амадори. Обясни му защо.

— Без кодирани изречения?

Мария поклати глава отрицателно.

— Ако Амадори ни чува по някакъв начин и тръгне по петите ни, толкова по-добре. Ще си спестим усилията да го търсим.

Ейдийн набра номера. Клетъчният телефон на Луис иззвъня само веднъж и той веднага вдигна. Ейдийн предаде молбата на Мария и му разказа за Адолфо. Луис обеща веднага да се захване с поръчката, след което щял да им се обади. Ейдийн затвори телефона.

— Кой е Амадори? — попита тя.

— Учен — отвърна Мария. — Освен това е генерал, но за военната му кариера не знам кой знае колко. Познавам го като добре приеман автор на статии за историята на Испания.

— Очевидно нещо в тях те тревожи.

— Всъщност да — отговори Мария и запали цигара. — Какво знаеш за нашия национален герой Сид?

— Само това, че е отблъснал маврите и е помогнал за обединяването на Испания около 1100 година. А също и че имаше филм за него. С Чарлтън Хестън.

— Има също така една епическа поема, както и пиеса, написана от Корней — каза Мария. — Веднъж я поставих в моя театър. Но както и да е. Ти отчасти си права. Сид е бил рицар — Родриго Диас от Бивар. От около 1065 година до смъртта си през 1099-а е помагал на крал Санчо II, а след това и на наследилия го Алфонсо VI да си възвърнат кралство Кастилия от ръцете на маврите. Точно маврите го нарекли el Cid — „Господаря“.

— Почетен от враговете си — възкликна Ейдийн. — Впечатляващо.

— Всъщност — каза Мария — те се страхували от него, което била и неговата цел. Когато паднала и последната крепост на маврите — Валенсия, — Сид нарушил мирните споразумения, убил стотици хора и изгорил водача им жив. Той въобще не е бил чистият и

неопетнен рицар, за какъвто разказва легендата — просто е бил готов да направи всичко, само и само да защити родината си. Част от мита е и схващането, че се е борил за обединяването на Испания. Той се е борил за Кастилия. Докато другите кралства запазвали мира си с Алфонсо, докато го почитали, нито Алфонсо, нито Сид ги било грижа какво става с тях. Генерал Амадори е авторитет по историята, свързана със Сид — продължи Мария. — Винаги обаче в съчиненията му се долавя желанието да бъде нещо повече.

— Искаш да кажеш, че иска да бъде втори Сид — каза Ейдийн.

Мария поклати глава.

— Сид е бил много възхваляван рицар. У генерал Амадори има нещо повече от желание да поведе война. Ако прочетеш неговите есета в политическите издания, ще видиш, че той е един от водещите защитници на нещо, което той самият нарича „снизходителен милитаризъм“.

— Звучи ми като приемливо название на държава с военна диктатура — каза Ейдийн.

— Ами то си е така — съгласи се Мария, смукна от цигарата си и изхвърли фаса през прозореца. — Той обаче придава ново звучене на моделите на нацистка Германия и сталинистка Русия: милитаризъм без завладяване. Той вярва, че ако една нация е силна, няма нужда да се завладяват други нации. Те сами ще дойдат при нея, за да търсят възможности за търговия, за да търсят покровителство, за да имат връзка с великите. Че силата и мощта ѝ ще растат не от водене на войни, а от доброволно подчиняване на другите.

— Значи генерал Амадори не иска да бъде като Хитлер — каза Ейдийн. — Искан да бъде нещо като крал Алфонсо.

— Точно така — съгласи се Мария. — Това, на което сме свидетели, може да се окажат усилията на Амадори да стане абсолютен владетел на Кастилия, а самата Кастилия да превърне във военен център на Испания. Център, който ще диктува условията на другите райони. А е избрал точно този момент...

— Защото ще изглежда така, сякаш придвижва бойни сили и участва в събитията, за да спре една контрареволуция — допълни Ейдийн.

Мария кимна.

Ейдийн погледна просветляващото небе, после къщите на красивото рибарско селище. То изглеждаше така спокойно, така примамливо, но въпреки това беше разложено. Тук за по-малко от един ден бяха убити или брутално обезобразени повече от десет души. Тя се зачуди дали от момента, в който хората са слезли от дърветата и са започнали да покваряват райската градина, въобще е имало период, в който съдбата им да им е излизала евтино.

— Цената, изразена в кръв, ще бъде много висока — каза Мария, сякаш прочела мислите ѝ. — Аз самата съм от Андалусия. Моите сънародници, както и останалите, ще се борят — не за да остане Испания единна, а за да попречат на Кастилия да се превърне в сърце и душа на една нова Испания. Става въпрос за съперничество, което датира още от времето на Сид. И ако не намерим начин да спрем хора като Амадори, то ще продължи дълго и след като нас вече ни няма.

„Не — реши Ейдийн. — Никога не е имало период, в който хората да са приемали безрезервно другите и начина им на съществуване. Все още сме прекалено близко до дърветата, за да можем да постигнем това. Освен това сред нас има твърде много упорити маймуни, които не са доволни от размера и устройството на стадото.“

Замисли се за отец Алказар. Един човек, който се опитваше да следва Божия път, макар и да се намира в хватката на личното си страдание. Имаше и добри хора сред хищниците. Само ако можеше властта да е в техни ръце...

Но ако това станеше, дали и те нямаше да станат като всички други?

Нямаше отговор на този въпрос. Освен това, след като беше прекарала двайсет и четири часа, без да мигне, сега едва ли беше най-подходящото време да мисли за тези неща. Обаче докато седеше и примижаваше към златисто синьото небе и мислеше върху думите, които Мария току-що беше казала, се сети за още нещо.

„Помисли си — ѝ беше казала Марта още докато бяха в Съединените щати. — Помисли си как можеш да се справиш с плановете на някого.“

Точно както беше казал Роджърс: с по-добър план.

Номерът сега беше да се измисли такъв.

19.

ПОНЕДЕЛНИК, 21:21 Ч. ВАШИНГТОН

На рационално ниво Пол Худ знаеше, че Обединените нации са добра идея. На емоционално ниво обаче нямаше кой знае колко добро отношение към въпросната институция. Тя беше доказала, че не е особено ефикасна при военно положение и до голяма степен неефикасна в мирно време. Беше просто един форум за лозунги, както и за вкарването на мнението на някоя нация в пресата с възможно най-добрите последствия.

Худ обаче изпитваше доста силно възхищение към хладнокръвния нов генерален секретар Масимо Марчело Мани от Италия. Бивш служител към НАТО, сенатор в италианския парламент и посланик в Русия, Мани беше работил доста усилено предишната година, за да предотврати влизането на Италия в гражданска война, която до голяма степен щеше да изглежда като тази, към която беше тръгнала Испания.

По молба на Мани шефът на държавна сигурност Стив Бъркоф беше организирал телеконференция в 23:00 ч. Генералният секретар Мани беше разговарял с шефовете на разузнаването и сигурността на всички държави членки на Съвета за сигурност, за да обсъдят влошаващото се положение в Испания. В конференцията щяха да участват Бъркоф, Керъл Ланинг от Държавния департамент и новият шеф на Централното разузнаване Мариус Фокс — братовчед на сенаторката Барбара Фокс.

Малко преди да се обадят от кабинета на Бъркоф, Худ вече беше информирал Боб Хърбърт и Рон Плъмър, че иска да остави Даръл в Мадрид, а Ейдийн — на мястото на събитията.

— Ако Испания се разпада — каза той на екипа си, — „персоналното разузнаване“ е по-важно от всякога. — Худ помоли Хърбърт да провери дали Стивън Винс продължава да поддържа контакт с преданите си колеги в Държавното разузнаване към Пентагона. Винс беше дългогодишен приятел на служителя от

Оперативния център Мат Стол и по време на всички предишни начинания, свързани с наблюдение, се беше проявявал като безрезервен съюзник. Въпреки че беше временно освободен от задълженията си към държавното разузнаване заради едно текущо разследване на Сената за финансови злоупотреби, Худ съвсем тихомълком му беше дал място в Оперативния център. За разлика от повечето хора във Вашингтон, Худ вярваше в откупването на лоялността. Държавното разузнаване вече беше започнало сателитно проучване на военните маневри в Испания и Худ искаше снимките от тези разузнавателни операции да влязат в базата данни на Хърбърт. Освен това искаше да бъдат изпратени копия от снимките на Маккаски в Испания чрез американското посолство в Мадрид, както и до отряда за бързо реагиране, който в момента летеше. В другите разузнавателни организации във Вашингтон шефовете на отделите имаха склонност да скриват информация, за да дават предимство на екипите си. Худ обаче вярваше в споделянето на информацията сред хората си. За него, както и за уникалния екип, който работеше с него, не ставаше въпрос за лична слава. Ставаше въпрос за защита на американците и националните интереси.

Освен от сателитното разузнаване Оперативният център разчиташе на информация и от международните информационни репортажи. Суровите телевизионни репортажи бяха особено ценни. Те бяха извлечени от сателитните връзки още преди да са редактирани за пускане в ефир. Суровият материал се анализираше от екипа на Хърбърт, а също така и от Лари Роудс от фотографския архив на Оперативния център. Много често се построяваха камуфлажни оръжейни бункери доста преди да започнат каквито и да било военни действия. Подобни съоръжения не винаги се виждат от въздуха, но често могат да се забележат при малко по-променена топография, която може да се направи при сравнителни приземни изследвания.

Худ си направи кратка почивка за вечеря в комисариата и изчете неделните комикси, които някой беше оставил. Изненада се колко малко са се променили от времето, когато той беше малко момче. Все още ги имаше „Фъстъците“ и „В.С.“, „Тарзан“, „Тери и пиратите“ и „Магьосника от Ид“. Точно в този момент се радваше да се види с тези стари приятели.

След вечеря се видя за малко с Майк Роджърс в общия кабинет на екипа. Роджърс каза, че отрядът за бързо реагиране щял да стигне в Мадрид малко след 11:30 испанско време и че Худ щял да получи информация за действията на групата веднага щом такива бъдат предприети.

След срещата си с Роджърс Худ провери състоянието на нощната смяна. Докато дневният екип непрестанно наблюдаваше положението в Испания, Кърт Хардауей, генерал-лейтенант Бил Абрам и останалите от „нощния отряд“, както сами наричаха себе си, наблюдаваха рутинната вътрешна и международна дейност на Оперативния център. Генерал-лейтенант Абрам, който беше противоположната половина на Майк Роджърс, се занимаваше най-вече с регионалния Оперативен център. Всичко беше под контрол. Худ се върна в кабинета си, за да се опита да си почине.

Загаси лампата, свали си обувките и легна на кушетката. Докато се вираше в тъмния таван, мислите му отлетяха към Шарън и децата. Погледна осветения циферблат на часовника си — беше му го купила Шарън за първата годишнина от сватбата им. Започна да се забавлява с идеята да вземе военен хеликоптер и да отлети до Олд Сейбрук. Щеше да смае тъста и тъща си и щеше да помоли жена си да се прибере у дома. Това щеше да му коства службата — но да върви по дяволите службата. Без тази служба щеше да има достатъчно време да си стои къщи и да обръща внимание на семейството си.

Разбира се, нямаше никакво намерение да направи всичко това. Беше достатъчно романтичен тип, че да иска да се прави на рицаря на новото време, но не беше достатъчно безстрашен. А и как да отиде до Олд Сейбрук, след като не можеше да направи никаква промяна в дневния си график? Той обичаше работата си. А по-малко часове в кабинета беше просто нещо, което работните задължения не му позволяваха. Една част от него смяташе, че Шарън се държи така отмъстително, защото се беше наложило да се откаже от собствената си кариера, за да отгледа децата. Но дори той да беше пожелал да спре работа и да гледа децата — което той не желаше, — въобще нямаше да могат да живеят от заплатата на Шарън. Това беше неоспорим факт.

Затвори очи. „Фактите обаче не винаги вършат работа в ситуации като тази, нали?“

Съзнанието му беше твърде заето с разни мисли, за да може да заспи. Чувстваше се ту ядосан, ту виновен, ту напълно отвратен. Реши, че няма смисъл да се опитва да си почине. Направи си кафе, наля си го без захар и сметана в една паметна бейзболна чаша с надпис „СЕНАТОРИТЕ ОТ ВАШИНГТОН“ и се върна на бюрото си. Прекара известно време в компютърните файлове за италианското отцепническо движение на Мани. Беше му любопитно каква разузнавателна дейност е била приложена — ако въобще беше приложена, — за да се предотврати разпадането на Италия. Във файла нямаше почти нищо интересно. Ставаше въпрос за един почти шестгодишен процес, започнал през 1993 година като реакция на недоволните избиратели срещу все по-многобройните скандали за корупцията сред политиците. По-малките общности твърдели, че не са достатъчно адекватно представени и че в парламента били избирани само представители на определени райони, а не по пропорционалния начин както преди. Това водело до фрагментация на силата сред основните партии, което позволявало да се роят множество малки групички. През 1994 година дошли на власт неофашистите, бизнес-интересите на партията „Форца Италия“ отнела властта от тях със сила една година по-късно, след което падането на Югославия довело до безредици из целия полуостров Истрия на север — безредици, с които централизираната в Рим „Форца Италия“ въобще нямала сила да се справи. Премиерът се обърнал за помощ към партиите, които имали силни позиции там. Тези партии обаче естествено били заинтересувани от укрепването на собствената си власт и направо подкрепили бунтовниците. Слуховете за насилие и отцепничество стигнали до Триест, отпразвили се на запад до Венеция, а на юг се провлачили чак до Ливорно и Флоренция. Роденият в Милано Мани бил привикан от Москва, за да се опита с преговори да оправи влошаващата се ситуация. Той решил да направи проектосъглашение, според което северна Италия придобивала относителна политическа и икономическа самостоятелност. Щяла да си има конгресно правителство в Милано, което да замести представителите в парламента в Рим. И двете групи работели независимо с избрания премиер. Въпреки че италианците над северните Апенини плащали данъците си в собствената си столица, все пак използвали същите пари като жителите на южната част на страната; двата региона останали

незасегнати във военно отношение; а за страната още се говореше като за Италия.

От страна на Рим не бяха предприети никакви военни действия, а освен това не се беше наложило присъствието на кой знае какво чуждестранно разузнаване. Италианското „Entente“, както го наричаха там, не можеше да служи като пример за испанската ситуация. Освен това там липсваше едно-единствено нещо, поради което усилията на Мани се бяха оказали полезни: той си беше имал работа само с две фракции — северна и южна. В испанския конфликт участваха поне половин дузина етнически групи, които почти никога не се бяха чувствали приятелски настроени една към друга.

Разговорът беше проведен след десет минути. Худ извика Роджърс да слуша на допълнителната линия. Когато Роджърс пристигна и седна на едно кресло, Мани тъкмо обясняваше на английски, че причината, заради която закъснял, била, че Португалия току-що поискала помощ от Обединените нации.

— Имало е актове на насилие по границата между Саламанка и Замора — каза Мани.

Худ погледна картата на компютъра си. Саламанка се намираще точно под Замора в централна и северозападна Испания. Двата региона имаха около двеста и осемдесет километра обща граница с Португалия.

— Безредиците са започнали преди около три часа, когато антикастилците направили шествие със свещи пред Постиго де ла Трасион — „Портата на предателя“. Това е мястото до стената на града, където през 1072 година бил убит кастилският крал Санчо II. Когато полицията се опитала да попречи на шествието, хората започнали да хвърлят камъни и бутилки и полицаите стреляли няколко пъти във въздуха. Някой от тълпата отвърнал на стрелбата и един полицай бил ранен. Повечето от полицаите са кастилци, поради което незабавно се нахвърлили върху шестващите — но не като пазители на реда, а като кастилци.

— С оръжие ли? — попита Худ.

— Страхувам се, че да — отвърна Мани.

— Кое е като да запалиш кибрит в наситена с газ стая — каза хищнически настроеният съветник по националната сигурност Бъркоф.

— Господин Бъркоф, вие сте много прав — съгласи се Мани. — Бунтовете се разпространиха като пожар чак до западната граница с Португалия. Полицията е потърсила помощта на военните от Мадрид и в момента очакват да я получат. В Лисабон обаче са загрижени, че повиканите части може да не стигнат както за сдържането на бунтовете, така и за предотвратяването на бягство през границата. Току-що помолиха Обединените нации да създадат буферна зона.

— Вие какво мислите за молбата на Португалия, господин генерален секретар? — попита Керъл Ланинг.

— Аз съм против — отвърна той.

— Не бих ви обвинил за това — рече Бъркоф. — Лисабон си има армия, военновъздушни сили и флота. Нека сами да си закарат сили там.

— Не, господин Бъркоф — каза Мани. — На мен ми е неприятно, че изобщо трябва да има армия по границата. Евентуалното разполагане на сили там би признало съществуването на криза. Това би означавало, че криза съществува.

— Нали? — намеси се отново Ланинг.

— Така си е — повтори Мани. — За милиони испанци обаче кризата е все още само локална. Според тях става въпрос за нещо локално, а не за национално, още по-малко за интернационално. Освен това по официални сведения нещата са все още под контрол. Ако се разбере, че на границата се струпват военни сили — независимо коя е армията, — ще се стигне до положение на дезинформация, объркване и паника. И тогава нещата ще се влошат още повече.

— Господин Мани — каза Бъркоф напрегнато, — вие говорите като по университетски учебник. Давате ли си сметка, че министър-председателят Азнар е говорил с президента Лорънс и е помолил за американско военно присъствие по крайбрежната ивица?

— Да — отвърна Мани. — Знам това много добре. По правило американските сили са там, за да евакуират американски туристи при започването на масови убийства.

— По правило — съгласи се Бъркоф.

— Президентът вече взел ли е решение?

— Още не — отвърна Бъркоф, — но е на път да го вземе. Чака данните от разузнаването, за да определи дали американските

интереси са наистина застрашени. Пол? Мариус? Някой от двамата ви има ли да каже нещо по въпроса?

В качеството си на по-висш служител Худ отговори пръв.

— Като се изключи нападението срещу Марта — или може би тъкмо поради него, — тук не са пристигали други съобщения за враждебно настроение спрямо американски туристи — каза той. — Нито пък очакваме, че ще има такива. Испанците ще бъдат изключително чувствителни по отношение на напрежението отсега нататък. Освен това, за който и регион да говорим, икономиката на Испания зависи от туризма. Много малко вероятно е да направят нещо, което да постави това в рискована ситуация. Колкото до следващи политически нападения срещу американци, всички ние знаем, че Марта беше убита, защото работеше за Оперативния център. Вярваме, че тя беше убита като еднократно предупреждение към Съединените щати да не правят точно това, което обсъждаме в момента: да се намесваме в испанската политика. Докато спазваме някаква дистанция, както в политическо, така и във военно отношение, не очакваме да има повече подобни нападения.

— Пол спомена парите, които могат да бъдат загубени от криза в туризма — каза Мариус. — Ние следим много внимателно действията на испанската полиция и на военните. Реагират много бързо, когато трябва да потушат прояви на насилие в особено популярни туристически райони. Това — допълни той, — разбира се, може и да се промени, ако конфликтът излезе извън контрол или ако полицията бъде провокирана така, както стана при Портата на предателя.

— Което всъщност — прекъсна го Бъркоф — е най-същественото в момента. Точно поради тази причина президентът обмисля да изпрати войска. Трябва да се обръща внимание на всеки вътрешен конфликт, когато протестите се превърнат в открити бойни действия. Когато емоциите надделят над здравия разум. Когато желанията се превърнат от „Искам да си спася икономиката“ в „Искам да си спася живота“. Когато това стане...

— Ако стане... — поправи го Мани.

— Добре де — съгласи се Бъркоф. — Ако се случи, туристите — както американски, така и всякакви други — няма да има на кого да разчитат.

Докато Бъркоф говореше, Худ получи по електронната поща кодирано съобщение от Маккаски и направи знак на Роджърс да се приближи. Започнаха да четат заедно.

„Пол, оперативната агентка докладва, че баскът, който е взривил яхтата, е бил убит от каталунска група. Отиват на среща с ударния отряд. Оценка: мотивът е бил отмъщение, а не въпрос на политика. Предупредих я, че може да пострада, ако я разпознаят като оцелялата при нападението на М.М. Тя не мисли, че тези хора вървят по такъв план. Склонен съм да се съглася, че обстоятелствата са се променили. Кажи, ако искаш да я прибера от терена. Взривилият яхтата очевидно е работел за някой си генерал Амадори. В момента го проверяваме. Местните файлове на НАТО за генерала, изглежда, вече са прочистени, но в това няма нищо изненадващо.“

Худ изпрати отговор, че е приел съобщението, а също така поздрави до Ейдийн и Мария за разузнавателната им дейност. Въобще не му харесваше, че Ейдийн трябва да се намира толкова близо до членовете на групата, която беше уредила убийството на Марта. Особено след като той, първо на първо, ги беше оставил безотговорно така открити за подобно нападение. Мария обаче беше изключително добър агент. Двете с Ейдийн можеха да се подкрепят много добре, поради което Худ събщи на Даръл, че може да остави жените да се срещнат с въпросните персони.

— Господин Бъркоф — каза Мани, — вашите опасения са много основателни. Струва ми се обаче, че трябва да изчакаме, за да видим дали испанското правителство може само да потуши недоволството.

— Засега не показват кой знае колко основания да им се вярва — каза Бъркоф. — Не успяха дори да опазят депутатата Серадор достатъчно дълго, че да бъде разпитан.

— Допуснати са доста грешки — съгласи се Мани. — Всички бяха сварени неподготвени. Не трябва обаче да правим генерални изводи от тези грешки.

— Говори Пол Худ. Вие какво препоръчвате, господин генерален секретар?

— Моят съвет, господин Худ, е да дадем на министър-председателя още един ден да поработи по въпроса. Той е повикал съветника си по военните въпроси при гражданско неподчинение и в момента правят план за справяне с помощта на всички възможни ресурси.

Роджърс се наведе към телефона.

— Сър, говори генерал Майк Роджърс — заместник-директор на Оперативния център. Ако премиерът или пък хората му се нуждаят от някаква военна или разузнавателна подкрепа, аз и моите хора сме готови да я предложим съвсем, съвсем тихомълком.

— Благодаря ви, генерал Роджърс — каза Мани. — Непременно ще осведомя министър-председателя Азнар и генерал Амадори за любезното ви предложение.

Докато Мани говореше, Худ гледаше Роджърс. При споменаването на името Амадори между двамата премина нещо — бързо и неочаквано спадане на духа, което пролича както в погледите им, така и в моментното стягане на крайниците им. Изведнъж Худ се почувства като хищник, който разбира, че жертвата му е много похитра, издръжлива и опасна, отколкото е очаквал.

Моментът отмина бързо. Худ натисна бутона за заглушаване на разговора им.

— Майк...

— Знам — каза Роджърс, който вече беше станал. — Почвам веднага.

— Ако става въпрос за същия човек — рече Худ, — проблемите не са никак за пренебрегване.

— Тези на Испания — съгласи се Роджърс, — както и на всяка страна, която ще иска да изведе хората си оттам колкото може по-скоро.

След като Роджърс излезе бързешката от кабинета, Худ послуша още известно време, но без никакъв интерес, политическия брътвеж между Бъркоф, Мани и Ланинг. Тримата бяха съгласни, че трябва да оставят Испания сама да разреши проблема си, но Съединените щати трябвало да заявят подкрепата си така, че да бъдат чути от враждуващите етнически групи и да могат да задействат военните си

части незабавно, ако се наложи. Едно военно присъствие, което би могло да се приеме като защитна дейност, но което всъщност щеше да бъде нахлуване с цел да се запази властта на легитимното правителство на Испания...

Всичко това беше — необходимо и Худ го знаеше. Но само като поза — като позите на Обединените нации. Истинската работа предстоеше през следващите няколко часа, когато щяха да се опитат да разберат дали Амадори дърпа конците на всички вълнения в страната. Ако беше така, трябваше да се разбере докъде е стигнал в подкопаването на устоите на правителството. Ако не беше стигнал много далеч, щеше да се наложи американското разузнаване и военните да поработят с испанските лидери, за да измислят как да го спрат. Това едва ли щеше да може да се свърши съвсем тихомълком, но да се направи можеше. Вече беше правено нещо подобно в Хаити, Панама и в някои други страни.

Худ обаче се притесняваше от другата възможност. От възможността влиянието на Амадори да е пуснало разсейки като при рака из целия испански народ. Ако нещата стояха така, можеше да се окаже невъзможно генералът да бъде отстранен, без да бъде убит. Единственият прецедент беше разпадането на Югославия — една борба, в която бяха загинали хиляди хора и социополитическите и икономически последици от която все още се усещаха съвсем осезаемо.

Населението на Испания беше почти четири пъти по-многобройно от това на остатъчна Югославия, освен това Испания си имаше и приятели, и врагове сред съседните народи. Ако Испания се разпаднеше, вълненията можеха съвсем спокойно да се разпространят из цяла Европа. Подобно разпадане освен това можеше да послужи за пример на други страни, където под повърхността вряха подобни проблеми, като Франция, Великобритания, Канада.

Може би дори и Съединените щати.

Конферентният разговор завърши със споразумението, че екипът на генералния секретар ще подава информация на Белия дом на всеки час, а Бъркоф ще осведомява Мани за евентуалните промени в политиката на държавната администрация.

Худ се чувстваше безпомощен. Никога, откакто беше започнал да работи за Оперативния център, не се бе чувствал толкова безпомощен.

Беше ръководил акции, които бяха завършвали благополучно, и такива, които се бяха проваляли. Екипът му беше участвал в залавянето на терористи и предотвратяването на държавни преврати. Худ обаче никога не се беше изправял пред ситуация, която можеше да даде един много неприятен тон през следващия век: идеята, че фрагментацията се превръща по-скоро в норма, отколкото в изключение, и че известните нации са може би на ръба на изчезването си като такива.

20.

ВТОРНИК, 04:45 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Новината за бруталното убийство на Адолфо Алказар стигна бързо от Мария Корнеха през Луис Гарсия де ла Вега до Даръл Маккаски. Както изискваше законът, Луис предаде новината за убийството и в Министерството на правосъдието в Мадрид. Там един високопоставен служител от нощната смяна тихичко предаде информацията на дългогодишния личен адютант на генерал Амадори — Антонио Агире. Агире — който беше служил като щабен офицер при Франко — отиде лично до кабинета на Генерала, почука на вратата и изчака, докато не му позволиха да влезе. След това предаде новината лично на Генерала.

Амадори като че ли въобще не се изненада от вестта за смъртта на Адолфо. Нито пък го налегна печал. Че как би и могло: та Генерала дори не го познаваше. Това беше абсолютно задължително. По този начин, ако арестуваха Адолфо и го принудеха със сила да говори, нямаше да има никакви доказателства за връзката му с Амадори освен личните му показания. Нямаше записи на телефонни разговори, бележки, снимки. За Амадори Адолфо Алказар беше просто един предан на каузата воин, един от многото революционери, които Генерала нито познаваше, нито можеше да познава.

Това, което беше направил Адолфо обаче, беше една искра, с помощта на която вече можеше да се осъществи революцията. Генерала се закле пред Антонио Агире, че за това убийство ще бъде откъснено, а извършителите му ще бъдат ликвидирани. Той знаеше точно по следите на кого да тръгне: „фамилията“ на Рамирес. Никой друг нямаше нито основания, нито средствата да очисти Адолфо. Тяхната смърт щеше да бъде знак за останалите, че той е готов да третира всяка съпротива с крайни мерки.

А освен това, както каза Генерала на Антонио, подгонването и екзекуцията на „фамилията“ Рамирес щеше да постигне и още една цел. Да подплаши и разпръсне другите „фамилии“, които може би

възнамеряваха да му се противопоставят. Поради която причина ударът трябваше да бъде много публичен и много драматичен.

Амадори заповяда на Антонио да се погрижи за това. Антонио отдаде чест, обърна се и напусна кабинета, без да каже нито дума. Отиде право при бюрото си и се обади на генерал Америко Хос в базата на военновъздушните сили „Тагус“ в покрайнините на Толедо. Заповедта на Генерала беше предадена устно. Също като Адолфо, и генерал Хос беше готов да направи всичко необходимо в служба на Генерала.

Все още беше тъмно, когато четирите поостарелички хеликоптера НА-15 се вдигнаха във въздуха. Като повечето хеликоптери в испанските въздушни сили, НА-15 бяха по-скоро пътнически, отколкото военни машини. Трийсет и четири годишните летателни апарати бяха снабдени с по две 20-милиметрови оръдия, монтирани при страничните врати, и досега бяха използвани само в учебни условия.

В момента обаче не ставаше въпрос за учения.

На борда на всеки хеликоптер имаше по десетима войници, въоръжени с автомат Z-62 или пушка L-1-003, изменена така, че да работи и със стандартни пълнители за М 16. Командирът на акцията майор Алехандро Гомес имаше заповед да стигне до корабостроителницата и да използва всички възможни средства, за да се сдобие с имената на убийците.

Очакваше се Гомес да се върне със заложници. Ако обаче те откажеха да тръгнат, щеше да се върне с чували, а в чувалите — трупове.

21. ВТОРНИК, 05:01 Ч. САН СЕБАСТИАН, ИСПАНИЯ

Мария спря колата до пропускателния пункт на корабостроителницата на Рамирес и показа документите си за самоличност от Интерпол. Още по пътя беше взела решението, че тук няма да се представя като туристка. Беше почти сигурна, че мъжът от охраната ще се обади на управителя, за да го предупреди, че тя и Ейдийн отиват при него. От своя страна пък управителят щеше да информира онези от убийците, които в момента се намираха на територията на предприятието. По всяка вероятност убийците или щяха да се скрият, или щяха да избягат. Поради тази причина Мария взе предпазната мярка да информира охраната:

— Нямаме никакви пълномощия. Искаме само да поговорим с хората от „фамилията“.

— Но, сеньорита — отвърна едрият пазач и почеса посивялата си брада, — тук няма никаква „фамилия“.

Много неприятно преживяване. На Ейдийн ѝ напомни за пласъорите на наркотици в Мексико Сити, които през цялото време твърдяха, че никога не са чували за никакъв *el senorio*, тоест за шефа, който ги снабдяваше с всичкия хероин, продаван на територията на столицата.

— Мисля, че малко прибързваш — каза Мария и изключи колата от скорост. — Но иначе си прав. Много скоро няма да има „фамилия“.

Пазачът я изгледа неразбиращо, но и изненадано. Носеше някаква отличителна лента и имаше строгата, безкомпромисна стойка на строеви сержант. В Испания, както и навсякъде по света, за охрана се наемаха бивши военни или полицаи. Малцина от тях понасяха безболезнено да бъдат командвани от цивилни. А много, много по-малко пък обичаха да им нареждат никакви си жени. Както беше

предвидила Мария още като го видя, на този щеше да му трябва още едно малко подбутване.

— Амиго — каза тя, — имай ми доверие. „Фамилия“ наистина няма да има, ако сега не отида да поговоря с тях. Някои от вашите са се нагърбили с убийството на един човек в града. Този човек има някои много влиятелни приятели. Въобще не мисля, че тия негови приятели ще оставят нещата така.

Пазачът я изгледа дълго-дълго, после им обърна гръб и позвъни на някого. Гласът му не се чуваше извън кабинката. След краткия разговор обаче пазачът затвори телефона, вдигна бариерата и пусна колата да влезе на паркинга. Мария каза на Ейдийн, че вече е сигурна, че при тях ще дойде поне един — ако не и няколко — членове на „фамилията“. Ейдийн пък знаеше също така, че Мария ще ги притисне да кажат всичко, което знаят за генерал Амадори. Щом Рамирес и хората му бяха мъртви, планът им — в каквото и да се беше състоял той — по всяка вероятност също беше отпаднал. Сега трябваше да се притесняват за Амадори. Тя трябваше да разбере колкото е възможно по-скоро до каква степен трябва да се тревожат за него.

На входа на корабостроителницата ги посрещнаха двама мъже. Мария спря колата с предницата към входа и двете слязоха с пуснати надолу ръце и обърнати напред длани. Мария остана до шофьорската, а Ейдийн — до другата предна врата. Мъжете се приближиха и спряха на няколко метра от тях. Докато единият наблюдаваше, другият — едър юначага — взе оръжията и телефона им и ги метна в колата. След това провери и двете за жици и записващи устройства. Проверката му беше подробна и много професионална. Когато свърши, двамата мъже тръгнаха мълчаливо към един голям микробус, паркиран наблизо. Жените ги последваха. Четиримата се качиха отзад и насядаха по пода сред кутии с боя, стълби и омърляни парцали. Мъжете седнаха до вратата.

— Аз съм Хуан, а това е Фердинанд — каза мъжът, който досега само беше наблюдавал. — Пълните ви имена, моля.

— Мария Корнеха и Ейдийн Санчес — каза Мария.

Ейдийн оцени „промяната“ в националната си принадлежност. Беше съвсем импровизиран ход от страна на Мария. Тия двамата сигурно нямаше да имат кой знае какво доверие и на свои сънародници в момента, но пък още по-малко щяха да се доверят на чужденка.

Вътрешните въоръжени конфликти бяха идеално обстоятелство чуждите сили да разпространяват оръжия, пари... и влияние.

Ейдийн премести погледа си от единия на другия мъж. Хуан беше по-възрастният от двамата. Изглеждаше уморен. Очите му бяха нервно присвити, тесните му рамене бяха отпуснати. Другият мъж беше истински колос, с гладко като на бебе лице и Невероятно широки рамене.

— Защо сте дошли тук, Мария Корнеха? — попита Хуан.

— Искам да поговоря с вас за един генерал. Рафаел Амадори — отговори Мария.

Хуан я изгледа за момент.

— Казвайте.

Мария извади цигарите от джоба на якето си, измъкна една и предложи и на останалите. Хуан си взе.

Ейдийн се притесняваше, че контактуват с убийци. Както беше казала Марта обаче, в различните страни важаха различни правила. Ейдийн можеше само да разчита, че Мария си знае работата.

Мария първо запали цигарата на Хуан, а след това и своята. От начина, по който му предложи огънче — заслони кибритената клечка с ръце и я поднесе под цигарата му, но така, че той да хване ръцете ѝ и да ги дръпне по-близо до цигарата си — атмосферата в колата стана някак интимна. Ейдийн се възхити как Мария успя да използва това, за да направи разговора по-откровен и интимен.

— Сеньор Рамирес и шефовете на други бизнес-групировки и „фамилии“ са били убити вчера от един мъж, който работи за Амадори — започна Мария. — Сигурна съм, че го познавате. Адолфо Алказар.

Хуан не каза нищо.

Мария говореше с мек тон, много по-мек, отколкото я беше чувала Ейдийн досега. Искаше да предположи Хуан.

— Амадори е много влиятелен военен — продължи Мария — и като че ли има ключово място в поредицата събития, които се случват в момента. Ето как ми изглежда на мен цялата работа. Рамирес е уредил вчера една американка да бъде убита. Амадори е знаел, че това ще се случи, но не е направил нищо да го спре. Защо? Ами за да може да поднесе на целия народ една аудиокасета, която да натопи и депутатата Серадор. Защо? Ами за да могат Серадор и баските, които той представлява, да бъдат дискредитирани както в страната, така и в

чужбина. След това нарежда на Алказар да убие вашия работодател и неговите съзаклятници. Защо? Ами за да дискредитира каталунците и да подкопае силата им. Ако Серадор и бизнеслидерите са планирали някаква политическа маневра, с нея вече е свършено. Но важното е — продължи Мария, — че наличието на заговор отслабва правителството. Те не знаят на кого могат да имат доверие или пък към кого да се обърнат за овладяване на положението. Хората няма да повярват само на приказки. Вече се бият от Атлантика до Средиземно море, от Бискайския залив до Гибралтар. Правителството се нуждае от някой, който е достатъчно силен, че да може да установи ред. Почти съм сигурна, че Амадори е подредил нещата така, че този някой да е той.

Хуан я гледаше през пушека на цигарата си. После каза:

— И какво толкова? Просто ще се възстанови редът.

— Но може би не такъв, какъвто е бил преди — не се съгласи Мария. — Аз знам съвсем малко за Амадори — но то е достатъчно. Той е кастилски националист и доколкото се досещам — мегаломан. Струва ми се, че е използвал всички събития досега, за да постави себе си в положението, което ще му позволи в Испания да бъде обявено военно положение — и той да оглави властта. Страхувам се, че след това няма да отстъпи нито крачка. Искам да знам дали имате, или можете да се сдобияте с някаква информация, която да ми помогне да го спра.

Хуан се ухили самодоволно.

— Да не би да предлагате на фамилията Рамирес да работи заедно с Интерпол?

— Точно така.

— Та това е нелепо — каза Хуан. — Какво може да ви попречи да съберете информация за нас самите?

— Нищо — призна Мария.

Самодоволната усмивка на Хуан се изпари.

— Значи признавате, че може да се разровите.

— Да, признавам — каза Мария. — Ако обаче не спрем генерал Амадори, каквато и информация да съм успяла да събера за „фамилията“, няма да е от никаква полза. Генералът ще издири всичките ви хора и с вас ще е свършено за нула време. Ако не заради това, че сте убили един от черноработниците му, то заради заплахата,

която представлявате. Която пък се състои във възможността да обедините другите „фамии“ срещу него.

Хуан погледна Фердинанд. Здравият като гранитна скала бодигард помисли за момент, после кимна. Хуан погледна Мария. Ейдийн също я погледна. Мария беше играла честно с Хуан... а също така и красиво.

— Нещастията създават странни приятелства — каза Хуан. — Добре тогава. Опитваме се да следим Амадори, откакто се върнахме в корабостроителницата. — Той се ухили някак глуповато. — Все още имаме някои съмишленици в правителството и сред военните, макар че не са много. Смъртта на сеньор Рамирес подплаши хората.

— Целта е била точно такава — отбеляза Мария.

— Амадори се намира в Мадрид, кабинетът му е в Министерството на отбраната — обясни Хуан. — Разбрахме обаче, че си е направил генерален щаб и някъде другаде. Опитваме се да разберем къде точно. Има влиятелни кастилски съюзници в Конгреса на депутатите и в Сената. Подкрепят го както с делата си, така и с мълчание.

— Какво искате да кажете?

— Министър-председателят има право да обяви военно положение — обясни Хуан, — но по закон парламентът може да отхвърли подобно решение като спрат финансирането, ако не одобрят наложената мярка или избрания водач.

— Но това още не е направено — предположи Мария.

— Не е — каза Хуан. — Но един информатор от фамилия Руиз ми каза...

— Това производителите на компютри ли са? — попита Мария.

— Да — отвърна Хуан. — Та той ми каза, че финансирането всъщност било по-голямо от това, което поискал премиерът. Пет пъти.

Мария подсвирна.

— Че защо да не го подкрепят? — попита Ейдийн. — Испания е изправена пред голяма опасност.

Хуан премести погледа си от Мария върху Ейдийн.

— Обикновено парите се одобряват на части. Това се прави като средство за предотвратяването на точно такъв държавен преврат. Зад това стоят влиятелни хора. Може би са били заплашени те или пък

семействата им. Може пък да са им обещали постове с много по-голяма власт при новия режим.

— Няма значение — каза Мария, — щом са дали на Амадори властта и парите да направи каквото сметне за необходимо. — Тя бавно дръпна от цигарата си. — Простичко и гениално. Като държи армията под контрола си, а правителството е с вързани ръце заради актовете си на държавна измяна, генерал Амадори не може да бъде спрял по никакъв законен начин.

— Точно така — съгласи се Хуан. — Ето защо се наложи „фамилията“ да работи по този въпрос по свое усмотрение.

Мария погледна Хуан и загаси фаса си в пода.

— Какво ще стане, ако той бъде отстранен?

— Искате да кажете уволнен? — попита Хуан.

— Ако имах предвид уволнен, щях да кажа уволнен — сопна му тя.

Хуан се обърна, загаси фаса си в металната стена на колата и сви рамене.

— Всички ще имаме полза от това. Но трябва да се направи много бързо. Ако Амадори успее да се издигне като спасител на Испания, каквото и движение да е създал, то ще си продължи с или без него.

— Така си е — каза Мария. — А той ще действа много бързо, за да се представи като герой.

Хуан кимна.

— Проблемът е, че хич няма да е лесно да се стигне до него. Ако остане на едно място, ще има някаква сигурност. Ако се раздвижи, маршрутът му ще бъде проследен. Ще извадим голям късмет, ако...

Ейдийн вдигна ръка.

— Тихо!

Другите я погледнаха. След секунда и Мария очевидно чу същото. Вече обаче всички го усещаха някъде вътре в себе си — ниското бумтене на далечни ротори.

— Хеликоптери! — каза Хуан, скочи и отвори вратата. Ейдийн погледна над рамото му. Над недалечните хълмове се виждаха отблясъците на навигационните светлини на четири хеликоптера. В момента се намираха на не повече от два километра.

— Идват насам — каза Хуан. — Ваши ли са?

Мария поклати отрицателно глава, промуши се покрай него и скочи на асфалта. Остана загледана в хеликоптерите за момент.

— Изведете хората си и ги скрийте на безопасно място — каза тя. — Дайте им оръжия.

— Чакай малко! — викна Ейдийн. — Да не би да ги караш да стрелят по испански войници?

— Не знам! — сопна се Мария и хукна към колата. — Сигурно са хората на Амадори. Ако бъдат заловени или избити някои от членовете на „фамилията“, той ще постигне това, от което се страхувахме. Като премахне ябълката на раздора, ще се издигне в очите на хората.

Ейдийн хукна след нея. Опитваше се да си представи дали сценарият може да е друг. В Сан Себастиан обаче нямаше бунтове, а полицията се занимаваше с разследването на експлозията в залива. Между мястото, където се намираха, и планината имаше само няколко малки къщурки и поле: корабостроителницата на Рамирес беше единственото място, което като мишена беше достатъчно голямо, че да привлече четири хеликоптера.

„И това е една цивилизована страна, която се готви да тръгне на война срещу себе си“ — помисли си тя. Колкото и да беше трудно да приеме този факт, нещата все повече заприличваха точно на това.

— Къде отивате? — извика Хуан подир тях.

— Да се обадя на шефа си! — викна Мария. — Ще ви съобщя, ако открия нещо.

— Кажете на хората си, че няма да се бием, ако не ни атакуват! — извика Хуан, после двамата с Фердинанд хукнаха към сградата. Хеликоптерите вече бяха на по-малко от половин километър. — Кажете им, че не искаме да се бием срещу честните войници или хората на...

Думите му се удавиха в пронизителния бумтеж на роторите в момента, в който хеликоптерите се спуснаха към фабриката. Само след секунда към бумтежа се прибави отчетливото чаткане на изстрели и Хуан и Фердинанд се хвърлиха на земята.

22.

ВТОРНИК, 05:43 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Даръл Маккаски не можа да заспи. След като отведе Ейдийн на летището, той се върна заедно с Луис в офиса на Интерпол в Мадрид. Малкият комплекс заемаше един-единствен етаж в областния полицейски участък. Тухлената сграда от края на миналия век се намираше точно до широкия Гран Виа, на Кале де Хорталеза. Пътуването до града мина в мълчание, защото Маккаски се беше замислил за месеците, изживени заедно с Мария.

Когато се върнаха, Маккаски легна на мекия диван в малката столова. Но макар да затвори натежалите си клепачи съвсем лесно, въобще не можа да затвори отворилата се рана в сърцето си. Гневът на Мария го беше разстроил, макар че беше очаквал подобно поведение от нейна страна. По-лошото в цялата работа обаче беше да се види отново с тази жена. Това за пореден път му припомни за най-голямата грешка в живота му: че преди две години я беше пуснал да си отиде.

А най-тъжното беше, че още тогава знаеше, че прави грешка.

Както си лежеше, си спомни съвсем живо всичките различия, които бяха изплували между двамата по време на престоя ѝ в Америка. Тя живееше за момента, без да се тревожи кой знае колко за здравето, парите или опасността в някои от задачите, които поемаше. Вкусовете им се различаваха както по отношение на музиката, така и на спортовете, които обичаха да гледат или да упражняват. Тя предпочиташе да кара колело, той обичаше да ходи или да кара кола. Той обичаше градовете и оживените шумни места, тя предпочиташе провинцията.

Каквито и да бяха различията помежду им обаче — а те никак не бяха за пренебрегване, — едно нещо беше вярно. Бяха се обичали. Това можеше да бъде много повече, отколкото му бяха позволили. Поне в момента със сигурност беше повече.

Маккаски помнеше каква физиономия направи тя, когато ѝ каза, че на него подобна връзка не му върши работа. Никога нямаше да

забрави това изражение — непоклатимо, но и много наранено — като на войник, който току-що е бил ранен, но отказва да го повярва и е решен да остане в строя. Беше едно от ония неща, които просто се запечатват в душата ти и от време на време се връщат толкова живи, сякаш се случват тъкмо сега.

— Емоционална малария — беше казала психоложката на Оперативния център Лиз Гордън, когато бяха заговорили за прекъснатите интимни връзки.

Много точно го беше уцелила.

В стаята се втурна Луис, спусна се към единия телефон и направи знак на Маккаски да вдигне другия.

— Мария се обажда — каза той. — На пета линия. В момента ги нападат.

Маккаски скочи от дивана и се втурна към телефона.

— Добре ли са?

— Засега да — отговори Луис. — Мария твърди, че е най-добре да останат където са. — И грабна слушалката.

Маккаски направи същото и натисна бутона за пета линия.

— Мария? — каза Луис. — Даръл слуша на другия телефон, а Пол проверява какви са хеликоптерите. Какво става?

Маккаски реши да не задава въпроси. Ако имаше нещо, което бе пропуснал, Луис щеше да му разкаже след това.

— Два от хеликоптерите кръжат над територията на корабостроителницата — обясни Мария. — Другите два се носят точно над покрива ѝ. От тях се изнизват бойни отряди. Някои от войниците заемат позиция по покрива. Други използват алуминиеви стълби, за да слязат до вратите. Всички са въоръжени с автомати.

— Каза, че вече са застреляли двама...

— Стреляха по двама от членовете на фамилията Рамирес — Хуан и Фердинанд — отвърна Мария. — И двамата са взели участие в отмъщението за нападението на яхтата. Те обаче паднаха на земята и се предадоха — мисля, че им няма нищо.

Гласът ѝ беше спокоен и ясен. Маккаски се гордееше с нея и изпитваше неистовото желание да си вземе обратно ония тъпи егоистични думи, които ѝ беше наговорил навремето.

— Тъкмо разговаряхме с въпросните двама, когато започна нападението — продължи Мария. — Не знам дали отрядите са се

прицелили в тях специално, или просто хеликоптерите са открили огън по най-близката цел.

— Пазачът... — каза Ейдийн.

— Да, точно така — добави Мария. — Ейдийн забеляза, че пазачът на фабриката е изчезнал, когато започна нападението. Той е бивш военен. Може да е посочил двамата мъже на хората в хеликоптерите.

През вратата се втурна висок мускулест служител и докладва:

— В компютъра няма никакъв планиран полет за хеликоптери.

— Това не е минало по обичайната верига команди — каза Луис по телефона.

— Хич не съм изненадана — каза Мария.

— Какво ще рече това? — попита Луис.

— Убедена съм, че генерал Рафаел Амадори е дал заповед за тази прочистваща операция като част от лична война — обясни Мария. — Подредил е събитията така, че парламентът му е дал правомощия за спешна намеса. Освен това си е направил много ясни сметки как да елиминира опозицията си. Докато някой реши да се опита да го спре, вече ще е твърде късно.

— Знаем ли къде е базата на генерала? — попита Маккасски.

— Не още — отвърна тя. — Сигурна съм обаче, че е направил всичко възможно достъпът до него да е изключително труден. За Амадори бих казала само следното: очевидно се е подготвил много добре.

Маккасски забеляза промяна в тона ѝ. Усети я, защото изпита мъничко ревност. Мария не одобряваше нито действията, нито мотивите на Амадори, но определено му се възхищаваше поне малко.

Мария замълча. В слушалката се чуха изстрели.

Ейдийн каза нещо, което Маккасски не успя да разбере.

— Мария! — извика той. — Говори ми!

Минаха няколко секунди преди тя да се включи отново.

— Извинете. Отрядите влязоха във фабриката. Опитяхме се да видим какво правят, но пред нас има паркирани коли. Чухме няколко откоса от страна на войниците и... мамка му!

— Какво става? — попита Маккасски.

Чуха се някакви резки заповеди, последва автоматичен огън.

— Мария! — изкрещя Маккасски.

— Оставиха се войниците да ги провокират — каза тя.

— Кой? — попита Луис.

— Вероятно някои от членовете на „фамилията“, а също така и някои от работниците — обясни Мария. — Отвътре също се чува стрелба. Навън търчат работници, падат... Стрелят по тия, които имат оръжия. Хуан им крещи да се предадат.

Маккаски погледна Луис. Служителят от Интерпол беше пребледнял.

— Невероятно! — каза Мария. — Войниците стрелят по всеки, който не хвърли оръжието си. Дори да са само някакви си лостове! Вътре хората крещат. Струва ми се, че предупреждават останалите да се предадат.

— На какво разстояние са войниците от вас? — попита Маккаски.

— На около четиристотин метра. Наоколо обаче има и други коли — мисля, че не знаят за присъствието ни.

По горната устна на Маккаски изби пот. Целият свят като че ли се сгромоляса. Щеше му се измисли начин, по който да измъкне двете жени оттам. Погледна колегата си и попита:

— Луис, какво става с полицейския хеликоптер?

— Там си е...

— Знам. Но можеш ли да получиш разрешение да го използваме?

Луис вдигна безпомощно ръце.

— Дори и да можех, те едва ли ще тръгнат. Войниците могат да помислят, че машината е на „фамилията“.

Силна военна агресивност и параноя. Комбинация, която караше лидерите да не се доверяват на никого освен на най-приближените си съветници. Ситуация, която превръщаше войниците в убийци. На Маккаски му се прищя отрядът за бързо реагиране да е тук, а не някъде над Атлантика, на часове път.

Дълго време никой не каза нищо. Маккаски продължи да гледа Луис. Имаше три възможности. Жените можеха да останат където се намираха в момента; можеха да се опитат да се измъкнат; или можеха да се опитат да се предадат. Ако се опитаха да се измъкнат и ги забележеха, сигурно щяха да загинат. Ако се опитаха да се предадат, също можеше да загинат. Най-безопасната тактика като че ли беше да останат на място и да покажат фалшивите си документи за

самоличност, ако ги открият. Маккаски се чудеше дали Луис ще вземе решението вместо тях. Служителят от Интерпол имаше постоянния навик да поема отговорността за действията на хората си, след което да поема всички удари върху себе си. Сега обаче не ставаше въпрос за вина или слава. Сега ставаше въпрос за два човешки живота.

— Мария — каза Луис в слушалката, — какво смятате да правите?

— Чудя се — отвърна му тя. — Нямам представа каква е целта на нападателите. В момента виждаме как отвътре излизат заложници. Няколко десетки. Нямаме представа обаче къде ще бъдат отведени. Може би някъде, където ще ги разпитват. Чудя се...

— Какво се чудиш? — попита Луис.

На другия край на линията се чу приглушен разговор. После настъпи тишина, ако не се броеше далечната стрелба.

— Мария? — каза Луис.

Разговорът очевидно беше спрял. Чуваше се само стрелбата.

— Мария! — повтори Луис.

След малко се включи Ейдийн.

— Не е тук.

— Къде отиде? — попита Луис.

— Тръгна към фабриката с вдигнати ръце — отвърна Ейдийн. — Ще се опита да се предаде.

23.

ПОНЕДЕЛНИК, 22:45 Ч. ВАШИНГТОН

Телефонното обаждане на шефа на Държавна сигурност Стив Бъркоф беше съвсем кратко, но много изненадващо.

— Президентът смята да направи радикална промяна в държавната политика по отношение на Испания — информира той Пол Худ. — Ела в служебния кабинет на Белия дом в единайсет и половина. И ако обичаш, моля те, донеси последните данни от разузнаването за военната ситуация там.

Не беше изминал и един час от конферентния разговор с генералния секретар на Обединените нации Мани. Тогава бяха решили, че ще се поддържа статуквото. Худ беше успял да подремне. Зачуди се какво ли се е променило от разговора насетне.

Той, разбира се, каза, че ще бъде на мястото точно в единайсет и половина. След това отиде в малката си лична умивалня в задната част на кабинета. На стената под аплика имаше телефон. След като си наплиска лицето с вода, Худ се обади на Боб Хърбърт. Помощникът на Хърбърт каза, че шефът му в момента говорел по телефона с Даръл Маккаски, и попита дали обаждането на Худ може да почака. Худ каза, че не е спешно, и помоли Хърбърт да му се обади, след като приключи разговора си.

Тъкмо си дооправяше вратовръзката, когато иззвъня вътрешната линия. Худ й се зарадва много. Също като лешояд, привлечен от мършата, умореният му ум се беше върнал към Шарън и децата. Той не знаеше защо — чудеше се дали не е за да накаже себе си, — но точно в момента не искаше да мисли за тях. Назряваше голяма криза и не беше време да преоценява собствения си живот и цели.

Худ натисна бутона и каза:

— Худ слуша.

— Пол, Боб се обажда — чу се гласът на Хърбърт.

— Какви са новините от Даръл?

— Доста мрачни — отвърна Хърбърт. — От националното разузнаване потвърдиха, че четири хеликоптера — очевидно изпратени от генерал Амадори — са нападнали корабостроителницата на Рамирес в 05:20 местно време. Ейдийн Марли и Мария Корнеха са били на паркинга, прикривали са се в колата по време на нападението. Испанските войници са застреляли около двайсет души, преди да завземат корабостроителницата. Според Ейдийн — която е още в колата и поддържа контакт с Даръл — Мария се е предала на войниците. Надявала се да разбере къде е седалището на Амадори, за да ни предаде информацията.

— В момента има ли непосредствен риск за живота на Ейдийн?

— Според нас не — отвърна Хърбърт. — Отрядите не са тръгнали да претърстват паркинга. На Ейдийн ѝ се струва, че просто искат да приберат няколко души и да се изметат оттам.

— Ами с Мария какво ще стане? — попита Худ. — Ще се опита ли да спре Амадори? — Той беше сигурен, че в Белия дом имат някаква информация за тези събития. Вероятно това беше една от причините за набързо свиканото съвещание. Знаеше и че президентът ще зададе същия въпрос.

— Честно да ти кажа, не знам — призна Хърбърт. — Щом свършим разговора с теб, ще помоля Лиз да ми даде психологическия портрет на Мария, който ѝ направиха, докато работеше тук. Може би това ще ни помогне.

— На какво мнение е Даръл? — попита Худ нетърпеливо. — Ако някой познава Мария Корнеха, това е той. — Худ нямаше много голямо доверие на психоаналитичните профили. Хладните, бълвани на конвейер изследвания бяха много по-малко ценни за него от човешките чувства и интуицията.

— Че кой мъж познава която и да било жена? — попита Хърбърт.

Худ понечи да му каже да не философства, но се сети за Шарън и не каза нищо. Хърбърт беше прав.

— За да се опитам да ти отговоря обаче — продължи Хърбърт, — ще ти кажа, че според него тя няма да се замисли много, ако трябва да го убие. Можела да бъде доста целенасочена и много, много съсредоточена. Каза, че можела да грабне някоя писалка или кламер и да направи дупка в бедрената му артерия. Каза също така, че според

него тя ненавиждала варварските му методи, но в същото време се възхищавала на смелостта и силата му.

— Кое то ще рече?

— Че може да се замисли прекалено дълго — отговори Хърбърт.
— Да се поколебае и така да изпусне най-подходящата възможност.

— Би ли могла да се присъедини към него? — попита Худ.

— Даръл каза, че не. Определено не.

Худ не беше толкова сигурен, но предпочете да разчита на мнението на Даръл по този въпрос. Хърбърт нямаше никаква допълнителна информация за смъртта на Серадор нито пък за участието му в убийството на Марта. Каза обаче, че продължавал да работи и по двата въпроса. Худ му благодари и го помоли да изпрати всички последни данни на президента. След това потегли към Белия дом.

Нямаше много коли по това време и той успя да стигне за по-малко от половин час. Излезе от Конститушън Авеню, сви по 17-а улица и направи десен завой по еднопосочната улица „Е“. После сви наляво и спря пред югозападната порта за специални посетители. Пуснаха го на пропускателна и след като паркира, той влезе в Белия дом през Западното крило. Тръгна по просторните коридори. В каквото и настроение да беше, в каквото и криза, до каквото и ниво на цинизма си да беше стигнал, Худ винаги се вълнуваше и изпадаше в страхопочитание пред мощта и историята на Белия дом. Тази сграда беше връзката между миналото и бъдещето. Двама от великите предци на нацията бяха живели тук. От това място Линкълн беше съхранил и укрепил страната. Втората световна война беше спечелена от това място. Решението да се стъпи на Луната беше взето тук. Ако я имаше на лице подходящата смеска от мъдрост, кураж и умения, тази крепост можеше да води страната — а по този начин и света — към постигането на всичко. Когато се намираще тук, на Худ му беше трудно да разсъждава върху провалите на лидерите на нацията. Чувстваше само как огънят на надеждата се подклажда от мощния рев на властта.

Качи се на главния асансьор и слезе в служебния кабинет на първо подниво. Под него имаше още три поднива. На тях имаше помещение за положение на война, медицинско помещение и скривалищно помещение за първото семейство и обслужващия го

персонал, както и една галерия за бягство. Посрещна го спретнат млад телохранител, който провери отпечатъка от дланта му на един хоризонтален лазерен скенер. Когато устройството даде разрешение за влизане, Худ беше пуснат да мине през металния детектор. Един адютант на президента го пое оттам и го отведе до облицования с дърво служебен кабинет.

Стив Бъркоф вече беше там. Там бяха и внушителният председател на всички шефове от Генералния щаб Кенет Ван Занд, Керъл Ланинг — тя представляваше държавния секретар Ав Линкълн, който в момента беше в Япония, и шефът на ЦРУ Мариус Фокс. Фокс вече приближаваше петдесетте. Беше среден на ръст, набит, с ниско подстригана кестенява коса и отлично ушит костюм. В горното му джобче винаги имаше кърпичка с ярки цветове, макар че те никога не успяваха да заслепят блясъка в кафявите му очи. Той беше човек, който истински се наслаждаваше на работата си.

„Обаче е нов на този пост“ — помисли си цинично Худ. Интересно колко ли време щеше да мине преди бюрокрацията и напрежението от работата да го поизносят.

В средата на ярко осветеното помещение имаше дълга махагонова маса. Пред всяко от десетте места около нея имаше по един засекретен телефон STU-3 и компютърен монитор, а под плота на масата имаше подвижни клавиатури. Компютърната система се поддържаше сама. Всякакъв външен софтуер — дори такъв от Министерството на отбраната или от Държавния департамент — се проверяваше преди да влезе в системата. По стените с цвят на слонова кост бяха окачени подробни цветни карти, които показваха разположението на американските и чуждестранните военни части. По тях имаше флагчета, които да обозначават проблемните точки. Червени флагчета за текущите конфликти и зелени — за потенциалните. В Испания нямаше никакво флагче, нито на територията ѝ, нито пък зелени по крайбрежието. Очевидно промяната на държавната политика не включваше изпращане на американски сухопътни части в региона. Имаше един маркер на сушата, който по всяка вероятност беше за товарния самолет, който можеше да се наложи да изведе от страната американските официални лица.

Никой не беше успял да каже на Худ нещо повече от „здрости“, когато пристигна президентът.

Майкъл Лорънс беше широкоплещест и висок. И изглеждаше точно както трябва да изглежда един президент. Каквото и да означаваше комбинацията от трите основни черти — харизма, очарование и спокойствие, — които създаваха това усещане, той я имаше. Леко дългата му сребриста коса беше сресана назад, а гласът му отекуваше така, сякаш е Марк Антоний на стъпалата на Римския сенат. Президентът Лорънс обаче изглеждаше и доста по-уморен, отколкото когато беше заел поста. Очите му бяха по-трескави, а страните — по-хлътнали. Това беше типично за американските президенти, макар че напрежението от заемания пост не беше единственото, което ги състаряваше така осезаемо — другата причина беше, че животът на всичките им поданици се променяше дълбоко и постоянно вследствие на всяко решение, което взимаха. Беше резултат и от проблемните ситуации рано сутрин или късно вечер, от изтощителните пътувания в чужбина и от онова, което Лиз Гордън веднъж описа като „ефектът на потомството“: напрежението от конфликта между желанието да се осигури положителна оценка на управлението им в учебниците по история и факта, че дават на хората, които са ги избрали, това, което искат в момента. Това беше огромен емоционален и интелектуален товар.

Президентът благодари на всички, че са дошли, и седна. Докато си наливаше кафе, изказа на Худ искрените си съболезнования за смъртта на Марта Макол. Направи няколко коментари за загубата на тази толкова млада и толкова талантива дипломатка и каза, че вече е назначил човек, който да организира вечер в нейна памет. Худ му благодари. Президентът Лорънс беше много добър артист, но и съвсем искрен, когато ставаше въпрос за нещо толкова човешко.

После веднага се захвана с належащата работа. Беше много добър и в смяната на атмосферата.

— Току-що говорих по телефона с вицепрезидента, както и с испанския посланик сеньор Гарсия Абрил — каза той и отпи от кафето без захар и сметана. — Както знаят повечето от вас, ситуацията в Испания е доста обърквана от военна гледна точка. Полицията потушава някои бунтове, докато на други не обръща никакво внимание. Керъл, ще ни дадеш ли кратка справка?

Ланинг кимна, прегледа записките си и каза:

— Полицията и армията пренебрегват бунтовете на кастилците срещу другите етнически групи. Из цялата страна църквите са принудени да се справят буквално с хиляди хора, които отиват в тях за закрила.

— И успяват ли да се справят? — попита Бъркоф.

— Справяха се — отвърна тя, прелиствайки страниците на тефтера си, — докато тълпите в някои райони не станаха прекалено големи — като например „Парокиа Мария Реина“ в Барселона и „Иглесия дел Сеньор“ в Севиля. В момента буквално са заключили вратите си и не приемат никого. В няколко случая е била викана полицията, за да отстранява хората от пространството около църквите — нещо, което — трябва да добавя — е порицано в частни разговори от Ватикана, макар че по-късно днес те ще подканят към „ограничаване и състрадание“ в публично изявление.

— Благодаря — каза президентът. — В момента като че ли има три напълно независими фракции, които се опитват да овладеят положението в Испания. Според посланика Абрил — който винаги е бил напълно откровен с мен — представителите в парламента работят много усърдно по районите си, за да убедят хората си да не се намесват в конфликтите и да продължат да си вършат работата. Обещават на избирателите си какво ли не, за да си осигурят подкрепата им след кризата. Надяват се в края на цялата работа да имат цели купища избиратели, които да използват при формирането на ново правителство.

— Искате да кажете сформиранието на ново правителство в рамките на настоящата система? — попита Ланинг. — Или ново правителство в условията на друга система?

— Тъкмо щях да ви кажа за това — каза президентът. — Министър-председателят е останал буквално без никаква подкрепа — както в парламента, така и сред народа. Очаква се, че ще си подаде оставката до ден-два. Абрил казва, че кралят, който е в резиденцията си в Барселона, ще може да разчита на подкрепата на църквата и по-голямата част от населението, с изключение на кастилците.

— Които са си почти мнозинство — изтъкна Бъркоф.

— Около четиридесет и пет процента от населението — поясни президентът. — Което поставя краля в доста нестабилна позиция. Съобщиха ни, че дворецът му в Мадрид направо гъмжи от войници,

макар че никой не знае със сигурност дали войската е там, за да го защитава, или да не му позволи да се върне в двореца.

— Или пък и двете — отбеляза Ланинг. — Също като Зимния дворец, когато цар Николай бил принуден да абдикира.

— Много е възможно — съгласи се президентът. — Става обаче още по-лошо. Боб Хърбърт и Майк Роджърс са ни изпратили последните данни за военните. Ще ни докладваш ли за това, Пол?

— Има един генерал, който като че ли режисира цялото това представление — почна Худ. — Рафаел Амадори. Според данните от разузнаването ни той е наредил да бъде взривена яхтата в Бискайския залив, при който инцидент са загинали няколко водещи бизнесмени. Те са планирали да свалят правителството. Изглежда, пак той е разпоредил и убийството на депутата Серадор. Серадор е човекът, когото трябваше да види шефката по политическите въпроси в моя център Марта Макол. Имаме основания да смятаме, че Серадор и хората от яхтата са организирали убийството й.

— Боб Хърбърт ми съобщи, че в момента търси доказателства за това — каза президентът. — Проблемът е, че дори да разберем със сигурност, че част от правителството е било замесено в заговора, останалата част от законно избраното правителство може да не бъде подръка, за да чуе оплакванията ни. Политиката на Съединените щати, както и на държавната администрация, винаги е била политика на ненамеса във вътрешните работи на която и да било страна. Изключенията — като Панама и Гренада — са свързани с националната ни сигурност. Проблемът в този случай — нещо, за което е особено загрижен и генерал Ван Занд — е, че Испания е съюзник от НАТО. В резултат от текущата криза може би ще се наложи пренареждане на правителството — но ние не можем да си позволим един тиранин да стои начело на страната. Оставихме Франко на мира, защото нямаше никакви намерения по отношение на други народи.

— Това бе така само защото той видя какво направихме с Хитлер и Мусолини — изтъкна Бъркоф.

— Каквито и да са причините, важното е, че се задоволи само в рамките на Испания — каза президентът. — В този случай обаче нещата може и да не стоят така. Генерал Ван Занд?

Високият внушителен генерал от афроамерикански произход разтвори една папка пред себе си.

— Донесъл съм разпечатка за биографията на генерала. Влязъл е в армията преди трийсет и две години и е минал през всички стъпала на йерархичната стълбица. Бил е на печелившата — което ще рече лявата — страна при десния държавен преврат, който е имал за цел да сваля краля през 1981 година. При бойните действия е бил ранен и е получил медал за храброст. След това се издига доста бързо. Интересно е, че никога не се е противопоставял на НАТО, но и никога не е участвал в съвместни маневри. В писмата си до по-висши служители винаги е поддържал идеята за силна национална отбрана, която да не разчита на чужда помощ — „намеса“, както я нарича той. Прекарал е обаче доста време в съвместни обучения със съветските отряди през осемдесетте години. Според данните от разузнаването на ЦРУ той е бил наблюдател в Афганистан през 1982 година.

— Без съмнение е наблюдавал как най-добре се потиска едно население — предположи Керъл Ланинг.

— Много е възможно — съгласи се Ван Занд. — През същия период Амадори е бил на важен пост в испанското военно разузнаване и по всяка вероятност е използвал командировките си в чужбина, за да установи контакти там. Името му се появява поне в два доклада на ЦРУ при завръщане от акции за залавяне на съветски шпиони.

— При какви обстоятелства? — попита Худ.

Ван Занд погледна разпечатката.

— В единия случай като човек, когото шпионинът е видял при срещата си с един съветски офицер — Амадори е носел табелка с името си, а във втория — като човек, на когото трябвало да се докладват данни от разузнаване по въпрос, свързан с някакъв западногермански бизнесмен, който се опитвал да купи един испански вестник.

— Значи — каза президентът — в случая си имаме работа с човек, който е присъствал на неуспешен преврат в собствената си страна, както и на антибунтовническа тактика в други страни. Освен това през целия си живот е натрупал доста контакти, опит в събирането на данни от разузнаването, както и буквален контрол над испанските военни. Посланикът Абрил се страхува — и то не без основание, — че и Португалия, и Франция са поставени в рискова

ситуация. Ако управлява Испания като военна държава, Амадори ще има идеалната възможност с течение на времето да подкопае и двете правителства и да вкара свои войски на териториите им.

— Само през трупа на НАТО — каза Ван Занд.

— Забравяте нещо, генерале — поправи го президентът. — Амадори явно е организиран това евентуално завземане на властта като проправителствен акт. Той е позволил да бъде организиран заговор, след което го е разбил. Докато обаче правиш това, създаваш условия правителството да излезе на сцената като напълно корумпирано, след което разбиваш и него.

— Независимо дали управлява лично Португалия и Франция, или сложи там марионетни правителства — каза замислено Ланинг, — той все пак ще командва парада.

— Точно така съгласи се президентът. — В края на разговора ми с Абрил и вицепрезидента стигнахме до извода, че в Испания ще се стигне до ново правителство. Спор по този въпрос няма. Бяхме на едно мнение обаче и за това, че който и да дойде на власт, не трябва да е Амадори. Значи първият въпрос е разполагаме ли с време и достатъчно хора там, които да се задействат против него? И ако не, има ли начин, по който можем сами да се доберем до него?

Ван Занд поклати глава и каза:

— Много мръсна работа е това, господин президент. Гадна и мръсна работа.

— И аз съм на това мнение, генерале — съгласи се президентът. Гласът му прозвуча изненадващо разкаяно. — Но ако никой няма никакви идеи, не виждам никаква друга възможност.

— Ами ако изчакаме? — попита шефът на разузнаването Фокс. — Амадори може да се самоунищожи. Или пък хората може да не му се вържат.

— По всичко личи, че той става все по-силен с всяка минута — отговори президентът. Е, може да е по метода на изключването: та той избива опозицията си. Греша ли, Пол?

Худ поклати глава.

— Един от моите хора е бил там, когато Амадори е очистил работниците от една фабрика, които може — може — да са му се противопоставили.

— Кога се е случило това? — попита Ланинг, искрено ужасена.

— Преди не повече от час — отвърна Худ.

— Този човек все повече ми заприличва на маниак по геноцида — каза тя.

— Не знам — отвърна Худ. — Но определено изглежда решен да завземе Испания.

— А ние сме решени да го спрем — каза президентът.

— Как? — попита Бъркоф. — Не можем да го направим по официален път. Пол, Мариус, имаме ли там хора под прикритие, на които можем да разчитаме?

— Ще трябва да попитам връзката ни в Мадрид — отговори Фокс. — В репертоара ни от доста време не е имало подобни изпълнения.

Бъркоф погледна Худ. Президентът направи същото. Худ мълчеше. Щом като Фокс вече не беше на фронтовата линия, той знаеше какво следва.

— Пол, ударният ви отряд за бързо реагиране е на път за Испания — каза президентът, — а Даръл Маккаски вече е там. Освен това работите с една агентка на Интерпол, която се е предала на войниците при нападението на корабостроителницата. Ами тя. Пол? Дали може да се разчита на нея?

— Тя се е предала, за да се опита да стигне до Амадори — призна Худ. — Не знаем обаче какво ще направи, ако въобще се добере до генерала. Дали ще използва разузнавателна тактика, или ще се опита да го обезвреди.

Худ направо се вбеси на себе си, че е използвал този евфемизъм. Тук говореха за убийство — същото, от което се бяха отвратили, когато то се случи на Марта Макол. И то точно поради същата причина: политика. Това наистина си беше мръсна, гнила работа. Прищя му се да е при семейството си, а не тук.

— Как се казва тази агентка? — попита президентът.

— Мария Корнеха, господин президент — отговори Худ. — Имам досието ѝ. Работи за Оперативния център няколко месеца, още като получихме първите задачи. Тя се учеше от нас, а и ние от нея.

— Как би действала тя, ако има подкрепата на отряд като този на силите за бързо реагиране? — попита президентът.

— Не мога да кажа със сигурност — призна чистосърдечно Худ. — Дори не съм сигурен, че това има някакво значение. Тя е обиграна и

доста независима.

— Разберете, Пол — рече президентът. — Но го направете съвсем тихо. Искам това да си остане в Оперативния център чак докато всичко свърши.

— Разбирам — каза Худ. Говореше тихо и монотонно. Духът му беше на още по-ниско ниво. Никой дори не беше предложил да скочи в огъня с него.

Той не беше малко момченце. Винаги бе знаел, че може да дойде момент, в който да се наложи да организира такава черна акция — използването на отряда за бързо реагиране за елиминирането на врага. Сега обаче, когато този момент беше дошъл, му беше особено неприятно. Не му харесваше това, което трябваше да се направи, нито пък че Оперативният център трябваше да го направи сам. Ако успееш, един човек щеше да умре. Ако пък се проваляха, щеше да им тежи на съвестта до края на живота им. Нямаше чисто измъкване.

Керъл Ланинг сигурно си беше дала сметка за това. Дватамата с Худ останаха на масата, когато президентът и останалите си тръгнаха. Всички до един пожелаха „лека нощ“ на Худ, но не му казаха нищо повече. А и какво можеха да кажат? „Успех“? „Разбий го“? „Пусни му един куршум и от мен“?

Керъл постави ръката си върху ръката на Худ и каза:

— Съжалявам. Хич не е приятно да те оставят сам.

— Или да те поставят пред свършен факт — каза Худ.

— Хм — отвърна тя. — Едва ли мислиш, че някой е знаел какво възнамерява президентът.

Худ поклати глава.

— А когато си тръгнат, ще забравят дори, че го е предложил. Както каза той самият, това е игра, която ще се играе от Оперативния център. — Той отново поклати глава. — Най-отвратителното е, че дори не става въпрос за отмъщение. Хората, които убиха Марта, също са мъртви.

— Знам — съгласи се Керъл. — Но никой не е казвал, че става въпрос за нещо справедливо.

— Права си, никой. — Искаше да стане, но беше твърде уморен и отвратен до дън душа, не можеше дори да помръдне.

— Ако мога да направя нещо за теб, неофициално обаче, просто ми кажи — рече тя, отново стисна ръката му и стана. — Пол, това е

просто работа. Не можеш да си позволиш да гледаш на нещата по друг начин.

— Благодаря — каза той. — Но ако го направя, не разбирам с какво ще се различавам от Амадори.

Тя се усмихна.

— О, ще се различаваш. Ти въобще няма да се опиташ да убеждаваш себе си, че това, което правиш, е справедливо. То просто е необходимо.

Не че Худ виждаше особена разлика, но сега не беше моментът да се опитва да я намери. Защото, независимо дали му харесваше, или не, той наистина имаше работа за вършене. А освен това трябваше да помогне на отряда за бързо реагиране, Даръл Маккаски и Ейдийн Марли да си свършат своята работа.

Бавно стана и излезе заедно с Керъл. Що за ирония на съдбата! Навремето си беше мислил, че да се управлява Лос Анджелис е много трудно: да съобразяваш всичките си действия с какви ли не интереси и да живееш буквално пред погледа на обществеността. Сега работеше под прикритие и се чувстваше също толкова самотен — както в професионално, така и в лично отношение.

Не си спомняше кой беше казал, че за да можеш да водиш хората, трябва да им обърнеш гръб. Който и да го беше казал обаче, беше прав. И поради тази причина Майкъл Лорънс беше президент, а той не беше. Поради тази причина някой като Майкъл Лорънс трябваше да бъде президент.

Худ щеше да си свърши работата, защото трябваше да я свърши. Но после — закле се в това — нямаше да се занимава повече с тези неща. Тук, в Белия дом — който го беше изпълвал със страхопочитание преди по-малко от час, — той се закле, че както и да завърши тази операция, той ще напусне Оперативния център... и ще си върне семейството.

24.

ВТОРНИК, 06:50 Ч. САН СЕБАСТИАН, ИСПАНИЯ

Заспалият Сан Себастиан беше разбуден от картечния огън откъм корабостроителницата.

Отец Норберто беше останал в жилището на брат си дълго след като полицията беше дошла да прибере тялото му. Беше коленичил на твърдия дървен под и се молеше за душата на Адолфо. Когато чу стрелбата обаче, последвана от виковете на хората на улицата, хукна право към църквата.

Докато приближаваше „Св. Луис“, Норберто погледна през полето и видя хеликоптерите. Нямаше време обаче да се чуди какво става там. Църквата вече почти се беше напълнила с майки, деца и възрастни хора. Много скоро щяха да пристигнат рибарите, които щяха да се върнат на брега, за да се уверят, че семействата им са в безопасност. Той трябваше да се погрижи за тези хора, а не за собствените си рани.

Посрещнаха го с виковете на облекчение и възгласи на благодарност към Бога. За секунда — една кратка, вълнуваща душата секунда — свещеникът усети същата любов и състрадание към страдащите, каквато сигурно беше чувствал Синът Божий. Не че това намали болката му. Даде му обаче нови сили и цел.

Първото нещо, което отец Норберто направи при пристигането си, беше да се усмихне и да заговори. Благият му глас накара хората да се усмирят. Накара ги да овладеят страха си. Отецът каза на всички да влязат в църквата и да седнат на пейките. После, докато палеше свещите около иконостаса, помоли побелелия дядо Хосе да въведе нещо като ред. Хосе, бивш капитан на спасителен кораб, изключително предан католик, прие задачата с достойнство, а воднистите му от старостта очи заблестяха.

Когато всички свещи бяха запалени и църквата се окъпа в утешителната им светлина, отецът застана на олтара. Подпря се за момент, за да запази равновесие. След това почна литургията с надеждата, че хората ще се успокоят както от вече познатия им ритуал, така и от присъствието на Бога. Надяваше се, че и той самият ще намери утеха по този начин. Обаче докато редеше светите слова, не откри почти нищо за себе си. Единственото му утешение беше, че дава утеха на другите.

Отец Норберто свърши службата и огледа притеснената тълпа — вече се бяха събрали стотина души. Малката тъмна църква се беше изпълнила с топлината и страха на всичките тези тела. През отворената врата влизаше миризмата на морето. Това вдъхнови отец Норберто да цитира на струпалите се Евангелието от Матей.

И зачете на енорияшите си със силен и плътен глас.

— „А Той им каза: защо сте толкова страхливи, малOVERЦИ? Тогава, като стана, запрети на ветровете и на морето, и настана голяма тишина.“

Думите от Евангелието и нуждата на хората му дадоха нови сили. Дори след като изстрелите бяха спрели, нови и нови енорияши продължаваха да прииждат в църквата, за да търсят утеха от общото объркване.

Отец Норберто не чу как телефонът иззвъня. Дядо Хосе обаче го чу, отиде да го вдигне и после пристигна на бегом при отца.

— Отче! — прошепна Хосе развълнувано в ухото му. — Отче, бързо!

— Какво има? — попита Норберто.

— Обажда се един от помощниците на отец Гонзалес от главния йезуитски орден в Мадрид! — каза Хосе. — Много иска да говори с вас.

Норберто го изгледа.

— Сигурен ли си? С мен?

Хосе закима енергично. Изненадан, Норберто отиде до амвона и взе библията. Подаде я на един възрастен енорияш и го помоли да продължи да чете на събраното множество Евангелието от Матей, докато той се върне. След това тръгна бързо, изпаднал в недоумение какво ли може да иска водачът на испанските йезуити от него.

Затвори вратата на личното си помещение, седна зад старото си дъбово бюро, потри ръце и вдигна слушалката.

Обаждаше се отец Франциско, младият свещеник, който събщи на отец Норберто, че от Мадрид му нареждат — не молят, а нареждат — да тръгне веднага за там.

— И защо? — попита Норберто. Беше предостатъчно, че отец Гонзалес го вика. Гонзалес докладваше директно на папата и думите му имаха тежестта на решения на Ватикана. Когато обаче ставаше въпрос за проблеми, свързани с тази провинция и петте ѝ хиляди йезуити, Гонзалес обикновено се съветваше със своя стар приятел отец Иглесиас от съседната Билбао. Норберто предпочиташе нещата да стават точно така. Беше го грижа за енорията му, а не за собственото му издигане.

— Мога само да кажа, че помоли специално за присъствието на няколко братя, сред които и вие — отвърна отец Франциско.

— А отец Иглесиас сред тях ли е?

— При мен не е включен — каза отец Франциско. — В осем и половина сутринта ще ви чака самолет — частният самолет на отец Гонзалес. Мога ли да му съобщя, че ще дойдете?

— Щом ми е наредено — каза Норберто.

— Това е само молба на главния отец — поправи го внимателно отец Франциско.

Говореха си с увъртания, но и двамата знаеха за какво става въпрос. Норберто каза, че ще вземе самолета. Отец Франциско му благодари съвсем формално и затвори.

Норберто се върна в църквата. Взе библията и продължи наставленията към паството си. Въпреки че думите се лееха от устата му топли и познати, умът и сърцето му въобще не бяха в църквата. Те бяха при брат му и при енорияшите му, които сега не бяха тук. Вярно, бяха се събрали мнозина — изпълнили скамейките и застанали прави рамо до рамо покрай стените, но Норберто трябваше да реши кой ще помага на останалите. А и на тези тук, разбира се — нали в корабостроителницата може би бяха загинали техни роднини или близки. Ами ако тези събития бяха само началото на нещо много поужасно? Ако се съдеше по нещата, за които беше споменал Адолфо предишната нощ, битката тепърва предстоеше.

Когато множеството се поуспокои — от дългата си практика Норберто вече умееше да усеща това, — той затвори библията и им заговори за мъката и опасностите, които може би ги очакват. Помоли ги да отворят домовете и сърцата си за тези, които са претърпели някаква загуба. След това им съобщи, че трябва да отиде до Мадрид, за да се съвещава с главния отец за кризата, пред която е изправена страната.

Множеството утихна. Той знаеше, че никой не се изненадва, когато правителството зарязва народа си. Нещата бяха точно така по времето на Франко, когато Норберто тъкмо възмъжаваше; бяха така и когато през седемдесетте години се завладяваха крайбрежните води; по всичко личеше, че и сега ще бъде така. Това обаче, че отец Норберто ги изоставяше по време на криза, си беше доста по-голям шок.

— Отче Норберто, имаме нужда от вас тук — обади се една млада жена от първата редица.

— Скъпа Изабела — отвърна Норберто, — не отивам там по свое желание. Помоли ме самият главен отец.

— Но брат ми работи в корабостроителницата и нямаме никакви вести от него! Страх ме е — изплака Изабела.

Норберто се приближи към нея. Видя мъката и страха в погледа ѝ и успя да се усмихне.

— Изабела, знам какво изпитваш — рече той. — Знам, защото аз самият загубих брат си днес.

В погледа на младата жена се появи ужас.

— Отче...

Усмивката на Норберто си остана все така успокояваща.

— Скъпият ми Адолфо беше убит тази сутрин. Надявам се, че като отида до Мадрид, ще мога да помогна на главния отец да сложи край на това, което става в Испания. Не искам ничии други братя да умират, нито бащи, нито синове или пък съпрузи. — Той докосна Изабела по страната. — Можете ли — ще се опитате ли да бъдете силни заради мен?

Изабела докосна ръката му. Пръстите ѝ трепереха, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Аз... аз не знаех за Долфо — изхлипа тя. — Толкова съжалявам... Ще се опитам да бъда силна.

— Опитай се да бъдеш силна заради себе си, не заради мен — каза ѝ Норберто и огледа изплашените лица и на младите, и на старите в църквата. — Искам всички да бъдете силни, за да си помагате един на друг. — След това се обърна към дядо Хосе, който стоеше пред тълпата до стената, и го попита дали ще остане в църквата до завръщането му, като чете на хората от библията и им говори за страховете им. Дядо Хосе се поклони смирено. Норберто му благодари, после отново се обърна към обичното си паство.

— Изправени сме пред труден момент — каза той. — Където и да се намирам обаче — независимо дали в Сан Себастиан, или в Мадрид — ще го посрещнем заедно. С вяра, надежда и смелост.

— Амин, отче — каза високо Изабела.

Паството поде думите ѝ и сякаш един мощен глас изпълни църквата. Норберто продължаваше да се усмихва, но от очите му потекоха сълзи. Но това не бяха сълзи на тъга, а на гордост. Тук, пред него имаше нещо, което нито генералите, нито политиците никога нямаше да постигнат, колкото и кръв да пролееха: доверието и любовта на добрите хора. Като гледаше лицата им, Норберто си каза, че Адолфо не е умрял напразно. Смъртта на брат му беше помогнала за сближаването на енорияшите, за това да получат малко повече сила.

Норберто излезе от църквата, сподирян от благопожеланията и молитвите на енорияшите си. Не можа да не се замисли колко ли щеше да се изненада Адолфо от това, което беше станало току-що. Че точно той — един невярващ — беше вдъхновил и обединил една изплашена духовна общност.

Зачуди се дали Бог е дал този израз на святата си милост като средство, с което Адолфо да изкупи смъртния си грях. Нямаше никаква причина да вярва в това — нямаше такъв теологически прецедент. Но както беше станало ясно за пореден път тази сутрин, надеждата беше всичко на този свят.

25.

ВТОРНИК, 08:06 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

След като овладяха напълно корабостроителницата на Рамирес, войниците строиха оцелелите служители и работници и започнаха да проверяват документите им. Докато гледаше как избират точно определени хора, Мария си даде сметка, че всички основни лидери на „фамилията“ са още живи. Човекът от охраната и другите информатори такива сто на сто имаше — по всяка вероятност бяха правили подробни записки, а може би и снимки. Амадори щеше да разполага с каймака на „фамилията“ за своето представление с цел назидание. Щеше да покаже на страната и света, че обикновените испанци са направили заговор срещу други испанци. Че той е въвел ред в един надигащ се хаос. Хората, които бяха загинали от куршумите, вероятно не бяха виновни за нищо. Приживе може би щяха да твърдят, че не са членове на „фамилията“. След смъртта им Амадори можеше да твърди за тях каквото си иска. Човек го побиваха тръпки от прецизността, с която се беше погрижил за тази подробност.

Онези служители, чиито имена бяха в списъка на военните, трябваше да се качат на покрива на сградата. Единият от хеликоптерите щеше да ги превози до малкото летище в покрайнините на Билбао. Бяха петнадесет души, сред тях и Мария.

Задържани бяха и Хуан и Фердинанд. Никой от двамата не каза нито дума, никой от двамата не я погледна. Тя се надяваше, че не я подозират, че им е направила капан.

Мария не можеше да се захване с този въпрос точно сега. Времето и делата, а не протестите, щяха да покажат, че е чиста. Тя се радваше, че е тук. Когато се предаде, все още не знаеше дали въобще се взимат някакви заложници. Беше се приближила до сградата с вдигнати ръце — надяваше се, че войниците няма да стрелят по нея, защото е жена. Може и да беше имала доста криволичеща история по отношение на любовните си връзки, но никога не беше направила нито една грешка по отношение на гордостта на испанските мъже. Щом я

забелязаха — някъде по средата на паркинга, — ѝ викнаха да остане на място и двама мъже хукнаха към нея. Единият я провери доста ентусиазирано, докато тя им обясняваше, че трябвало да говори за нещо много важно с генерал Амадори. Не знаеше какво точно ще му каже, но беше сигурна, че ще измисли нещо. Самият факт, че знаеше името на генерала, като че свари мъжете неподготвени. Вярно, не станаха много любезни, но пък спряха да се държат съвсем просташки.

Заложниците се бяха скупчили мълчаливо, някои пушеха, други се грижеха за нараняванията си, но всички очакваха да разберат дали ще ги отведат някъде, или някой ще дойде. После пристигна самолет от Мадрид и трябваше да се качат на борда му.

Полетът до Мадрид продължи не повече от петдесет минути. Въпреки че всички рани бяха превързани, никой от заложниците не каза нито дума, никой от войниците също не продума. Докато седеше в двайсет и четири местния самолет и гледаше ярката мозайка от ферми и градове, Мария разиграваше различни сценарии в главата си. Беше решила, че няма да говори с никой друг, освен с Амадори, който щеше да се съгласи да я приеме — както тя се надяваше, — защото можеше да му каже колко много знае за неговите престъпления световното братство на разузнавачите. Може би щяха да стигнат до някакво споразумение, според което той щеше да ограничи амбициите си до това да стане само част от евентуално ново правителство.

Допускаше и друга вероятност — че генералът може пет пари да не дава за това кой какво знае или мисли за него. Независимо дали искаше да управлява една независима Кастилия, или цяла Испания, той разполагаше и със средствата, и с подходящата възможност да постигне и двете. Вече разполагаше и с членове на „фамилия“, които можеше не само да разпитва, но и да държи като заложници.

Трябваше да се има предвид и нещо друго. Много реална беше възможността Мария да налее масло в огъня на амбициите му, просто като поговори с него. Дори само намекът за заплаха, за предизвикателство, можеше да го накара да започне да се защитава, че дори да стане и по-агресивен. В края на краищата и той беше горд испански мъж.

Самолетът кацна и се отправи към края на летището — по ирония на съдбата спря недалеч от мястото, откъдето Мария беше тръгнала по-рано същия ден. Два големи камиона с брезентови

чергила чакаха пристигането на самолета. По-нататък Мария видя струпани джипове, хеликоптери и войници. Откакто двете с Ейдийн бяха тръгнали оттук преди седем часа, цели участъци от летището „Барахас“ като че ли се бяха превърнали в изходна точка и за много други полети. От тактическа гледна точка това беше съвсем логично. Оттук можеше да се достигне до почти всяка точка на Испания за не повече от час.

Някъде дълбоко в стомаха си Мария имаше гадно предчувствие. Някаква интуиция, че това, което започва в страната, не може да бъде спряно. Поне не и без да бъде премахнат мозъкът на цялата мащабна операция. Ако нещата стояха така, въпросът, който трябваше да си зададе, беше дали генерал Амадори можеше да бъде спрян. И ако да, то как?

Разделиха заложените на две групи, натовариха ги на камионите и те потеглиха към града. В каросериите имаше по двама души охрана, въоръжени с пистолети и полицейски палки. Движението по магистралата беше необичайно оредяло, макар че колкото повече навлизаха в Мадрид, толкова повече военни коли сновяха насам-натам, а самият център около основните правителствени сгради и центрове за комуникация направо гъмжеше от тях.

Минаха бавно по Кале де Байлен и Мария се наведе да погледне навън. Единият пазач ѝ викна веднага да се облегне назад. Тя обаче вече беше видяла каквото ѝ трябваше. Бяха пристигнали в Паласио Реал — кралският дворец.

Дворецът беше построен през 1762 година върху руините на мавърска крепост от девети век. При прогонването на маврите крепостта била разрушена, а на нейно място бил издигнат величествен дворец, изгорял до основи точно в навечерието на Рождество Христово през 1734 година. На негово място бил издигнат новият дворец. Повече от всяко друго място в Испания това тук — което според много испанци беше свещена територия — символизираше победата над нашествениците и раждането на съвременна Испания. Разположението на катедралата „Нуестра Сеньора де ла Алмудена“ точно на юг от двореца допълваше символичното сакрализиране на тази земя.

Генерал Амадори вече беше започнал да се установява, и то с вкус. Това не беше кралската резиденция. Негово величество живееше в Паласио де ла Сарсуела край Прадо — в северните покрайнини на

града. Мария се зачуди дали кралят е там и какво ли мисли за това, което става. Може би монархът и семейството му бяха заключени в някоя зала на двореца — или пък нещо още по-лошо. Колко ли пъти и в колко ли страни беше изиграван същият този сценарий? Независимо от това дали кралете са били тирани, или конституционни монарси, независимо дали им бяха сваляни главите, или само короните, това беше най-старата пиеса в историята на цивилизацията.

Повръщаше и се от цялата тази работа. Щеше й се поне веднъж да види как пиесата завършва с нещо приятно.

Завиха покрай Плаца де ла Армерия. Вместо с обичайните опашки от подранили туристи, сега обширният двор беше изпълнен с войници. Някои си правеха ежедневните тренировъчни упражнения, други вече бяха поели съответните постове при почти трийсетте входа на двореца. Камионите спряха до широки врати под един тесен балкон, зложниците слязоха и ги вкараха в двореца. Тръгнаха по дълъг коридор и спряха точно зад голямото стълбище в средата на двореца пред една отворена врата.

„Ама разбира се“ — помисли си Мария. Бяха пред великолепната Зала на алебардите. Древните оръжия бяха свалени от стените и рафтовете и залата се беше превърнала в място за задържаните. До отсрещната стена стояха двайсетина мъже от охраната, а на паркета бяха насядали поне триста души. Имаше и жени и деца. След тази зала се намираше сърцето на кралския дворец: Тронната зала. От двете страни на огромната и врата стояха двама часови. Мария не се усъмни нито за миг, че генерал Амадори е разположил щабквартирата си точно в Тронната зала. Беше сигурна също така, че не само чистата суета го е довела точно тук. Никаква външна сила не можеше да стигне до генерала, без преди това да мине през зложниците — този плътен и много ефикасен щит от човешки тела.

Един сержант привика новите зложници да влязат. Редицата се раздвижи. Когато стигна до вратата, Мария спря и каза на сержанта:

— Веднага трябва да видя генерала. Имам важна информация за него.

— Ще дойде и твоят ред да ни кажеш всичко, което знаеш — каза той и се усмихна похотливо. — Че дори може и да ти благодарим.

Хвана я за лявата ръка точно над лакътя и я бутна напред. Мария се престори, че залита — и внезапно се извъртя и го удари с всички

сила по пръстите. Изненадан, сержантът отпусна хватката си. На Мария ѝ трябваше точно това. Тя стисна пръстите, обърна ръката му с дланта нагоре и натисна. Четирите пръста се счупиха в основата, при кокалчетата. Докато сержантът крещеше от болка, лявата ръка на Мария се плъзна надолу и измъкна 9-милиметровия пистолет от кобура му. В следващия миг тя пусна счупените пръсти на сержанта, сграбчи го за косата, дръпна го към себе си и опря дулото на пистолета под дясното му ухо.

Всичко стана само за секунда. Двама войници тръгнаха към нея, но тя се облегна на касата и изблъска сержанта пред себе си. Нямаше начин да ѝ направят нещо, без да убият сержанта.

— Спрете! — изсъска тя.

Войниците спряха.

Заложниците, които се влачеха зад Мария, замръзнаха по местата си. Хуан, който беше сред тях, като че ли беше объркан.

— Сега — каза Мария на сержанта, — или ще ме слушаш внимателно, или набързо ще ти прочистя ушите.

Разтрепераният сержант само кимна.

— Добре — каза Мария. — Искам да се видя с някого от генералния щаб. — Това всъщност не беше истина. Тя искаше да види генерала. Ако обаче направо поискаше това, въобще нямаше да стигне до него. Трябваше да се види с някой, на когото да даде повече информация, отколкото му е позволено да обработи, за да я придвижат нагоре по командната верига.

Отнякъде се появи млад капитан с къдрава кестенява коса. По лицето му пробягаха едно след друго изненада, раздразнение и гняв. На бедрото му висеше пистолет.

Мария го погледна. Зелените му очи не се отклониха от нейните. Реши да не му казва нищо. Не още. При преговорите със заложници беше точно обратното на шаха: който прави първия ход, наполовина губи. Човек просто издава информация, дори тя да се съдържа само в тона, който показва на опонента нивото му на самоувереност при дадени обстоятелства. Много често тази информация е достатъчна, за да разбереш дали се канят да те убият, дали са готови да водят преговори, или просто отлагат нещата, докато решат каква ще е следващата им стъпка.

Светлокафявата му униформа беше изгладена и чиста. Черните му обуца блестяха, новите токове чаткаха отчетливо по пода. Косата му беше идеално сресана, а скулестото му лице — гладко избръснато. Съвсем определено беше някакъв военен чиновник без никакъв полеви опит. Това можеше да проработи в нейна полза: той едва ли щеше да може да вземе някакво важно решение, без да се посъветва с началниците си.

— Е? — каза той. — Чух, че някой не искал да ни сътрудничи.

Каза го високо. Мария наблюдаваше ръката му. Не мислеше, че ще прибегне до употреба на оръжие. Не и ако наистина беше чиновник, който никога не беше виждал очите на човек, преди да го застреля. От друга страна пък, можеше да реши да впечатли войниците и задържаните, като се опита да я застреля за назидание на останалите. Ако решеше да направи това, тя щеше да го застреля и да се втурне към стълбището.

— Напротив, капитане — отвърна Мария.

— Обясни — скръцна зъби той. Вече беше на по-малко от три метра от нея.

— Работя за Интерпол — каза тя. — Документите ми за самоличност са в джоба ми. Работех под прикритие и случайно ме прибраха с членовете на тази „фамилия“.

— С кого работеше под прикритие? — попита той.

— С Адолфо Алказар — отговори тя. — Човекът, който взриви яхтата. Той беше убит тази сутрин. Бях по следите на убийците му, когато ме задържаха.

Казаното дотук беше вярно, разбира се. Онова, което не каза, бе, че е търсила информация за Амадори.

Мария говореше високо, за да я чуят всички — и особено Хуан.

— El traidor! — извика той и се изплю. — Предателка!

Капитанът махна с ръка на един от войниците и той фрасна Хуан с палката си по гърба. Хуан изстена и се сви от болка. Мария дори не потрепна. Капитанът я наблюдаваше.

— Знаеш кой е извършил престъплението, така ли? — попита той.

— Знам много повече — отвърна Мария.

Капитанът я изгледа дълго и настойчиво.

— Сеньор — каза тя, — ще пусна сержанта и ще предам оръжието му. После обаче искам да помоля за нещо.

И не му остави време да помисли. Свали пистолета, блъсна сержанта настрана, след това подаде на оръжието на капитана с дръжката напред. Той обаче махна с ръка на сержанта да го вземе и продължи да я гледа. Накрая каза:

— Ела е мен.

Беше се хванал. Мария го последва. Беше се придвижила нагоре по стълбицата. Влязоха в Залата на колоните. В момента в нея внасяха бюра, столове, телефони и компютри. Очевидно залата щеше да се превърне в команден център. Щом се озоваха вътре, капитанът се обърна и каза:

— Това, което направи, беше много смело.

— Трябваше — отвърна тя. — Не мога да си позволя да спра дотук.

— Как се казваш?

— Мария Корнеха.

— Вече знаех, че този, който е поставил бомбата, е мъртъв. Кой го е убил?

— Членовете на „фамилията“ — отговори тя. — Това обаче е само една съвсем малка част от проблема. Те въобще не са действали самостоятелно.

— Какво искаш да кажеш?

— Подкрепят ги от Съединените щати. Имам и имена, и подробности за плановете им.

— Казвай — настоя той.

— Само пред генерала.

Капитанът се намръщи.

— Я стига глупости! Мога веднага да те предам на моите момчета и сам да се сдобия с цялата ти информация.

— Може би — съгласи се тя. — Така обаче ще загубите един много ценен съюзник. Има и нещо друго, капитане. Сигурен ли сте, че ще получите информацията навреме?

Той се смръщи, докато обмисляше думите ѝ. После махна на един от войниците, които носеха столове и бюра, и нареди:

— Дръж я под око.

— Слушам — отвърна войникът.

Капитанът излезе. Мария си запали цигара и предложи и на войника. Той отказа учтиво. Докато вдишваше дима, Мария се опита да измисли какво ще прави, ако капитанът и каже, че генералът е отказал да я приеме. Тогава щеше да и се наложи да се опита да се измъкне и да съобщи на Луис къде се е намира лудият, който се надява да стане крал. И да чака някой да дойде и да го свали от трона.

В плана ѝ имаше твърде много „може би“. Твърде много за една страна с население над четирийсет милиона.

Зачуди се какви шансове има да вземе оръжието на капитана, да си проправи път през залата със задържаните, да успее да влезе в Тронната зала и да пусне един куршум в челото на Амадори.

По всяка вероятност не много добри. Не и при толкова охрана. Трябваше някак да успее да влезе при Амадори легитимно и да поговори с него. Да му каже нещо, което да го накара да забави скорост. А вече след това да се свърже с Луис и заедно да измислят някакъв начин, по който да се преборят с този мръсник.

Капитанът се върна още преди да е допушила цигарата си. Усмихна ѝ се и тя разбра, че е спечелила.

— Хайде, Мария — каза той. — Заслужи си аудиенцията.

Мария му благодари — винаги благодари на посредниците, защото по-късно може да ти са наложи пак да ги молиш за услуга — вдигна крак и загаси цигарата в подметката си. Докато вървеше към капитана, пхна цигарата обратно в пакета. Той я изгледа с любопитство.

— Навик от работата ми на терен — обясни тя.

— За да не си хабиш ресурсите ли? — засмя се той. — Или за да не направиш пожар, с който можеш да привлечеш вниманието?

— Не — отвърна тя. — Просто за да не оставям следи. Никога не знаеш кой може да ти тръгне по петите.

— Аха — усмихна се капитанът с израз на човек, който разбира.

Мария също му се усмихна, макар и по различна причина. Току-що го беше подложила на тест и той се беше провалил. Беше намекнала, че има опит в проникването във вражески позиции, че знае повече от него — и капитанът се беше хванал. Неопитен младок! Водеше я право при генерала.

Амадори може би беше допуснал и други грешки при организирането на преврата си. Ако имаше късмет, Мария можеше и

да успее да ги открие.

След което някак, по някакъв начин, да успее да докладва за тях.

26.

ВТОРНИК, 08:11 Ч. САРАГОСА, ИСПАНИЯ

Транспортният самолет С-141В кацна тежко на дългата писта на въздушната база в Сарагоса — най-голямата зона на НАТО в Испания. Четирите петдесеттонни турбоперки „Прат & Уитни“ ревяха неистово. Самолетът беше спрял за зареждане с гориво в натовската база в Исландия, след като бе завършил пътуването си срещу върлите насрещни ветрове.

По време на полета полковник Огъст и отрядът му за бързо реагиране бяха получавали редовно последни сведения от Майк Роджърс, включително пълен запис на съвещанието в Белия дом. Роджърс каза, че заповедите за срещата с генерал Амадори ще им бъдат предадени лично от Даръл Маккаски. Личното получаване не беше толкова въпрос на сигурност, колкото на дългогодишна традиция сред елитните сили: ако изпращаш отряд на рискована акция, е въпрос на чест да погледнеш водача му в очите. Командващ, който не може да направи това, няма куража и съответно правото да изпраща хора на смъртна опасност.

Полковник Огъст беше проучил досието, което НАТО имаше за генерал Амадори. Въпреки че Амадори никога не беше участвал в маневри на НАТО, той беше елитен офицер от една страна членка и за него имаше подробни данни.

Рафаел Леонсио Амадори беше израснал в Бургос — една от старите столици на Кастилия, място, където беше погребан легендарният герой Сид. Беше влязъл в армията през 1966 година на двайсетгодишна възраст. След четиригодишна служба бе станал лична охрана на Франциско Франко — резултат от дългогодишното приятелство между Франко и бащата на Амадори — Хайме, който бил общар на генералисимуса. До момента, в който Амадори станал лейтенант през 1972 година, той бил една от основните фигури на екипа по контраразузнаването на Франко. Точно там се запознал с Антонио Агире — десет години по-възрастен от него, — който по-

късно щял да стане негов пръв адютант и най-доверен съветник. Агире бил съветникът на Франко по вътрешните работи.

Щом бе влязъл във вътрешния кръг, Амадори бе станал лично отговорен за надушването и елиминирането на всички възможни опоненти на режима на Франко. А след смъртта на Франко през 1975 година бе станал член на генералното ръководство на военните. Годишите, прекарани в разузнаването, не бяха прахосани напразно. Амадори се бе изкачвал стремглаво по йерархичната стълбица. Побързо, отколкото предполагаша постиженията му. Според Огъст издигането на Амадори вероятно беше резултат от събраните от него компрометиращи данни за всеки, който би могъл да помогне или да попречи на напредъка му.

Огъст беше сигурен, че ако в този случай става въпрос за държавен преврат — а всички белези за такъв определено бяха налице, — то той определено не се случил за една нощ. Също като някое американско дете, което иска да стане президент, генерал Амадори очевидно бе расъл с мечтата да стане Франко.

Огъст беше тръгнал за Испания заедно с шестима членове на отряда за бързо реагиране. Понеже в Куба можеха да възникнат проблеми, сержант Чък Грей беше останал с няколко бойци да чака, в случай че се наложи намеса.

Сега в Испания помощник на Огъст щеше да е ефрейтор Пат Прементин. Сериозният младеж, експерт по стратегия на пехотата, се беше проявил при спасяването на Майк Роджърс и екипа му по време на операцията в долината Бекаа и спокойно можеше да поеме командването, ако на Огъст се случеше нещо неочаквано. Останалите — Уолтър Пъпшоу, Сондра Де Вон, Дейвид Джордж и Джейсън Скот — се бяха справяли отлично при други операции и нямаше да се изложат и сега. Специалистът по връзките Иши Хонда също беше тук. Нито полковникът, нито предшественикът му — покойният подполковник Чарлз Скуайърс — не биха отишли никъде без своя ас по радиовръзките.

Бойците от отряда за бързо реагиране се бяха преоблекли в цивилни дрехи още преди кацането и бяха прибрали униформите и багажа си. От летището хеликоптер на Интерпол ги откара директно до Мадрид, където се качиха на два микробуса и отидоха до кабинета на Луис Гарсия де ла Вега. Там ги чакаше Даръл Маккаски.

— Радвам се да те видя — каза Маккаски и въведе Огъст в някаква малка странична стаичка. — Седни.

Огъст се огледа, видя, че двата стола до вратата са затрупани с папки, и се разположи на ръба на бюрото. Маккаски отиде до кафемашината, наля кафе и попита:

— Как го пиеш?

— Без захар — отвърна Огъст.

Маккаски му подаде чашата, после наля и на себе си. Огъст отпи и остави чашата върху поставката за мишката на компютъра.

— Отвратително е, нали? — усмихна се криво Маккаски.

— Всъщност не — отвърна Огъст. — Но цената му сигурно е отвратителна.

Маккаски се усмихна.

На Огъст не му трябваше много време да определи, че Маккаски е УННЛ — уморен, но на линия. Беше изтощен, но и напрегнат, и очевидно поддържаше енергията си най-вече с кофеин. Когато напрежението стигнеше до края си, на Маккаски щеше да му трябва доста дълъг период на възстановяване.

— Да те осведомя за последните новини — каза Маккаски и се тръшна тежко на въртящия се стол зад бюрото. Малкото електромагнитно яйце на Мат Стол се намираще точно между двамата, което означаваше, че разговорът им е обезопасен. — Ейдийн Марли е на път за Мадрид. Била е в корабостроителницата на Рамирес в Сан Себастиан, когато фабриката е била нападната от силите на генерал Амадори. Знаеш ли вече за това?

Огъст кимна.

Маккаски погледна часовника си.

— Хеликоптерът, с който пристига, трябва да кацне след пет минути и веднага ще я доведат тук. Партньорката ѝ — Мария Корнеха — успя да направи така, че войниците на Амадори да я заловят. Не знаем къде точно се е установил той. Надяваме се, че Мария ще го открие и ще успее да ни осведоми. Говори ли вече с Майк?

Огъст пак кимна.

— Значи имаш някаква представа в какво се състои задачата ти.

Огъст кимна отново.

— Щом открием Амадори — продължи Маккаски с вперен в Огъст поглед, — ще трябва да го заловим или дори да приложим

крайни мерки.

Огъст кимна за четвърти път. Лицето му беше безизразно, сякаш току-що му бяха дали разписанието на дневните дежурства. Беше убивал хора във Виетнам, пак там го бяха измъчвали почти до смърт като военнопленник. Смъртта беше нещо крайно, но човек я обличаше заедно с униформата си и знаеше, че тя е най-съществената част от войната. А нямаше никакво съмнение, че Амадори е започнал война.

Маккаски скръсти ръце. Умореният му поглед все още беше вперен в Огъст.

— Отрядът за бързо реагиране никога не е участвал в подобна акция — каза Маккаски. — За теб има ли някакъв проблем?

Огъст поклати глава.

— Мислиш ли, че някой от отряда ти може да има проблеми?

— Не знам — отвърна Огъст. — Но скоро ще разбере.

Маккаски сведе поглед и каза:

— Навремето подобно нещо си беше част от стандартните процедури.

— Навремето — съгласи се Огъст. — Тогава обаче беше въпрос на първа ударна маневра, докато сега е въпрос на последен шанс. Мисля, че вече сме стигнали до най-висшите измерения на морала.

— Може би си прав — каза Маккаски и потърка очите си. — Както и да е. Ти и твоите момчета можете да се настаните в комисариата. Щом получим някакви вести, ще ви осведомя.

Маккаски стана и допи кафето си. После посегна към чашата на Огъст, усмихна се и изпи и нея.

— Даръл? — каза Огъст.

— Да?

— Струва ми се, че си много близо до пълно прегаряне.

— На път съм — призна Маккаски. — Нещата се проточиха доста.

— Знаеш ли — продължи Огъст, — ако наистина се наложи да се включим, ми трябваш бодър. Ще се чувствам много по-добре, ако след като Ейдийн се прибере, легнеш да подремнеш. Аз мога да я осведомя за последните неща, да говоря с Луис и да измисля поне няколко плана за действие.

Маккаски заобиколи бюрото и потупа Огъст по гърба.

— Благодаря ти много, полковник. Май ще приема предложението за тази почивка. — Той се усмихна. — Знаеш ли какво не ми харесва в цялата работа? Ама никак.

Огъст поклати глава неразбиращо.

— Това, че не мога да върша нещата, на които бях способен като по-млад — обясни Маккаски. — Тогава всичките безсънни нощи ми изглеждаха като подарък. Отвратителната храна, от която стомахът не ме болеше като побъркан, също. — Усмивката му се стопи. — С възрастта обаче нещата се променят. Когато загубиш някой от колегите си, нещата също се променят. Има и още нещо, което прави нещата различни. Осъзнаването, че дали си прав, или не, няма никакво значение. На твоя страна може да са и законът, и споразуменията, и справедливостта, и хуманността, и Съединените щати, и Библията, и всичко останало, но въпреки това животът ти да е заложен на карта. Знаеш ли какво ни костваха високите морални позиции, полковник? Костваха ни способността да направим най-правилното. Ирония на съдбата, нали?

Огъст не каза нищо. Нямахше смисъл. Воините не философстваха — не можеха да си го позволят. Те имаха пред себе си цели. И неспособността да ги улучат означаваше смърт, залавяне, безчестие. Място за ирония на съдбата нямаше. Поне не в това отношение.

Отиде в комисариата при екипа си и обясни плана, който беше предложил Маккаски.

Всички дадоха съгласието си.

После, вече сам, той се замисли за нещата, които се бяха случили през изминалия ден. За това, че политиците в Испания се бяха обърнали към Амадори с надеждата той да оправи нещата. Вместо това обаче той беше използвал възможността да започне тотална война. Сега политиците се бяха обърнали към още военни, които трябваше да спрат същата тази война.

Огъст беше войник, а не философ. Ако обаче във всичко това имаше някаква ирония, той беше сигурен, че ще я открие в действията, които може би щеше да му се наложи да извърши.

Изписана с кръв и превързана с много страдание.

27.

ВТОРНИК, 01:35 Ч. ВАШИНГТОН

Худ се стресна и се събуди.

Беше се върнал от Белия дом и веднага се беше обадил на Даръл Маккасски, за да му предаде нарежданията на президента. Маккасски го изслуша почти без да каже нито дума, но така или иначе прие информацията. Че какво друго можеше да направи? След това, понеже знаеше, че иска да е буден, когато започне операцията на отряда за бързо реагиране. Худ загаси лампите и легна на кушетката в кабинета си, за да си поотдъхне. Мислите му се завъртяха около безпрецедентното двупланово участие на Оперативния център в подобна операция. От една страна, трябваше да се елиминира Амадори. След това трябваше да се справят с последиците, които по всяка вероятност щяха да бъдат невъобразимо хаотични. След отстраняването на Амадори множество политици, бизнесмени и военни щяха да започнат борба за запълване на получения вакуум във властта. Щяха да се опитат да направят това, като завладяват различни региони: Каталуня, Кастилия, Андалусия, страната на баските, Галиция. В кабинета на Боб Хърбърт се опитваха да направят списък по поръчка на Белия дом. Досега бяха отбелязани почти трийсет потенциални съперници за пай от тортата на властта. Трийсет! В най-добрия случай това, което сега представляваше Испания, щеше да се превърне в една зле скроена конфедерация, подобна на бившия Съветски съюз. В най-лошия случай членките на конфедерацията щяха да се нахвърлят една срещу друга като бившите републики на Югославия.

Клепачите на Худ натежаха, мислите му се разбъркаха и той се унесе. Сънят му беше неспокоен. Не че започна да сънува Испания. Не, започна да сънува семейството си. Возеха се всички заедно в някаква кола и се смееха. След това паркираха и тръгнаха по някаква непозната улица в някакъв град. Шарън и децата ядяха сладолед във фунийки. Не спираха да се смеят. Сладоледът се топеше много бързо,

но колкото повече капеше по ръцете и дрехите им, толкова по-силно се смееха. Худ вървеше с тях намръщен. Отначало беше само тъжен, после се ядоса. Изведнъж спря зад една паркирана кола и стовари юмруци върху капака ѝ. Семейството му продължаваше да се смее, но не на него, а на изпоцапаните си от сладоледа ръце и дрехи. Пренебрегваха го! Внезапно той започна да крещи. И изведнъж очите му се отвориха...

Той се огледа. Погледът му се спря върху светещия циферблат на часовника върху малката масичка до кушетката. Беше спал само двайсетина минути. Пак затвори очи.

Събуждането от кошмар или неприятен сън не прилича на нищо друго. Когато се събудеше, Худ винаги изпитваше огромно облекчение, че светът на сънищата не е реален. Обаче емоциите, които пораждаше, си бяха съвсем истински. А и хората, които сънуваше — сънищата винаги ги караха да изглеждат по-реални и по-желани.

Вече му писваше. Трябваше да поговори с Шарън. Стана, включи настолната лампа на бюрото и седна. Разтри очите си, после набра номера на клетъчния ѝ телефон. Тя вдигна почти веднага.

— Ало?

Гласът ѝ беше ясен. Значи не я беше събудил.

— Здравсти — каза Худ. — Аз съм.

— Знаем — рече Шарън. — Малко е късничко да се обажда някой друг.

— Сигурно си права — съгласи се Худ. — Как са децата?

— Добре.

— А ти как си?

— Не много добре — призна Шарън. — А ти?

— И аз така.

— Заради работата ли? — попита тя някак тенденциозно. — Или заради нас?

Въпросът го жилна. Защо жените винаги трябваше да предполагат най-лошите неща за мъжете — че са винаги прекалено ангажирани и загрижени само за работата си?

„Ами защото обикновено сме такива“ — отговори си сам Худ. Понякога, когато бе толкова късно, толкова тъмно и толкова тихо, човек просто не можеше да не бъде откровен със себе си.

— Работата си е работа — отговори той. — В момента имаме кризисна ситуация. Дори при това положение обаче най-много се тревожа за вас. За нас.

— Аз пък се тревожа само за теб — каза Шарън.

— Добре, пиленце — каза Худ спокойно. — Едно на нула за теб.

— Не искам никакви „едно на нула“, не искам да печеля нищо — каза тя. — Просто искам да сме откровени. Искам да решим какво ще правим. Просто повече не можем да продължаваме така. Не можем.

— Съгласен съм — каза Худ. — Точно затова реших да си подам оставката.

Шарън не каза нито дума доста дълго. После попита:

— Ще напуснеш Оперативния център?

— А какъв избор имам?

— Истината ли да ти кажа? — попита Шарън.

— Разбира се.

— Не е необходимо да напускаш — рече тя. — Просто трябва да прекарваш по-малко време в службата си.

Сега вече Худ наистина се ядоса. Беше говорил съвсем откровено. Беше изиграл всичките си козове — включително и най-големия. И вместо да го целуне — поне по телефона, Шарън започва да му обяснява, че си е направил лошо сметката.

— И как мога да го направя това? — попита той. — Тук никога не се знае предварително какво ще стане в следващия момент.

— Така е, но нали имаш заместници — каза Шарън. — Нали и Майк Роджърс още работи за теб. Нали има и нощен екип.

— Вярно е, че са много добри специалисти — отвърна Худ, — но са назначени за моментите, в които нещата си вървят съвсем гладко. Аз трябва да ръководя центъра, когато сме в подобна ситуация или в някоя като предишната...

— Когато за малко да те убият! — скръцна със зъби тя.

— Да, когато за малко да ме убият, Шарън — каза Худ. Успя да остане спокоен. Жена му вече беше започнала да се ядосва, а едно негово избухване само щеше да налее още масло в огъня. — Понякога е опасно. Но и тук, във Вашингтон, има опасности.

— О, моля те, Пол! Въобще не е същото.

— Добре де. Наистина е различно — призна той. — От това, което правя обаче, имам и изгода. Не само добрият дом, ами и много

нови преживявания. Децата дойдоха с нас отвъд океана, срещнаха се с неща, които другите хора никога не успяват да видят или да направят. Кое ти дава право да изопачаваш всичко това? Кое ти дава право да кажеш: „Това пътуване до една световна столица не си струваше десет вечери без Пол“. Или пък: „Добре, успяхме да посетим Овалния кабинет, но татко не можа да дойде на един концерт за цигулка в училище.“

— Не зная — призна Шарън. — Знам обаче, че за „добрия дом“ не е достатъчна само една красива къща. Освен това семейството се състои от един милион малки неща, обикновени неща. А не само от големите, показни неща.

— На много от тях присъствам — каза Худ.

— Не, Пол — срязва го Шарън. — Ти присъстваше на много от тях. Нещата обаче се промениха. Когато прие тази работа, идеята беше, че по-голямата част от нея ще засяга само вътрешните проблеми. Помниш ли?

— Да.

— После дойде първият ти международен случай и всичко се промени.

Шарън беше права. Оперативният център беше създаден главно за да се справя с вътрешните кризи. Скочиха и на международната сцена, когато президентът посочи Худ като човека, който трябва да оглави временния екип за разследването на едно терористично нападение в Сеул. Худ въобще не се беше зарадвал на тази задача. Също като убийството на Амадори, и нея не я беше пожелал никой друг.

— Значи нещата са се променили — съгласи се Худ. — И какво трябваше да направя — да се махна въобще от цялата работа ли?

— Това вече го направи в Лос Анджелис, нали? — попита Шарън.

— Точно така — каза Худ. — Но ми костваше нещо много ценно.

— Какво? Власт ли?

— Не — отвърна Худ. — Самоуважение.

— Защо? Защото се предаде под натиска на жена си?

Оо, Господи! Той й даваше точно каквото искаше тя, но пак не можеше да я спечели!

— Това няма нищо общо с истинската причина — отвърна Худ. — Защото колкото и досадна да ми беше политиката, колкото и много часове да трябваше да прекарвам с нея, колкото и малко право на личен живот да имахме, аз се отказах от нещо, в което знаех, че имам свое място. — Тонът му беше станал напрегнат — беше се ядосал повече, отколкото беше предполагал. — Като напуснах политиката обаче, пак се оплетох в ангажименти, които изискват дълги часове работа. И знаеш ли защо? Защото отново си имам мое място. И се надявам, че поне правя добри неща за хората. Харесва ми това, Шарън. Харесва ми предизвикателството. Отговорността. Усещането за удовлетворение.

— Знаеш ли, и аз харесвах нещата, които правех преди да стана майка — каза Шарън. — Трябваше обаче да се пооткажа от тях заради децата. Заради нашето семейство. От теб поне не се иска чак толкова много, чак такава крайност. Но не можеш и да не правиш почти нищо, Пол. Имаш си заместници. Накарай ги да ти помагат, така че да можеш да даваш на нас толкова, колкото ни е необходимо, за да останем едно семейство.

— Да, ама по твоето определение...

— Не. Ние имаме нужда от теб. Това е истината.

— Та вие ме имате! — викна Худ. Вече се беше ядосал истински.

— Не е достатъчно — отвърна рязко Шарън. Тонът ѝ беше твърд и категоричен. Ето че отново бяха влезли в ролите, които приемаха винаги, когато уж добронамерените дискусии се свеждаха до неприятни дебати. Пол Худ играеше ролята на гневния нападател, а жена му — на хладнокръвния защитник.

— Господи! — възкликна Худ. Доця му се да захвърли слушалката и да изкрещи. — Обещах ти, че ще напусна, в момента имаме кризисно положение, а аз не мога да спя от мисли за всички вас. И ти ми говориш за всички грешки, които правя, след като си отишла някъде си и държиш децата като заложници.

— Не ги държа като заложници — отсече Шарън. — Твои сме винаги когато ни пожелаеш.

— Да бе — каза Худ. — Ама по твоите правила.

— Това не са „мои правила“, Пол. Не става въпрос за това аз да спечеля, а ти да загубиш. Не става въпрос ти да се откажеш от работата или кариерата си. Става въпрос да се направят няколко промени. Да се

стигне до няколко компромиса. Става въпрос за това децата да спечелят.

Вътрешната му линия иззвъня. Худ погледна екранчето: беше Майк Роджърс.

— Шарън, моля те — каза Худ, — задръж за малко. — Изключи достъпа до нейната линия и вдигна другия телефон. — Да, Майк?

— Пол, с Боб Хърбърт сме. Виж си в компютъра. Изпращам ти една снимка от националното разузнаване. Трябва да поговорим веднага.

— Добре — каза Худ. — Само минутка. — Той отново включи линията с Шарън. — Скъпа, трябва да приключваме. Съжалявам.

— Знам, че съжаляваш — каза тя вече по-спокойно. — Но не толкова, колкото аз. Довиждане, Пол. Обичам те много.

Тя затвори и Пол се завъртя към монитора на съседния плот. Не искаше въобще да мисли за това, което се беше случило току-що. За това, че семейството му му се изплъзва, а той като че ли не може да направи съвсем нищо. Това, което го съсипваше най-много, бе, че очевидно според Шарън беше по-добре него въобще да го няма, отколкото да го има от време на време. Та в това нямаше никаква логика.

„Освен ако не се опитва да ми оказва натиск.“

Стана му гадно от тази мисъл. От друга страна пък, какво друго оръжие имаше Шарън? И беше права: той се беше издънил, и то неведнъж. Беше ги зарязал още на първия ден от ваканцията им в Калифорния. Редовно беше забравял рождените им дни, годишнините от сватбата, концертите в училище. Не беше си правил въобще труда да ги кара да му показват бележниците си, не беше им напомнял за уговорките за посещения при лекаря и още един Бог знае какво.

Вдигна слушалката на вътрешния телефон в същия момент, в който на екрана му се появи черно-бяла сателитна снимка. Сега не беше моментът да се самолинчува. На карта бяха заложени няколко десетки хиляди живота. Той все още носеше голяма отговорност, колкото и гадна да му звучеше тази дума след разговора с Шарън.

— Майк — каза той. — Какво точно гледам в момента?

— Кралския дворец в Мадрид — обясни Роджърс. — Главния двор на сградата. От осем метра височина.

— И това не са туристически микробуси, нали?

— Не, разбира се — съгласи се Роджърс. — Чуй сега как се добрахме до това. След нападението на корабостроителницата на Рамирес Стив Винс уредил един сателит на националното разузнаване да проследи пътя на зложниците. От паркинга са стигнали до летището в Билбао, а оттам и до летището в Мадрид. След това са откарани до двореца. Според нас жената в предната част на редицата е Мария Корнеха.

Худ увеличи фигурата в средата. Компютърът автоматично изясни образа. Худ не познаваше Мария толкова добре, че да е сигурен, че е тя, но пък друга жена не се виждаше никъде.

Снимката изчезна от екрана. Започнаха да се появяват други.

— Тези вече са направени от по-високо — обясни Роджърс. — Петнайсет, трийсет и шейсет метра съответно. Като съдим по броя на войниците и ранга на висшите военни, които влизат и излизат, ни се струва, че тъкмо това е мястото, където се е установил Амадори. Има обаче един проблем.

— Вече го виждам — каза Худ, докато разглеждаше снимките. — Имаме квадратна сграда с двор по средата и нищо по-високо около нея. Тоест през деня не може да бъде осъществен никакъв десант.

— Абсолютно прав си — съгласи се Роджърс. — Но не е особено приемливо да се чакат цели дванайсет часа до спускането на мрака.

— Ами ако използват испански униформи? — попита Худ. — Хората от отряда за бързо реагиране не могат ли да се облекат с такива, за да влязат?

— На теория — може би — отвърна Роджърс. — Проблемът обаче е, че като че ли никой от войниците, които довеждат зложници или патрулират около двореца, не влизат в самата сграда. Това е втората причина, поради която смятаме, че генерал Амадори е точно там. По всяка вероятност вътре го пази елитна охрана, която патрулира по коридорите и въобще се грижи за сигурността на двореца. Те са единствените, които разполагат с някакъв достъп.

— Има ли някакви подземни тунели?

— В момента проверяваме точно това — каза Роджърс. — Дори и да има обаче, излизането в осветените коридори на двореца ще е доста рисковано.

Очите на Худ горяха, а мозъкът му направо беше зациклил. Една част от него искаше да взриви проклетия дворец, да хване първия

самолет за Кънектикът и да си прибере семейството. Може би дори да остане там и да отвори сергия за продаване на риба и пържени картопки на брега.

— Значи ще чакаме? — попита той.

— Никой нито тук, нито в Мадрид не подкрепя тази идея — отвърна Роджърс. — Ейдийн обаче току-що пристигна в офиса на Интерпол. В момента тя, Даръл, Брет и други членове на екипа на Интерпол обсъждат ситуацията. На покрива на Театро Реал — кралската опера, която е от другата страна на улицата — има екип от хора на Интерпол. Сканират целия дворец с УГР — опитват се да уловят гласа на Амадори.

УГР — ухото за големи разстояния — представляваше фуниевидна чиния, която улавяше всички звуци от дадена малка зона и засичаше съвсем чисто тези от определен децибелен обхват. Ако се прослушваше някоя зала във вътрешността на двореца, устройството автоматично филтрираше външните шумове като например от коли, птички и минувачи. Тогава то „чуваше“ само звуци с много ниска наситеност, които идваха от вътрешността на сградата. След това сравняваше уловените данни с тези, които бяха дигитално съхранени в паметта му — в този случай с гласа на Амадори.

— Колко време ще им трябва да сканират целия дворец? — попита Худ.

— Ще свършат към четири — отговори Роджърс. Худ погледна часовника на компютъра.

— Дотогава има почти цели два часа.

— На мен също не ми харесва, че момчетата от отряда ще трябва да се мотаят — каза Роджърс, — но в момента не може да се направи нищо по-добро.

— На какво разстояние се намира офисът на Интерпол от двореца? — попита Худ.

— На около петнайсет минути път с кола — ако обаче няма никакво движение или пък военни постове.

— Което означава, че ако седнат да чакат резултатите от УГР-то, до евентуалната им акция има не по-малко от два часа и петнайсет минути — каза Худ. — Ако Амадори реши да напусне двореца преди да сме успели да го засечем, ще си имаме голям проблем.

— Прав си — съгласи се Роджърс. — Но дори ако момчетата от отряда са в двореца, в момента просто не могат да направят нищо. Не могат да си направят план на нападението, ако не знаят къде точно се намира той. Освен това, ако Амадори всъщност не е там, просто ще ги пратим за зелен хайвер.

Худ отново разгледа детайлната снимка на войсковите сили в двора на сградата. Поне двеста души, разпръснати на малки групички. Изглеждаха така, сякаш си правят военнополова подготовка — може би за защита на мястото, а може би за да действат като наказателни отряди. Във всеки случай това, което виждаше в момента, му напомни за снимките на републиканската охрана на Саддам Хюсеин непосредствено преди началото на операция „Пустинна буря“. Полазиха го тръпки.

Амадори трябваше да е там.

— Майк — каза Худ, — носим отговорност за Мария, която е направо в леговището на звяра. Няма никакво подкрепление. Не мога да допусна това.

— Склонен съм да се съглася — каза Роджърс. — Доста време обаче разглеждахме тия снимки. Освен това в момента се занимаваме и с плана на двореца. Влизането няма да е лесна работа.

— Не е необходимо да влизат — каза Худ. — Просто искам да имаме някакво въоръжено присъствие в района. Даръл може да поддържа връзка с тях чрез Иши Хонда.

— Точно така — съгласи се Роджърс. — Целта на акцията обаче е Амадори, а ние дори не знаем дали е вътре. Все още нямаме никакви данни от електронното разузнаване. Ще започнат да пристигат най-рано след час.

Худ го слушаше търпеливо. Генералът правеше точно това, което трябваше да се направи в подобна ситуация. Да посочи всички възможности и всички евентуални опасни места.

— Ако Амадори е някъде другаде, ще наредим на момчетата от отряда да се изтеглят — каза Худ. — И кой знае? Може би пък тоя кучи син да реши да се покаже и да ни спести неприятностите по влизането в двореца.

Роджърс въздъхна.

— Това е много малко вероятно, Пол. Все пак ще наредя на Брет да се раздвижат. Искам само да ти напомня, че макар Мария да участва

в акцията по наша молба, тя реши да действа без заповед. Тоест сама се постави в това положение. И то не за да е от полза на нас, а на страната си. Не бих се съгласил да рискуваме живота на нашия екип, за да я спасим.

— Чух те — каза Худ. — Благодаря.

Худ затвори, изчисти екрана от снимките и изключи лампата върху бюрото си. После затвори очи.

Нямаше логика; ама никаква логика. Да държиш толкова на една длъжност, която по презумпция означава, че си сам, отделен от семейството си, а много често и от подчинените си. Може би тъкмо поради тази причина толкова бе загрижен за положението на Мария. Тя също беше сама.

Не, той нямаше да се откаже от акцията. Нито пък щеше да забрави онова, което Майк Роджърс беше изтъкнал под влияние на здравия разум: че и момчетата от отряда имат живот и хора, които обичат, също като Мария.

Не можеше обаче да забрави и Марта Макол. И проклет да беше, ако не направеше нещо за Ейдийн — изправена пред опасностите на окървавените мадридски улици.

28.

ВТОРНИК, 08:36 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Мария последва младия капитан по коридора. Беше убедена, че може да му има доверие и че ще я отведе право при Амадори. Нито капитанът, нито генералът можеха да спечелят нещо, ако ѝ направеха някакъв номер. По всяка вероятност искаха да разберат какво има да им каже. Освен това, ако капитанът ѝ нямаше доверие, нямаше да върви пред нея, а щеше да я следва с пистолет в ръка.

И все пак беше изненадана от относителната лекота, с която беше успяла да го надхитри. Той или нямаше никакъв опит, или беше много по-хитър, отколкото беше преценила.

Той сви наляво и Мария спря и попита:

— Нали отиваме да се срещнем с генерала?

— Да — отвърна капитанът и протегна ръка към коридора — нагам.

— Той не е ли в Тронната зала?

— Тронната зала ли? — изсмя се капитанът. — Нямаше ли да е малко самонадеяно?

— Не знам — отговори тя. — Това, че е в този дворец, не е ли също малко самонадеяно?

— Не и когато кралят се върне в Мадрид и се наложи да го защитаваме — каза капитанът. — Възнамеряваме да охраняваме и двата кралски двореца.

— Ама там имаше охрана...

— Охраната е за заложниците. — Капитанът кимна нагам, накъдето беше посочил. — Генералът е в салона за официални вечери заедно със съветниците си.

Мария го погледна. Не му вярваше. Не знаеше защо, но просто не му вярваше.

— Въпросът обаче не е там къде е генералът — продължи капитанът. — Въпросът е дали въобще имате да му казвате нещо, или не. Идвате ли, сеньорита Корнеха?

Мария сведе поглед. Нямаше никакъв избор, освен да прави каквото ѝ се казва.

— Идвам — каза тя и тръгна.

Военният тръгна бързо по ярко осветения коридор. Мария вървеше малко по-бавно, за да поддържа няколко крачки дистанция. По коридора вървяха забързано и други войници. Някои водеха заложенници, други вкарваха компютърно оборудване в помещенията. Никой не ѝ обръщаше никакво внимание.

Нещо не беше наред, но Мария вече се беше хванала на хорото. Да, тя го следваше, но не без необходимите предпазни мерки.

— Искате ли цигара? — попита тя, бръкна в горното джобче на блузата си и извади пакета и клечка кибрит.

— Не, благодаря — каза капитанът. — Всъщност много ще съм ви благодарен, ако не пушите тук. При толкова много ценни неща една нехайна искра...

— Разбирам — каза тя.

Капитанът беше казал точно това, което беше очаквала. Мария прибра пакета, но преди това скри цигарата в дланта си. Тъй като беше с гръб към нея, капитанът не видя как тя пъха кибритената клечка в тютюна на цигарата и след това я скри в панталона си, чак към чатала.

Вече поне си имаше оръжие.

Залата за официални вечери беше на другия край на концертната зала и имаше изглед към Плаца Инкогнита. От другата страна на площада се намираше Кампо дел Моро — Лагерът на маврите. Това всъщност беше парк, който маркираше мястото, където били разположени войските на могъщия емир Али бин Юсуф през единайсети век.

Стигнаха до една врата и капитанът почука, погледна Мария и се усмихна. Тя спря зад него, но не отвърна на усмивката му. Вратата се отвори.

Капитанът протегна ръка и каза:

— След вас.

Мария направи крачка напред и погледна вътре. Беше тъмно и на очите ѝ им трябваше известно време да се приспособят. В сенките вдясно от нея нещо се раздвижи. Тя отстъпи назад, но се блъсна в капитана, който беше застанал точно зад нея. Изведнъж той я блъсна вътре. В същото време два чифта ръце я сграбчиха под мишниците и я

хвърлиха по корем на пода, а на плешките ѝ стъпиха два войнишки ботуша.

Светна лампа и в стаята заструиха меки кехлибарени отблясъци. Трети чифт ръце започна да опипва краката, кръста, ръцете и гърдите ѝ — претърсваха я за скрито оръжие. Взеха ѝ колана, часовника и цигарите.

Когато претърсването свърши, грубо я дръпнаха за косата, та да погледне нагоре.

Капитанът стоеше над нея и се хилеше самодоволно. Пъхна крак под брадичката ѝ и изви главата ѝ още по-назад.

— Попита ме дали съм сигурен, че ще се сдобия с информацията навреме — каза той. — Да, сеньорита, сигурен съм. Както съм сигурен, че голяма част от хората, които бяха доведени в двореца, ще бъдат ликвидирани. Както съм сигурен, че ще спечелим. Не може да се роди една нова нация, без да се пролее кръв, без да се дадат жертви и без още едно нещо: готовност. Готовността да направиш всичко, което е необходимо, за да получиш това, което искаш.

Гласните ѝ струни се бяха опънали и тя не можеше дори да се изкашля.

— Спокойно мога да ти прекърша врата — каза капитанът, — но тогава ще умреш и няма да можеш да ми бъдеш от полза. Затова ще ти дам пет минути да обмислиш положението и да ми кажеш всичко, което знаеш. Ако решиш да говориш, пак ще останеш при нас, но никой няма да те закачи с пръст. Ако пък решиш да не говориш, просто ще те оставя на тези учтиви господа. Повярвай ми, сеньорита. Много са добри в работата си.

Капитанът махна крака си и Мария се закашля силно, докато гърлото ѝ се поотпусне. Преглътна с усилие и се опита да помръдне, но мъжете не сваляха ботушите си от гърба ѝ.

Капитанът ги погледна и каза:

— Дайте ѝ да опита малко от това, което я очаква. Може пък да поразмисли.

Мария усети как ботушите се махат от раменете ѝ. Хванаха я под мишниците и я вдигнаха. Докато се изправяше, един юмрук се стовари с все сила в корема ѝ. Тя се преви одве, хванаха я за косата изотзад и в корема ѝ се стовари още един юмрук. Усети го чак с гръбнака си. От устата ѝ се изтръгна силен стон. Следващият удар беше в брадичката.

Зъбите ѝ изтракаха силно и болезнено. Втори подобен удар отметна главата ѝ надясно и долната ѝ челюст увисна. По изплезения ѝ език се стече струйка кръв, примесена със слюнка.

Пуснаха я и тя падна на земята по гръб, с разтворени ръце и свити в коленете крака. Нищо не я болеше, но тя знаеше, че болката ще дойде по-късно. Колкото и слаба да се чувстваше обаче, тя се насили да отвори очи и да погледне мъжете. Искаше да види къде точно са оръжията им.

До един бяха десняци. Това щеше страшно да я улесни.

Войниците си поделиха цигарите ѝ и излязоха в коридора, като преди това загасиха лампата. Системата им ѝ беше ясна: пречупи тялото, след което остави шокираното и объркано съзнание само със себе си за няколко минути, за да има време да поразсъждава върху тленността.

Тя обаче бръкна с треперещата си ръка в дънките си. Намери цигарата, извади я и я скъса, за да измъкне кибритената клечка. Това беше номер, който сама беше измислила, след като беше работила години наред под прикритие. Огънят беше идеално средство за нападение.

Очите ѝ вече бяха привикнали с тъмнината и тя се огледа. В ъгъла имаше няколко музикални статива. Погледна нагоре и видя точно това, което беше очаквала: две противопожарни пръскащи устройства. Имаше едно и до вратата и още едно до другата врата, която водеше към залата за официални вечери. С датчици за дим.

Идеално.

Тя допълзя до стативите. Крайниците ѝ трепереха неудържимо. Обеща им да не ги кара да вършат кой знае колко — само да имат сили да издържат още час-два.

Коленичи, после успя да се изправи. Виеше ѝ се свят. Челюстта вече започваше да я боли. Мария се радваше на тази болка — тя щеше да я държи нащрек. Взе един статив, занесе го до вратата, съблече дънковата си риза и я пусна на пода.

Веднъж, когато работеше под прикритие за разобличаване на злоупотребите на барселонската полиция, я арестуваха с група наркомани. Тогава беше използвала скрития кибрит, за да разтопи част от подметката си. Миризмата докара охраната от съседната килия, където изнасилваха една жена. Единият дойде буквално по бели гащи

и тя го преби. Този път само миризмата на изгоряла подметка обаче нямаше да ѝ свърши работа. Трябваше и нещо по сериозно.

Тя приклепна до статива и много внимателно драсна клечката в подметката на обувката си. Само подметки тази сутрин! Клечката се запали, Мария заслони огънчето с ръка и го поднесе към ризата. Платът започна да тлее и само след секунда запуши и се запали.

Мария се изправи, взе статива и се облегна на стената до вратата. Дишаше дълбоко, за да преодолее световъртежа, причинен от ударите в корема. Това не беше първият път, в който я удряха в корема: Бяха я удряли апаши, наркомани, един разгневен моторист и веднъж — само веднъж — един ревнив любовник. В повечето от случаите беше отвърнала на ударите; любовникът ѝ специално трябваше да бъде откаран в болница. За първи път обаче я биеха, без да може да се защити. Унижението от побоя, както и отвращението от страхливостта на нападателите, имаха много по-неприятен вкус от кръвта, която се беше събрала в устата ѝ.

До вратата се изви плътен стълб тъмносив дим. Но нито беше достатъчно, нито се издигаше достатъчно високо. Мария протегна статива и разбърка пламналата купчина. Огънят припламна, разхвърчаха се тъмни, нажежени по краищата парчета плат. Изгасваха само след секунда и падаха на земята, но димът се заиздига все по-нависоко и само след секунда се включи алармата, последваха струите на противопожарните устройства.

Мария разбута остатъците от ризата по целия под.

Чу стъпки, прилепи се до вратата — от дясната страна, и вдигна статива. Стъпките спряха.

— Чакайте тук — чу се глас. — Може да се опита да се измъкне.

Добре. Значи щеше да влезе само един. Така нещата щяха да станат много по-лесно.

Вратата се отвори със замах и войникът се втурна вътре. Подхлъзна се на влажната пепел и падна по гръб — направо се тръшна. Мария светкавично вдигна статива, стовари късите метални крачета върху лицето му и той изкрещя.

Ей това им беше хубавото на елитните бойци. Млади, здрави, но и много по-неопитни от обръгналите стари войни.

Мария се хвърли по корем върху войника. Право върху кобура му.

Надяваше се, че другите двама няма да я застрелят. Поне не сега. Противопожарната аларма гърмеше, по цялото ѝ тяло се стичаха потоци вода от тавана. Двамата войници се втурнаха вътре. Онзи под нея проклинаше и я псуваше, изблъска я от себе си. Тя не се възпротиви, но при претъркулването си успя да измъкне пистолета от кобура му, свали предпазителя и го простреля в коляното. Войникът изкрещя. По лицето ѝ пръсна кръв, но тя като че ли не забеляза това. Коленичи, прицели се в другите двама и стреля. Пистолетът гръмна два пъти и от коленете и на двамата полетяха кървави струи. Мъжете изкрещяха и паднаха до вратата.

Водата продължаваше да се лее отгоре. Мария напъха пистолета в колана на дънките си и взе оръжията и на другите двама. Раните на колената им ѝ доставиха удоволствие. Отсега нататък нямаше да мине нито ден от живота им, в който да не помислят за нея. Болката и осакатяването постоянно щяха да им напомнят за собствената им бруталност.

Мария свали вратовръзките на униформите им и бързо върза китките им. След това запуши устите им с няколко неизгорели парчета плат от ризата си. Нито възлите, нито парцалите в устата им бяха толкова добри, колкото ѝ се щеше, но пък не разполагаше с много време. Тръгна по коридора към Залата на алебардите и Тронната зала.

И докато освобождаваше предпазителя на двата пистолета в ръцете си, се закле, че този път ще получи аудиенцията си с Амадори.

29.

ВТОРНИК, 09:03 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Луис Гарсия де ла Вега влезе с широка крачка в комисариата. С него беше и баща му — вече пенсионираният генерал Маноло де ла Вега от испанските военновъздушни сили. Понеже не можеше да знае със сигурност дали някой от неговия екип няма да започне да симпатизира на революционно настроената фракция, Луис искаше да има до себе си някой, на когото със сигурност да може да разчита. Както сам беше казал на Маккаски, той и високият му беловлас баща много рядко споделяха едно и също мнение по политическите въпроси. Маноло по-скоро клонеше вляво, докато Луис предпочиташе дясното крило.

— В положение на криза обаче — каза той, — когато самата Испания е изложена на толкова голям риск, няма човек, на когото мога да разчитам повече.

Освен седемте бойци от отряда за бързо реагиране, Ейдийн и Маккаски, в стаята нямаше никой друг. Служителят от Интерпол се приближи до Даръл Маккаски, който в този момент се опитваше да помогне на Ейдийн да приготви багажа си. Войниците вече бяха опаковали екипировката си и в момента разглеждаха една туристическа карта на града.

— Нещо ново? — попита Маккаски уморено.

— Да — отвърна Луис и го дръпна настрана. — Преди десетина минути в двореца се е задействала противопожарната аларма.

— Точно местоположение?

— Залата за концерти в южното крило на двореца — отвърна Луис. — От двореца се обадили на пожарната, която да потвърди, че става въпрос за фалшива тревога. Не е била фалшива обаче. Един от нашите хора на покрива на отсрещната сграда е използвал детектор за топлина и е открил мястото на пожара. Според нашия човек огънят е бил потушен.

— Който и да обитава двореца в момента, е поел голям риск — каза Маккаски, — като се имат предвид всички ценни неща там. Предполагам, че не става въпрос за стандартна тактическа процедура.

— Никак даже — съгласи се Луис. — Тия идиоти не допускат вътре никакъв външен човек. Преди около половин час дори са отказали да пуснат патрула от гражданска охрана, който прави проверка на терена всеки ден.

— В случай че Амадори е вътре, въобще няма да успеят да се противопоставят на нашите момчета — закле се Маккаски. — Мамка им, представа си нямат какво ще ги връхлети. Какво казват от кабинета на министър-председателя за положението в момента?

— Все още не признават официално, че на практика властта е в ръцете на Амадори.

— А неофициално?

— Повечето от висшите правителствени служители вече са изпратили семействата си във Франция, Мароко или Тунис. — Луис се намръщи. След секунда обаче на лицето му се появи хитра усмивка. — Знаеш ли, Даръл, обзалагам се, че мога да ангажирам най-добрата маса в най-добрия ресторант на града тази вечер за цялото си семейство.

— Сигурно си прав — каза. Маккаски, но се усмихна съвсем леко. После се върна до масата, където Ейдийн проверяваше екипировката, с която я беше снабдил Интерпол. В пакета имаше предавател, свързан с приемател в залата за комуникациите, миниаптечка, клетъчен телефон и пистолет.

Ейдийн провери дали батерията на предавателя е напълно заредена. Докато го правеше, Маккаски провери пистолета „Парабел Супер Стар“, който ѝ бяха зачислили. Ейдийн вече го беше проверила. Даде си сметка обаче, че по всяка вероятност Маккаски е доста напрегнат и прави какво ли не само и само да се намира на работа. След като провери оръжието, той го върна в раницата ѝ.

Докато войниците от отряда слагаха раниците си, Маккаски огледа Ейдийн, за да се увери, че прилича на туристка. Беше с маратонки „Nike“, със слънчеви очила и бейзболна шапка. Освен раничката си тя носеше туристическа карта и бутилка минерална вода. Беше досущ като туристка — от главата до краката. Докато Маккаски я оглеждаше, тя хвърли копнеещ поглед към празната маса зад гърба му. При обратния полет от Сан Себастиан беше успяла да подремне в

самолета. Онова, което беше направила кратката дрямка обаче, бе само да омекоти усещането ѝ за изтощение, и тя знаеше, че е просто въпрос на време, преди да клекне напълно. Погледна към машините за напитки и се вторачи в една диетична пепси-кола. Прецени съотношението между количеството кофеин и риска да ѝ се наложи да потърси тоалетна преди края на акцията. Беше се научила да взема това под внимание по време на дългите, целодневни акции в Мексико Сити. Два часа могат да ти се сторят много, много дълги, ако нямаш възможност да напуснеш поста си.

Реши да си позволи напитката.

Маккаски обаче изглеждаше така, сякаш ще се срине всеки момент. Ейдийн си спомни колко спокойно беше прозвучал гласът му, когато му съобщи за смъртта на Марта. Сега си даваше сметка, че това не е въпрос на овладяно спокойствие, а на съсредоточаване. Зачуди се дали въобще е затварял очи след смъртта на Марта Макол. Чудеше се също така дали упоритостта му отразява желанието да отмъсти за загубата ѝ, желанието да накаже себе си, или и двете заедно.

Когато свърши с Ейдийн, Маккаски се обърна към полковник Огъст. Офицерът дъвчеше дъвка. Брадата му беше видимо набола. Беше със слънчеви очила с прозрачни зелени рамки и огледални стъкла, вдигнати на челото. Беше облечен в светлобежови панталони „Масимо“ и намачкана бяла тениска с дълги ръкави, навити над китките. Изглеждаше много по-различно от спокойния консервативен военен, когото Ейдийн беше срещала във Вашингтон. Огъст носеше радиостанция под формата на уокмен, по която щеше да се свързва с Маккаски. Копчето за силата на звука всъщност беше много силен микрофон. Полковникът също носеше бутилка минерална вода. Ако водата попаднеше върху касетата на уокмена, лентата — която имаше покритие от дифенилцианоарзин — щеше да се превърне в облак сълзотворен газ. След това обаче радиостанцията щеше да продължи да работи поне още пет минути.

— Добре — каза Маккаски. — Ще чакате от източната страна на Операта. А ако ви прогонят?

— Отправляме се към Кале де Аренал на север — отвърна Огъст. — Придвижваме се по нея на изток, докато заобиколим двореца и влезем в Кампо дел Моро. Ако пътят там е блокиран, се опитваме да заемем позиция при Музео де Каруахес.

— Ако ви изгонят и оттам?

— Връщаме се обратно при Операта — отвърна Огъст. — При северната страна.

Маккаски кимна.

— Веднага щом хората от покрива на Операта ми докладват, ще ви кажа къде се намира Амадори. Вие разглеждате картата и ми казвате на коя страница от сценария се намирате.

Маккаски имаше предвид „сценария“ на отряда за бързо реагиране — за стандартна десантна тактика и стандартна тактика за нападение. Полковник Огъст и ефрейтор Прементин бяха адаптирали сценария за тактиката по отношение на двореца. Във всяка категория имаше по десет опции. Коя точно опция щяха да изберат щеше да зависи от времето, с което разполагат, както и от количеството и вида съпротива. Във всеки сценарий обаче имаше едно неизменно нещо: не всички влизаха вътре. След смъртта на водача на отряда подполковник Скуайърс Огъст преправи всеки сценарий така, че при всички положения навън да има екип, който да помага при измъкването.

— Както знаеш — продължи Маккаски, — Ейдийн идва с вас просто за да разпознае Мария и да ви помогне при спасяването ѝ. Тя няма да се бие, освен ако не се наложи. На покрива ще имаме хеликоптер, а освен това ще бъдем готови да нахлуем с допълнителна полицейска сила, ако нещата излязат извън контрол. Луис каза, че щом се озовете вътре, единственият сериозен проблем с охраната, който можете да имате, е СНР.

— Мамка му — изпсува Огъст, но без да нервничи. — Как е разбрал, че Амадори има такова нещо?

— Кралят е наредил тази система да се инсталира във всичките дворци — обясни Маккаски. — Също като около Белия дом. Това е може би една от причините, поради които Амадори е избрал този дворец за щабквартира.

СНР — системата за наблюдение от разстояние — представляваше подобен на очила уред, който се включваше в системата за видеоохрана на дадена сграда. Отстрани на очилата имаше пластинка с миниатюрна клавиатура, а на стъклата — черно-бял дисплей от течен кристал. Комбинацията от тези две приспособления позволяваше на този, който носи очилата, да вижда всичко, което се вижда с камерите на охраната. На някои от по-новите модели имаше и

малки видеокамери, които пък позволяваха на хората от охраната да си предават аудио-визуална информация.

— Кажи на екипа си — предупреди Маккаски, — че ако Амадори успее да излезе от Тронната зала, преследването му ще бъде много, много опасно.

Огъст потвърди, че е разбрал всичко.

Останалите шестима членове на отряда се бяха строили в една редица зад полковник Огъст. Докато говореше, Маккаски ги оглеждаше. Погледът му се спря върху редник Де Вон, която беше в края на редицата. Афроамериканката беше облечена в тесни дънки и син анорак. Ейдийн изведнъж се изненада — както по всяка вероятност се беше изненадал и Маккаски — от това колко много прилича тя на Марта Макол на млади години.

Маккаски сведе поглед.

— Момчета и момичета, знаете за каква акция става въпрос, а също така и какви рискове има. Полковник Огъст ми каза, че сте запознати също така и с правните и моралните ѝ аспекти. Получихме нареждане от президента да отстраним един много опасен деспот от властта. Трябва да използваме всички средства, с които разполагаме. Нямаме подкрепата на обществеността. Нямаме и подкрепата на законното испанско правителство, което в момента е напълно объркано. Ако някой от вас бъде заловен, няма да му се помогне от нито една от двете страни, освен по традиционните дипломатически канали. Разполагаме обаче със следното: възможността и дълга да спасим десетки хиляди човешки животи. Аз лично смятам, че това е висока чест. Надявам се, че и вие възприемате нещата така.

Луис пристъпи напред.

— Ще имате също така и благодарността на много испански поданици, които никога няма да разберат какво сте направили за тях. — Той се усмихна. — Вече обаче имате благодарността на няколкото испанци, които със сигурност знаят какво смятате да предприемете. — Той застана до Маккаски и отдаде чест на всички. — *Vaya Con Dios*, приятели. Бог да е с вас.

30.

ВТОРНИК, 09:45 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Отец Норберто отлетя за Мадрид с частния самолет на висшия йезуитски свещеник — двайсет и две годишна „Чесна Конкуест“, боядисана в светлолилаво и червено, с потъмнени прозорчета и малка църковна ризница в задната част. Единайсетместното летателно средство с две перки беше много шумно и подскачаше на всяка въздушна яма.

„Като почти всичко в Испания напоследък“ — помисли си Норберто с горчивина, докато стискаше с все сила дебело подплатените облегалки за ръцете.

Дори обаче докато си мислеше така, той знаеше, че това не е вярно. Поне не напълно. Той пътуваше с петима други свещеници от северното крайбрежие. Докато неговата душа се гърчеше от болка, те изглеждаха доста спокойни.

Норберто дишаше тежко. Надяваше се тяхното самообладание да му помогне да се овладее. Щеше му се по някакъв начин да отклони мислите си от личната си загуба и да се съсредоточи върху историческата задача, пред която бяха изправени. Да се опитваш да поддържаш душевния мир в един град с над три милиона души беше предизвикателство, пред каквото той никога не се беше изправял. Може би обаче сега му беше необходимо нещо тъкмо такова. Нещо, което да го държи настрана от ужасната загуба, която го беше сполетяла.

Възрастният отец Хименес седеше до Норберто на задния ред. Хименес беше свещеник в село Ларедо, което беше още по на запад по крайбрежието. Малко след като се бяха издигнали във въздуха, Хименес извърна поглед от прозорчето и се наведе към Норберто.

— Чух, че сме щели да се срещаме с прелати от други вероизповедания. Говореше високо, за да се чуват думите му над рева на двигателите. — На срещата ще има поне четирийсет души.

— Имаш ли някаква представа защо е избрал точно нас? — попита Норберто. — Защо не например отец Иглесиас от Билбао или отец Монтоя от Толедо?

Хименес сви рамене.

— Предполагам, че защото енориите ни са много малки. Нашите енорияши се познават помежду си и ще могат да си помагат един на друг, дори нас да ни няма.

— И аз така си помислих в началото — каза Норберто. — Но я се огледай. Почти всички тук са от най-възрастните членове на ордена.

— Поради което и най-опитните — поясни Хименес. — Че на кого е по-добре да се повери подобна акция?

— На младите — предположи Норберто. — На енергичните.

— Младите задават прекалено много въпроси — каза Хименес и побутна с пръст Норберто по рамото. — И ти си млад, приятелю. Може би на висшия отец просто му трябва мъже, на които може да има доверие. Мъже, на които да може да каже нещо и то да бъде изпълнено без забавяне или оплакване.

Норберто не беше толкова сигурен по този въпрос. Не знаеше дори защо се чувства така. Може би беше плод от голямото му страдание или пък от безцеремонния начин, по който му бяха наредили да отиде в Мадрид. А може би — замисли се той с усещането за прокоба — Бог го побутваше с пръст, точно както го беше побутнал Хименес току-що.

— А случайно да знаеш поне къде се събираме? — попита Норберто.

— Когато ми се обади — отвърна Хименес, — отец Франциско спомена, че ще ни отведат в Нуестра Сеньора де ла Алмудена. — По нежното бяло лице на свещеника се плъзна блага усмивка. — Странно се чувства човек, когато напуска малката енория и отива на такова място. Чудя се дали нашият Господ Бог се е чувствал по същия начин, когато е тръгвал от Галилея, за да проповядва Божието царство и на други градове. Усещането да те изпращат така е странно, Норберто, но и приятно.

Норберто погледна другите свещеници отпред. Въобще не споделяше оптимизма на Хименес. Проповедите ща свещениците трябваше да свършат работа преди хората да се нахвърлят един срещу друг. Преди да започнат да всяват размирици и... да се избиват.

Норберто не се опитваше и да си представи как се е чувствал Иисус, когато се отправил към пустошта. Докато си мислеше за това обаче, той си представи, че по всяка вероятност Иисус се е чувствал разстроен и отвратен от едно общество, изпълнено с предразсъдъци и недоверие, с насилие и неморалност, с алчност и разногласия. Изправен пред подобно нещо, на Иисус му е оставало едно-единствено място, където да потърси нови сили.

В стреса и тъгата си Норберто беше изгубил всякаква представа за това място. Той затвори очи, сведе глава и започна да се моли на Бог да му даде куража да поеме бремето си. Молеше се за мъдростта да вижда кое е правилното, както и за силата да преодолее внезапно обзелата самия него злоба. Трябваше да се държи за вярата, която се отдалечаваше от него със скоростта на светлината.

Самолетът пристигна в Мадрид доста рано, но беше принуден да кръжи над летището половин час. Обясниха им, че военните полети имат предимство. Когато най-сетне в десет часа успяха да кацнат, групата им мина през терминал номер две, където се присъедини към други свещеници от цялата страна. Отец Норберто разпозна неколцина — отец Алфредо Ластрас от Валенсия, отец Касто Сампедро от Мурсия и отец Сезар Флорес от Леон. Нямаше време обаче за нищо друго, освен да си стиснат ръцете и да си кажат по две думи, защото почти веднага ги поведоха към един стар автобус, който да ги откара до катедралата „Алмудена“. Норберто седна до един отворен прозорец, отец Хименес пак се настани до него. Движението по пътищата на града беше съвсем ненатоварено, особено по Авеню де Америка, така че старият автобус стигна до известната — но също и доста често оплювана — катедрала за не повече от дваайсет минути.

Строителството на внушителната катедрала бе започнало Още през девети век. Едва била завършена основата, когато строителната работа спряла заради нашествието на маврите. Нашествениците построили точно до нея здравата си крепост. Когато маврите били прогонени от Испания, а крепостта била разрушена, за да се освободи място за кралския дворец, имало планове да продължи работата и по катедралата. Влиятелният и завистлив архиепископ на Толедо обаче не искал да има по-внушителна църква от неговата. Хората, които давали пари за довършването на една църква, която се намирала върху омърсена от маврите площ, можели да очакват не само отлъчване от

църквата, но и смърт. Минали почти цели седемстотин години преди довършването на църквата да продължи. Дори тогава обаче парите и всякакви други средства били съвсем недостатъчни. Поради тази причина, когато се довършвала някоя част, минавали години преди строителството да продължи. В резултат се получило хаотично разнообразие от стилове. Най-накрая, през 1870 година, заприличалата на колажно произведение църква била разрушена и се начертали плановете за една нова неоготическа църква. Строителните работи започнали през 1883 година, макар че на горе-долу редовни интервали средствата се изчерпвали и през 1940 година работата била зарязана напълно. Едва през 1990 година довършителната работа бе започнала съвсем сериозно. Въпреки това милиардите песети, необходими за довършването, отново се бяха оказали недостатъчни. По ирония на съдбата последната боя на фризовете в главния антаблеман бе нанесена само преди три седмици.

Автобусът зави от Кале Майор по Кале де Байен. Пред двете еднакви кули на църквата се бяха струпали хиляди хора. Зад тях се виждаха цели групи репортери и телевизионни камери. Журналистите от печата бяха дошли пеша, а телевизионните екипи се бяха разположили върху покривите на паркираните микробуси. Въпреки че огромната тълпа се охраняваше от подредена в сгъстен ред градска полиция, пристигането на автобуса и появата на свещениците като че ли взриви напрежението. Хората започнаха да крещат за помощ и подслон. Топлината в препълнения автобус сякаш увеличаваше силата на виковете им и ги довеждаше до всяко ухо, също като църковна камбана в тихо утро. Това не бяха политически бежанци, а възрастни хора, майки с деца на ръце, малки ученичета. Умираха от страх, а броят им — също както и силата на чувствата им — като че ли се увеличаваше с приближаването на автобуса към църквата. Свещениците се заспоглеждаха мълчаливо. Бяха очаквали да видят нужда, но не и подобно отчаяние.

Хванати за ръце, полицаите правеха път на автобуса през тълпата. От църквата излезе отец Франциско с мегафон, подкани тълпата към търпение и махна с ръка на свещениците да влизат. Те тръгнаха бавно, притиснати от нетърпеливата тълпа в една-единствена тясна редица. Това напомни на отец Норберто за гладните тълпи, на които беше помагал преди време в Руанда, както и за бездомните,

които се беше опитвал да утешава в Никарагуа. Изненадваща беше силата, с която можеха да се сдобият иначе слабите, когато са струпани на големи маси.

Когато всички свещеници влязоха в църквата, вратите се затвориха. След пътуването със самолета, шума от спирачките и крясъците на тълпата плътната тишина беше направо добре дошла.

„Обаче тя не е никак реална“ — помисли си Норберто. Страхът и болката отвън — ето това беше реално, при това нарастваше с всяка минута. Трябваше да се погрижат за хората колкото се може по-скоро.

Главният свещеник на ордена отец Гонзалес беше в апсидата на катедралата и тихо се молеше. Свещениците тръгнаха през главния кораб на църквата. Чуваше се само скърцането на обувката и шумоленето на расата им. Отец Франциско водеше процесията. Когато стигнаха до напречния неф, той се обърна и им направи знак с двете си ръце. Всички спряха. Отец Франциско тръгна напред сам.

Норберто не беше особен почитател на главния отец Гонзалес. Според някои петдесет и седем годишният водач на йезуитите беше изгоден за ордена, защото се ползваше с благоразположението на Ватикана и вниманието на целия свят. Обаче макар свещениците на Испания да проповядваха неговите схващания, да защитаваха неговите консервативни политически кандидати и да събираха щедри дотации от енориите си, нито частица от средствата или подкрепата, които той привличаше, не стигаха до тях. Норберто специално мислеше, че отец Гонзалес се интересува много повече от увеличаването на собственото си влияние и мощ, отколкото от ордена на испанските йезуити.

Но Гонзалес беше главният свещеник и Норберто никога не би посмял да го критикува открито. И все пак сега, в негово присъствие в тази величествена църква, Норберто въобще не усещаше сгряващата душата му вяра, която искаше да усети — която имаше нужда да усети. Дали Гонзалес въобще го беше грижа за хората? Дали по-скоро не се тревожеше, че една революция може да намали властта му? А може би отец Гонзалес се надяваше, че един евентуален нов лидер ще се обърне към него, за да получи подкрепата на йезуитите от цялата страна?

След три-четири минути мълчалива молитва Гонзалес изведнъж се обърна към свещениците и ги благослови. Те се прекръстиха. След това той направи няколко бавни крачки към тях. Бледото му благородно лице и воднистите очи бяха обърнати нагоре, към небесата.

— Прости ни, Боже — каза той, — защото днес за първи път от повече от хиляда години вратата на този храм се залоства отвътре. — Той огледа свещениците. — Само след минута аз ще отворя тази врата. Трябва да напусна, но отец Франциско ще ви разпредели в различните части на катедралата. Моля ви да разговаряте с всички хора, да ги убеждавате, че това не е тяхна борба. Че Бог ще се погрижи за тях и че трябва да имат доверие на водачите на Испания, които ще възстановят мира в страната ни. — Той спря за момент, после продължи: — Благодаря на всеки един от вас, че дойде тук. Хората от Мадрид имат нужда от духовни водачи и духовна подкрепа. Те имат нужда да знаят, че в това време на общо объркване не са забравени. Щом Мадрид се успокои и вратата му се възстанови, ще можем да тръгнем във всички посоки, за да донесем мир в цяла Испания.

Отец Гонзалес мина покрай свещениците и се отправи към вратата. Черното му расо се поклащаше. Вървеше уверено и спокойно, сякаш всичко беше под контрол.

Докато го гледаше, Норберто с внезапен ужас осъзна, че може би това наистина е така. Че може би тази акция не е за да бъдат успокоени изплашените и самотните — поне не заради тях. Огледа се. Възможно ли беше най-сериозните и преданите, най-благонадеждните от свещениците в страната да са доведени тук с една-единствена цел: да упражнят контрол над тълпата? Създаваш нужда от утешение, докарваш състоянието до абсолютна лудост като държиш вратите затворени — и след това раздаваш щедро въпросното утешение.

Усети страх. Почувства се и мръсен. Отец Гонзалес не се опитваше да получи услуга от водачите на тази революция. Норберто подозираше, че отец Гонзалес вече е част от процеса за съставяне на ново правителство, което да ръководи испанския народ.

Ново правителство за Испания, а той — неин духовен предводител.

31.

ВТОРНИК, 10:20 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Мария беше убедена, че генерал Амадори наистина се намира в Тронната зала на двореца. След като избяга от войниците обаче тя не се отправи директно натам. Трябваше и две неща: униформа и съюзник.

Първо трябваше да се сдобие с униформата.

Намери я в една от тоалетните, навремето наричана *el carto de cambiar por los attendientes del rey* — съблекалня за адютантите на краля. Сега войниците влизаха и излизаха, без въобще да се съобразяват с историята на въпросното място. Мария не беше роялистка, но пък беше испанка, а това място беше играло важна роля в историята на Испания. Заслужаваше много по-голямо уважение.

Голямото бяло помещение с мраморни цокли се намиреше в югоизточния сектор на двореца, недалеч от спалнята на краля. Мария стигна до него като се придвижваше предпазливо от врата до врата. Повечето от стаите по пътя ѝ бяха празни; тя отбягваше тези, в които имаше хора. Ако при бягството ѝ се беше задействала някаква аларма, вероятно щяха да я търсят около Концертната зала и Тронната зала, понеже знаеха, че ще се опита да се добере до Амадори. Номерът беше да направи всичко възможно, за да не я забележат.

Униформата ѝ се предложи сама под формата на един млад сержант, който влезе в съблекалнята заедно с двама свои другари. Когато отвори вратата на кабинката, Мария вече го очакваше с двата пистолета, насочени в лицето му.

— Влез и заключи вратата — изръмжа тя ниско. Шумът от вентилатора на тавана също заглушаваше думите ѝ.

Повечето хора, които се изправят срещу насочено дуло, замръзват. Точно в този кратък период човекът, който държи оръжието, трябва да даде някаква инструкция. Ако командата се даде незабавно и категорично, заплашеният обикновено се подчинява. Ако обаче не се даде така, ако човекът отсреща има време да се паникьоса, трябва да се взема решение дали нападателят да се оттегли, или да стреля.

Мария вече беше решила, че ще стреля, за да обезвреди всеки, който се опита да я хване. За щастие опулилият очи сержант се подчини на заповедта ѝ незабавно.

Щом той заключи вратата, тя му направи знак с единия пистолет да се приближи. Другия държеше прицелен в челото му.

— Ръцете зад главата — каза тя. — След това се обърни и тръгни към мен заднишком.

Той безмълвно изпълни нареждането ѝ. Без да маха очи от него, Мария постави единия пистолет на тоалетното казанче, взе пистолета на сержанта и го втъкна в колана си. След това отново взе пистолета, който беше оставила на казанчето, и мина пред младежа.

— Седни на чинията — каза тя. — Ръцете на бедрата.

Войникът се подчини.

— Когато приятелите ти тръгнат — прошепна тя, — им кажи да вървят без теб. Иначе всички до един ще умрете.

И Мария, и сержантът — на чийто ревер пишеше „Гарсия“ — зачакаха. Тя можеше да се закълне, че чува ударите на сърцето му. Когато другите го повикаха, той направи точно така, както му беше наредила. Мария му заповяда да стане и да си свали униформата.

Той го направи. След това Мария го обърна с лице към тоалетната чиния и му каза да коленичи пред нея.

— Моля ви, не ме убивайте — каза той. — Моля ви.

— Няма — рече тя. — Ако правиш каквото ти кажа, разбира се.

Можеше да направи две неща. Едното беше да му напълни устата с тоалетна хартия, да му счупи пръстите, за да не може да си я извади от устата, след което да го завърже за казанчето. Това обаче щеше да ѝ отнеме много време. Вместо това тя го ритна в тила ѝ той си удари челото в керамичната чиния и изпадна в несвяст. По всяка вероятност беше получил сътресение на мозъка, но в ситуация като тази нямаше начин да се предотвратят наранявания. Мария сграбчи униформата и оръжието му и набързо се преоблече. Униформата ѝ беше доста голяма, но това беше положението. Тя напъха косата си във войнишкото кепе, прибра оръжието на сержанта в кобура, а останалите пистолети скри отпред в ризата си.

Излезе и напъха дрехите си в кошчето за боклук. Всичко с изключение на обувките. Потри страните си с подметките, за да се сдобие с „набола брада“. После изхвърли и тях. След това застана пред

огледалото, за да провери на какво е заприличала. В този момент двамата другари на Гарсия се върнаха.

— Закъсняваш, Гарсия! — изръмжа единият, докато минаваше покрай Мария. — Лейтенантът даде на всяка група по пет минути да влезе и...

Сержантът спря и обърна глава. Мария въобще не му даде време да реагира. Пристъпи към него, подпря отзад лявото му коляно със своето дясно, сви дясната си ръка около врата му и го преметна през крака си. Той падна в цял ръст, а тя веднага вдигна крак и го стовари право върху гръдния му кош, при което строши няколко ребра и изкара всичкия въздух от дробовете му. Придружителят му, с лице към писоарите, понечи да се извърне, но Мария вече беше прекрачила падналия и се беше запътила към него. Без въобще да забавя крачка, тя вдигна десния си крак и го ритна с все сила в кръста. Той се блъсна в писоара и падна назад. Мария го ритна с пета право в слепоочието. Той веднага загуби съзнание. Другият продължаваше да стене, поради което Мария замахна и го ритна в тила. Той също изпадна в несвяст.

Мария се олюля. Беше намерила силите, които ѝ трябваха за атаката, но усилието беше изцедило цялата и енергия. В резултат от ударите, които беше понесла в Концертната зала, сега усещаше отвратителна болка. Задачата обаче трябваше да бъде завършена и тя беше твърдо решена да го направи. Дотътра се до мивката, събра вода в шепите си и отпи.

Сети се какво беше казал единият от току-що повалените сержанти. Че им било разрешено да идват тук за по пет минути. Всеки момент можеше да влязат други. Нямаше никакво време.

Тя се изправи, обърна се и тръгна към вратата. Без ни най-малко колебание излезе в коридора. Първо тръгна надясно, но след няколко врати сви наляво. Така се върна в коридора, който водеше до Тронната зала.

Беше пълно с войници, но тя вървеше припряно, сякаш бързаше за някъде. Докато беше работила под прикритие, беше научила, че има две основни неща, които са необходими за успешното проникване сред неприятелски позиции. Първо, трябва да изглеждаш така, сякаш наистина си част от обстановката, в която се намиращ. Ако успееш с това, никой не ти задава никакви въпроси. Второ, трябва да действаш така, сякаш веднага трябва да стигнеш до някакво място. Ако се

движиш бързо и сигурно, пак никой няма да те спре. Тя беше сигурна, че тия две нейни умения, съчетани с униформата, ще я заведат без проблем до Залата на алебардите. Можеше даже и да успее да влезе. След това щяха да ѝ трябват четири неща, за да се добере до Амадори.

Оръжията, хитрост и... късмет.

Плюс помощта на двама съвсем отскорошни познати.

32.

ВТОРНИК, 04:30 Ч. ВАШИНГТОН

Майк Роджърс отиде в кабинета на Пол Худ, за да чакат заедно сведения за разгръщането на удара на отряда за бързо реагиране. Малко след пристигането на Роджърс от Белия дом се обади Стив Бъркоф. Худ се надяваше, че се обажда само за да му предаде последните новини. Хищнически настроеният шеф на Националната охрана имаше навик да използва подобни обаждания, за да прокарва плановете на президента.

Според Бъркоф кралят на Испания се обадил от резиденцията си в Барселона, за да говори с президента. Лоялни на краля висши военни били потвърдили, че генерал Рафаел Амадори — оглавяващ военното разузнаване и един от най-влиятелните висши военни в Испания — бил преместил щабквартирата си в Тронната зала на кралския дворец.

При тези думи Худ и Роджърс се спогледаха. Без да каже нито дума, Роджърс отиде при един телефон до кушетката, за да се обади на Луис от Интерпол и да му съобщи, че знаят със сигурност местоположението на целта. Худ се усмихна. Беше доволен, че са се досетили правилно.

— Вече няма съмнение какво планира генерал Амадори — продължи Бъркоф. — Президентът е информирал краля за присъствието на нашия отряд в Мадрид. Негово величество е дал съгласието си да действаме както сметнем за добре.

— Разбира се, че ще го даде — каза Худ. Президентът беше действал експедитивно и по всяка вероятност правилно, но въпреки това Худ се чувстваше неловко.

— Не бързай толкова да съдиш краля — предупреди го Бъркоф. — Признал е също така, че вероятно ще е невъзможно Испания да остане цяла и единна. Казал, че твърде много отдавна тлеещи етнически духове били пуснати от бутилката. Казал е също така на президента, че ако Обединените нации и НАТО помогнат за едно спокойно разпадане на страната, той ще абдикира.

— И каква полза ще има от това? — попита Худ. — Правомощията на краля са чисто формални.

— Прав си — рече Бъркоф. — Той обаче е готов да направи с абдикирането си един жест към народа на Испания. Иска да покаже на хората, че ако искат автономия, той няма намерение да им застава на пътя. В същото време обаче въобще не е съгласен да предаде властта в ръцете на един тиранин.

Худ трябваше да се съгласи, че макар и по всяка вероятност кралят да си имаше несметни богатства, скрити по чужди банки, в жеста, който беше готов да направи, имаше възхитителна, макар и малко парадираща логика.

— И кога смята кралят да направи този жест? — попита Худ.

— Когато Амадори вече не представлява заплаха — отговори Бъркоф. — Като споменахме за това, какво прави вашият отряд в момента?

— Чакаме вести — обясни Худ. — Отрядът за бързо реагиране трябва да пристигне при целта всеки мо...

— Вече са там — намеси се Роджърс изведнъж.

— Задръж малко, Стив — каза Худ. — Майк, какви новини имаш?

— Даръл току-що се е свързал с полковник Огъст — каза Роджърс, като продължаваше да притиска слушалката към ухото си. — Отрядът се е разположил без проблем на източната страна на Операта. Имат видимост към двореца и досега никой не е дошъл да ги тревожи. Войниците като че ли не се интересуват от нищо друго освен от двореца. Полковник Огъст очаква следващи заповеди.

— Благодарни на Даръл от мое име — каза Худ, след което предаде информацията на Бъркоф. Докато говореше, извика на екрана си плана за акцията — Маккаски му го беше изпратил преди половин час. Имаше карта на съответната част от Мадрид, както и подробна план-схема на двореца, а също така и най-различни конфигурации за проникване сред неприятелските позиции и нападение.

— Кой план и какво време биха избрали, ако трябваше да нападнат сега? — попита Бъркоф.

Роджърс, който се беше приближил до бюрото, погледна над рамото на Худ. Худ включи телефона на конферентен разговор.

— В северозападната част на Плаца де Ориенте има една канализационна шахта — обясни Худ. — Тя стига до една катакомба, която е била част от старата мавърска крепост. В момента там се съхранява отрова за мишки.

— Чакай малко — каза Бъркоф. — Как ще влязат в канала?

— Ще използват един стар трик от френската съпротива — отвърна Роджърс. — Отвлечаш вниманието и после удряш право в целта. Нищо смъртоносно само много пушек.

— Разбирам — каза Бъркоф.

— Катакомбата е свързана с една от дворцовите тъмници, която не се използва по предназначение вече почти от два века — обясни Худ.

— Искаш да кажеш, че просто си стои така? — възкликна Бъркоф.

— Съвсем правилно — каза Худ.

— Като се има предвид историята на Испания и особено Инквизицията — каза Роджърс, — въобще не съм изненадан, че не са я отворили за посещения.

— Когато влязат в тъмницата, хората от отряда ще се озоват точно под Залата с гоблените — продължи Худ. — Оттам до Тронната зала има съвсем кратка отсечка.

— Ще я вземат за нула време — намеси се Роджърс, — макар че сигурно целият коридор е пълен с войници. Ако решат да използват тристепенния модел, сред испанците определено ще има пострадали.

— Тристепенен модел? — вдигна вежди Бъркоф.

— Да, сър — отвърна Роджърс. — Минават през всичко и всички, които им се изпречат, поразяват целта, след което се измъкват. С други думи, не си правят труда да се сдобиват с униформи, да се промъкват тайно до Амадори и да намалят до минимум броя на евентуалните пострадали — от двете страни.

— Разбирам — каза пак Бъркоф.

— Имахме намерение да изчакаме, докато получим вести от нашия човек в двореца — обясни Худ.

— Агентката от Интерпол, която се оставила да я хванат — каза Бъркоф.

— Точно така. Не знаем дали ще се опита да се свърже с нас, или пък ще се опита сама да поразии целта — обясни Худ. — Решихме, че е

най-добре да ѝ дадем малко време.

Бъркоф замълча, после каза:

— Докато чакаме, рискуваме силата на Амадори да расте не с часове, а с минути. Винаги настъпва един момент, в който хората започват да виждат в бившия бунтовник едва ли не национален герой. Също като Кастро, когато свали Батиста.

— Има го тоя риск — съгласи се Худ. — Ние обаче не смятаме, че Амадори е стигнал толкова далеч. В момента има още десетина бунтовнически зони и Амадори не е обявен за временен водач в нито една от новинарските емисии, които следим. Докато към него не се присъединят няколко основни обществени фигури — не само политици, но и бизнес-лидери и духовни лидери — той вероятно ще си кротува.

— Та той вече се захвана сериозно с водачите в промишлеността — изтъкна Бъркоф. — Хората на яхтата, както и членовете на „фамилиите“, които е взел за заложници...

— Вероятно го прави, за да сплаши останалите — съгласи се Худ, — но се съмнявам, че това ще стане до час-два.

— Значи според теб трябва да изчакаме.

— Отрядът е в пълна бойна готовност — каза Худ. — Изчакването едва ли ще нанесе много вреда, като в същото време може да ни снабди с някаква допълнителна информация от разузнаването на мястото на събитията.

— Не съм съгласен, че изчакването няма да навреди — възпротиви се Бъркоф. — Според генерал Ван Занд така Амадори може да получи възможност да подобри собствената си система за сигурност. А най-важната цел е да се доберем до него.

Худ вдигна поглед към Роджърс. И двамата знаеха много добре за какво намеква Бъркоф: че сега не е моментът да бъдат предпазливи.

Худ беше съгласен до известна степен. Двойните войни, чистките и убийствата като че ли поставяха Амадори по-скоро редом до Хитлер и Сталин, отколкото до Фидел Кастро и Франциско Франко. Не можеше да бъде оставен да управлява Испания.

— Стив — каза Худ, — съгласен съм с теб. Амадори е най-важната ни цел. Ударната ни група обаче е единственото, с което разполагаме. Ако я използваме прибързано, това ще изложи на риск не само живота им, но и изхода на цялата акция. — Той погледна

часовника на компютъра. Помощникът на Худ Бъгс Бенет го беше програмираше така, че да показва както местното време, така и това в Мадрид. — В Испания в момента е почти единайсет сутринта — продължи той. — Нека да видим как ще се развият нещата до пладне. Ако дотогава не получим никакви вести от Мария Корнеха, отрядът ще влезе в двореца.

— За един час могат да станат много неща, Пол — каза Бъркоф недоволено. — Няколко поправки в закона и Амадори може да стане необуздаем. Ако тогава го отстраниш, ще убиеш един лидер от международна величина, а не държавен изменник.

— Разбирам това много добре — каза Худ. — Трябва ни обаче повече информация.

— Виж какво — не се предаваше Бъркоф, — започва да ми става досадно. Твоята група е една от най-добрите ударни сили в света. Не ги спирай. Развържи им юздите. Те сами ще събират нужната информация, докато си вършат работата.

— Не — рече Худ категорично. — Това не е добро решение. Ще дам на Мария още един час.

— Защо? — недоумяваше Бъркоф. — Чуй сега, ако те е страх да издадеш заповедта за премахването на оня мръсник...

— Да се страхувам ли? — отсече Худ. — Докато същият тоя мръсник си плетеше мрежата, един от моите хора загина. Съвсем спокойно мога да го изям с парцалите. И то с удоволствие.

— Какъв е проблемът тогава?

— Проблемът е, че така се бяхме съсредоточили върху стратегията за добирание до целта, че не изработихме тази за изтеглянето на отряда.

— Мария не ти трябва за това — каза Бъркоф. — Ще излязат по същия начин, по който са влезли.

— Не ти говоря за стратегия за измъкване от двореца — каза Худ. — Говоря ти за измъкване от отговорността. Върху кого ще паднат ударите за това, Стив? Дали президентът е уточнил това с краля?

— Не знам. Не присъствах на разговора им.

— Ще трябва ли да се отречем от хората от отряда, ако ги хванат? — попита Худ. — Да кажем, че са някакви наемни войници или пък действат съвсем самостоятелно и после ще ги зарежем?

— Понякога се случват и такива неща — каза Бъркоф.

— Понякога — съгласи се Худ. — Но когато няма алтернатива. А алтернативата в този случай е да оставим една испанка да се намеси. Една патриотка. Човек, когото нашите хора са отишли да подкрепят, макар това да са само лъжи и измами за обществена консумация.

Този път Бъркоф си замълча.

— Така че ще изчакам до пладне, за да разберем дали можем да получим нещо от Мария — допълни Худ. — Ще ни свършат работа дори само координатите ѝ в двореца. Ако хората от отряда могат да я намерят някъде по пътя към Амадори, тогава няма да имам никакви проблеми да издам заповедта за очистването на тоя кучи син.

Настъпи дълъг момент на напрегната тишина. Най-накрая Бъркоф я наруши.

— Мога ли да кажа на президента, че ще се случи по обед?

— Да — отвърна Худ.

— Добре — рече Бъркоф хладно. — Тогава пак ще се чуем.

Шефът на националната охрана затвори телефона. Худ вдигна поглед към Роджърс. Генералът се усмихваше.

— Гордея се с теб, Пол — каза той. — Наистина се гордея.

— Благодаря, Майк. — Худ затвори файла и разтърка очи. — Обаче ако знаеш колко съм уморен. Писна ми от всичко това.

— Полегни — предложи Роджърс. — Аз ще поема наблюдението.

— Не и докато всичко това не свърши — каза Худ. — Можеш обаче да ми направиш една услуга.

— Разбира се, кажи.

Худ вдигна телефона.

— Ще се свържа с Боб Хърбърт и Стивън Винс, за да им кажа да направят всичко възможно тази жена да бъде открита и то със съвсем точни координати. Междувременно се опитай да разбереш дали Даръл може да открие още нещо. Един час въобще не е толкова много време, но пък може би някой е напълнил по някое време двореца с подслушвателни устройства. Провери дали той може да сплаши някои от враговете на краля.

— Ще го направя.

— Освен това нека да осведоми момчетата от отряда защо и какво чакаме.

Роджърс кимна и излезе от кабинета. Худ се обади на Хърбърт и Винс. Когато свърши, скръсти ръце върху бюрото си и положи глава върху тях.

Наистина беше уморен. Освен това не беше чак толкова горд от себе си. Точно обратното. Беше погнусен от нетърпението си да размаже Амадори, за да отмъсти за Марта Макол — макар че този, който беше уредил и наредил убийството ѝ, сигурно беше някой друг. Но пък всичко беше част от едно и също нечовешко представление.

В крайна сметка, рано или късно, и то щеше да свърши. Или Амадори щеше да умре, или Испания щеше да принадлежи на Амадори — във втория случай проблемът вече не беше само негов, а на целия свят. Тогава Худ щеше да напусне това място и да се прибере у дома при нищото. Нищо освен няколко малки лични удоволствия, няколко ужасни съжаления по отношение на миналото, както и очакването на повече такива, докато остане да работи за Оперативния център.

Това въобще не беше достатъчно.

Никога нямаше да накара Шарън да вижда нещата така, както ги виждаше той. Докато обаче седеше зад бюрото си с объркано съзнание и ясни чувства, трябваше да признае пред себе си, че вече не е сигурен в правотата си. Дали беше по-добре да се радва на професионалните си успехи и на уважението на Майк Роджърс? Или пък да си намери по-непретенциозна работа, такава, която да му оставя време да се наслаждава на любовта на жена си и децата си и на малките радости, които можеха да споделят заедно?

„Защо пък трябва да избирам?“ — запита се той. Вече обаче знаеше отговора на този въпрос.

Защото цената, с която се заплаща това да бъдеш част от влиятелния елит в която и да било област, е време и много труд. Ако той искаше да си върне семейството, трябваше да понамали консумацията на тези неща. Щеше да се наложи да заработи за някой университет, банка или изследователски колектив — нещо, което да му оставя време за цигулкови концерти, бейзболни мачове и гушкане пред телевизора.

Худ вдигна глава и се върна към компютъра си. И докато чакаше вести от Испания, написа следното:

„Г-н Президент,
С настоящото подавам оставката си като директор на
Оперативния център.

Искрено Ваш,
Пол Худ“

33.

ВТОРНИК, 10:32 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Когато най-накрая стигна до коридора пред Залата на алебардите, Мария вече не можеше да продължава напред предпазливо. Беше пълно с войници, които проверяваха методично залите на двореца. Тя въобще не се съмняваше, че търсят точно нея.

Беше се оказало относително лесно да се добере дотук. По пътя си беше открила множество свързани помежду си зали, поради което през по-голямата част от времето беше успяла да не върви по коридора. Спря само веднъж, за да се опита да се свърже с Луис и да го информира за положението на нещата. Телефоните в двореца обаче бяха изключени, а тя не искаше да рискува като вземе радиостанцията на някой от свързочниците.

Вървеше бързо и целеустремено. Ръцете ѝ висяха плътно прилепнали към тялото, кепето ѝ беше спуснато ниско над очите, които бяха вперени право напред. „Прави се на служебно лице“ — през цялото време си напомняше тя.

Мария вярваше, че в повечето случаи навлизането сред вражеските позиции трябва да става тихо. Според правилата трябваше да влезеш, да не вдигаш шум и да се слееш с обстановката. При настоящата ситуация тя едва ли щеше да успее да се промъкне незабелязано. Единственият подходящ за случая подход бе да действа така, сякаш е част от всичко, което ставаше в двореца. За нещастие обаче, макар в испанската армия да имаше жени, те не получаваха задачи с бойните роти. И доколкото можеше да прецени, в момента освен нея тук нямаше нито една жена. Точно затова тя вървеше така бързо към Залата на алебардите. Кепето скриваше косата ѝ, а куртката — ръцете и гърдите ѝ. Единственото, което искаше, бе да стигне до залата. Ако успееше да влезе вътре, вече имаше план, с помощта на който да се вмъкне в Тронната зала.

Знаеше, че ако се движи прекалено бързо, веднага ще привлече вниманието. Ако пък се движеше прекалено бавно, някой можеше да я

спре, за да я попита защо не е при частта си. Сърцето ѝ бумтеше. Тялото ѝ направо крещеше от болка от побоя, а на всичкото отгоре Мария се страхуваше за съдбата на Испания. Опасността, болката и най-вече отговорността обаче я караха да се чувства жива. Подобни моменти ѝ приличаха на миговете преди да дръпнеш въженцето на парашута или да излезеш на сцената. Моменти на върховно напрежение, за разлика от всичко останало в живота.

По пътя видя как няколко глави се извързват към нея, но винаги успяваше да изчезне преди да са успели да видят лицето ѝ.

Тъкмо когато свиваше към вратата на Залата на алебардите, оттам излезе една позната фигура, която почти се блъсна в нея. Беше капитанът, който беше наредил да я бият. Офицерът се спря и се вторачи в нея, а тя му отдаде чест — опита се да скрие лицето си с военния поздрав. След това се плъзна покрай него, без да вдига поглед. Трябваше ѝ само още няколко секунди.

Видя Хуан и Фердинанд. Седяха в тълпата и гледаха надолу. Броят на заложниците беше някак намалял. Освен това заложниците бяха доста по-неспокойни. Вероятно се дължеше на безпокойството за това къде са отведени другите, а също така и на факта, че охраната също беше намаляла. Мария предположи, че войниците са някъде из двореца, за да търсят точно нея. Нито един от пазачите в залата не я погледна, докато вървеше към членовете на „фамилията“ Рамирес.

— Спри! — отекна силно гласът на капитана зад нея.

Хуан и Фердинанд вдигнаха погледи. Мария продължи да върви към тях.

— На теб говоря! — направо изрева капитанът. — Сержант! Стой!

Мария беше на не повече от двайсет крачки от Хуан. Нямахше да стигне до него, ако се подчинеше на заповедта на капитана. Изпсува наум, но продължи да върви към Хуан. Заложникът я гледаше право в лицето. Беше отвратително, че капитанът може би я беше разпознал, а Хуан все още не можеше. Вратата на Тронната зала беше на четирийсетина крачки пред нея, по права линия през тълпата. От двете страни на вратата бяха пазачите. Те също вече я гледаха. Трябваше да стигне дотам, а нямаше да се справи сама.

— Сеньор, трябва да докладвам спешно на генерала — каза тя гневно, без да спира или да се обръща.

Точно в този момент всяка секунда беше от значение. Трябваше да стигне максимално близо до Хуан. Искаше и да чуе гласа ѝ, за да разбере коя е. Капитанът със сигурност също щеше да разбере коя е, но тя нямаше как да избегне това.

— Значи си ти! — изръмжа капитанът, щом чу думите ѝ. — Стой! Горещете!

Мария забави крачка, но не спря. Трябваше да стигне до Хуан.

— Стой! — изкрещя капитанът.

Мария беше стигнала до зложниците. Спря.

— Сега — каза капитанът — вдигни бавно ръце. Ако направиш някакви резки движения, ще те застрелям на място.

Младата жена се подчини. Видя как очите на Хуан се разширяват от изненада. Войниците, които бяха разположени из цялата зала, все още не бяха посегнали към оръжията си. Тя все още имаше няколко секунди преди да направят това.

— Ти — изръмжа капитанът. — Ефрейтор.

Един от войниците, които стояха до вратата на Тронната зала, се приближи.

— Да, сеньор капитан.

— Вземи ѝ оръжието! — заповяда капитанът.

— Слушам!

— Краката... краката ми — каза Мария и залитна. Беше застанала точно пред Хуан. — Може ли да седна?

— Не мърдай! — заповяда капитанът.

— Боли! Нали ме пребихте...

— Млък! — изкрещя той.

Ефрейторът вече беше сред тълпата зложници от другата страна и си проправяше път към нея. Не можеше да чака повече. Беше почти сигурна, че няма да я застрелят тук, особено ако е сред хората. Това можеше да провокира бунт. Тя изстена високо, падна на колене и се наклони към Хуан.

— Стани! — викна капитанът.

Мария се опита да стане. Докато се преструваше, че се подпира на една ръка, извади пистолетите от колана си и ги пхна в ръцете на Хуан.

Той ги взе скришом. Фердинанд, който се беше навел уж за да помогне на Мария, го прикри. Хуан пхна единия пистолет под

сгънатото си коляно.

— Амадори е в Тронната зала — прошепна Мария.

— Няма да успеем... — прошепна Хуан.

— Трябва! — изсъска тя. — И без това сме почти мъртви!

Точно в този момент ефрейторът стигна до тях, наведе се и вдигна Мария за яката. Тя изстена и се престори, че залита. Хуан вдигна пистолета, прицели се в бедрото на войника и стреля. Ефрейторът извика и падна назад сред пръски кръв. Пистолетът му изтрака на пода и един от заложниците веднага го грабна. Мария измъкна своя пистолет и се обърна към капитана.

Той обаче вече беше вдигнал пистолета си и стреля два пъти. Единият куршум уцели Мария в лявата страна. Тя се сгърчи от болка и рухна върху мъжа, който беше взел оръжието на падналия ефрейтор.

Хуан скочи и изкрещя:

— *Asesino*^[1]! — И вдигна пистолета.

Един куршум се заби в лявото му рамо. Той се сгърчи и падна с широко разперени ръце. Пистолетът му се плъзна по пода и капитанът пристъпи напред и го взе. Мъжът, който беше стрелял — другият войник, който пазеше при вратата на Тронната зала — също се приближи.

— Стой си на поста! — скастри го капитанът.

Заложниците се раздвижиха и охраната извади пистолетите си. Изведнъж вратата на Тронната зала се отвори и излезе личният адютант на генерал Амадори — генерал-майор Антонио Агире. Държеше в ръце автоматичен пистолет, който изглеждаше почти толкова страховит, колкото и изражението му. Високият широкоплещест мъж огледа залата съсредоточено и попита:

— Проблем ли имате, капитан Инфиеста?

— Не, сеньор — отвърна капитанът. — Вече не.

— Кой е този? — попита Агире и посочи Хуан с пистолета.

Капитанът посочи Мария и отвърна:

— Неин съучастник.

Тъмните очи на Агире се спряха върху жената.

— А тя коя е?

— Предполагам, че е шпионка — каза капитанът.

— Не съм... шпионка, генерале — обади се Мария. Беше затиснала с ръка раната под ребрата си. Мястото беше плувнало в кръв

и пулсираше като побъркано. — Казвам се Мария Корнеха и работя за Интерпол. Дойдох, за да дам информация на генерала. Вместо да ме изслуша, този човек ме подложи на жесток побой. — Тя вдигна изнемощялата си ръка и посочи капитана.

— Аз ще те изслушам — каза генерал-майорът. — Говори.

— Не — отказа Мария. — Не тук...

— Тук и сега — каза Агире лаконично.

Мария затвори очи за момент.

— Върти ми се главата — каза тя. Не лъжеше. — Ще ми помогнете ли?

— Разбира се — каза Агире. Сморъщената му физиономия не се промени въобще. — Капитане, отведете нея и съучастника ѝ отвън. Оставете я да говори, след което си свършете работата.

— Слушам! — отвърна капитанът.

— Сеньор! — извика Мария, стана и тръгна куцукайки към генерал-майора. Все още смяташе, че ако се добере до Тронната зала, ще успее да измисли нещо...

Капитанът я дръпна за косата и каза:

— Ще дойдеш навън, както ти беше заповядано.

Мария беше твърде слаба, за да спори. Залитна и за малко да падне. Той я повлече към вратата на залата.

— Доведете и него — заповяда капитанът, като посочи Хуан.

Двама войници от охраната сграбчиха Хуан под мишниците и го поведоха навън.

Зад тях генерал-майорът се върна спокойно в Тронната зала.

Щракването на ключалката беше единственият шум в инак притихналата зала. На Мария звукът ѝ се стори по-шумен и от затварянето на гробница. Той беше знак не само за края на усилията ѝ да се добере до Тронната зала, но може би дори и за края на самата Испания. Ядосваше се на себе си, че е провалила цялата акция. Че се е добрала толкова близо и накрая се е провалила.

— Какво... какво ще направите с мен? — попита тя.

— Ще те изведем навън, за да разберем какво знаеш.

— Защо навън? — попита Мария.

Капитанът не отговори и това само по себе си вече беше отговор. Водеха ги навън, защото там стените бяха обикновени, без украса.

Стени, подходящи за езекутиране на затворници.

[1] Убиец (исп.) — Б.пр. ↑

34.

ВТОРНИК, 10:46 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Щом чу изстрелите в двореца, полковник Огъст небрежно извади клетъчния телефон от дълбокия джоб на панталона си. Набра служебния телефон на Луис, но продължи да държи лицето си вдигнато към топлото слънце, което вече изпълзяваше над покривите на сградите. Приличаше на турист, който се наслаждава на ведрото утро. Зад него останалите от отряда — като се изключи редник Пъпшоу — се правеха, че разглеждат един туристически справочник. Пъпшоу беше по-надолу по улицата и тъкмо си завързваше обувката, подпрян на калника на една кола. Единият край на връзката му за обувки съдържаше силно сгъстен дразнещ агент, най-вече хлороацетилфенон — по-лека, но доста димяща форма на сълзотворен газ. Другият край съдържаше малка нагриваща спиралка, която се нагорещяваше за секунди. С нея се задействаше газът.

— Обажда се Нападателят — каза Огъст. — Току-що чухме трима от играчите на стадиона. — Това означаваше, че е чул три изстрела в двореца. — Като че ли са доста близо до мястото, към което сме се запътили.

— Дали може да е съотборникът ни, който се опитва да подгрее играта? — попита Луис. По линията известно време не се чу нищо. След това Луис се намеси отново. — Треньорът казва да отидете на втора база и да си облечете екипите. Ще се обади на горната палуба, за да разбере какво знаят там.

„Втора база“ беше тъмницата точно под Залата с гоблените. „Горната палуба“ бяха хората по покрива, които се опитваха да наблюдават всичко в двореца.

— Отлично — каза Огъст. — Тръгваме. — Прибра телефона в джоба си, каза на останалите да го последват, след което вдигна ръка, за да го види Пъпшоу, и кръстоса показалеца и средния си пръст.

Младият редник също кръстоса пръсти и махна в отговор. Двата кръстосани пръста означаваха, че трябва да събере двата края на

връзката си.

Огъст бързо поведе екипа си към шахтата в северозападната част на Плаца де Ориенте. Бяха записали на видеокасата капака ѝ още при пристигането си и бяха разучили всичко. Ефрейтор Прементин и редниците Дейвид Джордж и Джейсън Скот бяха хванали уокмените си в ръце и бяха готови да пъхнат слушалките в отворите на капака и да го повдигнат. Слушалките бяха направени от титан и щяха да издържат тежестта му.

Огъст обгърна с ръка Сондра Де Вон, сякаш беше приятелката му, каза нещо и двамата се засмяха и тръгнаха по тротоара. Огъст обаче наблюдаваше трафика по улицата. На практика такъв нямаше поради военната дейност в района. Сондра пък наблюдаваше пешеходците. Също като улиците, и тротоарите бяха почти празни.

Стигнаха до ъгъла. Пъпшоу вече беше дотърчал при тях. По средата на улицата избухна облак яркооранжев дим.

Вятърът го понесе към тях, но още преди димът да ги застигне, Джордж, Скот и Прементин бяха на средата на улицата. Спряха, коленичиха, напъхаха краищата на слушалките в дупките на капака, вдигнаха го и го отместиха. Сондра измъкна от анорака си фенерче и го насочи надолу. То всъщност не бе предназначено само за осветление: след започването на операцията сигналите с ръце и светлини щяха да бъдат нормалният им начин на комуникация.

Както бяха показали уличните схеми на Интерпол, в шахтата имаше стълба. Сондра бързо слезе по нея, следвана от Огъст, Ейдийн и Иши Хонда. Другите четирима ги последваха, като якият Пъпшоу остана последен, за да намести капака над шахтата.

Всичко това им отне не повече от петнайсет секунди.

Каналът беше около три метра висок и в него се вървеше доста лесно. Оттичането ставаше по пладне и в един часа след полунощ — само тогава помията и нечистотиите бяха малко над коляното. Но пък миришеше отвратително. Всички последваха фенерчето на Сондра на запад към катакомбите. Докато вървяха, Огъст си постави слушалката на РАО — разширения аудиообхват. Устройството приличаше на слухово апаратче и позволяваше сигурно приемане в радиус от двеста и петдесет километра. Един микрофон, залепен на гърдния му кош, му позволяваше да комуникира с щабквартирата на Интерпол.

Каналът сви на север и стигнаха до една тухлена стена, на височина почти до рамената им. Над нея имаше еднометрова пролука — входът към катакомбите. Де Вон предаде фенерчето на редник Джордж, след което редник Скот я повдигна и я прехвърли през стената. Предварително бяха решили, че тя ще води акцията. Следващият беше Огъст, после Ейдийн и така нататък чак до ефрейтор Прементин, който завършваше редицата. Редник Де Вон все още преживяваше смъртта на подполковник Скуайърс. Това се беше случило по време на първата ѝ акция с този отряд. Огъст обаче беше много доволен да види, че тя е напълно съсредоточена. Тук долу беше дори още по-организирана — движеше се като котка, тихо и постоянно нащрек. Откакто бяха влезли в канала, не беше минал и плъх, който да не забележи.

След като минаха над стената, започнаха да се ориентират по една карта, която Луис беше размножил за тях. Придвижването не беше лесно. Таванът беше висок само метър и половина, чакълът и мърсотията скърцаха под краката им. Въздухът беше влажен и застоял.

Изведнъж Огъст спря и направи знак, че има съобщение.

Всички се събраха в тесен кръг около него. Сондра остана отпред, докато ефрейтор Прементин пазеше гърбовете им. Останалите членове на групата и Ейдийн се бяха прилепили плътно от двете страни. Близостта им щеше да улесни полковник Огъст да говори тихо, ако със съобщението получеха нови заповеди.

— Влязохте ли? — попита Луис.

— Вече сме на около сто и петдесет метра навътре в катакомбите — отвърна Огъст. Понеже линията беше обезопасена и от двете страни — с много объркани шумове, нямаше никаква възможност някой да я подслуша, тоест не беше необходимо да говорят закодирано. — След около три минути ще бъдем в тъмницата.

— И тогава ще трябва да се хвърлите с главата напред — информира ги Луис. — Момчетата от покрива на Операта току-що ни изпратиха последните вести.

— Какво става там? — попита Огъст.

— В момента са извели Мария Корнеха на двора — каза той. — Като че ли е ранена.

— Изстрелите, които чухме ли?

— Много е вероятно — каза Луис. — Проблемът е, че по всяка вероятност няма да са последните.

— Какво искаш да кажеш?

— Струва ми се, че един офицер набира взвод за разстрел — обясни Луис.

— Къде? — попита Огъст.

— Отвън до параклиса — отвърна Луис.

Огъст щракна с пръсти към Сондра и посочи картата. Тя насочи фенерчето към нея. Огъст ѝ направи знак да отгърне на разпечатката със схемата на двореца.

— В момента гледам картата — каза Огъст. — Кой е най-прекият път до...

— Забрави — прекъсна го Луис.

— Защо?

— Няма да правите нищо по този въпрос. Искахме само да знаете какво става, когато чуете залпа. Даръл вече се е консултирал с генерал Роджърс и директора на Оперативния център Пол Худ. И двамата са на мнение, че вашата цел си остава Амадори. Щом е започнал да екзекутира заложници, най-важното е да бъде спряно колкото се може по-бързо.

— Разбирам — каза Огъст и наистина разбираше.

Целта на акцията беше от съдбовно значение. Полковникът обаче усети същото главозамайващо потрепване под лъжичката, което бе усетил през 1970 година, когато умореният му от боевете взвод се натъкна на една далеч по-многобройна северновиетнамска военна част в покрайнините на Хау Бон на река Сонг Ба. Огъст трябваше по някакъв начин да прикрива изтеглянето на взвода си, така че избра двама мъже, които трябваше да останат назад с две тежки картечници и да задържат виетнамците колкото е възможно по-дълго. Той знаеше, че по всяка вероятност никога повече няма да види избраните двама, но в същото време животът на всички останали от взвода зависеше от тях. И никога нямаше да забрави кривата усмивка на единия от двамата — усмивка с половин уста. Усмивка на момче — момче, което се бореше с всички сили да бъде мъж.

— Щом заемете позиции под Залата с гоблените — каза Луис, — Даръл иска да си сложите екипировката. Мисли, че ще ви даде командата за тръгване до десет-петнайсет минути.

— Ще бъдем готови — обеща Огъст.

Той предаде накратко информацията на хората си, после продължиха напред. За някакви продължителни разговори и дума не можеше да става. Стигнаха до целта си за малко повече от две минути, след което полковник Огъст им нареди да свалят дрехите си за прикритие. Под дънките и якетата всички бяха облечени с черни, подплатени с кевлар гащеризони. След това започнаха да свалят маратонките и сандалите си и да вадят от раниците си черни „котки“, но не като тези на алпинистите, а високи боти с дълбоко набраздени подметки от много твърда гума. Специално пригодените подметки не позволяваха на човек да се плъзга дори по много гладки повърхности, като в същото време той можеше да спира внезапно и точно където поиска. Бяха подсилени и с кевлар, за да не може никой да свали войниците като стреля нагоре през пода.

Всички имаха превръзки от черна кожа около бедрата; в превръзките бяха втъкнати двайсетсантиметрови назъбени ножове. В една малка гайка на другото бедро беше вкарано по едно фенерче с дебелината на молив. Всички до един сложиха по едно „Узи“ под мишница и надянаха на главите си черни маски. Когато свършиха с приготовленията, Огъст ги поведе от катакомбите към тъмницата. Движеха се на двойки един след друг. Двойката в средата минаваше пред първата, а последната заемаше мястото на втората. Ейдийн беше в двойка с Иши Хонда. При този начин на придвижване двете неподвижни двойки пазеха придвижващата се отпред и отзад. Стигнаха до тъмницата за по-малко от три минути. Мястото изглеждаше точно като на снимките, които бяха разгледали в офиса на Интерпол.

Изходът от тъмницата бе стара дървена врата, която се намираще в горния край на много дълга и тясна стълба. Единствената светлина идваше от фенерчето на Сондра. Огъст направи знак на Пъпшоу и Джордж да проверят вратата. Беше готов и да я взриви, ако се наложеше, но предпочиташе да не влизат с толкова много шум.

След минута Пъпшоу се върна и прошепна в ухото на Огъст:

— Пантите са ужасно ръждясали, а МД отчита някакво устройство за заключване отвън.

МД беше металният детектор. Беше малко по-голям от писалка и се използваше предимно за откриване на земни мини. Можеше обаче

да „вижда“ и през дърво.

— Ще трябва да я взривим, полковник — каза Пъпшоу.

Огъст кимна.

— Пригответе я.

Пъпшоу хукна нагоре по стълбите. Прементин и Скот го последваха. Тримата мъже увиха около дръжката и около всяка панта по малко C-4 с размерите на нокът и във всяко парченце пъгнаха по един голям колкото игла детонатор с дистанционно управление.

През това време Огъст получи съобщение от Луис. В момента разпитваха Мария до една от външните стени. Време беше да влизат.

Луис им пожела късмет. Огъст обеща да се свърже с него, когато акцията приключи, след това изключи микрофона и го пъкна в раницата си. Акцията не трябваше да се предава по въздуха, дори до хората на Интерпол. Съединените щати не трябваше да се свързват по никакъв начин с това, което щеше да стане след малко, поради което дори един случаен запис или пренасочване на сигнала можеха да се окажат катастрофални.

Както бяха направили вече другите членове от групата, и Огъст сложи раницата на гърба си. Тя беше плоска и подплатена с кевлар — още една допълнителна предпазна мярка. Огъст се присъедини към останалите и даде заповед на Пъпшоу да действа. Щом взривяха вратата, щяха да хукнат напред — Сондра първа, а Прементин най-отзад. Целта беше да стигнат до Тронната зала по възможно най-бързия начин. Бяха получили разрешение да стрелят на месо — в ръцете и краката, ако е възможно, в тялото — ако се наложи.

Всички застанаха в долната част на стълбата и си запушиха ушите. Пъпшоу завъртя нещо, което приличаше на удължен напръстник. Трите малки заряда избухнаха, при което се чу шум като от спукана хартиена кесия. Дъските на вратата се разхвърчаха на парчета, понесени във всички посоки от три гъсти сиви облака.

— Тръгвайте! — извика Огъст още преди ехото от взрива да е замряло.

Без капчица колебание редник Сондра Де Вон хукна нагоре по стълбите, последвана от другите в плътна нишка.

35.

ВТОРНИК, 11:08 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

„За нищо на света няма да позволя това да се случи“ — мислеше си Даръл Маккаски.

Между Маккаски и Пол Худ имаше едно много общо нещо: и двамата бяха сред малцината служители на Оперативния център, които никога не бяха работили за военните.

Никой не беше използвал това като повод да напада Маккаски. Той беше влязъл в полицейската академия на Ню Йорк веднага след завършване на гимназията и беше изкарал пет години в южните квартали. През това време беше правил всичко възможно да защитава жителите на града, за който работеше. Понякога това означаваше, че рецидивистите правеха една малка „екскурзийка“ до твърдите стъпала на полицейския участък, защото ги залавяха. Друг път означаваше да работи с гангстерите от „старата школа“, за да попречи на върлите нови банди от Виетнам и Армения да стъпят на Таймс Скуеър.

По време на обучението си Маккаски получи няколко отличия за храброст и беше забелязан от един офис на ФБР за набиране на служители. Започна да работи за Бюрото и след като прекара четири години в Ню Йорк, беше преместен в щабквартирата на ФБР във Вашингтон. Беше специалист по чуждестранни банди и терористи. Прекара доста време отвъд океана, при което завърза много приятелства в чуждестранните агенции за опазване на закона, както и връзки с подземния свят на няколко държави.

С Мария Корнеха се запозна при едно пътуване до Испания и се влюби в нея за по-малко от седмица. Тя беше интелигентна и независима, привлекателна и самоуверена. След дългогодишната работа под прикритие — където се беше правила на наркоманка, учителка и един милион пъти продавачка на цветя, както и след още по-дългото време на съревнование с мъжете в полицията, тя с удоволствие прие искрения интерес на Маккаски към нея. С помощта на Луис си уреди да замине за Съединените щати, за да се обучи на

разузнаваческите техники на ФБР. Остана в една хотелска стая във Вашингтон само три дни, след което се премести да живее при него.

Маккаски въобще не искаше връзката им да свърши. Господи само как не му се щеше! Той обаче беше създал правилата в нея, също както създаваше правилата на улицата. А освен това се опита и да ги наложи. Същото като правилата за улицата, и тези трябваше да бъдат полезни. Но независимо от това дали се опитваше да накара Мария да откаже цигарите, или да спре да поема прекалено опасни задачи, той задущаваше характера ѝ, безразсъдството ѝ, което всъщност я правеше толкова неповторима. Едва когато тя го напусна и се върна в Испания, той си даде сметка за всички неща, които тя беше внесла в живота му.

Даръл Маккаски вече беше загубил Мария веднъж. Нямаше намерение да я загубва втори път. За нищо на света нямаше да си седи в щабквартирата на Интерпол — на сигурно и уютно място, — докато генерал Амадори я екзекутира.

Щом свърши разговора с Пол Худ и Майк Роджърс по обезопасената линия в офиса на Луис, Маккаски се обърна към шефа на Интерпол. Луис седеше до радиостанцията и очакваше вести от отряда за бързо реагиране. До него беше седнал баща му. Маккаски информира Луис, че иска да използва хеликоптера на Интерпол.

— За какво? — попита Луис.

— Трябва да опитаме — каза Маккаски и стана. — И хич не ми казвай, че не си съгласен.

По изражението на Луис си личеше, че е съгласен, макар че идеята за подобно начинание го караше да се чувства доста притеснен.

— Дай ми пилот и един добър стрелец — каза Маккаски. — Аз поемам цялата отговорност.

Луис се поколеба.

— Луис, моля те — настоя Маккаски. — Дължим това на Мария и нямаме никакво време за обсъждане.

Луис се обърна към баща си и му каза няколко думи на испански. Когато краткият им разговор свърши, той повика помощника си и му даде някаква заповед. След това се обърна отново към Маккаски.

— Баща ми ще остане за свръзка с отряда — каза Луис. — Хеликоптерът ще е тук след пет минути. Само че няма да ти трябва точен стрелец и няма ти да поемеш отговорността. Тези две неща са моя работа, приятелю.

Маккаски му благодари. Луис излезе, за да организира подготовката, а Маккаски остана в стаята още една-две минути — за собствената си подготовка. След това хукна нагоре по стълбата към покрива на сградата. Луис се присъедини към него само след минута.

Малкият хеликоптер се издигна в ясното небе на късната сутрин от покрива на десететажната сграда. Кралският дворец беше на не повече от две минути път. Пилотът Педро беше получил заповед да отлети право там. Имаше връзка със съгледвачите на покрива на Операта, които му казаха къде точно се намира Мария. Информираха го също така, че очевидно вече се готвят да я разстрелят. Пилотът предаде информацията на Луис и Маккаски.

— Няма да успеем да ги убедим да се откажат — каза Луис.

— Знам — отвърна Маккаски. — Но хич не ме интересува. Тая жена има голям кураж. Заслужава да направим за нея всичко, което ни е по силите.

— Не това имах предвид — каза Луис. В задната част на вертолета имаше поставка с четири оръжия. Луис ги изгледа с нещастно изражение. — Ако стреляме само за да ги разгоним, те ще отвърнат на огъня. Съвсем спокойно могат да ни свалят.

— Не и ако го направим както трябва — каза Маккаски. Над върховете на дърветата в далечината се появи високата внушителна балюстрада на двореца с всичките си статуи на испански крале. — Влизаме възможно най-бързо. Почти съм сигурен, че няма да стрелят, докато не кацнем. Хич няма да им се ще да свалят цял хеликоптер право върху главите си. Щом кацнем, ти стреляш, за да разчистиш терена. Войниците ще се разбягат, за да търсят прикритие. Тогава аз хукам и вземам Мария, преди да са успели да се прегрупират.

— Просто ей така? — каза Луис с нотка на съмнение.

— Просто ей така — кимна Маккаски. — Най-простичките планове винаги са най-ефикасни. Ако ти ме прикриваш, ще мога да вляза и изляза за не повече от трийсет секунди. Дворът въобще не е толкова голям. Ако не успея да се върна до хеликоптера, ти отлиташ, а аз ще се опитам да я измъкна по някакъв друг начин. — Маккаски въздъхна и прокара пръсти през косата си. — Виж какво, Луис, знам колко е опасно всичко това. Какво друго можем да направим обаче? Който и от нашите хора да беше в това положение, щях да искам да се постъпи точно така. Но тъй като това е Мария, трябва да го направя аз.

Луис си пое дълбоко дъх, кимна и се обърна към стойката с оръжията. Подбра един снайпер на НАТО L96A1 с интегрален заглушител и телескоп „Шмид & Бендер“. На Маккаски подаде един пистолет „Стар 30М Парабел“ — стандартното оръжие на гражданата гвардия.

— Педро ще направи един кръг над двореца и после ще се спусне право в двора — каза Луис. — Щом кацнем, ще се опитам да разпръсна взвода за разстрел. Може пък да успея, без да се налага да убивам никого. — Лицето на Луис помръкна. — Но само може би, Даръл.

— Знам — каза Маккаски.

— Не знам дали ще мога да застрелям испански войник — призна си Луис. — Честно ти казвам — не знам.

— Те като че ли нямат твоя проблем — изтъкна Маккаски.

— Аз не съм те — отвърна Луис.

— Да, прав си — съгласи се Маккаски с нотка на извинение. — Ако трябва да съм съвсем откровен, и аз не знам дали бих могъл да застрелям някой американски войник.

Луис поклати глава.

— Как се стигна до това?

Маккаски провери пълнителя и си помисли горчиво: „Ами както обикновено. Поради жестоката омраза у някои и самодоволството у останалите.“ В Съединените щати също имаше признаци за такова нещо. Маккаски знаеше, че ако отрядът за бързо реагиране успее, истинската работа тепърва ще започне — както тук, така и навсякъде. Хората като генерал Аматори трябваше да бъдат спрени, преди да стигнат толкова далече. Маккаски нямаше толкова богат запас от афоризми като този на Майк Роджърс, но си спомняше как някой беше казал, че единственото, което било необходимо, за да разцъфти злото, било хората със съвест да не правят нищо. Даръл се закле, че ако оцелее след всичко това, той няма да бъде от тези, които не правят нищо.

Щяха да прелетят над североизточния ъгъл на двореца след петнайсет секунди. В непосредствена близост нямаше никакви военни хеликоптери, макар че точно под тях по Кале де Байен постоянно се движеха в двете посоки военни камиони и джипове.

След първоначалната си трескавост Маккаски вече се беше успокоил. Отчасти това се дължеше на факта, че не беше спал от повече от двацет и четири часа. Освен това, докато седеше спокойно, получаваше допълнителен прилив на съсредоточеност. Въпреки че умът му беше съвсем бистър, а целта — оправдана, липсваха напрегнатото барабанене с пръсти, тропането с крака и хапането на устните, което беше част от нетърпеливия му нрав. Отчасти спокойствието му се дължеше и на Мария. Във всяка една връзка има проблеми, правят се грешки, анализът на които след това е доста неприятен. Маккаски обаче не искаше да се наказва за това, че и на него му е присъщо всичко човешко. Сега имаше възможност да поправи някои неправилно изиграни ходове. Добре е да кажеш на другия, че съжаляваш и че все още те е грижа за него. Каквото и да му струваше, каквото и да се наложеше да направи, но Маккаски беше решен да измъкне Мария жива от проклетия двор.

Луис се наведе напред и заговори на Педро. Пилотът кимна. Луис се облегна отново назад и попита Маккаски.

— Готов ли си?

Маккаски кимна.

Хеликоптерът се спусна и полетя ниско над източната стена на двореца. След това се насочи към южната и ускори към двора между кралския дворец и катедралата „Алмудена“.

От двете страни на хеликоптера имаше мегафони. Луис си сложи слушалките, нагласи микрофона пред устата си и сложи снайпера в скута си. Погледна навън, потупа Маккаски по коляното и каза:

— Ето я!

Маккаски погледна. Мария бе подпряна на един петметрова основа, която поддържаше четири масивни колони. Вдясно от основата имаше къса стена, следвана от серия сводове, които се отдалечаваха от нея под прав ъгъл. Ниските, потънали в сянка сводове оформяха източната граница на двора. Отвъд тях беше източното крило на двореца, където се намираха кралските покои и концертната зала.

Двама войници държаха Мария от двете страни. Пред нея беше застанал един офицер. На около петдесет метра на юг редица от военни превозни средства отделяше двора от църквата. В двора не се виждаха никакви цивилни. Само войници — шейсет или седемдесет. Шестима от тях тъкмо вървяха към Мария под строй.

— Като кацнем, сводовете ще ти останат встрани — каза Луис.
— Може да ти послужат като прикритие.

— Добре.

— Ще се опитам да се прицеля в офицера пред Мария — продължи Луис. — Може би ако успея да го държа под контрол, ще удържа и цялата група.

— Добра идея — съгласи се Маккаски, стисна „Парабела“ с дясната си ръка и хвана с лявата дръжката на вратата. Педро намали предната тяга на вертолета и започнаха да се спускат. До двора оставаха не повече от трийсет метра.

Вече всички войници бяха вдигнали поглед, включително и офицерът пред Мария. Той не помръдваше — всъщност никой не помръдваше. Както беше предположил Маккаски, никой нямаше намерение да стреля по вертолет, който се спуска точно над главата му. Когато кацнеха обаче, нещата щяха да се развият по много по-различен начин. Между тях и основата имаше метална улична лампа и хеликоптерът не можеше да кацне толкова близко, колкото бяха очаквали. За да се добере до Мария, Маккаски трябваше да претича десетина метра открито пространство. Добре поне че като че ли Мария не беше завързана, макар че наистина беше ранена. По лявата ѝ страна имаше кръв. Тя единствена не беше вдигнала поглед към хеликоптера.

Офицерът от испанската армия — Маккаски вече беше видял, че е капитан — лудешки размахваше ръка към тях да се махат. Но понеже те продължиха да се спускат, той извади пистолета от кобура си и започна да маха още по-яростно.

Шестимата войници бяха от страната на Луис. Когато вертолетът се приближи съвсем, те спряха. Капитанът беше от страната на Маккаски. Тичаше към тях и крещеше нещо, но думите му потъваха в бумтенето на ротора. Двамата войници зад него продължаваха да държат Мария.

— Отварям вратата — каза Маккаски, когато капитанът стигна на пет-шест метра от тях.

— С теб съм — каза Луис. — Педро, бъди готов да излетиш при следващата ми команда!

Педро даде знак, че е разбрал. Маккаски сложи ръка на дръжката, натисна я и отвори вратата със замах.

Получи се точно както беше очаквал. Щом той стъпи с единия си крак на земята, капитанът се прицели без колебание и стреля по хеликоптера. Куршумът попадна в задната част на кабината, точно зад резервоара с горивото. Дори да беше само за предупреждение, изстрелът си беше доста опасен.

Маккаски нямаше същите резерви като Луис. Пък и трябваше да се защитават.

С хладнокръвието на обръгнал полицейски служител, който може да прецени отлично разстоянието за стрелба, Маккаски се извърна, прицели се в левия крак на капитана и пусна два куршума. От две рани точно над коляното бликна кръв. Маккаски се сниши, изскочи от кабината и хукна напред. Чу зад себе си характерното „фът, фът“ на снайпера със заглушител. Понеже не чу никакви изстрели в отговор, реши, че войниците са реагирали точно така, както беше предположил Луис. Просто бяха хукнали да търсят прикритие.

Войниците, които държаха Мария, я пуснаха и побягнаха към най-близкия свод. Тя падна на колене, след това се подпря на ръце.

— Не ставай! — изкрещя Маккаски.

Тя го изгледа гордо, подпря се с рамо на стената и с мъка се изправи.

„Разбира се, че ще се изправи — помисли си той, — но не защото аз и казах да не го прави, а защото Мария си е Мария.“

Капитанът, който беше изпуснал пистолета си, понечи да го вдигне, но Маккаски профуча покрай него, грабна го и продължи напред. Виковете на офицера както от гняв, така и от болка, бързо бяха заглушени от гласа на Луис по мегафона.

— Напуснете зоната — предупреждаваше всички Луис. — Въздух!

Маккаски беше учил четири години испански в гимназията и успя да усети намека в думите на Луис. Казваше на войниците да се махнат, защото се очаква въздушна атака. Импровизиран трик, който можеше да им спечели малкото време, което им беше необходимо. Маккаски въобще не се съмняваше, че войниците ще се съпротивляват. Щом бяха готови да екзекутират заложници испанци, нямаше да се поколебаят да стрелят и по служители на Интерпол. Поне обаче нямаше да се втурнат неорганизирано в двора.

От време на време се чуваха изстрели, на които Луис отговаряше със снайпера си. Маккаски въобще не се обърна, но се надяваше, че хеликоптерът не е пострадал.

Когато се приближи до Мария, видя, че лявата ѝ страна е подгизнала от кръв и че лицето ѝ също е покрито с кръв. Тия мръсници я бяха били! Стигна до нея, пхна рамото си под едната ѝ ръка и попита:

— Ще успееш ли да вървиш с мен? — За момент я огледа. Лявото ѝ око беше окървавено и затворено от отока. На двете ѝ бузи имаше дълбоки порезни рани, а също така и по линията, където косата се свързваше с кожата на лицето. Така му се прищя да застреля тоя негодник капитана.

— Не можем да тръгнем — каза тя.

— Можем — настоя той. — Вътре има отряд, който е тръгнал към...

Тя поклати глава.

— Вътре има още един заложник. — Тя посочи към една врата на около десетина метра. — Хуан. Ще го убият. Няма да тръгна без него.

„И това е типично за Мария“ — помисли си Маккаски.

Погледна към хеликоптера. Проблясъците от изстрелите се бяха увеличили, защото войниците бяха влезли в двореца и започваха да заемат позиции по прозорците. Засега Луис ги отблъскваше, но това нямаше да продължи дълго.

Маккаски вдигна Мария и каза:

— Нека те занеса до хеликоптера. След това ще се върна и ще...

Изведнъж от мегафона на хеликоптера се чу задавен вик и Луис залитна навън през отворената врата. С едната си ръка държеше снайпера, а с другата притискаше гърлото си. Маккаски вдигна поглед. На върха на сводовете беше застанал снайперист — беше успял да се прицели през отворената врата на хеликоптера. Маккаски направо се вбеси на себе си, че е очаквал само приземен огън. Трябваше да накара проклетия хеликоптер да го остави в двора, след което да се изнесе оттук възможно най-бързо.

Луис тръгна напред. Залиташе. Снайперът се изхлузи от ръката му, но той въобще не се наведе да го вземе. Целта му очевидно беше да се добере до капитана, който се гърчеше от болка на земята. Луис

направи още две крачки и падна отгоре му. Вече никой нямаше да поеме риска да стреля по него.

Педро погледна отчаяно към Маккаски и той му махна с ръка да излита. Пилотът вече не можеше да бъде от никаква полза. Няколко куршума рикошираха в ротора, докато хеликоптерът излиташе, но сериозна повреда нямаше. Хеликоптерът бързо се отдалечи от двореца по посока на катедралата и излезе от обсега на куршумите.

Положението на останалите в двора обаче беше ужасно.

36.

ВТОРНИК, 11:11 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

За да се стигне до Тронната зала от Залата с гоблените, трябваше да се излезе от дългия тесен коридор, да се заобиколи голямото стълбище, след което да се мине през Залата на алебардите. Като цяло това разстояние беше не повече от шейсет метра. Войниците от отряда за бързо реагиране трябваше да го преминат, защото шумът от експлозията може би вече беше накарал генерал Амадори да потърси скривалище.

За седемте бойци и Ейдийн обаче това беше атака в пълен разрез с американските традиции от повече от двеста години. Въпреки че Съединените щати тайно бяха подпомагали или насърчавали атентати срещу хора като Фидел Кастро или Саддам Хюсеин, американските военни само един-единствен път в историята си бяха набелязвали чуждестранен лидер като цел на собствен атентат. Това стана на 15-и април 1986 година, когато американски военни самолети излетяха от Англия, за да бомбардират щабквартирата на ливийския деспот Муамар Кадафи. Нападението беше с цел отмъщение за терористичната бомбардировка на една дискотека в Западен Берлин, известна с това, че се посещава от много американски войници. При нападението Кадафи оцеля, а Съединените щати загубиха един самолет F-111 и двама пилоти. В Ливан пък бяха убити трима заложници като репресивна мярка срещу американското въздушно нападение.

Полковник Брет Огъст осъзнаваше отлично значимостта на предприетата от тях акция. Когато бяха във Виетнам, „падрето“ на базата — отец Уксбридж — беше намерил точната дума за това. Отчето се опитваше да поддържа духа на войниците като за темата на всяка проповед измисляше акроним във военен стил. За подобни терзания от етично естество например беше измислил ДНМВ — Дебело нарязани морални въпроси. Това означаваше, че можеха да се дъвчат толкова много, че човек може да мисли за тях цял живот, като в

същото време не прави нищо, защото не може да стигне до задоволителното им интелектуално разрешение. Съветът на свещеника беше, че човек трябва да прави това, което усеща, че е правилно. Огъст ненавиждаше грубияните — особено тези, които затваряха и избиваха хората, които не са съгласни с тях. И усещаше, че акцията му е правилно начинание. Иронията беше там, че ако бъдеше успешна, лаврите щяха да отидат при преданите на краля испански патриоти, чиято самоличност щеше да остане тайна уж поради мерки за сигурност. Ако пък се окажеше неуспешна, той и хората му щяха да бъдат описани като неопитни наемници, платени от клана на Рамирес, за да отмъстят за смъртта му.

Когато вратата на тъмницата с трясък падна, хората от отряда се озоваха под някаква стара гобленова завеса. Долният ѝ край се беше разкъсал при експлозията, а горният продължаваше да се люлее. Втурнаха се под нея. Отрядът имаше заповед да обезвредява противниковата страна, когато е възможно. Всички бяха готови за първата вълна войници, която се притече, за да разбере какво става. Маските на бойците от отряда бяха снабдени с очила и филтри за устата, които щяха да ги предпазят от гранатите с ортохлоробензилидинов малонитрил, които носеха Де Вон и Скот. Този бързо действащ агент причинява парене в очите и гадене. В затвореното пространство на дворцовите зали газът щеше да обезвреди противника за не по-малко от пет минути. Повечето хора не издържат на ефекта му повече от минута-две и хукват да търсят свеж въздух.

Първата група испански войници беше погълната от огромно жълто-черно валмо газ. Всички изпадаха — някои около вратата, други във вътрешността на помещението. Седмината от отряда предполагаша, че войниците няма да започнат да стрелят напосоки в кълбото дим, и се спуснаха смело през вратата, а след това и покрай южната стена. Вратата на Залата на алебардите беше право напред, от същата страна на коридора.

Срещу тях тичаха войници с вдигнати оръжия. Партньорът на Скот редник Пъпшоу приклепна и стреля напред на височината на коленете им. Двама от войниците паднаха, останалите се пръснаха да търсят прикритие. Скот търкулна една граната по коридора. Изминаха три секунди, след което коридорът се изпълни с дим. Огъст и редник

Хонда скочиха напред, последвани от редник Де Вон и ефрейтор Прементин.

Вече бяха изминали половината път до Залата на алебардите, когато Огъст чу отвътре да се носят викове и изстрели. Щом Огъст и Хонда се озоваха пред останалите от отряда, полковникът вдигна ръка, за да спре придвижването им. Нямаше представа колко души има в залата, нито защо стрелят. Трябваше обаче да успокоят положението вътре още преди да влязат. Той вдигна три пръста, а след това още два — което означаваше, че ще следват план трийсет и две, след което посочи редниците Де Вон и Скот с другата си ръка и им даде знак да тръгнат напред. Двамата изтичаха до вратата и търкулнаха по една граната в Залата на алебардите.

Когато беше участвал в подготовката на войските на НАТО в Италия, Огъст беше оприличил ефекта от ОМ-газа на това да сипеш гореща вода в колония от мравки. Поразените падаха на място и започваха да се гърчат. Докато седмината от отряда се придвижваха сега из залите на двореца, усещането за придвижване сред мравуняк беше особено силно.

Огъст направи знак на Прементин и Пъпшоу, които се присъединиха към колегите си от двете страни на вратата. Отвътре се чуваха стонове и кашляне. От залата не излизаше никой и Огъст и Хонда се втурнаха вътре, приклегнаха от двете страни на вратата с готови за стрелба оръжия и огледаха помещението.

Огъст не беше съвсем готов за гледката, която се разкри пред очите му: стотици човешки тела — предимно цивилни, но и няколко войници, се гърчеха на пода. Огъст знаеше, че никой няма да умре от газа. В съзнанието му обаче започнаха бързо да преминават образи от Холокоста, от газовите камери през Втората световна война, и той усети вълна от чувство на вина — един от моралните парадокси на отец Уксбридж.

Набързо се отърси от усещането. Щом една тактическа сила за бързо реагиране тръгне в атака, никой от членовете и не може да си позволи лукса да се разсейва. Животът на бойците не зависи от общата им идеология. Зависи от общата им преданост.

Огъст даде знак на Хонда да тръгне да заобикаля отдясно масата тела, той самият тръгна наляво. И двамата се придвижваха приклекли и плътно прилепени до стената. По мрамора в близост до

вратата се виждаха дупки от куршуми. Очевидно войниците бяха стреляли натам, когато гранатите се бяха търкулнали в залата. Въпреки че в момента никой от тях не беше в състояние да стреля, Огъст ги наблюдаваше внимателно, доколкото му позволяваше жълтеникавата мъгла. Винаги имаше вероятност някой да се окопоти до такава степен, че да изстреля няколко куршума. Никой обаче не го направи. Когато стигна до вратата на Тронната зала, полковник Огъст извади фенерчето от гайката на бедрото си и го включи и изключи два пъти, за да даде знак на следващата група да влиза. Влязоха редник Де Вон, Ейдийн и ефрейтор Прементин и също започнаха да се придвижват приклепнали покрай стената. След тях влязоха и Пъпшоу и Скот.

Вече всички от отряда плюс Ейдийн бяха в Залата на алебардите. Огъст прикриваше другарите си, докато Хонда залепи голям колкото нокът пластичен взрив в основата на дръжката на вратата. Вкара вътре и един фитил, който се нагриваше при завъртането на капачката и избухваше точно пет секунди след това. Вратата щеше да се отвори и Скот щеше да търколи вътре газова граната. Според схемата, с която разполагаха, тази врата беше единственият изход от Тронната зала. Щом хората вътре бъдеха обезвредени, всички от отряда щяха да се спуснат към Амадори.

Когато всички заеха позиция, Хонда задейства детонатора. Той просветна в червено, след секунди се чу експлозия, вратата падна и редник Скот търкулна вътре една граната. От вътрешността на залата се чуха викове и изстрели, след което газът избухна с гръм и съскане. Изстрелите спряха и започна задавено кашляне. Полковник Огъст даде знак на редник Де Вон и ефрейтор Прементин да влизат.

Докато се изправяше, Де Вон получи куршум в гръдния си кош, залитна от удара и падна назад точно върху Прементин. Ефрейторът я изтегли назад, всички останали също отстъпиха няколко крачки. Огъст знаеше, че специалната подплата на костюмите им не е позволила на куршума да проникне в тялото на Сондра, макар че по всяка вероятност едно-две ребра се бяха пукнали. Тя стенеше от болка.

Огъст даде знак на Скот да хвърли вътре втора граната. След това залази към Де Вон и измъкна от торбата ѝ една граната. Трябваше му за Залата на алебардите, където газовият облак беше започнал да се разнася. Хвърли я към масата човешки тела. Имаше на разположение

само две-три минути, за да реши дали да продължат с осъществяването на акцията, или да се откажат.

Той залази към вратата. Някой в Тронната зала беше очаквал появата им. Някой, който беше достатъчно опитен, че да се прицели и да стреля един-единствен път към първия човек, който се появи на вратата. Огъст се опита да мисли бързо. Камерите от системата за охрана не биха могли да дадат на Амадори достатъчно време да се измъкне, но пък може да му бяха показали колко е голяма атакуващата сила. А също така да му бяха дали време да си нахлузи противогаз, ако е имал такъв. Което беше много вероятно.

Може да беше успял да повика и подкрепление. Не можеха да си позволят да го оставят да излезе. Огъст даде знак на Скот и Пъпшоу. Тримата застанаха От двете страни на вратата — Огъст отляво, а Пъпшоу и Скот — отдясно. Огъст вдигна четири пръста, след това един. План четирийсет и едно беше за центриран върху целта кръстосан огън, в който третият стрелец прикрива първите двама. Огъст посочи себе си и Пъпшоу, което означаваше, че те двамата ще стрелят по Амадори. Влизането щеше да стане с една от флотските тактики, при която един войник влиза с еднократно премятане през глава, след което се търкулва странично с напълно изпънато тяло — ръцете са здраво кръстосани на гърдите и придържат огнестрелното оръжие, а краката са насочени към мишената. Целта е с влизането на първия войник да се привлече огънят, за да може да влезе и вторият. Когато и двамата вече са вътре, те сядат — краката им си остават протегнати — и стрелят напред. Междувременно войникът, който отговаря за прикриването им, стои извън помещението. Той се търкулва по същия начин, спира точно пред вратата от външната ѝ страна и е точно с лице към мишената. Спира търкалянето си по корем с насочено напред оръжие.

Огъст посочи себе си. Той щеше да влезе отляво, а Пъпшоу щеше да го последва. Докато Скот се търколи пред вратата, другите двама вече щяха да държат мишената на мушка.

Огъст свали раницата си и се примъкна към вратата. Пъпшоу и Скот направиха същото отдясно. Огъст погледна Пъпшоу, кимна и направи предно салто към вътрешността на залата и почти веднага се търколи наляво. Последваха изстрели, но поради бързото му търкаляне куршумите не успяха да го засегнат. Пъпшоу влезе по същия начин и

успя да заеме позиция, преди стрелците да са успели да насочат оръжието си към него. И двамата вече държаха целта на мушка, когато Скот се претърколи, за да заеме позиция.

Огъст вдигна рязко дясната си ръка с разтворени пръсти. Това беше знак за останалите да не стрелят.

Право пред тях стоеше един свещеник и се тресеше като листо. Под дясната му мишница се подаваше автоматично оръжие, насочено към вратата. Зад него се виждаше генерал, снабден с противогаз и специални очила. От ръста и цвета на косата му Огъст веднага разбра, че това е генерал Амадори. С лявата си ръка генералът беше обгърнал врата на свещеника. Зад генерала имаше още един висш офицер — генерал-майор, доколкото успя да определи Огъст през жълтеникавата мъгла. В залата имаше още шестима офицери, до един от висшия военен персонал, до един проснати на пода или наведени над заседателната маса в средата на залата.

Генералът направи движение с оръжието си първо надолу, а след това и нагоре. Даваше знак на тримата новодошли да се изправят. Огъст поклати глава. Ако решише да стреля, Амадори щеше да премахне единия. Другите обаче щяха да останат. Ако пък решише да застреля свещеника, и с него самия бе свършено и той го знаеше отлично.

В това положение и двете страни изчакваха. Този обаче, на когото му изтичаше времето, беше Амадори. Нямахше как да е разбрал дали отрядът за бързо реагиране е СБЕ — самостоятелна бойна единица, — или пък само първата вълна от по-голяма военна сила. Ако беше второто, Амадори не можеше да си позволи да остане тук като в капан.

Както очакваше Огъст, генералът взе решение много бързо и бавно подкара свещеника напред. Той едва намираще сили да стои прав. Всеки път обаче, когато започваше да се свлича, стиснатите около гръкляна му пръсти на Амадори го вдигаха. Генерал-майорът се движеше заедно с тях, плътно прилепен към гърба на Амадори. Когато приближиха, Огъст видя, че генерал-майорът държи пистолет. Реши, че единствената причина, поради която никой не беше стрелял, е, че не знаеха кой или какво ги очаква извън Тронната зала.

Тримата мъже се приближаваха. Нямахше никакво съмнение, че хората на Огъст можеха съвсем спокойно да убият Амадори. Въпросът

обаче бе в цената, която щяха да платят двете страни. В подобни ситуации решението се взема от командващия офицер. За Огъст въпросът беше същият като при игра на шах: дали си струва размяната на силни фигури. За него отговорът на този въпрос винаги беше отрицателен. В зависимост от това кой е по-дързък и по-добре подготвен, най-доброто е играта да се поддържа, докато противникът не допусне грешка.

Огъст протегна ръка напред с обърната надолу длан. Това означаваше да не се предприемат никакви действия, освен ако хората му не бъдат провокирани. Скот, който беше извън залата, предаде съобщението на останалите от екипа и запълзя назад с приближаването на Амадори. Не го изпускаше обаче от мерника си. Когато генералът пристъпи прага на Тронната зала и влезе в Залата на алебардите, останалите от отряда също го взеха на мушка. Единственото изключение беше ефрейтор Прементин, който се грижеше за редник Де Вон.

Газът в Тронната зала беше започнал да се разнася. По сигнал на Огъст Скот метна още една граната, ефектът от която трябваше да прикрие оттеглянето им. Те станаха и излязоха заедно с генерала. Скот вървеше с притиснат гръб към гърба на Огъст, с лице към Тронната зала, за да наблюдава да не би някой от задавилите се военни да се опита да стреля. Никой не го направи.

На Огъст му беше непоносимо, че трябва да гледа как Амадори се придвижва към коридора. Генералът се беше снабдил с противогаз: доста разумна предпазна мярка. Президентът на Съединените щати също си имаше противогаз в Овалния кабинет. В повечето стаи на Даунинг Стрийт № 10 също имаше по един. Борис Елцин имаше противогаз в бюрото си и по един във всяка от колите си. Изненадата беше дошла от това, че Амадори имаше заложник. Убийството или дори раняването на заложник винаги носеше нещастие; убийството или раняването на един римокатолически свещеник в Испания си беше чиста катастрофа.

Огъст обмисли внимателно ситуацията. Ако позволяха на Амадори да излезе на открито, армията му щеше да може да го защитава много по-добре. Ако пък успееше да избяга, това нападение щеше да го превърне в герой в очите на хората, които го поддържаха. Това обаче не беше най-големият проблем. Огъст нямаше представа

дали и кога ще пристигнат подкрепления. Ако наистина се покажеха по някое време, по всяка вероятност и те щяха да са снабдени с противогази.

„По дяволите игрите на шах!“ — реши Огъст. Щеше да се опита да свали царя. Нямахше да успее да улучи главата или тялото му, но пък имаше съвсем открит достъп до краката и можеше да го свали на земята. Дори ако генералът или генерал-майорът започнеха да стрелят по него, това щеше да даде възможност на другите шестима от екипа му да се изтеглят.

Огъст вдигна палец веднъж, след това още веднъж. Номер едно щеше да бъде последван от още един номер едно.

Огъст и Скот продължаваха да се придвижват с прилепени гърбове. Огъст извърна глава и прошепна на редника:

— Щом почна, скачаш надясно.

Скот кимна.

В следващия миг Огъст стреля.

37.

ВТОРНИК, 11:19 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Отец Норберто беше чул звука на хеликоптер над двореца. Звук, който не можеше да сгрещи. След малко се чуха също толкова ясните звуци от изстрели. Отчето слушаше с едно ухо, докато четеше от 26-а глава на Евангелието от Матей на малката групичка хора, сбрани в кръг около него. Едва когато един енорияш отиде да провери какво става навън и се върна на бегом, разбраха, че става нещо страшно.

— Навън се стреля — изкрещя из цялата църква мъжът. — Войниците стрелят по хората в двора.

Църквата утихна. Тогава отец Франциско се изправи сред групата, която успокояваше пред главния кораб на църквата, и вдигна ръце сякаш щеше да ги благославя.

— Моля ви да запазите спокойствие — каза Франциско с усмивка на уста. — На църквата няма да посегне никой.

— Ами главният отец на ордена? — извика някой. — Той дали е на сигурно място?

— Главният свещеник е в двореца — обясни спокойно Франциско, — защото се опитва да осигури ключово място на светата църква в една нова Испания. Сигурен съм, че Бог се грижи за него.

Отец Норберто намираще нещо много отблъскващо в спокойствието на Франциско. Вярата в Бога сама по себе си не можеше да доведе до подобна увереност. Чувството, което Норберто беше имал преди малко, че главният отец Гонзалес е замесен в бунтовническата дейност — ето това наистина можеше да действа успокоително на Франциско. Особено ако бе знаел предварително, че ще има стрелба. Но стрелба по какво? Норберто се сецаше за едно-единствено нещо.

Екзекуция.

Мъжът отново побягна навън. Свещениците продължиха да утешават хората, които седяха около тях, като ги караха да се молят. След няколко минути мъжът се върна.

— От прозорците на двореца излиза жълтеникав дим — извика той. — А вътре също се стреля!

Този път отец Франциско не остана спокоен, а без да каже нито дума, забърза към вратата, която водеше към вътрешния двор на кралската обител.

Отец Норберто го изгледа как изчезва. Тишината в църквата вече беше още по-страшна. Навсякъде около тях се чуваше пропукването на оръжия. Норберто сведе очи към текста, след това отново вдигна поглед към напрегнатите лица около себе си. Те имаха нужда от него. И изведнъж си спомни за Адолфо и предсмъртното му желание за опрощаване на греховете. Зад тези стени хората бяха подлагани на изпитание и извършваха грехове. Мястото му беше при онези, които имаха нужда да се покаят, а не при тези, които имаха нужда от утешение.

Норберто постави ръка върху рамото на една млада жена, която беше дошла в църквата с двете си малки дъщерички. Усмихна се и я попита дали може за малко да почете на останалите вместо него. Каза й, че трябва да види дали отец Франциско няма нужда от помощ.

После бързо тръгна по пътеката между скамейките, стигна до аркадата, мина през голямата врата и излезе на двора.

38.

ВТОРНИК, 11:23 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Полковник Огъст улучи генерала в горната част на стъпалото, но и това беше достатъчно. Амадори изстена в противогаза си и залитна към генерал-майора. В това време оръжието му започна да стреля. То все още беше пъхнато под ръката на свещеника и няколко куршума полетяха към Огъст. Полковникът обаче вече беше скочил наляво, докато Скот се бе хвърлил надясно. Свещеникът изпищя и падна на колене. Куршумите се удряха по мраморната стена, но никой не пострада.

Огъст и Скот се хвърлиха на пода в идеалната за случая поза, при която едното рамо поема удара, а главата е плътно прибрана към гърдите. Правиш кълбо напред и в крайна сметка заставащ прав с лице по посока на скока си. Обърнаха се бързо към целта си, докато през това време останалите от отряда обхождаха коридора, за да са сигурни, че всички войници на генерала са все още проснати на пода. Редник Де Вон вече се движеше сама, макар и леко приведена — очевидно я болеше от уцелилия я куршум.

Генерал-майорът беше успял да обгърне с една ръка Амадори през гърдите. Положи максимални усилия и в крайна сметка генералът застана на крака. Двата се оттеглиха като пуснаха цял фонтан автоматичен огън, при което всички от отряда на полковник Огъст паднаха на земята и се търколиха във всички възможни посоки, за да се прикрият. Няколко поразени испански войници започнаха да крещят — очевидно бяха улучени.

През цялото това време Ейдийн беше останала в Залата на алебардите — но не защото се страхуваше, а защото не искаше да се пречка при изпълнението на плана на хората от отряда. Освен това искаше да е свободна, за да може да помогне в случай, че някой от тях бъде поразен. Беше се опитала да помогне на Сондра да тръгне по коридора, но Сондра я беше уверила, че ще справи отлично и сама. Сега-засега може би наистина беше така. Ейдийн знаеше от опит, че

постоянната болка — като от спукано ребро или несмъртоносна рана от куршум — има едно предимство. Съзнанието има способността да блокира достъпа ѝ до себе си, дори когато тя е много силна. По-трудно за понасяне е, когато болката се повтаря на определени интервали или пък се увеличава постоянно.

И изведнъж Ейдийн се оказа със задача. Раненият Амадори беше изчезнал зад ъгъла в коридора на изток, а в момента тя беше единственият човек от екипа, който беше на крака. От западния край на коридора започна да се чува съвсем отчетливо и ясно трополенето на войнишки ботуши. Димът беше все още твърде гъст, за да може да види толкова надалеч, но тя знаеше, че към тях се приближава подкреплението. Отрядът на Огъст трябваше да пусне още няколко гранати, за да се справи с новопристигащите. Ако войниците бяха предупредени чрез камерите от системата за охрана или по телефона от Тронната зала, беше много възможно да носят противогази. В случай че нещата стояха точно така, отрядът на полковника трябваше да се измъква. А полковник Огъст щеше да се откаже от продължаване на акцията, ако трябваше да се дадат прекалено много жертви. През това време Амадори сигурно щеше да успее да се изплъзне.

Някой трябваше да проследи генерала — със или без система за наблюдение от разстояние. Ако Ейдийн запазеше определена дистанция, Амадори можеше и да не я забележи. Имаше много голяма вероятност да наблюдава камерите за пътя пред, а не зад себе си. А да спазва определено разстояние, докато има възможност да стреля право по него, беше напълно изпълнимо. По пода имаше кръв от раната в крака на Амадори. Тя щеше да остави достатъчно следи, които да я насочват. Ако пък генералът решише да спре да се превърже, още по-добре. Може би тогава щеше да успее да го унищожи.

Тя се огледа назад. Испанските войници имаха противогази. Огъст даде сигнал на хората си да отстъпят, докато двамата със Скот започнаха да стрелят по приближаващите войници, които пък се разпръснаха във всички посоки, за да търсят прикритие.

Ейдийн изруга. Полковник Огъст щеше да се откаже от акцията. Тя обаче не беше от техния отряд. Не беше длъжна да се отказва. Цялата работа беше започнала, защото някои беше стрелял по нея и Марта Макол. Е, сега тя имаше възможност да сложи край на всичко по подобаващ начин.

Ейдийн пое дълбоко дъх. През маската въздухът имаше вкуса на въглищен прах, но тя вече беше започнала да свиква с него. Пое дъх още веднъж и хукна по потъналия в дим коридор.

39.

ВТОРНИК, 05:27 Ч. ВАШИНГТОН

Докато чакаше в кабинета на Худ заедно със самия Худ, Майк Роджърс и експерта по международно право към Оперативния център Лоуъл Кофи II, Боб Хърбърт мислеше за настроението, което се спуска в една стая, където разни официални лица очакват вести от някаква операция под прикритие.

Както винаги те напълно осъзнават, че светът около тях продължава да се върти. Освен това завиждат на хората в този свят, чиито проблеми обикновено не са свързани с борбата между живота и смъртта, нито пък със съдбата на милиони. Хората в такава стая гледат също така малко отгоре на останалите.

„Само ако останалите знаеха какво значи истинска отговорност...“

Съществува, разбира се, и личната страна на въпроса. Има го и огромното напрежение за съдбата на хората, с които работиш всеки ден и за които си загрижен. До голяма степен усещането е като да чакаш любимия или любимата си да се съвземе след някоя особено опасна за живота хирургическа операция. И дори е по-лошо. Защото това е нещо, което ти си им заповядал да направят. И понеже са добри войници, те са приели задачата със смелост и преданост.

Към това трябва да се прибави и възможността ако бъдат заловени, тези храбреци да бъдат оставени на произвола на съдбата, на всеки капризен полъх на вятъра. И следователно изпитваш чувство на вина. Още един аспект на това чувство: докато те се пържат на огневата линия, ти си стоиш на сигурно и спокойно място. И завистта — колкото и да е странно, но по същата причина. Няма нищо, което по висотата си да се сравни с рискуването на живота. Прибави към цялата смесица изтощението, при което очите искат да се затворят на всяка цена, а съзнанието е вече прекалено уморено, за да обработва мислите и емоциите, и получаваш едно настроение, което не може да се сравни с никое друго.

Хърбърт обаче му се наслаждаваше при всяка негова следваща поява. Наслаждаваше му се без мрачни мисли и без песимизъм. От време на време се оправдаваха и най-големите им страхове. От време на време изгубваха нечий човешки живот. Като например Бас Мур в Северна Корея или пък подполковник Чарли Скуайърс. Но тъкмо заради риска в подобни операции Хърбърт усещаше, че е жив.

Худ очевидно не споделяше неговите чувства в това отношение. Той беше изключително посърнал още преди операцията да започне — нещо, на което Хърбърт никога не беше ставал свидетел преди. От всички тях Худ обикновено беше най-уравновесеният, винаги готов да предложи окуражаваща дума или поне усмивка. Тази сутрин всичко това липсваше. Освен това се беше ядосал по абсолютно нетипичен за него начин, когато разбра, че Даръл Маккаски се е спуснал с хеликоптер в двореца. И още повече, че е взел и Луис Гарсия де ла Вега. За разлика от хората от отряда за бързо реагиране, връзката на Маккаски с Оперативния център можеше да бъде установена съвсем лесно. С участието на Луис пък директно се заявяваше кооперирането между Оперативния център и Интерпол в тази акция. Като се имаха предвид всички страни, свързани с Интерпол — много от тях не бяха в особено добри отношения със САЩ, — политическата бъркотия щеше да е направо главозамайваща. Точно Худ, а не абсолютно стриктният Роджърс, предложи срещу Маккаски да се предприемат дисциплинарни мерки. Тогава се беше намесил по принцип плахият Кофи, за да каже, че нещата може да не се развият толкова лошо, колкото предполагаше Худ. И че след като Мария Корнеха е заложница в двореца, опитът тя да бъде спасена е напълно оправдан по правилата на Интерпол. Когато чу това, Худ се поуспокои. Настроението в кабинета се пооправи и стана почти поносимо.

И през цялото това време, на фона на цялата напрегната тишина и разяждащо безпокойство, не пристигаше никаква вест нито от Испания, нито от Интерпол. Поне не и до 4.30, когато от дома си им се обади напълно изтощената Ан Ферис и им каза да включат телевизора на канала на Си Ен Ен.

Худ извади дистанционното от бюрото си, натисна копчето и всички се обърнаха към екрана. Първата съобщена новина беше репортаж за стрелба в кралския дворец в Мадрид. На някаква аматьорска видеокасета имаше запис, на който се виждаше как един

хеликоптер на Интерпол излита над двореца, а в далечината се чуват изстрели. След това репортажът се включи на живо от мястото на събитията — снимачният екип също беше в хеликоптер. От няколко прозореца на двореца се издигаха тънки нишки жълтеникав дим.

— Това е ОВ на отряда — каза Худ. Имаше предвид обгазващото вещество.

Роджърс, който седеше до бюрото на Худ, посегна към малката цветна карта, която беше свалена от базата данни на Интерпол. Хърбърт се придвижи с количката по-близо.

— Тоя дим на екрана ми се струва адски близо до двора, не е ли така? — попита Роджърс.

— Точно където би трябвало да се намира Тронната зала — изкоментира Хърбърт.

— Значи нашите хора определено са там — каза Худ и погледна часовника на компютъра си. — При това точно навреме.

Хърбърт се вслуша в телевизора. Репортерът от мястото на събитието не казваше нищо освен някакви страховити прогнози. Обичайните глупости. Не се даваше никаква информация нито за причината, нито за природата на бойните действия. Но не това се опитваше да чуе той.

— Чувам изстрели — каза Хърбърт предпазливо. — Доста са приглушени — сякаш не идват откъм двора.

— Изненадва ли те това? — попита Худ. — Всички знаехме, че ако отрядът успее да се добере до Амадори, почти задължително ще има и преследване.

— Преследване — каза Роджърс. — Но не съпротива. Обгазващият агент трябваше да предотврати това.

— Освен ако стрелбата не е съвсем напосоки — уточни Хърбърт. — Хората правят доста странни неща, когато започнат да се задушават.

— Дали пък тия изстрели не са разстрелване на заложниците? — запита Кофи.

Роджърс поклати глава.

— Това е индивидуален огън и при това доста откъслечен.

— Добрата новина е — каза Хърбърт, — че ако момчетата от отряда бяха хванати, нямаше да има никаква стрелба.

Известно време никой не каза нито дума. Худ погледна компютърния часовник.

— Трябваше да се свържат с офиса на Луис веднага щом стигнат обратно до тъмницата. — И той погледна телефона.

— Шефе — каза Хърбърт, — отгук дотам линията е отворена и моите хора я подслушват постоянно. Щом чуят нещо, ще ни осведомят.

Худ кимна и върна погледа си към телевизора.

— Въобще не мога да разбера как хората от отряда имат такъв кураж — каза той. — Да правят такива неща. Същото се отнася и за вас. Във Виетнам, Бейрут...

— По много причини — обясни Роджърс. — Дълг, любов, страх...

— Необходимост — добави Хърбърт. — Тя е много важна. Когато нямаш никакъв избор.

— Просто е комбинация от всичко това — каза Роджърс.

— Майк — обърна се към него Хърбърт, — ти много ги знаеш великите мисли. Кой беше казал, че човек не може да се провали, ако не му изневери куражът — или нещо подобно?

Роджърс го погледна.

— Мисля, че идеята по-скоро беше да вложиш куража си на точното място и никой няма да се провали.

— Да, точно така — съгласи се Хърбърт. — Кой го е казал? Звучи ми като Уинстън Чърчил.

Роджърс се усмихна едва забележимо.

— Казала го е лейди Макбет. Когато окуражавала мъжа си да убие крал Дънкан. Той го направил и след това целият заговор станал на пух и прах.

— Оо — рече Хърбърт. — Значи по-добре да намерим друг цитат, а?

— Няма му нищо на тоя — каза Роджърс. Усмивката още не беше изчезнала от лицето му. — Убийството на краля може да е имало ужасни последици, но пък пиесата е имала небивал успех. Всичко зависи от това как гледаш на нещата.

— Както казвах на всичките си клиенти, докато съдебните заседатели обсъждаха случая — добави Кофи, — имай доверие на системата и на хората, на които е поверена. Защото както е казал един велик мислител: „Няма да свърши, докато не свърши“.

Звучите от изстрели като че ли се увеличаваха по честота, но не и по сила. Водещият на предаването направи коментар по този въпрос.

Хърбърт още се чувстваше жив. И не губеше вяра, защото си беше такъв по природа. Не можеше обаче да не обърне внимание на облака, който беше надвиснал над стаята. Облакът, който се беше образувал от горчивата истина, че онова, на което всички се бяха надявали, не се беше осъществило: телефонно обаждане или съобщение по телевизията, че опитът за държавен преврат в Испания е завършил с убийството на главния му организатор.

Облакът беше резултат и от съзнанието за това, че акцията не беше минала точно по план.

40. ВТОРНИК, 05:49 Ч. ОЛД СЕЙБРУК, КЪНЕКТИКЪТ

Шарън Худ не можеше да заспи. Беше изморена, беше в дома, където беше израснала, лежеше в старото си легло, но мозъкът ѝ не спираше да работи. Беше спорила наум с мъжа си, беше чела една от любимите си книги до три часа, след което загаси лампата и остана загледана почти два часа в шарките от лунни петна и листа по тавана. Огледа и плакатите, които висяха по стените още от времето преди да се запише в колежа.

Плакати от филма „Доктор Живаго“. На рок-групата „Гари Пъкет и Юниън Гап“. Корица от един телевизионен справочник, надписана „С любов и копнеж от Дейвид Касиди“, за която двете с приятелката ѝ Алис бяха чакали на опашка цели три часа в местния търговски център.

Как беше успявала на шестнайсет или седемнайсет да се интересува от всички тези неща, да получава само отлични бележки в училище, да работи на половин работен ден и да си има гадже?

„Тогава не ти трябваше толкова много сън“ — отговори си сама.

Но дали това наистина беше нещото, което обясняваше всичко? Или може би това, че когато ако на едно място не ѝ харесаше работата, тя си намираше друга? Или пък че когато едно гадже вече не ѝ беше интересно, веднага си намираше друго? Или че когато някоя група запишеше парче, което не ѝ беше по вкуса, тя веднага спираше да купува записи на групата? Не ставаше въпрос за наличие или липса на енергия. Ставаше въпрос за откривателство. Тя просто се учеше какво ѝ е необходимо, за да бъде щастлива.

Беше си помислила, че го е намерила в лицето на онзи мултимилionер, винопроизводителя Стефано Реналдо. Тогава я привлякоха огромното богатство на Стефано, яхтата му, вниманието му. Когато сега мислеше за това обаче, си даваше сметка, че не бе

искала да бъде с човек, който е наследил всичките си пари. С човек, на когото не му се налага сам да си вади хляба. Човек, при когото хората идват с надежда да инвестира в начинанието им, а той — в зависимост от настроението си — осъществява или разбива мечтите и надеждите им. Този начин на живот — този тип мъж — не беше за нея.

Една слънчева сутрин тя просто стана и напусна яхтата, отлетя за Съединените щати, без въобще да обръща поглед назад. Онова копеле дори не се обади, за да разбере къде е отишла, а Шарън пък не можеше да разбере как въобще е могла да бъде с този човек — и какво, по дяволите, си е въобразявала. След това на едно парти се запозна с Пол. В никакъв случай не беше любов от пръв поглед. Като се изключи връзката ѝ със Стефано, никой мъж не я беше впечатлявал по този начин — а привлекателността на Стефано си личеше отвсякъде. Задълбочаването на връзката ѝ с Пол отне доста време. Той беше уравновесен, работеше много и беше мил. Изглеждаше човек, който е готов да ѝ даде правото ѝ на лична свобода, да я подкрепя в работата ѝ и да стане грижовен баща. Той въобще нямаше да я обсипва с подаръци и ревност, както правеше Стефано. И един ден, два месеца след като се бяха срещнали, на един пикник по случай 4-ти юли, тя случайно се взря в очите му и всичко се завъртя. Привързаността се превърна в любов.

Един клон дращеше грубо по прозореца и Шарън вдигна поглед. Клонът определено беше пораснал от времето, когато тя беше момиче. Защото тогава само листата му нежно галеха същия този прозорец.

„Станал е по-голям — помисли си Шарън, — но не се е променил.“ Тя се зачуди дали това е добро, или лошо — да можеш да си останеш същият. „За дървото е добро, но за хората е лошо“ — реши в крайна сметка тя. Промяната обаче беше едно от най-трудните неща. Промяната и... компромисът. Да можеш да си признаваш, че твоята позиция не е нито единствена, а още по-малко — най-добрата.

Отказа се от опитите да заспи. Щеше да почете още. Преди това обаче се измъкна от леглото, облече си пенъоара и отиде да надникне в стаята на Харли и Александър. Децата спяха в двойното легло, на което навремето бяха спали двамата ѝ по-малки братя близнаци — Юл и Бринър, кръстени на популярния актьор. Родителите ѝ се бяха запознали на една сутрешна прожекция на оригиналната версия на „Кралят и аз“. И досега двамата обичаха да си пеят „Привет на

младите влюбени“ и „Мечтал съм“ — е, много фалшиво, но пък беше красиво.

„Разбира се — помисли си след това тя, — имаше и моменти, в които мама и татко не бяха толкова доволни...“

Тя си спомни за безмълвното напрежение, когато бизнесът на баща ѝ не вървеше добре. Той даваше под наем велосипеди и лодки на хората, които идваха в не особено оживения курорт на Лонг Айленд, а някои лета бяха особено трудни. Бензинът не достигаше и пазарът започваше да страда. По онова време баща ѝ трябваше да прекарва в работа дълги часове, защото денем се занимаваше с обичайното, а нощем работеше като готвач на аламинути. Връщаше се вмирисан на мазнина и риба.

Шарън погледна спокойните личица на децата си. Засмя се като чу хъркането на Александър — също като на баща му.

Усмивката ѝ се изпари. Тя затвори вратата и застана в тъмния коридор, обгърнала се с ръце. Страшно я беше яд на Пол, но и много ѝ липсваше. Тук се чувстваше уютно, но не и като у дома. Че как би могла? Домът ѝ не беше при нещата, които притежаваше. Домът ѝ беше там, където беше Пол.

Шарън бавно се върна в бившата си детска стая.

Брак, кариера, деца, чувства, секс, инат, конфликти, ревност — надежда или пък арогантност беше нещото, което обхващаше двама души и беше в състояние да ги убеди, че всички тези неща стоят на заден план в сравнение с работата?

„Нито едно от двете — каза си тя. — Любовта е това нещо.“ И крайният извод, както и да беше стигнала до него, бе, че колкото и да я нервира съпругът ѝ — така, както не го беше правил никой друг мъж; колкото и да отсъства, когато и тя, и децата имат нужда от него; колкото и да я е яд на него, освен че е привързана към него, тя все още го обича.

Много.

Сега, в ранните и тихи часове на деня, Шарън си помисли дали не се е отнесла прекалено строго с Пол. Напусна Вашингтон заедно с децата, говори му троснато по телефона — защо по дяволите не беше готова да отстъпи и една крачка? Дали защото му се беше ядосала, че той може да отделя колкото си иска време на кариерата си, а тя не? Може би. Дали защото си спомняше много живо колко ѝ беше липсвал

баща ѝ, когато летният сезон беше добър или когато трябваше да работи нощем? Вероятно. Тя не искаше децата ѝ да минат през същото нещо.

Шарън не мислеше, че нещата, които беше наговорила на Пол, не са верни. Той трябваше да прекарва повече време със семейството си и по-малко — в работата си. Вярно, че специално неговият пост изискваше много по-голяма ангажираност от стандартните осем часа от девет до пет, но пък Оперативният център нямаше да спре да работи, ако той се прибираше вкъщи за вечеря поне понякога или пък ако отидеше с тях на почивка поне веднъж. Как му беше наговорила всички тия неща — виж, това вече беше друг въпрос. Тя самата се чувстваше оцетена, но вместо да поговори с Пол, си го беше изкарала на него. След като му беше отнела и децата, той сигурно се чувстваше ужасно самотен.

Шарън съблече пенъора и легна на двойното легло. Възглавницата беше хладна, клонът продължаваше да драци по стъклото. Тя погледна натам и очите ѝ се спряха на клетъчния телефон върху нощното шкафче. Черната пластмаса проблясваше на лунната светлина.

Шарън посегна, взе телефона и започна да набира частната линия на Пол. След като набра кода обаче, спря. Отказа се от обаждането и остави телефона.

Имаше по-добра идея. Вместо да му се обажда — при което дори нещо малко и незначително като например някоя нотка в интонацията или погрешно чута дума можеха да отприщят един милион неприятности — щеше да му даде маслинен клонка. Обзета от чувство на вина и едновременно с това готова да прости, тя затвори очи и почти веднага потъна в дълбок и здрав сън.

41.

ВТОРНИК, 11:50 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Когато войниците в двора внезапно се оттеглиха, Даръл Маккаски благодари наум на Брет Огъст. Причината за рязкото отдръпване по всяка вероятност се криеше в действията на отряда за бързо реагиране.

След като хеликоптерът отлетя, войниците на покрива не даваха на Маккаски и Мария да мръднат от мястото си. В същото време останалите започнаха да се прегрупират. Изглежда, се готвеха за нападение. То обаче не започваше и не започваше. Всички като че ли се бяха стъписали от силните пропуквания във вътрешността на двореца.

— Започна се — каза Маккаски на Мария.

От няколко от прозорците започнаха да се издигат тънки струйки жълтеникав дим. Откъм далечния край на двора се чуваха команди. Въпреки че беше трудно да се види, по-голямата част от войниците като че ли изчезнаха. След малко Маккаски чу изстрели зад покритите с орнаменти бели стени.

— Какво става? — попита Мария. Беше се облегла от вътрешната страна на арката, която беше най-близо до стената на двореца, и беше протегнала краката си напред. Маккаски беше поставил носната си кърпа върху огнестрелната ѝ рана и я притискаше с ръка.

— Контрапреврат — отвърна той. Не искаше да казва нищо повече. — Ти как си?

— Добре — каза тя.

Маккаски обходи с присвити очи обширното, окъпано в слънчева светлина пространство. На юг — тоест вляво от Маккаски — дворът на двореца беше отделен от катедралата с висока желязна порта. Преди малко вратата на църквата беше плътно затворена, но сега като че ли бяха започнали да се показват разни хора — както енориаши, така и свещеници. Маккаски предположи, че са чули шума от хеликоптера и

изстрелите. В самия двор пък Луис продължаваше да лежи върху капитана. Шефът на Интерпол не издаваше нито звук, но испанският офицер пъшкеше.

— Трябва да го донесем тук — каза Мария.

— Знам — съгласи се Маккаски и продължи да се вира срещу силната слънчева светлина. Накрая успя да види, че поне трима войници са останали наблизко. Двама бяха на стотина метра, приклепнали зад стълба на портата в южната част на двора. Третият пък беше зад една улична лампа на около осемдесет метра право напред.

Маккаски пхна оръжието си в ръката на Мария и каза:

— Ще се опитам да взема Луис. Ще видя дали войниците са готови да го разменят за капитана.

— Това не е никаква сделка — заяви тя гневно. — Луис е мъж. Капитанът е una víboga. Змия, която се влачи в пепелта. — Тя погледна към капитана и подутата ѝ горна устна се разтегна в насмешка. — Проснал се е както му се полага — по корем.

— Да се надяваме — каза Маккаски, — че войниците няма да са на същото мнение. Можеш ли да малко да се помръднеш, за да видят, че имаш оръжие?

Мария притисна с лявата си ръка подгизналата от кръв кърпичка и се извърна малко. Завъртя дясната си ръка.

— Чакай малко — спря я той, преди оръжието да попадне в зрителното им поле. — Преди това искам да им кажа нещо. Как се казва на испански „Не стреляйте“?

— No disparar.

Маккаски показа глава и извика:

— No disparar. — Без да прибира главата си, попита Мария: — А как казвате: „Да се погрижим за ранените си“?

Тя му каза.

Маккаски извика:

— Cuidaremos nuestros heridos!

От страна на войниците нямаше никаква реакция. Маккаски се намръщи. Това беше една от ония маневри, при които поставяш всичко на масата и започваш да се молиш.

— Добре тогава — обърна се той към Мария и се изправи. — Нека видят, че имаш оръжие.

Мария се изви още повече, докато накрая дясната ѝ ръка се подаде иззад стената на арката. Оръжието проблясна на слънчевата светлина и в същия момент Маккаски излезе на открито и вдигна високо ръцете си, за да покаже, че не е въоръжен. След това тръгна съвсем бавно през двора.

Войниците не предприемаха нищо. Докато Маккаски се приближаваше към ранените мъже, слънцето направо изгаряше кожата му. През цялото време чуваше множество изстрели във вътрешността на двореца — това не беше добър знак. Бойците от отряда за бързо реагиране трябваше да влязат и да си излязат, без да влизат в схватка с врага.

Изведнъж иззад портата се появи един войник. Мина през нея и тръгна към Маккаски. Беше въоръжен с лека картечница. Беше я насочил право към Маккаски.

— No disparar — каза Маккаски, в случай че войникът не го беше чул първия път.

— Vuelta! — извика войникът.

Маккаски го погледна и сви рамене.

— Искан да се обърнеш! — провикна се Мария.

Маккаски разбра. Войникът искаше да се увери, че не е втъкнал оръжие на кръста си. Маккаски спря, обърна се и вдигна крачолите на панталона си, за да може войникът да види още по-добре. След това продължи да върви. Войникът не го застреля. Но и не свали оръжието, което Маккаски вече виждаше, че е „MP5“, хонконгско производство. Ако започнеше да стреля от такова разстояние, направо щеше да го разреже по средата.

Пътят до мястото, където лежеше Луис, трая не повече от минута, но на Маккаски времето му се стори много, много по-дълго. Когато стигна до двамата ранени, войникът беше все още на десетина метра от тях. Продължаваше да държи оръжието си насочено към Маккаски. Американецът коленичи бавно, като продължаваше да държи ръцете си вдигнати. Сведе поглед към ранените мъже.

Капитанът се беше вторачил в него, през стиснатите му зъби излизаха само хрипове. Около крака му имаше тъмноредна локва. Ако не му се помогнеше скоро, щеше да умре от загуба на кръв.

Луис се беше проснал върху него по корем, направо. Маккаски наведе глава и погледна Луис. Беше затворил очи и дишаше учестено.

Иначе мургавото му лице беше съвсем преbledняло. Куршумът беше минал през дясната част на врата му, на около пет сантиметра под ухото. Върху каменните блокове капеше обилна кръв. Струйката се придвижваше към кръвта на капитана и се сливаше с неговата в още по-гъста локва.

Маккаски бавно се изправи и раздели мъжете. Постави ръцете си под мишниците на Луис и го вдигна. В този момент чу някаква врява откъм портата. И той, и испанският войник погледнаха натам.

Някакъв сержант беше хванал един свещеник под ръка. Отчето тихо му обясняваше нещо и сочеше ранените. Сержантът се развика. В следващия миг свещеникът извъртя ръката си, освободи се и хукна напред. Сержантът продължи да крещи подире му. Опитваше се да го накара да спре.

Отчето пък му изкрещя, че няма да спре, и посочи към двореца, откъдето все още долитаха изстрели и излизаха облаци жълтеникав дим. Каза, че щял да провери дали може да помогне с нещо.

Сержантът го предупреди, че там е опасно.

Отчето отвърна, че не го е грижа.

„Значи заради това беше цялата тая врява — помисли си Маккаски. — За безопасността на свещеника. Да не повярва човек.“

Маккаски притисна Луис към гърдите си, обърна се и бавно тръгна към сводовете. Войникът не стреля. Маккаски се обърна и го видя как започва да се грижи за ранения капитан.

Маккаски стигна до арката и положи съвсем внимателно Луис до Мария. Отново се обърна. Свещеникът беше коленичил до капитана. Маккаски отново се захвана с другаря си.

— Бедният Луис — каза Мария, остави оръжието и докосна страната му.

Маккаски усети ревниво жегване. Не защото Мария беше докоснала Луис, а заради загрижеността в погледа ѝ. Поглед, който идваше някъде от дълбините на душата ѝ — толкова голяма беше загрижеността ѝ, че тя беше забравила собствената си болка. Маккаски се ядоса на глупостта, която го беше накарала да я загуби навремето. Едва сега забеляза колко бледа е тя самата. Трябваше да ѝ помогне по някакъв начин.

Той откопча маншета си и откъсна долната част на ръкава си. Постави парчето плат върху раната на Луис.

— И двамата имате нужда от лекарска помощ — заяви Маккаски.
— Ще се опитам да намеря телефон, за да повикам линейка. Веднага след това ще потърся приятеля ти Хуан.

Мария поклати глава.

— Може да е твърде късно...

Тя се опита да стане. Маккаски я натисна обратно надолу.

— Мария...

— Престани! — извика тя.

— Мария, чуй ме — не се предаде Маккаски. — Дай ми само мъничко време. Ако нападението ни има поне мъничко късмет, може да се окаже ненужно да се спасява нито Хуан, нито никой от кръвожадните лапи на убийците на генерал Амадори.

— Не вярвам в късмета — отвърна Мария и свали ръцете му от раменете си. — Вярвам в мърсотията в човешката природа. И досега не съм била разочарована. Амадори може да избие заложниците си само за да не могат после да разказват какво е правил...

Тя млъкна. Погледът ѝ се плъзна покрай Маккаски и очите ѝ се разшириха.

— Какво има? — попита Маккаски и се извърна.

— Познавам го този човек — каза тя.

Свещеникът се беше забързал към тях. Когато приближи, намали крачка — очевидно също я беше познал.

— Мария — каза свещеникът, когато влезе под арката.

— Отче Норберто — рече тя на свой ред. — Какво правите тук?

— Странните прищевки на съдбата ме доведоха — отговори той. После приклекна и я погали утешително по главата. Погледна раната ѝ. — Бедното ми момиче.

— Няма да умра — успокои го тя.

— Загубила си много кръв — каза Норберто, после погледна и Луис. — Той също. Повикан ли е вече лекар?

— Сега тръгвам — намеси се Маккаски.

— Не! — извика Мария.

— Няма страшно — каза Норберто. — Аз ще остана при вас двамата.

— Не става въпрос за това — обясни му Мария. — Вътре има един заложник, на когото трябва да се помогне!

— Къде? — попита Норберто.

— Във втората или третата стая — каза тя. — Те ще го убият!
Норберто взе ръката ѝ в своята, погали я и се изправи.

— Аз ще отида при него, Мария. Ти остани тук и се опитай да не мърдаш.

Мария премести очи от свещеника към Маккаски. Загрижеността в погледа ѝ беше отстъпила място на презрение. С разбито сърце Маккаски тръгна, без да каже нито дума. Отец Норберто тръгна плътно зад него.

Маккаски влезе пръв. Беше оставил оръжието си при Мария, в случай че войниците променят намеренията си. Надяваше се на него да не му потрябва. Вътре изстрелите се чуваха по-силно, разбира се, но все още бяха достатъчно далеч, че Маккаски и спътникът му да попаднат под обстрел. Маккаски погледна стария дървен кръст, който висеше върху гърдите на свещеника. Очите му останаха върху него за момент, докато молеше Бог да помогне на другарите му, които по всяка вероятност бяха насред всичките изстрели.

По късия коридор се виждаха осем врати. До една бяха затворени. Маккаски спря, обърна се към отчето и го попита с едва доловим шепот:

— Говорите ли английски?

— Малко — отвърна Норберто.

— Добре — рече Маккаски. — Няма да ви оставя сам.

— Аз никога не съм сам — отвърна отец Норберто и докосна дървения кръст.

— Това го знам. Искях да кажа... беззащитен.

— Ами ранените...

— В някоя от тези стаи може би има телефон — каза му Маккаски. — Ако е наистина така, ще се обадя и ще остана при вас. След това ще намерим приятеля на Мария и заедно ще се погрижим за него.

Норберто кимна и Маккаски натисна дръжката на първата врата. Вратата се отвори и пред очите им се появи тъмен кабинет. След като беше изкарал толкова време под яркото слънце, на Маккаски му трябваше известно време да привикне с тъмнината. В дъното на стаята видя бюро, а в единия край на бюрото — телефон.

— Късмет — рече Маккаски.

— Свържете се с когото трябва — каза свещеникът. — Аз ще потърся приятеля на Мария.

— Добре — съгласи се Маккаски. — Ще ви намеря, щом свърша с разговора.

Норберто кимна и тръгна към следващата врата.

Маккаски затвори вратата и отиде до телефона. Вдигна слушалката и изпсува — нямаше никакъв сигнал. Беше се опасявал, че може да се случи точно това. По всяка вероятност хората на Амадори бяха прекъснали връзката с всички външни линии. Дори и някой от заложниците да успееше да избяга, оттук нямаше да е изтекла никаква информация.

Маккаски се върна в коридора и тръгна към следващата стая. Вратата беше отворена и той надникна вътре. Концертна зала. Усещаше се лек мирис на дим, а малко след това Маккаски забеляза и пепелта по пода. Ето оттук по всяка вероятност беше тръгнала противопожарната аларма. Отец Норберто беше приклепнал в единия ъгъл до някакъв заложник, за когото Маккаски предположи, че е Хуан.

— Отче, как е той? — попита Маккаски.

Норберто въобще не се обърна. Само тъжно поклати глава.

Маккаски се обърна. Единственият начин, по който можеше да се добере до някаква помощ, бе, ако се опиташе да намери хората от отряда. Те можеха да се обадят на Интерпол и да поискат медицинска помощ. Дори ако не бяха успели да убият Амадори, генералът беше длъжен да позволи влизането на медицинска помощ в двореца. Все пак в сражението бяха пострадали и много от неговите хора.

Маккаски си пое дълбоко дъх и тръгна по коридора.

42.

ВТОРНИК, 12:06 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Концертната зала на двореца беше тъмна. От коридора обаче идваше достатъчно светлина, за да може отец Норберто да види свития на пода мъж. Беше направо обезобразен. Виждаха се петна от кръв по него самия, по дрехите му и по стената зад него. От множество рани по бузите, челото и устата му продължаваха да се точат тънки кървави нишки.

Отец Норберто буквално усещаше присъствието на Смъртта — точно както я беше усетил, когато коленичи до умиращия си брат. Това усещане винаги беше едно и също — независимо дали се опитваше да успокои душите на неизлечимо болните, или пък държеше ръката на човек, който всеки момент ще умре от множеството си рани. Смъртта имаше сладникав, съвсем леко металически мирис, който изпълваше ноздрите и караше стомаха да се бунтува. Отчето почти усещаше докосването ѝ. Приличаше на хладен, невидим дим, който се разнася из въздуха и се просмуква в плътта, костите, душата.

Смъртта вече беше дошла да отведе този човек. Когато очите на Норберто свикнаха с тъмнината, той си помисли, че е истинско чудо, че мъжът е още жив. Зверовете, които го бяха вкарали в това помещение, бяха стреляли по него, бяха го били и горили без никаква милост.

„И за какво? — чудеше се Норберто с горчиво негодувание. — За информация? За отмъщение? За забавление?“

Каквато и да беше причината, тя не можеше да оправдае подобно нещо. А пък в една католическа страна, където хората прилежно следват Десетте заповеди и учението на Иисус Христос, това, което бяха направили мъчителите на Хуан, беше направо смъртен грях. Заради престъплението си те щяха да останат завинаги извън Божията милост.

Не че това щеше да помогне на бедния човек. Отец Норберто коленичи до умиращия заложник. Отметна сплъстената му от потта

коса от челото и погали окървавените му страни.

Заложникът отвори очи. В тях не проблясваше и искрица живот; имаше само объркване и болка. Очите огледаха расото на свещеника, след което отново се качиха върху лицето му. Хуан се опита да вдигне треперещата си ръка. Отец Норберто я хвана и я задържа между дланите си.

— Чадо мое — каза Норберто, — аз съм отец Норберто.

Мъжът вдигна поглед.

— Отче... какво... става?

— Ранен си — отговори Норберто. — Лежи спокойно.

— Ранен ли? Колко?

— Недей да мърдаш — каза нежно Норберто. После му стисна леко ръката и му се усмихна. — Как се казваш?

— Хуан... Мартинес.

— Аз съм отец Норберто. Искаш ли да се изповядаш?

Хуан се огледа. Очите му шаваха във всички посоки, изпълнени с ужас.

— Отче... аз... умирам ли?

Норберто не отговори. Просто стисна малко по-силно ръката на Хуан.

— Но как е възможно... това? — зачуди се Хуан. — Та аз не усещам никаква болка.

— Бог е милостив — отвърна Норберто.

Хуан стисна пръстите на свещеника. Очите му се затвориха бавно.

— Отче... ако Бог е милостив, тогава ще се моля... да ми... прости греховете.

— Ще ги опрости само ако се покаеш искрено — обясни Норберто. Някъде надалеко изстрелите бяха започнали да намаляват. Сигурно имаше и много други, които се нуждаеха от Божията милост и опрощение. Норберто притисна дървения кръст към устните на ранения и го попита:

— Разкайваш ли се искрено за всичките си грехове, с които си обидил Бога?

Хуан целуна кръста.

— Разкайвам се искрено — каза той решително, но и с голямо усилие. — Убих... много хора. Няколко в радиостанцията. Още един в

една стая... някакъв рибар.

Норберто усети как Смъртта му се изхилва право в лицето. Никога не беше изпитвал нещо по-жестоко или поразяващо от този момент — съзнанието, че ръката, която държи в своите, е покосила собствения му брат.

Очите на Норберто бяха като две яростни точки сред леден океан. Изгаряха мъжа пред него така, сякаш е самият Сатана. Прииска му се неистово да хвърли ръката на този човек и да го гледа как отлита бавно към страната на вечното проклятие, неизповядан и неопростен.

„Този човек е убил моя брат...“

— Убийствата бяха неизбежни — задави се Хуан. Ръката му се тресеше неистово и той стисна пръстите на Норберто още по-здраво. — Но... аз... наистина се разкайвам... за тях.

Норберто затвори очи. Беше стиснал здраво зъби, главата му трепереше, а ръката му не отвърщаше на докосването на Хуан. Въпреки това той се бореше срещу порива да пусне ръката, която беше отнела живота на Адолфо. Колкото и да тъгуваше по брат си, той все пак беше и духовен пастир, призван да носи славата на Бога.

— Отче... — задави се Хуан. — Помогни ми... да кажа... молитвата.

Норберто пое дъх през стиснатите си зъби. „Не съм длъжен аз да му простя. Прощката е дело на Бога.“

После се вторачи в обезобразеното лице и натрошеното тяло, проснато пред него.

— Боже, прости греховете ми — каза хладно той, — за които се покаявам искрено.

— По... кайвам... се... искрено — прошепна Хуан и затвори очи. Дишаше на пресекулки.

— Простените ми грехове ще бъдат измити от душата ми и ще върнат мен — грешния — в покоите на Твоята опрощаваща милост — каза Норберто. — Нека Бог прости греховете ти и те дари със спасението на душата ти.

Устните на Хуан бавно се разтвориха. Чу се тиха въздишка. И после вече нямаше нищо.

Норберто продължи да се вира в мъртвеца. Ръката на Хуан беше хладна — нали кръвта му беше почти изтекла.

Норберто не можеше нито да оправдае, нито да прости това, което беше направил този човек. Но Адолфо беше отишъл за риба в едно море, където жертвите не се предаваха лесно. Ако Хуан не беше погубил брат му, щеше да го направи някой друг. Очите на Норберто се напълниха със сълзи. Трябваше да спре цялата порочна верига още с Адолфо.

Само ако беше знаел за другата страна на живота на брат си. Ако не беше се държал толкова строго, може би Адолфо нямаше да се страхува толкова много и щеше да му разкаже за всичко. Защо въобще го пусна да излезе нея нощ? Защо не тръгна с него, когато отиде да носи онази касета в радиото, касетата, която беше поставила началото на всичко това? „Защо не направих нищо, когато все още имаше някакво време?“ А най-лошото беше, че не беше успял да спаси душата на брат си — само тази на убиеца му.

— О, Боже — изстена Норберто и по лицето му се застичаха сълзи. Постави ръката на Хуан до тялото му и покри очите си с две ръце.

Докато стоеше така на колене, усети как Смъртта си тръгва — макар че не се отдалечи кой знае колко. Свещеникът направи всичко възможно да спре да плаче. Въобще не беше моментът сега да оплаква загубата на Адолфо или пък да се проклена за собствените си грешки. Имаше много други, които се нуждаеха от утеха и опрощение — хора, които може би бяха действали напълно арогантно в разцвета на живота си, само за да намерят смирението, изправени пред вечното проклятие.

Отец Норберто се изправи, изписа във въздуха кръст над тялото на Хуан Мартинес и каза тихо:

— Бог да те прости.

„Дано и на мен да ми прости“ — мислеше си той, докато излизаше от стаята. Ненавиждаше човека, който беше починал току-що. Дълбоко в сърцето си обаче, в най-потайните и искрени кътчета на душата си, се надяваше Бог да е чул покаянието му.

Проклятията бяха станали прекалено много за един-единствен ден.

43.

ВТОРНИК, 12:12 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Част от политиката на американските елитни сили беше да не оставят след себе си нищо, което да може да бъде използвано след това. В някои случаи, когато акцията беше свръхсекретна, „червена“, както я наричаха на жаргон — което ще рече, че никой не биваше да разбере, че съответните сили въобще са били там — се събираха дори гилзите от патроните. При тайна, но „зелена“ акция като настоящата беше необходимо задължително да се скрие самоличността на участниците в нея.

Полковник Огъст беше разбрал, че Ейдийн Марли се е отделила от групата. Не беше получила заповед да прави това, но той не можеше да я вини, че е действала по собствена инициатива. Ситуацията беше такава, че ако тя не успееше да убие генерал Амадори, акцията щеше да бъде обявена за частично успешна. Отрядът беше успял да влезе и да прогони кандидата за узурпатор. Стрелбата щеше да накара градската полиция и други служители на властта да нахлуят в двореца. Щяха да открият заложниците и да научат как са били докарани тук насила. Амадори може би щеше да си запази възможността да завземе властта, но сега щеше да му е доста по-трудно да постигне целта си. Когато се разнесеше мълвата за издевателствата му, много трудно щеше да се намери някой от цяла Европа, който да го подкрепи.

И все пак...

Полковник Огъст не обичаше частичните успехи. Ейдийн беше хукнала да гони Амадори към южното крило на двореца. Ако хората от отряда успееха да задържат армията достатъчно дълго, за да прикриват гърба ѝ, и ако Амадори се беше съсредоточил единствено върху измъкването, а не и върху сигурността си, тя можеше и да успее да довърши работата, която те бяха започнали. Ако успееше, имаше много големи шансове на Испания да ѝ бъдат спестени още много месеци на кървав конфликт и безумна разправа, които задължително щяха да последват, ако Амадори останеше жив.

Между хората на Огъст и напредващите испански войници имаше стотина метра. Въпреки че носеха противогази, плътният жълтеникав дим от гранатите им позволяваше да се придвижват едва с няколко метра на минута. В същото време хората на Огъст поддържаха постоянно темпо на оттегляне. Успяха дори да помогнат на няколко от заложниците да излязат — тези, които бяха останали в Залата на алебардите, но бяха успели да се придвижат през разнасящия се вече газ.

Отрядът вече беше съвсем близо до голямото стълбище на двореца. Зад него се намираха стъпалата, които водеха към тъмницата. На юг се виеше коридорът, по който бяха тръгнали Амадори и Ейдийн. Полковник Огъст се промъкна до ефрейтор Прементин и му заповяда да избере един от групата, който да се заеме с прикриването им, докато се оттеглят. След това самият Прементин трябваше да изведе останалите от двореца.

— Сър — каза Прементин, — един боец въобще няма да е достатъчен за тази работа. Аз също бих искал да остана.

— Не — отсече Огъст. — Така ще станем трима.

— Сър?

— Аз също оставам — каза Огъст.

— Сър...

— Действайте, ефрейтор — категорично каза Огъст.

— Слушам — отвърна Прементин и отдаде чест.

Ефрейторът осведоми редник Пъпшоу, че остава тук заедно с Огъст, и едрият редник веднага отиде при полковника. Огъст му каза, че когато стигнат до стълбището, трябва да заеме позиция в самото начало на коридора, а той ще се заеме с кръстосания огън откъм северната част на коридора. Ако някой от двамата бъдеше нападнат откъм гърба, другият щеше да може да го прикрива.

Скот и Де Вон им оставиха последните гранати. Бяха само три. Огъст си направи сметката, че с две от тях ще имат пет минути плътна завеса, през което време ще могат да стрелят за прикритие. Последната граната щеше да им даде още две минути, за да могат и те да се измъкнат. Разписанието на действията им беше доста плътно, но не и неизпълнимо. Огъст само се надяваше, че Ейдийн ще успее да настигне ранената си жертва, да направи каквото трябва и да се измъкне, без да пострада.

Ефрейтор Прементин им пожела успех и след това се оттегли тихомълком заедно с останалите от отряда.

Огъст обясни на Пъпшоу, че трябва да задържат позицията си точно пет минути от момента, в който влязат в поредната схватка с испанските войници. След това по сигнал на Огъст щяха да последват другарите си „в дупката“, като Пъпшоу щеше да тръгне пръв.

Легнаха по корем и се приготвиха да посрещнат атаката. Щяха да се целят ниско, в никакъв случай по-високо от нивото на коленете. Пъпшоу се беше приготвил да хвърли една граната срещу испанците. Огъст вдигна лявата си ръка.

След два̀сет секунди от изтъняващия жълтеникав облак излезе първият испански войник. Огъст обърна левия си палец надолу.

Пъпшоу дръпна халката и метна гранатата.

44.

ВТОРНИК, 12:17 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Докато се придвижваше по коридора, Даръл Маккаски се чувстваше като чисто гол без оръжието си. По-важно беше обаче, че Мария е въоръжена. Беше изминало доста време, откакто за последен път беше упражнил уменията си по айкидо. С айкидо започна да се занимава, когато се хвана на работа във ФБР, но и сега можеше да му бъде от полза.

Когато приближи следващия коридор, намали темпо. Спря се на ъгъла и надникна иззад него крадешком, както беше свикнал да прави, докато работеше в полицейския надзор. Бързо запечата в съзнанието си това, което видя, и прибра главата си. Сърцето му беше преминало от забавени на свръхбързи обороти.

Някъде по средата на коридора имаше висок мъж. Генерал, облечен във франкистка униформа и с цял ред медали на гърдите. Държеше пистолет и беше с противогаз и специални очила. От една рана на стъпалото му течеше кръв.

Това със сигурност бе Амадори.

Маккаски беше сигурен, че Амадори не го е забелязал. Вбеси се, че бе оставил оръжието си при Мария. Не разполагаше с нищо, с което да атакува генерала. Нищо освен юмруците си и факта, че Амадори не знаеше за присъствието му.

Във ФБР се беше научил, че ако някой агент попадне в дадена ситуация без добро оръжие, е по-добре да се оттегли, докато не се сдобие с такова. Изчакването винаги работи в полза на преследвача. Бързането — в полза на преследвания.

Но предвид всичко, което беше заложено на карта в този случай, Маккаски просто не можеше да си позволи лукса да остави Амадори да се измъкне.

Той вдигна поглед и се опита да се съсредоточи. Вслуша се в куцукащите стъпки на генерала. Амадори беше на не повече от три метра. Маккаски щеше да приклепне, да се извърти, след което щеше

да се опита да прикове краката му към стената, преди генералът да е успял да стреля.

Точно в този момент обаче чу стъпки зад себе си. Обърна се и видя как към него се приближава отец Норберто. Видя обаче и още нещо. Точно над концертната зала имаше едно червено око, което гледаше надолу.

Беше обектив на камера. А Амадори носеше очила — очила за системата за наблюдение.

Стъпките спряха. Маккаски изпсува. Поради огромното си изтощение не беше обмислил тази подробност и сега генералът имаше сериозно предимство. Амадори просто знаеше къде точно се намира Маккаски.

Не можеше да направи нищо друго, освен да се оттегли. Той се обърна и хукна към вратата, която водеше към двора.

— Какво става? — попита отец Норберто.

Маккаски му направи знак да се връща. Свещеникът обаче беше толкова объркан, че не се помръдна.

— Господи! — извика Маккаски безпомощно. Беше почти сигурен, че Амадори няма да посмее да стреля по член на църковния клир. Един католически свещеник обаче беше идеален заложник. Никой нямаше да посмее да даде заповед за нападение, ако има опасност за живота на отчето.

Маккаски трябваше да изведе Норберто. Когато стигна до него, той го обгърна с ръце и се опита да го повлече към вратата, която водеше към двора. Само след миг чу изстрел, усети удар в гърба и всичко стана ослепително червено.

45.

ВТОРНИК, 12:21 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

На Ейдийн не ѝ беше никак трудно да следва кървавата нишка по пода. Капките бяха толкова близо една до друга, че на някои места се припокриваха. Амадори губеше кръв много бързо. Онова, което не беше очаквала, бе, че генералът ще е сам, когато го настигне. Че ще е сам и ще я очаква.

Когато тя се появи иззад ъгъла, Амадори стреля, но Ейдийн отскочи веднага, щом го видя, и куршумът изсвистя покрай нея. Настъпи тишина. Ейдийн стоеше неподвижно и се вслушваше, за да разбере дали Амадори се придвижва. И както чакаше, усети допира на нещо твърдо в кръста си. Извърна се и видя един мъж, излязъл от вратата зад нея. Беше генерал-майорът. Твърдото нещо беше пистолетът му, опрян в гърба ѝ.

Ейдийн изруга наум. Висшият офицер носеше очилата си от системата за наблюдение от разстояние. По всяка вероятност приемаше образи от камерите зад тях и но този начин я беше забелязал. Бяха се разделили, но сега тя беше в клопката.

— Горе ръцете — заповяда той на испански.

Ейдийн се подчини. Той взе оръжието ѝ.

— Коя си ти? — попита той.

Ейдийн не отговори.

— Нямам време за губене — каза генерал-майорът. — Отговори ми и си тръгваш. Ако не се подчиниш, те оставям тук с куршум в гърба. Ще броя до три.

Ейдийн беше сигурна, че той не блъфира.

— Едно — започна висшият офицер.

Ейдийн се зачуди дали да не му каже, че е служителка на Интерпол. Никога не се беше изправяла пред смъртта толкова непосредствено. Подобно положение страшно намалява способностите на човек да взема решения.

— Две.

Тя се съмняваше, че генерал-майорът ще я пощади дори ако му каже коя е. Ако не го направеше обаче, гибелта ѝ беше вързана в кърпа.

Ако пък кажеше истината, това почти сигурно щеше да опропасти и живота, и кариерите на Мария, Луис и другарите им. А тя самата щеше да опропасти живота на безброй хора, ако помогнеше на Амадори да се измъкне от ситуацията.

Просто не виждаше начин да се отърве от смъртта...

Чу гърмежа и подскочи. Усети кръв по врата си. Но иначе ѝ нямаше нищо.

Генерал-майорът политна към нея, тя се отдръпна инстинктивно и той се просна на пода. От тила му бликаше кръв като от фонтан. Ейдийн вдигна поглед.

По коридора към нея вървеше някакъв познат мъж. Държеше димящ пистолет, а на лицето му беше изписано мрачно задоволство.

— Фердинанд? — възкликна тя.

Членът на „фамилията“ се поколеба.

— Всичко е наред, аз съм — каза Ейдийн. Огледа се бързо, обърна се с гръб към камерата за наблюдение, за да е сигурна, че лицето ѝ няма да се види, и вдигна маската си, колкото Фердинанд да я разпознае. — Не съм сама — каза Ейдийн. — Дошли сме, за да помогнем.

Фердинанд продължи да върви към нея.

— Радвам се да чуя това — каза той. — Двамата с Хуан се усъмнихме в теб при фабриката, след нападението. Съжалявам.

— Не те обвинявам. Нямаше как да знаете.

Фердинанд вдигна оръжието си.

— С това се снабдих с помощта на твоята приятелка. Отведоха я, а също и Хуан. Искам да ги намеря. Искам да намеря и Амадори.

— Амадори тръгна натам — каза тя, посочи и се наведе да вземе оръжието си.

Кръвта на убития засъхваше по врата ѝ тя я изтри с ръкава на черната си риза. Започна да ѝ се повдига. Не от това, че генерал-майорът бе мъртъв — та нали той беше готов да я застреля. Онова, което я тревожеше, бе, че нито той, нито генералът имаха пръст в събитието, въвлякло Оперативния център в тази ситуация — убийството на Марта Макол. Напротив. Тези двамата всъщност бяха убили убиеца ѝ. Престъплението, за което ги преследваха, се състоеше

в това, че са организирали преврат срещу един съюзник на НАТО — преврат, който по ирония на съдбата щеше да бъде подкрепен от повечето испанци, ако бъдеше поставен на гласуване.

„Марта не беше права — помисли си горчиво Ейдийн. — Правила няма, има само пълен хаос.“

Двамата с Фердинанд тръгнаха по петите на Амадори. Водеше Ейдийн, а Фердинанд я следваше на няколко крачки. Ейдийн провери оръжието си. Предпазителят беше вдигнат. Тоя мръсник генерал-майорът наистина се бе канел да я застреля в гърба.

Коридорът беше празен. Чуха изстрел и ускори крачка. Ейдийн се чудеше дали някой друг — Мария например? — не е открил Амадори. Следата от кръв продължаваше и зад ъгъла. Те я последваха и спряха като заковани. Срещу тях се бе изправил генерал Амадори с пистолет в облечената си в бяла ръкавица ръка. Пистолетът беше опрян в главата на някакъв човек. На Ейдийн й трябваше известно време да проумее кого точно държи генералът.

Беше отец Норберто. А в краката му имаше още един човек, който лежеше по гръб. Не помръдваше.

Даръл Маккаски.

46.

ВТОРНИК, 12:24 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Когато беше влязъл в двора пред двореца, отец Норберто беше сигурен, че войниците няма да го застрелят. Виждаше го в очите им, чуваше го в гласовете им.

За този мъж обаче — за човека, току-що застрелял американеца в гръб — въобще нямаше никакви подобни илюзии. С едната си ръка генералът беше опрял пистолета под брадичката му, а с другата беше опънал косата му силно назад. Генералът беше ранен. Нямаше нито време, нито сили да води разговори.

— Къде е генерал-майорът? — извика Амадори.

Ейдийн подритна очилата и оръжието му в коридора.

— Мъртъв е. Пуснете отчето.

— Жена? — извика Амадори. — Мамка ви, кой е тръгнал на война срещу мен? Покажете се най-после!

— Пуснете падрето да си върви, генерал Амадори — настоя Ейдийн. — Пуснете него и ще получите мен.

— Никакви преговори! — отново изкрещя Амадори и бързо хвърли поглед назад. Вратата към двора беше само на няколко метра от него. Той свали очилата си и ги хвърли на земята. След това притисна пистолета още по-силно към гърлото на отец Норберто и заотстъпва към вратата. — Моите войници са в цялата зона. Само да кажа една дума, и ще са при мен. Веднага ще ви заловят.

— Ако се покажа, вие ще ме застреляте.

— Правилно — каза Амадори. — Но ще пусна отеца.

Ейдийн не каза нищо.

През всичките години на църковната си служба Норберто беше говорил на скърбящи вдовици и на всякакви енориаши, изгубили братята, сестрите или децата си. Голяма част от тях бяха изразили желанието си те също да са мъртви. Въпреки голямата си загуба — загубата на брат си, Норберто не се чувстваше така. Той не искаше да

става мъченик. Искаше да живее. Искаше да продължи да помага на другите. Нямахме обаче да позволим тази жена да умре заради него.

— Чадо мое, недей! — извика Норберто.

Амадори го дръпна още по-силно за косата.

— Мълчи!

— Брат ми Адолфо Алказар вярваше в теб — каза Норберто. — Умря, защото служеше на теб.

— Твоят брат ли? — възкликна генералът. Продължи да върви. Вече беше само на няколко крачки от вратата. — Не си ли даваш сметка, че това са хората, които са убили Адолфо?

— Знам — отвърна Норберто. — Един от тях умря в ръцете ми, също като Адолфо.

— Как тогава можеш да заставаш на тяхна страна?

— Не съм на тяхна страна — каза Норберто. — Аз съм на страната на Бога. И в Негово име те моля да прекратиш тази война.

— Нямам време за такива работи — рече рязко Амадори. — Моите врагове са враговете на Испания. Кажете ми коя е тази жена и ще те пусна.

— Няма да ти помогна — рече Норберто.

— Тогава ще умреш. — Амадори изстена. Болката очевидно беше непоносима. Като продължаваше да държи здраво свещеника, той излезе на ярката светлина и се обърна към южната порта. — Помощ! — изкрещя той. Обърна се бързо назад, за да се увери, че Ейдийн си стои на мястото.

Войниците от другата страна на двора бяха насочили оръжията си към сводовете. Обърнаха се, за да погледнат към вратата. Изведнъж иззад стълба на портата изскочи един войник и извика:

— Не мърдайте оттам, сеньор!

Амадори погледна към арките. Там бяха приклекли двама души. Мъж и жена. Ранени.

— Докарайте взвода си тук — извика Амадори. — Обезопасете двора!

Войникът свали радиостанцията от колана си и извика подкрепленията. Жената зад свода се прицели в Амадори. Генералът гневно завъртя свещеника пред себе си, така че да застане с лице към нея. Амадори отново погледна към вътрешността на двореца, за да се увери, че другата жена не е излязла иззад ъгъла.

Не беше. Не беше и необходимо да излиза.

Даръл Маккаски беше полегнал на едната си страна по средата на коридора. Гледаше Амадори право в очите и държеше насочен право към него пистолета, който Ейдийн беше подритнала преди секунда.

Отец Норберто също погледна натам. Нищо не разбираше. Беше видял как генералът прострелва този мъж в гърдите, но пък нямаше никаква кръв.

Амадори започна да извърта свещеника. Маккаски обаче въобще не му даде възможност да постави отец Норберто между двамата. Освен това не стреля, само за да рани генерала. Пусна му два бързи куршума право в слепоочието.

Генералът умря още преди да е тупнал на земята.

47.

ВТОРНИК, 12:35 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

— Ти си с бронирана жилетка — каза Ейдийн, докато тичаше към Маккаски.

— Никъде не тръгвам без нея — отвърна той и се изправи с мъка. — Облякох я, преди да дойда тук. След като той стреля в мен, прецених, че е по-добре да лежа неподвижно, докато не се появи удобен случай като този.

— Извадихме късмет, че не подритнах само очилата — каза Ейдийн.

Фердинанд пък се втурна към свещеника. Отец Норберто стоеше до вратата, вторачен в трупа на генерал Амадори. Коленичи и започна да казва някаква молитва над тялото на мъртвеца.

— Отче, той не заслужава благословията ти — каза Фердинанд. — Хайде, трябва да вървим.

Норберто довърши молитвата и се изправи. Едва след като направи кръстния знак над генерала, погледна Фердинанд и попита:

— Къде отиваме?

— Махаме се — отвърна Фердинанд. — Войниците...

— Прав е, отче — намеси се Ейдийн. — Въобще не знаем какво ще направят. Каквото и да е то обаче, ние не трябва да сме тук.

Маккаски се беше подпрял на рамото на Ейдийн.

— Освен това веднага трябва да съобщим на шефа си какво става — каза той. — Къде е отрядът?

— Останаха да спрат подкрепленията — обясни тя. — Оттеглиха се.

— Можеш ли да стигнеш до тях?

Ейдийн кимна и попита:

— А ти можеш ли да вървиш?

Да, но няма да дойда с теб — отвърна Маккаски. — Не мога да оставя Мария.

— Даръл, много добре чу какво каза Амадори — заяви Ейдийн.
— Всеки момент ще пристигнат още много войници.

— Знам — съгласи се Маккаски и на лицето му се появи едва доловима усмивка. — Още една причина, поради която не мога да я нарежа.

— Той няма да е сам — намеси се отец Норберто. — Аз ще остана с него.

Ейдийн изгледа и двамата през маската си.

— Нямаме време за спорове. Ще предам съобщението. Бъдете много внимателни.

Маккаски ѝ благодари. Тя се обърна и хукна. Маккаски тръгна уморено към свещеника.

— Съжалявам — каза той на английски, като посочи трупа на генерала. — Беше абсолютно наложително.

Норберто не каза нищо.

Фердинанд пхна пистолета в колана си и каза на испански:

— Аз ще потърся приятеля си Хуан. — После изгледа Маккаски.
— Благодаря ви, че спасихте Испания от този бъдещ каудильо, сеньор.

Маккаски не разбра съвсем точно какво му казват, но усети идеята.

— De nada^[1]! — отвърна той. — Пак заповядайте!

Изведнъж отец Норберто хвана Фердинанд за гърлото и го стисна здраво.

— Падре! — възкликна Фердинанд объркано.

— Приятелят ти е в една от стаите там — каза Норберто и посочи. Очите му се напълниха със сълзи. — Мъртъв е.

— Мъртъв?! Сигурен ли сте?

— Да — отговори Норберто. — Бях край него, когато умираше. Бях край него, когато изповяда греховете си. Умря, след като се разкая за тях.

Фердинанд затвори очи.

Норберто го стисна още по-силно.

— Всеки има право на пречистване, чадо мое, независимо дали е убил едного, или милиони.

Свещеникът пусна Фердинанд и се обърна. Тръгна към Маккаски, който беше изкуцукал покрай тях и сега предпазливо

надничаше през вратата. Маккаски не можеше да разбере за какво си говорят двамата, но не му изглеждаше да е нещо приятно.

— Какво ще правим сега? — попита Норберто.

— Не съм много наясно — призна си Маккаски.

Гледаше войниците, които също бяха вперили погледи в него. През един още по-далечен вход влизаха новите подкрепления. На Маккаски му се струваше, че всички са снабдени с противогази. По всяка вероятност принадлежаха към същата бойна част, която беше тръгнала подир отряда на полковник Огъст.

За пореден път се почувства безпомощен. Хората на Интерпол, които следяха развитието на нещата от покрива на Операта, по всяка вероятност още не бяха разбрали, че Амадори е мъртъв, че демонстрацията на сила от страна на местната полиция ще е съвсем достатъчна, за да бъде потушена революцията. Особено ако полицията се появеше преди войниците да са се групирани около някой нов водач.

— Какво ще стане, ако отида да поговоря с тях? — попита Норберто. — Ще им кажа, че вече няма причина да се бият.

— Мисля, че въобще няма да се вслушат в думите ви — каза Маккаски. — Можете да постреснете някои от тях, но не и всички. Това няма да е достатъчно, за да се спасим.

— Трябва да опитам — отсече Норберто, заобиколи Маккаски и излезе навън. Маккаски въобще не си направи труда да го спира. Беше почти сигурен, че войниците няма да стрелят по отчето. А ако Норберто успееше да им спечели още минутка-две, опитът му си струваше. Точно в този момент Маккаски беше готов да опита всичко възможно.

Нямаше представа какво ще стане с движението след смъртта на Амадори. От начина обаче, по който трийсетина войници се струпваха в южната част на двора, можеше да получи достатъчно добра представа какво ще се случи на него, Мария и заложниците, които бяха останали в двореца.

Щяха да се превърнат в пионки за размяна в най-значителната и опасна драма, свързана със заложници, през този век.

[1] За нищо! (исп.) — Б.пр. ↑

48.

ВТОРНИК, 06:50 Ч. ВАШИНГТОН

— Пристигат новини от отряда — каза Боб Хърбърт.

Той стоеше до телефона в кабинета на Худ, докато Худ и Роджърс водеха конферентен разговор с шефа на националната охрана Бъркоф и испанския посланик във Вашингтон Гарсия Абрил. В кабинета бяха и адвокатът Лоуъл Кофи и Рон Плъмър.

Посланикът информира Вашингтон, че испанският министър-председател и кралят са освободили генерал Амадори от поста му. Силите под негово командване били прехвърлени под командването на генерал Гарсия Сомоса, който в момента летял за Мадрид от Барселона. Междувременно местната полиция — в която влизала и елитната кралска гвардия от Паласио де ла Сарсуела — в момента организираше силите си за контранападение, с което да вземе контрол над двореца.

Худ веднага се включи на линията, на която бяха хората от отряда. Връзката се осъществяваше през щабквартирата на Интерпол. Мълчанието на радиостанцията на Огъст беше обтегнало нервите им до краен предел, особено откакто хората от покрива на Операта и сателитното разузнаване бяха докладвали за изстрели и сълзотворен газ в различни части на дворцовия комплекс. Освен това Худ се страхуваше, че полицията може да нахълта в двореца преди хората на Огъст да са успели да излязат.

— Тръгваме си — докладва Огъст, щом Худ вдигна телефона. — Излязохме от тъмницата и вече сме на улицата.

По всички лица в стаята се появиха усмивки. Роджърс предаде новината и на Бъркоф и посланика Абрил.

— Отлично — каза Худ енергично. Тъй като отрядът вече се намираше на открито, Огъст трябваше да продължи отчета си с бейзболни термини, чието значение беше уточнено предварително. — Контузии?

— Леко разтягане на сухожилие — отвърна Огъст. — Има обаче един проблем. Тренерът влезе да си върне дамата. Шефът на дамата също отиде с него. Тренерът е добре, но другите са ранени. Спешно трябва да ги види лекар.

— Разбрано — каза Худ. „Тренерът“ беше Маккаски. Огъст му беше казал, че двамата с Луис са отишли да спасят Мария и че състоянието на Мария и Луис може би е опасно за живота.

— Още нещо — допълни Огъст. — Когато се опитахме да отстраним централния им нападател, изпаднахме в много затруднено положение. Всъщност тренерът му би дузпата.

Худ и Роджърс се спогледаха. Значи Маккаски беше довършил започнатото от отряда дело. Това въобще не беше по плана за нападението. Имаше обаче нещо, което Худ беше разбрал за екипа си със сигурност — и Хърбърт, и Роджърс, и особено Маккаски бяха много добри в импровизациите.

— Ние тук мислим — продължи Огъст, — че може би тренерът не трябваше да остава на терена толкова време. Хич не ни се иска другият отбор да има възможност да си поговори с него. Искаш ли да се опитаме да ги извадим оттам?

— Не — отвърна Худ. Колкото и добри да бяха хората на Огъст, той беше категоричен, че не трябва да се връщат там, без да са си починали — особено като се имаше предвид, че силите на полицията всеки момент ще нахълтат в двореца. — Къде точно са треньорът и хората му?

— Тренерът е до вратата на сектор В1 — отвърна Огъст. — Дамата и шефът и са на места едно и три в сектор V5.

— Много добре — каза Худ. — Добре се справихте, нападател. Сега си отивайте вкъщи. Ще се чуем отново, когато се приберете.

Хърбърт беше закарал количката си до компютъра, за да вкара координатите, дадени им от Огъст. Даде команда на компютъра за последни сателитни данни за въпросното място. Стивън Винс ги беше свързал директно с процесора на националното разузнаване. След петнайсет секунди информацията се появи на екрана.

— Имаме образите на Мария и Луис — каза Хърбърт и отдалечи малко картината, за да може да се види целият двор. — Има обаче и трийсетина войници, които подготвят нещо.

Роджърс предаде информацията на Бъркоф и Абрил. Докато той правеше това, Лоуъл Кофи отиде до кафе-машината и си наля една чаша.

— Пол — обърна се той към Худ, — щом Амадори е мъртъв, има голяма вероятност тия войници да не посегнат нито на нашите хора, нито на никого. Просто ще задържат всички като заложници. Ще ги използват, за да ги разменят за някаква амнистия например.

— Която по всяка вероятност ще получат — изтъкна Плъмър. — Който и да се окаже начело на държавата, няма да иска да подклажда напрежението сред етническите симпатизанти на тези хора.

— Значи, ако властите не се намесят — продължи Кофи, може би ще успеем да извадим всички навреме, включително и Даръл. Войниците нямат никаква сметка да убиват заложниците си.

— Освен Маккаски — изтъкна Хърбърт. — Полковник Огъст е прав. Ако войниците разберат, че точно той е убил Амадори, ще искат главата му на тепсия. Ама много.

— И как ще разберат, че той е убил генерала? — попита Кофи.

— От камерите на системата за охрана — отвърна Хърбърт и извика на екрана плана на двореца. — Виж къде се намира Маккаски.

Кофи и Плъмър отидоха при компютъра. Роджърс още беше на телефона с Бъркоф и испанския посланик.

— И в двата края на коридора има камери — обясни Хърбърт. — Може би Даръл е бил записан. Когато открият генерала си мъртъв, войниците вероятно ще си направят труда да видят кой го е направил.

— Има ли някаква възможност да се изтрие записът на касетата? Чрез електронна интерференция например? — попита Кофи.

— Би могло да стане с насочено електронно бомбардиране от ниско прелитащ самолет или вертолет — обясни Хърбърт, — но това ще отнеме време.

Роджърс натисна един бутон, който не позволяваше разговорът им да се чува от хората на другия край на линията, и се изправи.

— Господа — каза той, — мисля, че вече не можем да направим нищо.

— Изясни се — каза Худ.

— От Интерпол са осведомили министър-председателя за успеха на отряда за бързо реагиране — обясни Роджърс. — Посланикът току-

що ме информира, че искат да вкарат полицията веднага, за да не могат бунтовническите сили да се прегрупират.

Хърбърт изруга.

— А каква е заповедта, ако войниците вземат заложници? — попита Худ.

Роджърс поклати глава.

— Заложници няма да има. Испанското правителство не иска да дава на бунтовниците — в момента ги наричат точно така — възможност да останат в центъра на събитията.

— И с основание — изкоментира Хърбърт.

— Но не и според мен, когато един от моите хора е все още на мястото на събитията — гневно каза Худ. — Такава голяма услуга им направихме...

— А сега те си правят парад по пътя, който ние им утъпкахме — намеси се и Роджърс, — като действат единствено от гледна точка на интересите на своята страна. Президентът на Съединените щати ни помоли да помогнем на Испания да върне властта в ръцете на законно избраните длъжностни лица. Но, Пол, никой не е давал никаква гаранция за начина, по който тези лица ще се държат след това.

Худ отгласна стола си от бюрото и се изправи. Постапи ръце на хълбоците си, поклати глава, отиде до рафта до телевизора и си наля кафе.

Роджърс беше прав. Имаше голяма вероятност испанският министър-председател и дори самият крал да не оцелеят след евентуално поражение. Те не действаха в защита на собствените си интереси. Те се опитваха да съхранят Испания. А в по-широка перспектива това беше от полза и за Европа, и за Съединените щати. Нямаше нито една поляризирана страна в света, която да не извлече полза от разпадането на поредната държава на по-малки републики.

Онова, което го тревожеше обаче, не бяха техните действия. А отношението „ние ще поемем нещата оттук нататък“, което тези действия изразяваха, след като трудната и черна работа беше свършена. Ами всичките човешки жертви, които бяха дадени, за да се поправи нещо, което се беше случило под носа им?

— Пол — каза Роджърс, — испанското правителство вероятно дори не подозира за ролята на Даръл в цялата работа. Сигурно

предполагат, че отрядът за бързо реагиране е влязъл и действал по предварителния план.

— Да, но дори не си направиха труда да попитат.

— Дори да го бяха направили, нищо нямаше да се промени — не се съгласи Роджърс. — Нищо не би могло да се промени. Правителството не може да ни даде време да измислим нещо, защото не може да си позволи да даде време на бунтовниците.

Худ отнесе чашата до бюрото си.

— И преди съм си имал работа с подобни неща — каза Хърбърт. — Има нещо гнило в тях. Даръл обаче има опит. Може би вече си е дал сметка какво точно става. Може би ще успее да се скрие заедно с останалите на някое сигурно място, докато стрелбата свърши.

— Информирах и Интерпол за положението — каза Роджърс. — Не съм им споменавал нищо за действията на Даръл. Това може да стане и по-късно, когато — с малко повече късмет — си го доведем тук.

— Да — съгласи се Хърбърт. — Тогава дори може да се позабавляваме като отречем, че въобще е стъпвал в двореца.

— Аз вече им казах къде са Даръл, Мария и Луис — продължи Роджърс, — а също така и че им е необходима медицинска помощ. Надявам се съобщението да успее да мине бързо през цялата бюрократична верига.

Худ седна.

— „Вероятно“, „може би“, „да се надяваме“. Що за неприятни думички!

— Има и по-лоши — каза Хърбърт. — Като „никога“, „невъзможно“, „мъртъв“.

Худ погледна първо него, после и останалите. Тези хора щяха да му липсват, след като си подаде оставката — тези големи патриоти и предани професионалисти. Чакането и мъката обаче нямаше да му липсват никак. Запасите му от тях вече можеха да му стигнат до края на живота.

Нямаше да му липсват и самотата и чувството за вина. Заради това, че желае Нанси Бозуърт в Германия и Ан Ферис във Вашингтон. Никога не беше имал желанието животът му да се върти около подобни празни флиртове.

Усети, че тайничко се надява Шарън да е променила решението си — че е решила да се върне. И освен това трябваше да си признае, че Хърбърт е прав. „Да се надяваме“ звучеше много по-приятно от „никога“.

49.

ВТОРНИК, 12:57 Ч. МАДРИД, ИСПАНИЯ

Когато поемаше дъх, го болеше. Много. Но както веднъж беше казал учителят му във ФБР — заместник-директорът Джим Джоунс, — „алтернативата е да не дишаш, а тя не е по-добра“. Предназначението на бронираните жилетки беше да не допускат преминаването на куршуми. Те не можеха обаче да им попречат да те фраснат много силно и да ти счупят ребро например или — в зависимост от калибъра и разстоянието, от което е направен изстрелът — да причинят вътрешни кръвоизливи. Колкото и силна болка да усещаше обаче, Маккаски въобще не беше загрижен за себе си. Тревогите му бяха за Мария. Беше отложил излизането си от двореца, за да се опита да влезе в униформата на Амадори. Генералът обаче беше много висок, дрехите му бяха покрити с огромни кървави петна, а и освен това Маккаски не говореше испански. Евентуалното му блъфиране можеше да отложи действията на войниците с не повече от една-две минути. Което означаваше, че усилието не си струва.

Изведнъж в другата част на коридора се чу иззвъняване. По радиостанцията на генерал-майора пристигаше някакво съобщение. Маккаски си даде сметка, че съвсем скоро войниците ще нахълтат, за да разберат защо генерал-майорът не отговаря.

В двора се струпваха все повече войници. Маккаски подаде глава през вратата. На изток от сводовете се намираше Кале де Байлен... и свободата. До пътя обаче имаше повече от сто метра. Щом Мария напуснеше прикритието на арките, нямаше да има нищо, което да спре войниците да я застрелят. Освен това тя щеше да носи Луис вместо оръжието си. Маккаски не знаеше дали войниците ще я убият. Знаеше обаче, че няма да се проявят като чак такива глупаци, че да пуснат нея или някой друг да си тръгне. Не и след като бяха станали свидетели на отношението към заложниците.

Реши, че ще се опита да се добере до Мария и след това да я прикрива, докато тя напуска двореца. Точно когато щеше да помоли

Фердинанд да му помогне, испанецът каза нещо и му подаде ръката си.

— Той да не би да си тръгва? — попита Маккаски.

— Да — отвърна Норберто.

— Чакай малко — каза Маккаски. Отказа да поеме ръката на Фердинанд. — Кажи му, че трябва да ми помогне да отида при Мария. Не може да ни остави сега.

Норберто преведе думите на Маккаски. Фердинанд отговори нещо, поклащайки глава.

— Казва, че съжالياва — обясни Норберто, — но неговата „фамилия“ имала нужда от него.

— И аз имам нужда от него! — отсече Маккаски. — Трябва да стигна до Мария и Луис и да ги изведа оттук.

Фердинанд се обърна да си ходи.

— Мамка му — извика Маккаски, — трябва ми някой, който да ме прикрива!

— Пусни го да си върви — рече Норберто с безизразен глас. — Ще отидем заедно при приятелите ти. Няма да ни застрелят.

— Ще ни застрелят, когато разберат, че водачите им са мъртви.

По коридора се чуха стъпки. Последваха изстрели. Фердинанд изкрещя.

— По дяволите! — извика Маккаски. — Да вървим. Лицето на Норберто беше безизразно като гласа му, но все пак свещеникът се поколеба.

— Не можеш да му помогнеш — каза Маккаски и тръгна към вратата. — Хайде.

Норберто го последва. Маккаски се придвижваше колкото може по-бързо, като при всяка крачка усещаше силна болка от двете страни на тялото. Опита се да вдигне дясната си ръка; зашеметяващ спазъм прободеше белите му дробове и го накара да се свие. Прехвърли пистолета в другата си ръка. С лявата ръка не беше толкова добър, но вече беше решил, че ще се добере до Мария. Ако трябваше, щеше да се влачи, но щеше да стигне до нея.

Двамата излязоха заедно — отец Норберто беше между Маккаски и войниците. Маккаски залиташе от ужасната болка, причинена от опита да си вдигне ръката. Отчето го хвана за дясната ръка. Маккаски се опря на него с благодарно изражение. Веднага след това отец Норберто взе пистолета му.

— Какво правите?! — възмути се Маккаски.

Свещеникът вдигна оръжието с дръжката нагоре. След това се наведе и го постави на земята.

— Намалявам основанията им да стрелят по нас.

— Или ги увеличавате! — извика Маккаски. Продължиха да вървят.

Опита се да не мисли за това. Опита се да не мисли за виковете на войниците по техен адрес. Мария ги гледаше, застанала така, че оръжието ѝ да се вижда.

Чу се изстрел и силно пропукване само на метър от отец Норберто. Към двамата мъже полетяха парчета камък. Едно от тях уцели свещеника в бедрото. Той потръпна, но продължи да върви.

Мария отвърна на огъня. Някой стреля по нея и тя се скри.

Войниците стреляха отново. Този път куршумът се удари още по-близо — едва на няколко сантиметра от свещеника. Избухна цял фонтан камъчета и Норберто се сви към Маккаски.

— Добре ли сте? — попита Маккаски.

Норберто кимна. Устните му обаче бяха стиснати плътно, а челото му се беше сбърчило. По бузата му се стичаше кръв.

Изведнъж чуха зад себе си виковете. Идваха откъм двореца.

— El general esta muerto!^[1] — извика някой.

Маккаски не се нуждаеше от превода на отец Норберто. Генералът беше мъртъв... а след няколко секунди и на тях щеше да им се случи същото.

— Хайде! — каза той и побутна отчето напред.

Беше сигурен, че няма никакъв начин да успеят. Викът беше подхванат и от другите войници. Някои от виковете изразяваха ярост, други бяха невярващи.

Точно в този момент обаче се чу и нещо друго. Рев на хеликоптери. Маккаски спря и погледна вляво, към двореца. Войниците също погледнаха натам. Само след миг над южната стена се показаха шест хеликоптера и закръжиха над двора, закривайки слънцето. Ревът им беше оглушителен.

Но пък беше най-приятният звук, който Маккаски беше чувал през целия си живот. Придружен от най-красивата гледка, която беше виждал — полицаи-снайперисти, навели се през отворените врати и насочили картучници към войниците.

Маккаски чу и сирени по шосетата около двореца. Вероятно Ейдийн и хората от отряда се бяха изтеглили и бяха дали на полицията достатъчно информация, заради която да се изпратят тези части.

— Хайде, отче — каза Маккаски. — Тези са от нашите.

Двойното нападение по земя и въздух наведе Маккаски на мисълта, че полицията очаква армията да се раздели на две и по този начин да се справи в двете посоки. Това щеше да отслаби съпротивата им значително.

Маккаски и отец Норберто стигнаха до края на двора. Сирените приближаваха все повече, а хеликоптерите отблъскваха войниците. Маккаски умираше от желание да прегърне Мария, но при сегашното му състояние това вероятно щеше да му коства белите дробове. Пък и Луис имаше нужда от незабавна грижа.

— Радвам се да ви видя отново — каза Мария с усмивка. — Правилно ли чух? Това за Амадори?

Маккаски кимна и погледна Луис. Той беше пребледнял като платно, дишането му почти не се чуваше. Маккаски провери импровизираната превръзка, след това си свали ризата и започна да я разкъсва на ивици.

— Отче — каза Маккаски, — трябва веднага да заведем Луис в някоя болница. Моля ви, можете ли да спрете някоя кола?

— Мисля, че няма да е необходимо — отвърна Норберто.

До тях тъкмо спираше полицейска кола, от която скочиха четирима мъже е тъмносини барети, бели колани и гети.

— Гуардия Реал — каза Мария. — Кралската гвардия.

От колата излезе още един мъж — висок господин с побеляла коса и горда военна стойка — и забърза към тях.

— Това е генерал де ла Вега — каза Маккаски и извика: — Имаме нужда от помощ. Трябва лекар за Луис!

— *Ambulancia*^[2]! — добави Мария.

Мъжете от кралската гвардия хукнаха към тях. Единият извика нещо на Мария. Тя кимна, обърна се към Маккаски и каза:

— В момента нагласяват военнополова болница на Плаца де Ориенте. Ще го отнесат там.

Маккаски довърши превръзката на служителя на Интерпол, хвана ръката му и я стисна здраво.

— Дръж се, партньоре — каза той. — Помощта дойде.

Луис отвърна на стискането едва-едва. Очите му останаха затворени. Отец Норберто коленичи до него, за да се моли. Беше съвсем ясно, че и той самият изпитва силна болка. Също толкова очевидно беше обаче, че няма никакви намерения да се откаже заради нея от дълга си.

След миг в двореца за пореден път се чува множество изстрели. Маккаски и Мария се спогледаха.

— Струва ми се, че правителството се бие за зложниците — каза Маккаски.

Мария кимна.

— Днес ще загубим много ценни хора. И за какво? Заради налудничавите фантазии на някой си.

— Или заради суетата му — рече Маккаски. — Никога не съм знаел кое от двете е по-силен мотив за диктаторите.

Докато си говореха, пристигна полицията. Двама мъже вдигнаха внимателно Луис и го понесоха към площада. Генералът благодари на Маккаски и Мария за всичко, което бяха направили, след което хукна подир носачите на сина си. Другите двама служители от кралската гвардия вдигнаха Мария.

— Почетна стража — ухили се тя.

Маккаски се усмихна и се изправи, подпомаган от отец Норберто. Тръгнаха успоредно с Мария. Маккаски усещаше пробождане като от нож при всяка крачка. Продължаваше обаче да върви с гвардейците. Рядко се случва на човек да получи втора възможност за нещо, независимо дали става въпрос за поправка на грешен избор в момент на криза, или за второ обяснение в любов. Маккаски беше минал и през двете. Той знаеше много добре какво означава да бъдеш измъчван от събития, продиктувани от нерешителност, слабост или страх.

Ако Мария Корнеха беше готова да го приеме, той беше решен повече да не я губи за нищо на света. Нито за минута. Болката от проиграване на втори шанс щеше да е много, много по-силна.

Мария потърси и намери ръката му. След миг и очите ѝ срещнаха неговите. Една от болезките поне отмина, когато стана ясно, че и тя се чувства по същия начин.

[1] Генералът е мъртъв (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Линейка (исп.). — Б.пр. ↑

50.

ВТОРНИК, 07:20 Ч. ВАШИНГТОН

Въпреки че почти не беше спал през последните двайсет и четири часа, Пол Худ се чувстваше изненадващо свеж.

Беше говорил с полковник Огъст и Ейдийн Марли, след като те се върнаха в щабквартирата на Интерпол. По онова време още не се знаеше каква ще е съдбата на Даръл Маккаски, Мария Корнеха и Луис Гарсия де ла Вега — въпреки че генерал Маноло де ла Вега го беше уверил, че когато му дойде времето, вътре ще влезе полицейски отряд, дори ако трябва той самият да рита всички по задниците.

Най-накрая Маккаски се обади от една военнополова болница, за да каже, че са добре. Когато се добереше до някой обезопасен телефон на Интерпол, щеше да се обади за доклад с повече подробности.

Худ, Роджърс, Хърбърт, Кофи и Плъмър отпразнуваха събитието с кафе и взаимни поздравления. Обади се и посланикът Абрил, за да каже, че кралят и премиерът са информирани и ще направят изявление пред народа в два следобед местно време. Абрил не можеше да им каже дали кралският дворец е отнет от ръцете на войската на генерал Амадори. Допълни, че на Белия дом ще му бъде изпратена информация веднага щом такава се появи и успее да си проправи път през всичките бюрократични канали.

Абрил не можа да им каже и какво евентуално е бъдещето на Испания — не само защото това нямаше да е на място, ами и защото наистина не знаеше.

— Както депутатът Серадор, така и генерал Амадори отприщиха някои много силни противникови сили — каза той. — Бяха подкладени редица етнически и културни различия. Надявам се — макар и да не съм съвсем сигурен, — че те могат да бъдат овладени.

— Ние също ще се молим за добър изход — каза Худ.

Посланикът му благодари.

След като разговорът приключи, Хърбърт измърмори няколко солени южняшки израза по адрес на посланика и тайнствеността му,

макар Плъмър да му припомни, че Абрил действа според протокола за подобни ситуации.

— Спомням си колко беше разстроен Джими Картър, когато бяха освободени американските заложници в Техеран — каза той. — Иранците изчакаха Роналд Рейгън да изрече клетвата за влизането си в длъжност и чак тогава ги пуснаха. Когато бившият президент Картър се обади в Белия дом, за да разбере дали американците са освободени, му отговорили, че информацията се филтрира. Разбрал истината много по-късно.

Хърбърт обаче не се успокои, а вдигна телефона на страничната облегалка на инвалидната си количка, обади се в собствения си кабинет и помоли помощника си да се обади на Интерпол и да разбере дали наблюдателите на покрива на Операта имат някакви последни данни за положението в двореца. След не повече от две минути беше осведомен, че стрелбата е прекратена, а на няколкото места в двора, които те можели да наблюдават, полицията държала нещата в свои ръце. Едно обаждане до Стивън Винс и сводка със сателитите на националното разузнаване потвърдиха, че войниците сдават оръжието си, а цивилните лица се отвеждат до временна лаборатория на Червения кръст, установена до катедралата „Алмудена“.

Хърбърт се усмихна тържествено.

— Какво ще кажете да информираме Абрил, че „дипломатическите канали“ вече включват много повече станции отпреди?

Най-накрая се обади и Маккаски — чак в седем и четирийсет и пет. Худ включи разговора на спикър. Маккаски каза, че бил напълно изтощен, имал три счупени ребра и натъртен бъбрек. Иначе бил в добро състояние на духа. Мария и Луис трябвало да минат през операция, но и двамата щели да се оправят.

— Аз ще остана тук известно време, за да се възстановя — допълни Маккаски. — Надявам се, че няма проблеми с това.

— Никакви — увери го Худ. — Остани, докато се възстанови всичко, което ти е необходимо.

Маккаски му благодари.

Никой не посмя да обсъжда ролята на Маккаски в убийството на генерал Амадори. Въпросът нямаше да се обсъжда, докато някой от Оперативния център — по всяка вероятност това щеше да бъде Майк

Роджърс — не отлетеше за Мадрид, за да говори с него. Сред агентите на разузнаването съществуваше неписаното правило, че всяко убийство трябва да се третира с церемониално страхопочитание. Обсъждането със съответния агент трябваше да се прави лице в лице, почти като изповед. По този начин се затвърждаваше мнението, че убийството на лидер или шпионин никога не се приема като нещо естествено, макар понякога да е съвсем наложително.

— Има едно нещо, което искам да направя колкото е възможно по-скоро — каза Маккаски.

— И какво е то? — попита Худ.

— Тук се надигнаха доста религиозни брожения — отвърна Маккаски. — Генерал де ла Вега ми каза, че по всяка вероятност отец Гонзалес — главният свещеник на испанските йезуити — е силен поддръжник на генерал Амадори. Главният свещеник е бил обгазен със сълзотворен газ при нападението на отряда на Огъст — по това време той е имал среща с генерала в Тронната зала. Ватикана със сигурност ще проведе разследване.

— Това ще натъжи доста испанци — каза Роджърс. — Особено ако отец Гонзалес отрече обвиненията и страната се раздели на привърженици на йезуитите и другите римокатолици.

— Всичко това просто ще подпомогне разпадането на Испания, срещу което се борим — каза Маккаски — и което е неизбежно според почти всички тук. Някой, който бил разговарял с премиера, казал на генерал де ла Вега, че вече се работи по съставянето на нова конституция — такава, която да позволи на отделните региони буквална автономия при наличието на доста хлабаво централно правителство.

— Защо не се обадим на Абрил и не му кажем какво ще стане в собствената му страна? — обади се Хърбърт.

Худ се намръщи и му даде знак да мълчи.

— Причината, поради която споменах отец Гонзалес — каза Маккаски, — е, че един от йезуитските свещеници ни помогна да си отървем кожата. Казва се отец Норберто Алказар.

— Той добре ли е? — попита Худ, докато си записваше името.

— Раниха го, докато ми помагаше да се добера до Мария — няколко дълбоки драскотини от парчетата камък, откъртени при стрелбата в двора. Но нищо сериозно иначе. Искам обаче да направя

нещо за него. Не ми се струва да е от ония свещеници, които задължително искат да се качват по йерархичната стълбица. Докато бяхме във военнополовата болница, отец Норберто ми каза, че в цялата тази бъркотия се е простил с брат си. През доста неща е минал преди това. Може би ще успеем да направим нещо за енорията му. Да се уговорим с Ватикана, ако Белият дом може да го уреди.

— Непременно ще поговорим с тях — каза Худ. — Можем например да създадем стипендия на името на брат му.

— Звучи ми приемливо — съгласи се Маккаски. — Но може би и една на името на Марта. Може би от цялата тая лудница ще излезе и нещо хубаво.

След като всички присъстващи пожелаха успех на Маккаски — „И нямам предвид само здравето ти“, допълни Хърбърт — Худ затвори. Историята за отец Норберто му напомни за нещо, което обикновено остава незабелязано при подобни събития. Че не става въпрос само за това, че се променя съдбата на една страна. Вълните тръгват и навън и обхващат и целия свят — но освен това тръгват и навътре и влизат във всеки един човек. Че не става въпрос само за една метаморфоза, която е адски интересно да наблюдаваш. Също така завладяващо е да си дадеш сметка, че си бил част от този процес. И то без да си напускал кабинета си.

Беше време да се откаже от тази отговорност.

Свърза се с Бъгс Бенет и го помоли да се обади на жена му. Каза му, че е в дома на родителите си в Олд Сейбрук.

Хърбърт вдигна поглед и възкликна:

— Внезапно пътуване?

Худ поклати глава.

— Историята е по-дълга.

След това извърна монитора към себе си и влезе в личния си файл.

След малко Бъгс позвъни и каза:

— Сър?

— Да?

— Господин Кент твърди, че Шарън и децата са тръгнали рано тази сутрин обратно за Вашингтон. Щели да хванат самолета в осем часа. Искате ли да говорите с него?

— Не — отвърна Худ и погледна часовника си. — Благодарни му и му предай, че ще се обади по-късно.

— Да позвъня ли на клетъчния телефон на госпожа Худ?

— Не, Бъгс, аз ще ѝ разкажа всичко, когато я видя на летището.

Худ затвори и допи кафето си. След това стана.

— На летището ли отиваш? — попита Хърбърт. — Шефе, сигурен съм, че трябва да осведомиш президента.

Худ погледна Роджърс.

— Майк, имаш ли нещо против да направиш това вместо мен?

— Не, разбира се — отвърна Роджърс и потупа превръзките си. — Сложих си чисто нови превръзки, преди да дойда.

— Добре — каза Худ, извади клетъчния телефон от самото си и го пъхна в едно чекмедже. — Смятам да се измъкна оттук, преди да са ме привикали за нещо.

— Кога ще се върнеш? — попита Хърбърт.

Худ погледна монитора, после се надвеси над клавиатурата и каза:

— Ще се видим на погребението на Марта.

След това погледна Роджърс. Генералът гледеше остро и въобще не мигаше. Беше разбрал.

— Мога да ви кажа само едно — рече Худ. — Даръл беше прав. И от пълната лудница може да се появи нещо добро. През всичките тези кризисни ситуации аз просто не можех да имам по-добър екип от вас.

— Хич не ми харесват тия думи — каза Хърбърт.

Худ се усмихна. И без усмивката да изчезва от лицето му, изпрати по електронната поща оставката си до Белия дом. След това обърна гръб на бюрото си, отдаде чест на Майк Роджърс и излезе от кабинета.

Издание:

ИК „Бард“, 1998

оформление на корица: Петър Христов, „Megachrom“, 1998

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.